

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Paramparça olmuş bir kalp
onarılabilir mi?*

JULIET PARAMPARÇA

"Bu kitap beni etkisi altına aldı ve bir daha da bırakmadı. Leisa Rayven'in kalemine âşığım ve bu hissi herkes tatmalı." —COLLEEN HOOVER,
Çirkin Aşk romanının New York Times çoksatın yazarı

LEISA RAYVEN

YABANCI

JULIET PARAMELITCH

JULIET
PARAMPARÇA₅

Juliet Paramparça
Özgün Adı | *Broken Juliet*
Leisa Rayven

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Ashhan Kopuz
Kapak Tasarımı | Keri Resnick

1. Baskı, Eylül 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-05-7

Türkçe Çeviri © Pınar Polat, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Leisa Rayven, 2015

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

JULIET PARAMPARÇA

LEISA RAYVEN

Çeviren
Pınar Polat

*Bu kitabı, kitabımın basılması için anlaşma
imzaladığımı söylediğimde dolandırıldığımdan
şüphelenen sevgili anne ve babama adıyorum.*

Şimdi nasılım sizce Bern ve Val? Hı?

(Şaka yapıyorum. Sizi seviyorum.

Her şey için teşekkürler.)

***“Romeo öldüğünde,
Alıp küçük yıldızlara böl onu.
Cenneti öyle bir güzelleştirecektir ki
Bütün dünya geceye âşık olacak
Ve tapmayacaktır artık o parlak güneşe.”***

- Juliet, Romeo'dan bahsederken.
William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

BİR

GÜZELCE ONARMAK

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Japonya'da *Kintsugi* dedikleri, değerli seramikleri altınla onarma sanatı diye bir şey vardır. Sonuç, kırıldığı bariz belli olan ama bu nedenle daha da güzel hale gelen bir parça.

Bu, bende her zaman hayranlık uyandıran bir kavram.

İnsanlar sık sık yara izlerini gizlemeye çalışır. Sanki en ufak bir hasar, ne kadar kırılğan olduklarını gözler önüne seriyormuş gibi. Yara izlerini hatalarla, o hataları da utançla bir tutarlar. Mükemmeliyetlerine sonsuza kadar gölge düştü sanırlar.

Kintsugi bunun tam tersini yapar. "Trajediden doğan bir güzellik vardır. Yaşanmışlıkları gösteren şu değerli çatlaklara bir bakın," der âdeta.

Koridorumda durmuş, eski sevgilimin çalışıyla yankılanan dış kapıya bakarken, her ne kadar *Kintsugi* asil bir kavram olsa da bir şey kırıldı mı kırılmıştır, diye düşünüyordum. Güzelce onarılması, ne kadar zarif de olsa, o şeyi

tekrar bir bütün haline getirmezdi. O şey hâlâ, eski şeklini taklit eden kırık parçaların birleşimiymiş sadece.

Bana ruhunu açmasına ve efsanevi bir ilan-ı aşk içeren bu sabahki e-postasına bakılırsa sanırım Ethan da beni onarmak istiyordu. Zaten en başında beni paramparça eden kişinin kendisi olduğu göz önünde bulundurulursa bu ironik bir durumdu.

Seni sevmemişim için gittiğimi sandığımı biliyorum ama yanılıyorsun. Ben seni her zaman sevdim. Seni ilk gördüğüm andan beri.

İnsanlar beni terk edince hak ettiğimi bulduğuma o kadar uzun bir süre inandım ki seninle tanışınca durup hak ettiğime kavuştuğumu düşünmedim. Kendine aşırı güvensiz bir pislik olmaya beş dakika ara versem, o zaman belki... belki de... seni elimde tutabileceğimi algılayamadım.

Seni elimde tutmak istedim Cassie.

Sen de bana, en az benim sana ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyuyorsun. İkimiz de birbirimiz olmadan bir hiçbir ve bunu fark etmem çok uzun zaman aldı.

Kapı yine, bu kez daha sesli çaldı. Açmam gerektiğini biliyordum.

Ethan haklıydı. Ben, onsuz bir hiçtim. Her zaman da böyle oldum ama ona, âşık olduğu kadının gölgesinden başka verecek neyim vardı ki?

Benim kadar inatçı olup da güvensizliklerin kazanmasına izin verme. Bırak da biz kazanalım. Çünkü beni sevmenin berbat bir risk olduğunu ve ihtimalin düşük olduğunu biliyorum ama sana şunu belirtmeliyim ki ben, hiç şüphesiz varım. Denesem de seni sevmeyi bırakamazdım.

Beni sevse de terk etmesi mümkündü. Bunu birçok kez kanıtlamıştı.

Beni inciteceğinden hâlâ çok korkuyor muyum? Tabii ki de. Muhtemelen senin de benim seni inciteceğinden korktuğun kadar.

Ama ben, bunun kesinlikle risk almaya değer olduğunu bilecek kadar cesurum.

Senin de cesur olmana yardım etmeme izin ver.

“Cesur” kendimi tanımlamak için uzun zamandır kullanmadığım bir sözcüktü.

Telefonum gelen mesajla titredi:

<Selam. Kapındayım. İçeride misin?>

İçimi bir heyecan ve korku sardı. Beynimi hangisi ilk önce uyuşturabilecek diye yarış içindelerdi âdeta.

Ethan’ın e-postasını okumayı bitirdiğimde onu görmeye ihtiyacım vardı ama o şu an buradaydı ve benim ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Koridorda ilerlerken rüyada gibiydim. Sanki geçen üç yıl bir kâbustu ve uyanmaya hazırmışım gibiydi. Her şey ağır çekimde ve önemli gibi geliyordu.

Kapıya vardığımda sabahlığının kemerini sıktım ve sakinleşmek için derin bir nefes verdim. Sonra titreyen elimle kapıyı açtım.

Kapı açılır açılmaz elinde telefonla Ethan’ı görünce bir nefes aldım. Çok yakışıklı ama yorgun... ve heyecanlı görünüyordu. Neredeyse benim kadar heyecanlı.

Onu kovacağımdan korkuyor gibi, “Selam,” dedi nazikçe.

“Buradasın.”

“Evet.”

“Nasıl? Yani, sana daha yeni mesaj attım. Zaten burada mıydın?”

“Şey... Evet. Ben... şey... bir süredir buradayım. Sana yazdıktan sonra uyuyamadım. Bir şeyleri... seni düşünmeden edemedim.” Aşağı doğru, telefonuna baktı; onu cebine koydu. “Yanında olmak istedim. Her ihtimale karşı...” Gülümsemedi ve kafasını salladı. “Burada olmak istedim. Yakında.”

Ceketi yerde, karton kahve bardağının yanında kırışmış bir haldeydi.

“Ethan, ne zamandan beri oradaydın?”

“Sana söyledim. Bir süredi...”

“Tam olarak ne kadar zamandır?”

Hafifçe gülümseyişinin ardında derin, umutsuz bir şey yatıyordu.

“Birkaç saattir ama bir yandan da...” dedikten sonra ayaklarına baktı ve tekrar kafa salladı. “Üç yıldır burada bekliyormuşum, kapını çalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Sanırım gönderdiğim o e-posta bunu gerçekleştirme şeklimdi.” Tekrar kafasını kaldırdığında uzun zamandır ilk defa gözlerinde korku gördüm. “Ama asıl soru şu: Sen beni içeri alacak mısın?”

Sağ elimle kapının kolunu, sol elimle de kapıyı nasıl sıkıca tuttuğumu fark ettim. Bedenim girişi kapatıyordu. Bütün benliğimle, farkında olmadan onun yolunu tıkıyordum sanki.

Çok temkinli davranarak bana doğru eğildi yavaşça. “E-postamı okudun, değil mi?”

Tam o anda aramızdaki mesafe çok az gelmeye başladı.

“Evet.”

Tedirgin bir ifadeyle ellerini ceplerine soktu. “Eee? Bir faydası oldu mu?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Benden bir tür açıklama, yazdığı bin tane seni seviyoruma eş değer bir şey mi bekliyordu?

"Ethan, o e-posta... harikaydı."

Anlaşılan tek duymak istediği buydu, çünkü yüzü aydınlandı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Çok sevdim." Bunu derken boğazım düğümленir gibi oldu. "O... O cümleleri gerçekten... tek tek mi yazdın?"

"Evet."

"Ne kadar zamanını aldı?"

"Süre tutmadım. Sadece bilmene ihtiyacım vardı. Hâlâ bilmene ihtiyacım var."

Kapıyı daha sıkıca kavradım.

Bu konuşmayı koridorumda yapmamamız gerektiğini biliyordum ama eğer Ethan'ın içeri girmesine izin veririmsem bana dokunacak ve o zaman da gücümün kalan son damlaları buhar olup uçacaktı.

"Eee... Şimdi ne yapacağız?" Bana doğru yaklaştı. "Yani, ben ne istediğimi biliyorum." Öylesine yakındı ki ayakları neredeyse ayaklarıma değiyordu. "Sanırım ben, kendimi yeterince açık ifade ettim. Ama ya sen?"

Yakınlığı yüzünden gerildim.

Bu adam benim için o kadar çok şeyin simgesiydi ki... İlk gerçek arkadaşım. İlk aşkım, ilk sevgilim, var olduğunu sandığımdan çok daha fazla hazzın kaynağı ve dayanabileceğimi sandığımdan çok daha fazla kalp kırıklığının sorumlusu.

Bütün bu adamları, onun olmak istediği tek bir adamda toplamak neredeyse imkânsız görünüyordu. Benim için tek bir şey olmak isteyen adamda.

Benim olmak isteyen adamda.

“Cassie...” Elime dokundu. Sonra bileğime ilerleyerek elini kolumda gezdirdi. Dokunduğu her yerde tüylerim ürperdi. “Sen ne istiyorsun?”

Onu istiyorum. Onu isteyemem. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Ben biliyorum,” deyip bana doğru eğildi. “Beni içeri davet et. Söz veriyorum. Bu kez kalmak üzere buradayım.”

İKİ

KÜÇÜMSEKEN ZAYIFLIK

Altı Yıl Önce

Westchester County, New York

The Grove

Uyandığımda gerindim ve neden her yanımin ağrıdığını anlamam biraz zaman aldı. Sonra hatırladım.

Seks yapmıştım. İnanılmaz tutkulu, kasları titretecek bir cinsel birleşme... Hem de Ethan'la.

Gülümsedim.

Ethan Holt bekâretimi almıştı.

Ah Tanrım! Bedenimde, hem dışarıdan hem içeriden öyle muhteşem hisler uyandırmıştı ki...

Dün gece aniden zihnimde canlandı ve ağrıyı tatlı bir ürpertiye dönüştürdü.

Şu an farklı görünüyor olmalıydım tabii. Kendimi farklı, harika hissediyordum. Sanki bana bambaşka bir deneyimin kapıları açılmış gibiydi ve o dünyayı keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Onunla birlikte.

Memnuniyetle iç geçirirken yatağın diğer tarafına uzandım ama elim boş çıktı.

Gözlerimi açtım. "Ethan?"

Yataktan kalkıp dairenin geri kalanını kontrol ettim. Boştu.

Geri gidip yatağıma oturdum. Yatak darmadağınktı ve üstüne onun kokusu sinmişti.

Telefonumu kontrol ettim. Mesaj yoktu. Dokunaklı bir aşk mesajı/özrü oraya kaçmış mı diye yatağımın altına baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Harika.

Bir erkek gece yarısı yatağı terk ederse bunun iyiye işaret olmadığından oldukça emindim.

Aynı sabahın ilerleyen saatlerinde İleri Oyunculuk dersimizin başlamasını beklerken dizlerimi sallıyordum.

Holt geç kalmıştı. Normalde asla geç kalmazdı.

Öylece gittiğine hâlâ inanamıyordum. Yani eğer bir kızla ilk defa birlikte olduysan "Selam, bekâretini bozmama izin verdiğin için teşekkürler. Muhteşemdi," demek için bir telefon etmeyeceksen bile en azından bir mesaj atardın, değil mi?

Hislerini açıkça ifade etmenin onun için zor olduğunu biliyordum ama içinin rahatlatılmasına ihtiyaç duyan tek kişinin kendisi olmadığını fark etmiyor muydu?

Erika bir hışımla sınıfa girdi. Ben de Ethan'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"Hoş geldiniz bayanlar, baylar. Sanıyorum ki hepiniz rahatlatıcı bir Şükran Günü tatili geçirdiniz." Herkes tam anlaşılmayan olumlu bir şeyler geveleyince Erika gülümsedi. "Güzel. Çünkü önümüzdeki birkaç hafta boyunca sizi daha öncekinden çok daha fazla zorlayacağım. Bu dönem maskelerle çalışacağız. Bu, tiyatrodaki en zorlayıcı ve eski sanat araçlarından biridir."

Kapılar açıldı ve Holt içeri gidip oturunca Erika suratını astı. Holt yorgun görünüyordu.

"Aramıza katıldığınız için teşekkürler Bay Holt."

Holt kafa sallayarak, "Bir şey değil," dedi.

"Size bir şeyler getirmemi ister misiniz? Mesela saate ne dersiniz?"

Holt ellerine baktı. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Erika ona dik dik baktı. "Dediğim gibi maskeyle karşılaşmak zordur. Oyuncunun tamamen dürüst olmasını ve hislerini açıkça ifade edebilmesini gerektirir. Bu, duygusal tıkanıklıkları ve güvensizlikleri affedecek bir sanat türü değil. Kendinizi zalimce irdelemeye hazır olun."

Holt göz ucuyla bana baktı ve gergin bir ifadeyle gülmüşedikten sonra önüne döndü.

Erika masasına gidip içi maskelerle dolu büyük bir kutu aldı. Maskeleri yere serdi.

"Bu maskeler belli başlı bazı duyguları simgeliyorlar. Birkaç dakika düşünüp sizi çeken maskeyi seçmenizi istiyorum."

Herkes maskelerin yanına gitti. Onlar kendi aralarında konuşup gülerlerken Ethan arkada ayağa kalktı ve kalabalığın dinmesini bekledi. Ben de gidip onun yanında durdum.

"Selam."

"Selam," derken neredeyse bana bakmadı bile.

"Bu sabah beni ektin." Ellerini ceplerine soktu ve dişlerini sıktı. "Bana... kızgın mısın? Hani şey yüzünden... Yani beklememiz gerektiğini söylediğini biliyorum. Yine de seni zorladım ama..."

Ethan, "Hayır," deyip omuz silkti. "Sana kızgın değilim. Ben sadece... Benim yapacak işlerim vardı ve seni uyandırmak istemedim. Bir sorun yok."

Söyledikleri iç rahatlatıcıydı ama bana kendimi hiç iyi hissettirmemişti. "Yani... o zaman... hoşuna gitti mi? Yani benden, yaptığımız şeyden keyif aldın mı?"

Ethan kafasını eğdi ve kulağıma fısıldamak için eğildiğinde hafifçe gülümsediğini gördüm. "Cassie, oyunculuk dersinin ortasında seksten ancak sen konuşabilirsin zaten. Lütfen bunu daha sonra, bir sınıf dolusu insan yokken konuşabilir miyiz?"

"İıı... Tamam. Tabii. Sonra." Haklı olduğunu biliyordum ama kendime saygım gittikçe daha da azalıyordu. "Sonra ne zaman?"

Ethan iç geçirip tekrar bana doğru eğildi. O kadar yakındı ki dudakları hafifçe kulağıma değdi. "Evet. Keyif aldım. Hem de çok. Sen şüphesiz şu ana kadar birlikte olduklarımın arasında en iyisiydin ama şu an bu konuda düşünmek, benim için hiç de iyi sonlanmayacak. O yüzden utanç verici bir şekilde sertleşmiş olan gelmiş geçmiş bütün erkeklerin hatırına, lütfen bu konuyu kapat."

Onun bu itirafı yüzümün aydınlanmasına neden oldu. Bu, gitmesini telafi etmiyordu ama en azından iyi vakit geçirdiğini biliyordum.

Erika bize işaret etti. "Bay Holt, Bayan Taylor... Konuşmaya daha az, maske seçmeye daha çok zaman ayırın lütfen. Başlamak istiyorum."

Biz öne çıktığımızda sadece iki maske kalmıştı. Birisinin kocaman bir burnu ve iri, çatık kaşları vardı. Diğeri de yuvarlak gözleri ve yumuşak yanakları olan bir çocuğa benziyordu.

Erika masasına yaslanırken "Hırçınlık ve savunmasızlık," dedi. Ben çocuğu, Holt da diğeri alınca Erika *cık cık* yaptı ve maskeleri değiştirdi. "Böylesi ikiniz için de daha az bariz bir seçim olur. Sizce de öyle değil mi?"

Holt kasıldı ve bir anlığına itiraz edeceğini sandım ama Erika bakışlarıyla onu yatıştırınca Holt arkasına döndü ve gidip yerine oturdu.

Erika sonra herkesi ikişerli gruplar halinde performans

sergilemek üzere çağırıldı. Sadece beden dilinin kullanıldığı doğaçlama sahneler için sufle verdi. Bu zor bir egzersizdi ve insanlar zorlanıyordu ama Erika herkesi, daha fazlasını sunmaları için zorladı. Bugün korkutucu bir havası vardı ve Ethan'la beni sahneye çağırıldığında ellerim terden yapış yapış olmuştu.

“Bayan Taylor, siz gücü simgeliyorsunuz ama olumsuz anlamda. Dik başlı, dominant, taviz vermeyen birisiniz. Bay Holt, siz de tam tersisiniz. Duyarlı, içi dışı bir, güven dolusunuz. Hazır olduğunuzda başlayın.”

Ben maskemi taktım. Dardı. Bu yüzden de nefes almak zordu. Küçük göz delikleri yüzünden görüş alanım da kısıtlıydı ve Ethan'ı görmek için kafamı çevirmek zorundaydım.

Maskesini takmadan önce bir süre bana baktı.

Ben de bir süre odaklanmaya çalıştım. Sonra ona doğru gittim ve kendimi mümkün olduğunca baskın göstermeye çalıştım. Boyu benden uzunken öyle görünmek zordu. Yine de agresif ve korkutucu olmaya çalıştım.

“Yaptığınızı hissedin Bayan Taylor. Maskenin taşıdığı duyguya bürünün.” Holt'un gömleğini tuttum ve ona yere çökmesini emrettim sessizce. Korkuyormuş gibi yaparak ürkek bir tavırla geri çekildi ama hareketleri eğreti duruyordu.

“Bay Holt, maskeniz teslimiyeti ve savunmasızlığı simgeliyor. Bu özellikleri benimsemelisiniz. Kendinizi rahat bırakın.”

Ethan, Erika'nın istediğini yapmaya çalıştı ama alışlagelmiş hareketler sergiledi. Bu da onun savunmasız olmaktan ziyade kızgın görünmesine neden oluyordu.

Erika'nın bizim performansımızdan memnun olmadığını anlayabiliyordum. Birkaç dakika sonra egzersizi bitirmemizi işaret etti. Holt maskeyi bir hışımla çıkarıp ağır adımlarla yerine geri döndü.

Erika maskeleri aldı ve kutularına geri koydu. "Bugünün zor olduğunu biliyorum ama gittikçe daha kolaylaşacak. Bu konudaki final ödeviniz oyunculuk notunuzun yarısını oluşturacak. O yüzden hepinizden elinizden gelen en iyi performansı sergilemenizi bekliyorum."

Ethan el kaldırdı.

"Evet Bay Holt?"

"Bir dahaki sefere maskeleri değiştirebilir miyiz?"

"Hayır. Bugün çalıştığınız maske dönemin geriye kalanında da sizin olarak kalacak. Savunmasız yönünüzü keşfetmeye alışsanız iyi olur bence Bay Holt."

Ethan'm yüzündeki ifade öylesine kibirliydi ki neredeyse komikti.

ÜÇ

MASKE

The Grove Sahne Sanatları Akademisi ülkenin en prestijli okuluydu. O yüzden standartlarını aşırı yüksek tutmakta haklı olduklarını savunuyorlardı. Yine de hiçbirimizin bazı derslerin, özellikle de maskelerin bu kadar zor çıkacağına hazır olduğunu sanmıyordum.

Erika'nın, maskelerle çalışmanın gittikçe kolaylaşacağına dair iç rahatlatıcı sözlerine rağmen hepimiz zorlanıyorduk. Çoğumuz kötü olsak da Ethan en kötümüzdü. Erika onu herkesten çok zorluyordu ve tabii ki bu da, aksiliğinin her an üstünde olmasına neden oluyordu.

Mesafeli davranıyordu. Ben daha çok seks yapmamızı istediğimi açıkça belli etsem de ilginç bir yerlerime dokunmayalı neredeyse bir hafta olmuştu. İlk adımı ben atmadığım sürece elimi bile tutmuyordu. Neyse ki sürekli ilk adımı atıyordum. Bedeninin geri kalanına sahip olmama izin vermeyecekse en azından eli benim olacaktı.

Öğle yemeğinde arkadaşlarımızla buluşmak için içinde kütüphane, kafeterya, öğrenci bekleme salonu ve derslerin işlendiği birkaç tane büyük tiyatro salonunun olduğu dört katlı, kocaman bir bina olan Hub'a doğru giderken, "Erika benden resmen nefret ediyor," dedi.

"Hiç de bile."

"O zaman neden beni özellikle o maskeyle çalışmaya zorluyor? Öfke, üzüntü, sinir... Bunların hepsini çok iyi yapabiliyordum."

"Evet ama senin savunmasızlıkla ilgili bir sorunun olduğunu biliyor. O yüzden onu aşman için seni zorluyor. Bir atılım yaparsan ne kadar harika olacağını bir hayal et. Muhtemelen sınıf birincisi olursun." *Ve daha sevecen bir erkek arkadaş olursun.*

Ethan kafa salladı. "Böyle bir şeyin olma olasılığı resmen sıfır. Bunu yapamam Cassie. Aslında yapamadığım şeyin ne olduğundan bile emin değilim."

Telefonumu çıkarıp Google'da aradım. "*Savunmasız: (sıfat) Yaralanmaya ya da zarar görmeye müsait; ahlaki saldırılara, eleştiriye, tahrike açık.* Vay be! Bir sonraki tanım senin fotoğrafın."

"Çok komik."

"Sağ ol. Elimden geleni yapıyorum."

Kapıların yanında ikinci sınıflardan bir grup gördüğümde neredeyse Hub'a varmıştık. Ethan'ın kuyruk acısı çeken eski kız arkadaşı Olivia'yı tanıdım. Ethan'ın elimi tuttuğunu fark edince suratını astı.

Biz yaklaşırken, "İnanmıyorum. Kız arkadaşın olduğuna dair bütün o dedikoduların saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama işte burada, senenin başında yanında gördüğüm kızla birliktesin. Onu terk etmeden önce sana bağlanması için gerçekten çaba sarf ediyorsun değil mi? Yıllar boyunca sana beddualar edecek. Aferin!"

Ethan elimi sıktı. "Ayrıca bugün gittikçe daha da iyiye gidiyor." Ethan kolumu çekti ve içeri girdik. Olivia'nın arkamızdan baktığının farkındaydım.

"Senden gerçekten nefret ediyor, değil mi?"

Ethan kafa salladı. "Evet. Şey... Nefret etmesi için ona sebep verdim," deyip bir şeyler yemesi gerektiğini geveleyerek kalabalık kafeteryaya girip gözden kayboldu.

Ben de kafeteryanın diğer bir ucuna doğru gittiğimde Jack, Lucas, Connor, Aiyah, Miranda ve Zoe'yi köşedeki her zamanki masada buldum.

Jack iğrenerek etrafına bakındı. "Of! Burası çok iç bualtı. Öğrenci konseyinin her şeyi dibine kadar dekore etmekten başka işi yok mu? Sanki kocaman bir sim bombası patlamış gibi."

Aiyah, "Aralık ayı geldi sayılır. O yüzden etrafta bir kutlama havası var," dedi.

"Kutlama havası mı?" Jack etrafımızdaki simli ve ısıllı süsleri işaret etti. "Bunlar insanı resmen ruh hastası eder. Dün bir hışımla Şükran Günü dekorasyonlarını söktüler, bugünse her yerde bir ton Noel Baba saçmalığı var. Kimsenin bu kadar sime ihtiyacı yok. Eğer bu öğleden sonraki ragbi maçına üstümde başımda lanet simlerle gidersem, dekana resmen şikâyetle bulunacağım. Bana ne kadar çok yakışsa da ayaklı bir disko topu olarak ün salamam."

Herkes güldü. Sonra Lucas, "Eee? Bu hafta sonu ne yapacaksınız? Jack, dans bölümündeki o kıvrık saçlı kıvrık sonunda seninle çıkmaya ikna ettin mi?" dedi.

Jack sırıttı. "Tabii ki de ettim. Onu şehir merkezindeki yeni İtalyan restoranına götüreceğim. Biraz şarap, biraz makarna. Sonra da cazibemi kullanmaya başladığımda, gece yarısı onun bale taytının içine dalmış olacağımı tahmin ediyorum."

Miranda sinirlenerek, "Bir kadına akşam yemeği ısmar-lamanın sana onunla yatma hakkı vermediğinin farkında-sın, değil mi?" diye çıkıştı.

Jack alaylı bir tavırla güldü. "Farkındayım. Ayrıca on-dan gerçekten hoşlanıyorum. Eğer tek istediğim seks ol-saydı onu dışarı çıkarma zahmetine girmezdim, değil mi? Onu havaya sokması umuduyla Netflix'te erotik bir şeyler izlemeye çağırırdım."

Connor, Lucas'ı dürttü. "Ya sen dostum? Sen görsel sa-natlardan şu rastalı kızla görüşecek misin?"

Lucas arkasına yaslanıp ellerini kalbinin üstüne koydu. "Ah, tatlı Mariah! Bu hafta sonu onu buradan götüreceğim. Şarap bağı turuna... Yatak artı kahvaltılı bir otel. Hiçbir masraftan kaçmayacağım."

Onları dinlerken bir burukluk duydum çünkü Ethan'la bir aydan fazla bir süredir resmen çıkıyor olsak bile hâlâ beni gerçek bir randevuya çıkarmamıştı. Genelde bizde ya da onun evinde takılıyor, televizyon izleyip, bir şeyler okuyup ders çalışıyorduk.

Şanslı günümdeysem öpüşüyorduk da ama hepsi bu kadardı.

Aslında bu iç karartıcı bir durumdu.

Connor patates kızartmasından atıştırırken, "Holt'la siz ne yapacaksınız? Bu hafta sonu büyük, romantik planla-rınız var mı?" diye sordu. Sesinde cevabı zaten bildiğine dair bir ifade vardı.

Kafeterya sırasında bekleyen Ethan'a baktım. "İıı... Emin değilim. Henüz bu konuda konuşmadık."

"Hı hı." Connor dikkatini tekrar yemeğine verdi. Ben de o bu konuyu açınca biraz bozulduğumu fark ettim.

Herkes Ethan'ın romantik olmaktan ne kadar uzak ol-duğunu göremiyor muydu?

İçimden bir his, seks yaptığımız günün sabahı beni bı-

rakıp gittiğini söylersem kimsenin şaşırmayacağını söylüyordu.

İlişkımız sanki şu aptal mantık bilmeceleri gibiydi.

Bir erkek arkadaş ne zaman erkek arkadaş değildir?

Erkek arkadaş Ethan Holt olduğu zaman.

Herkes romantik planlarından bahsetmeye devam ederken ben izin isteyip kalktım ve lavaboya gittim. Ethan'ın bu dünyadaki kendini en açık şekilde ifade eden insan olmadığını hep biliyordum sanırım ama ilişkimizi alenileştirdikten sonra bu durumun değişeceğini düşünüyordum.

Anlaşılan değişmiyormuş.

Tuvaletten çıktığımda Olivia oradaydı. Lavabonun üstüne eğilmiş, tezgâhtan bir şeyi burnuna çekiyordu. Beni görünce burnunu sildi. "Selam."

Nefes alıp ellerimi yıkamak için yanından geçtim. "Belki de bunu, insanların seni göremeyeceği bir yerde yapmalısın."

"Genelde öyle yapıyorum ama Holt kalbini kırdığında seni nelerin bekleyeceğini görmem gerektiğini düşündüm."

Kafamı sallayıp ellerimi mümkün olduğunca çabuk yıkadım. "Uyuşturucularla hiç ilgilenmiyorum."

"Henüz ilgilenmiyorsun. Biraz zaman ver."

Ellerimi kurutup tezgâhtan bir çizgiyi daha burnuna çekişini görmezden gelmeye çalıştım.

Olivia'yla birkaç ay önce ilk karşılaştığımda, ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edememiştim. Her yönden kendisinden aşağı hissetmiştim. Saçlarım kahverenginin akla gelebilecek en bariz tonuydu. Onunkiyse koyu bir bakır kıızıydı. Ayrıca gür ve parlaktı. Benim kıvrımlarım ve bir altmış sekizlik boyuma göre dolgun bir vücudum vardı. Olivia'ysa benden yaklaşık bir on santim daha uzundu; her zaman imrendiğim ince ve narin bir vücut yapısına sahipti.

Ethan'ın yanında muhteşem göründüğünü hayal edebiliyordum çünkü ikisi de göz kamaştırıcıydı.

Ne yazık ki şu an önümde duran kız bana çok farklı geldi. Saçları artık yağlı ve mattı. Teni pürüzlü ve soluktu. Eskiden sahip olduğu ince narinliği de yerini çökmüş yanaklara ve çok belirgin kemiklere bırakmıştı.

Ethan'la geçirdiği zaman yüzünden ne tür bir ıstırap duyuyorsa bu onu diri diri yiyip bitiriyor gibi duruyordu.

Gitmek için arkamı döndüğümde ona biraz acıdım. "Kendine dikkat et Olivia. Olur mu?"

Ben daha kapıyı açmadan koluma dokundu. "Bak. Burada amacım seni sıkıştırmak değil. Sadece nasıl bir şeyin içine girdiğini anladığından emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum zaten. Teşekkürler."

"Gerçekten anlıyor musun? Çünkü kalbimi kıran Ethan Holt, senin çıktığınla aynı kişiymiş gibi geliyor bana."

"Ethan o zamandan beri değişti."

Olivia arkasındaki lavaboya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana şöyle açıklayayım." Anlatacaklarının hoşuma gitmeyeceğini daha o anda anlamıştım. "Çıktığınızı insanlara açıklamaya istemeye istemeye razı oldu ama gerçek bir erkek arkadaş gibi davranmıyor. Randevulara çıkmıyorsunuz. İnsanların yanında sana sevgi göstermiyor ve onunla hislerinden ya da değişken ruh hallerinden konuşmak dış çekmek kadar zor. Bunlar sana tanıdık geldi mi?"

Adrenalin seviyem artsa da yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ona inanmak istiyorum."

Olivia kafasını salladı. "Anlamıyorsun, değil mi? Farklı ya da özel olduğun için aynı şeyin sana olmayacağını sanıyorsun muhtemelen ve belki de haklısın ama sorun bu değil. Sen farklı olabilirsin ama o değil. O seni altüst edecek

kişi. Dikkatli hareket et. O çocuk her an düşmeyi bekleyen bir çığ gibi.”

Ev arkadaşım Ruby konserve bir domates çorbasını açmaya çalışırken, “Ne yani? Bu kız şimdi seni takip mi ediyor?” diye sordu.

“Sayılır ama beni korumaya çalışıyormuş gibi geliyor bana.”

“Evet ama o cadının geri çekilmesi gerek. Seni korumak benim işim. Yine de o haklı. Ethan’ın seni hiç dışarı çıkarmamış olmasına inanamıyorum. Anlaşılan çocukta romantizmden eser yok.” Çorbayı tencerenin içine boşalttı.

“O kadar da kötü sayılmaz.”

“Cassie, *Cosmo* dergisinde *Erkek Arkadaşınız Ne Kadar Romantik?* testini yaptık ve Holt’un sonuçları *Bu Erkek Sizin Erkek Arkadaşınız Olduğunun Farkında Değil* çıktı. Bu çok saçma bir durum.”

Birkaç dakika önce fırına koyduğum hazır açmaları kontrol ettim. Hâlâ kızarmamışlardı. “Daha önce incinmiş. Sadece sevgisini diğer erkekler gibi göstermeyi bilmiyor sanırım.”

“Peki sevgisini nasıl gösteriyor o zaman? Çünkü benim gördüklerime bakılırsa seni öpmüyor ya da gördüğünde sarılmıyor. Elini bile zor tutuyor. Seninle bir kez yattı ama bir daha yatmıyor. Hediye falan vermiyor. Dışarı çıkarmıyor ve *peyote** yüzünden kafası iyiyken dokunaklı aşk şiirleri yazmıyor.”

Suratımı astım. “O da ne?”

“Boş ver. Uzun hikâye. Asıl demek istediğim, bu çocuk romantizmden hiç anlamıyor. Bunun ceremesini çeken de

* Güney Amerika’da ve Meksika’nın kuzeyinde yetişen, Kızılderililerin ayinlerinde kullandığı keyif verici, halüsinasyon yaratıcı etkileri olan bir tür kaktüs. —çn

sensin. Bu durum karşısında daha kızgın olmamana hayret ediyorum.”

“Ben de bayılmıyorum ama ne yapabilirim ki?”

“Peki. O zaman şöyle bir tavsiye vereyim. Saflık ediyorsun.”

“Bu bir öneri değil, bir ifade. Hem de aşağılayıcı bir ifade.”

“Kahretsin Cassie! Biraz kadın gibi davran.” Çorbayı hararetle karıştırdı. “Ethan sana berbat davranıyor çünkü sorunları falan var ama bu bir bahane değil.” Tencereye biraz süt koydu. “Yaptığı saçmalıkları yüzüne vur. Yoksa memelerinin hemen üstüne HOŞ GELDİN yazdır ve bu konuyu kapat. Karar senin.”

Ruby’nin haklı olduğunu biliyordum ama Ethan’a karşı yanlış bir hamlenin felaketle sonlanacağını hissetmeden de edemiyordum.

“Ahh, kahretsin!” Ruby suratını asarak tencereye baktı. Sonra çorbanın konserve kutusunu alıp üstündeki talimatları okudu.

“Ne oldu?”

“Sanırım bunu berbat ettim.”

“Nasıl olabilir ki? Altı üstü bir çorba. Hem de konserve.”

“Çok fazla süt koydum. Anlaşılan ölçmem falan gerekiyormuş,” deyip kaşığı tencereye daldırıp tadına baktı.

“Tadı nasıl?”

Ruby omuz silkti. “Domatesli süt gibi.”

İç geçirdim ve tezgâha yaslandım. “Yaptığın en tuhaf şey sayılmaz.”

“Evet.”

“Kupalarda servis edelim mi?”

“Olur. En azından açmalarımız var.”

“Ayy, kahretsin!” Fırının kapağını açtım ve içinden dumanlar çıktı. Yağlı kâğıdı çektiğimde açmalar simsiyahtı.

“Lanet olsun!”

“Kim kötü aççıymış bakalım? Yapman gereken sadece ısıtmaktı!”

Birkaç dakika öylece durup berbat olan akşam yemeğimizden kalanlara baktık. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Bir an içimden Ethan’ı arayıp gelip bize bir şeyler pişirmek isteyip istemediğini sormak geldi ama konuşmak ya da benimle vakit geçirmek isteseydi haber verirdi diye düşündüm.

“Şarap ister misin?” diye sordum.

Ruby ofladı. “Kesinlikle. Onu mahvedebileceğimi sanmıyorum.”

“Doğru diyorsun.”

Ah Tanrım! Off!

Gözlerimi açarken yüzümü ekşittim. Güneş ışığı zonklayan beynime bıçak gibi saplandı.

Yerdeydim ve etrafımda şarap şişeleriyle pizza kutuları vardı. Ağzımdaki berbat tada bakılırsa sadece çok fazla içmekle kalmayıp bir sürü sigara da içmiştim. Ağzım horoz dövüşü yaptırılan bir pist gibiydi.

Gerinip dilimi dişlerime sürerken Ruby’nin kolunu yüzüne kapatmış bir halde koltukta yattığını gördüm.

Uyandığında benim kadar berbat hissetmesini içtenlikle diledim. Dün geceye dair çok bir şey hatırlayamasam da bu durumun onun hatası olduğundan oldukça emindim.

Kafam zonkluyordu ve midem kıvranıyordu. Dengemi kazanmak için kolumu uzattığımda gözüme bir şey takıldı. Elimin üstünde siyah göz kalemiyle “PİSLİK” yazıyordu.

Bu da ne?

Diğer elimde de “HOLT” yazıyordu.

Homurdanma sesi duyunca Ruby’ye baktım.

Kolunun altından, "Onu ben yapmadım. Tamam, ben yaptım ama sen yapmamı söyledin," dedi.

"Dün geceyi hatırlıyor musun?"

"Sen hatırlamıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Şey... Holt'un ne kadar adi bir herif olduğu konusunda birkaç saat söylendim. Sonra sen de bana katıldın. Sonra da yüzüme bunu yaptın."

Kolunu kaldırıp hayatımda gördüğüm en berbat mak-yayı gösterdi. Kaşları kalınlaştırılmıştı. Çenesi içe doğru çekikti. Hatları keskin bir şekilde belirginleştirilmişti. Gölgeleme berbattı.

"Beni Holt'a benzetmeyi denedin çünkü böyle içine kapanık olduğu için suratına yumruk atmak istiyordun."

"Aman Tanrım Ruby! Sana vurdum mu?" Makyajlı yüzünden bunu anlamak güçtü.

"Hayır ama gece saat ikide Holt'la bayağı bağırıp çağır-dığın bir telefon görüşmesi yaptın."

"Neee? Ne dedim?"

Ruby doğruldu. Sonra kafasını tutarak homurdandı. "Bir sürü şey söyledin. Ben de arkada sarhoş bir halde te-zahürat yapmış olabilirim. Telefon görüşmesinin sonunda ona acıdım. Gerçekten çemkirdin. Sonra telefonu kapatıp sızdın."

"Aman Tanrım!" Midem bulandı ama alkolden değil. Telefonumu bulmaya çalışırken darmadağınık yerde de-be-lendim. "Neden beni durdurmadın?"

"Tatlım, ben senden de sarhoştum. Ayrıca Ethan bunu kesinlikle hak etmişti. Sarhoş bir kıza göre oldukça düz-gün konuştun. Ağladığın kısım hariç."

Telefonu aramayı bırakıp Ruby'ye baktım. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır. On dakika sonra da ağlayarak onun ilk erkek

arkadaşın, ilk birlikte olduğun kişi olduğunu, aslında aşktan havalara uçman gerektiğini ama sadece kafanın karıştığını ve yalnız olduğunu, çünkü o senin yanındayken bile aslında orada olmadığını söyledin.”

“Off Tanrım!”

“Sonra da şöyle bir şeyler dedin: *Neden beni sevmek için kendine izin vermiyorsun ki? Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi anlamıyor musun? Ve şey... O noktada ben de ağlamaya başladım. O yüzden...*”

Gözlerimi ovuşturdum. “Off Ruby! Bu çok kötü oldu. Kötü. Çok kötü.”

“Evet. Bir daha asla o kadar çok içmemeliyiz.”

Telefonumu bulmaya çabalarken sehpanın üstündekileri ittim. Sonunda onu bir pizza kutusunun altında buldum. Kapalıydı ve yağ içindeydi.

Açtığımda sekiz cevapsız arama ve iki tane mesaj vardı.

“Off! Lanet olsun!”

Ethan’dan gelen ilk mesajı okudum:

<Beni geri ara. Hemen.>

Telefonu zonklayan kafama bastırdım.

Bir sonraki mesajına bakmak istemiyordum ama bakmam gerektiğini biliyordum. İkinci mesajı ilkinden bir saat sonra göndermişti.

<Benim yüzümden ağladığın için kendimden nefret ediyorum. Bunu aldığında beni ara. Ne kadar akşamdan kalma olsan da sorun değil. Konuşmamız gerek.>

Yazdıklarını tekrar tekrar okurken uzunca bir süre ekrana baktım.

“Cassie? Her şey yolunda mı?”

“Bilmiyorum. Konuşmamız gerek demiş.”

“Eyvah!”

“Ben de öyle düşündüm.”

Ethan’ın numarasını çevirdim. Arama telesekretere düştü. “Merhaba. Ben Ethan. Bir mesaj bırakın ya da bırakmayın. Keyfiniz bilir.”

Telefonu kapattım.

“Kahretsin!”

Ruby, “Saat daha yedi ve onu sarhoş tacizlerinle uyutmayın. Belki de uyumasına izin vermelisin,” dedi.

“Arabayı ödünç almam gerek.”

“İıı... Hâlâ araba süremeyecek kadar sarhoş olduğunu düşünmüyor musun? Ben kesinlikle öyleyim çünkü.”

“Oraya gitmem gerek Ruby.”

Ruby gözlerini ovuşturdu. “Peki. Anahtarlar masamın üstünde ama önce duş alıp üzerini değiştirmek isteyebilirsin. Memelerinde sucuk lekeleri var.”

Aşağı baktım ve onun haklı olduğunu görünce hiç şaşırmadım. “Ruby, bir daha asla içki içmiyoruz.”

“Aynen!”

Yarım saat sonra mide bulantım ve paniğim beni daha önce kusturabilmek konusunda yarış yapırlarken Holt’un kapısını çaldım. Kapıyı hemen açmayınca panik öne geçti. Kapıyı tekrar çaldım.

Birkaç saniye sonra ayak sesleri duydum. Sonra kapı aralandı ve Elissa yüzünü ekşitmiş bir halde belirdi.

“Cassie?”

“Selam Lissa.”

“Saat sabahın yedi buçuğu.”

“Biliyorum.”

“Bugün cumartesi.”

“Özür dilerim. Abin burada mı?”

“Hayır. Yoksa onu öldürürdüm. Bir saat falan önce koşmaya gidiyorum diye bir şeyler geveledi bağırarak. Umarım araba çarpar. Akıllı bir karış havada. Ahmak eve gece üçte falan geldi. Temizlik yaparken küfürler edip bir şeyele re çarpıp durdu.”

“Temizlik... mi yaptı?”

“Evet. Sadece çok sinirliyken temizlik yapar. Gece saat dörtte evi süpürmeye başladı. Dün gece aranızda bir şeyler mi oldu?”

“İı... Sorun şu ki... Ben sarhoştum ve şey... ona sözlü tacizde bulundum.”

“Sarhoşken ona telefon mu ettin?”

Yüzümü buruşturdum. “Anlaşılan öyle.”

“Şey... Bu birçok şeyi açıklıyor,” deyip esnedi. “İçeri gelip beklemek ister misin?”

“Olur. Tabii sorun olmazsa.”

“Sorun değil.” Kapıyı iyice açtı ve ayaklarını sürüye sürüye tekrar odasına doğru gitti. “Gelmesi fazla uzun sürmez. Kendi evinmiş gibi davran. Ben tekrar yatacağım. O geldiğinde benim için kafasına vurur musun lütfen?”

“Tamam. Teşekkürler. Seni uyandırdığım için özür dilerim.”

“Sorun değil.”

Kapısını kapattı. Ben de salonda etrafa bakındım. Pürüzsüzdü.

Düzenli bir oda, içimde daha önce hiç böylesine kötü bir his uyandırmamıştı.

Başım ağrıyordu. O yüzden koltuğa oturup birkaç dakika bir dergiye baktım. Sonra aslında bakmadığımı fark ettim. Onu tekrar sehpanın üstüne koyup Holt’un odasına gittim. Yatağı jilet gibi yapılmıştı. Üstünde de açık bir...
Aman Tanrım!

Bu onun günlüğü müydü?

Düzgün yazısıyla iki sayfayı da doldurmuştu; ortasında da bir kalem vardı.

Tahrik, senin adın Holt'un günlüğü mü?

Onu okuma isteğine karşı koymak neredeyse imkânsızdı ama ben özelime saygı duyulmamasının nasıl bir his olduğunu biliyordum ve beyninde neler olduğu görmek için sol kolumu feda edecek olsam da onun güvenine ihanet etmek buna değmezdi.

İçinde yazarlara bakmamaya çalışarak defteri kapattım ve kalemle birlikte komodininin üstüne koydum. Sonra yatağın üstüne kıvrılıp yüzümü yastığına gömdüm.

Immm... Çok güzel kokuyor.

Lütfen bana kızgın olmasın. Lütfen bunu düzeltebileyim.

Lütfen.

Yanağıma bir şey değiyordu.

Dudaklar. Sıcak nefes.

Daha fazlasını isteyerek o tarafa doğru döndüm.

"Cassie?"

Şşş. Dudakları korkutup kaçıracaksın.

"Hey... Uyanık mısın?"

"Hayır. Şşş... Daha çok dudak. Yakında erkek arkadaşım geri gelir."

Dudaklar geri geldi. Farklı şekildeydi. Gülümsüyor muydu?

Boynuma çıkıp oradan da çenemde gezindi. Çok yumuşaktı ama yanında sert bir şey vardı. Çenesi... Yanağı...

"Seni kimin öptüğünü sanıyorsun?"

"Imm... Orlando Bloom mu?"

Dudaklar beni öperken donup kaldı.

"Bloom mu? Gerçekten mi? Erkek arkadaşın o soluk benizli İngiliz'in canına okurdu."

"Erkek arkadaşım olduğunu mu ima ediyorsun?"

Boynuma daha çok öpücük kondurdu. Sonra hafifçe kulağıma temas etti. "Hiçbir şey ima etmiyorum. Bir gerçeği dile getiriyorum."

"İmkânsız. Benim erkek arkadaşım bu kadar sevecen değil."

Dudaklar donup kaldı. Nefes verdi. Holt'un gerginliği bedeninden bedenime işledi.

Hâlâ gözlerim kapalıyken yutkundum. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Az önce dediğim için. Dün gece dediklerim için. Lütfen kızma. Hepsi şarabın suçuydu."

"Hayır, değildi."

"Tamam. Haklısın. Suçu tamamen ona atamam ama onun da etkisi oldu."

Avucunu yanağıma koydu. "Cassie, bu şarabın ya da senin, hatta arkadan seni gaza getirdiğini duyabilsem de Ruby'nin suçu değildi. Suçlu biri varsa o da benim."

Dile getirmek üzere olduğum bahane dilimin ucuna kadar geldi ama diyemedim. Tek gözümü açtım. "İı... Ne?"

"Bana siktir boktan bir erkek arkadaşsın bile dedin ve haklıydın."

İki gözüm de açıldı. "Gerçekten bu sözcükleri kullandım mı?"

"Evet."

"Siktir boktan da dedim mi?"

"Evet. Yalan söyleyemeyeceğim. O yüzden biraz tahrik oldum hatta."

Onu incelemek için dirseklerimden destek alarak doğruldum. Daha yeni duştan çıkmış olmalıydı çünkü üstünde

sadece iç çamaşırı vardı. Çıplak göğsü dikkatimi dağıtıyordu. Ondan daha dikkat dağıtıcı olansa dik dik bakışlarım karşısında ürküp uzaklaşmamasıydı.

Kafamı salladım. "Özür dilerim ama tam olarak ne demek istiyorsun?"

Sırtüstü yatıp gözlerini kapattı. "Dediğin her şeyde, bütün eleştirilerinde... haklıydın. Seninle aramıza mesafe koyuyordum."

"Neden?"

Duraklayınca onu teşvik etmek için kolunu okşadım. Birkaç saniye sonra gözlerini açıp tavana baktı. "İçeri girip seni yatağımın üstünde bulunca aklıma ilk gelen ne oldu, biliyor musun?"

"Ne?"

"Günlüğümü okuduğun."

"Ama okumadım. Yemin ederim ki..."

Bana doğru döndü. "Biliyorum. Durup düşündüğümde, senin bunu yapmayacağını fark ettim. Yine de ilk aklıma gelen seninle ilgili en kötüsünü düşünmek oldu çünkü ben her şeyle böyle... başa çıkıyorum. İnsanlarla... Her zaman en kötüsüne hazırlıklıyım. Böylece en kötüsü olduğunda şaşırmam ya da hayal kırıklığına uğramam. Düşündüm ki eğer gerçekten denemezsem gerçekten başarısız olamam, değil mi? O yüzden de hep böyle davrandım."

"Ethan..." Ellerimi omzuna koyduğumda kasıldı.

Doğruldu. "Dün gece sana kızgındım. Hem de çok kızgındım. Dediklerin yanlış olduğundan değil, aksine doğru olduğundan. Kendimle ilgili nefret ettiğim her şeyden bahsettin. Geçmişimdeki şeylerin seni etkilemeye hakkı yok ama etkiliyor." Kafasını salladı. "Daha çok çabalayacağım. Kulağa pek inandırıcı gelmediğini biliyorum ama tek yapabileceğim bu. Öyle değil mi?"

Kendini mi, yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

“Ne için daha çok çabalayacaksın?”

“Daha... iyi olmak için,” deyip avucuyla yanağını tuttu ve beni öptü. Parmaklarının kavrayışında, geri çekilirken gözlerinin hâlâ kapalı oluşunda bir çaresizlik belirtisi vardı. “Bunu yapabilirim. Hak ettiğin erkek arkadaş olabilirim.”

“Sana inanıyorum.”

Bunu derken yalan söylediğimin farkındaydım ama deneyeceğine inanıyordum.

Ertesi sabah, tam kitaplarımı çantama koyup bir parça kı-zarmış ekmek almıştım ki kapı çaldı.

Kapıyı açınca elinde bir kâğıt bardakla Ethan’ı gülüm-serken buldum.

“Pisliğim-achino mu?”

“Hayır. Sadece sıcak çikolata. Ekstra marshmallow’lu,” deyip havalı havalı güldü ve beni çabucak öptü.

Yeni tıraş olmuştu ve taşlanmış bir kotla mavi bir kazak giymişti. Bir anlığına onun bu halini algılayamadım. Burada olan, ilgili, gülümseyen, Azrail gibi simsiyah giyinmemiş halini...

Aklım almıyordu.

Gülümsemesi kayboldu. “Bu bakış da neyin nesi? Bana seri katılmışım gibi bakıyorsun. İçecek zehirli değil.”

Peki. Bu hali daha tanıdık gelmişti.

“Sadece şey... Sen normalde bu kadar şey değilsin...” Bu kadar yakışıklı ve dertsiz görünmesi karşısında dikkatim dağıldı. “İl... Ne işin var burada?”

Yanımdan geçip içeri girdi ve bardağı masanın üstüne koydu. “Daha iyi bir erkek arkadaş oluyorum. Unuttun mu? Normal erkek arkadaşlar kız arkadaşlarını sınıfa

götürürler. O nedenle buradayım işte." Çantamı alıp omzuna taktı. "Ahh! Ne var bunun içinde?"

"Kitaplar."

"Kutsal kitaplar mı?"

"Bence normal erkek arkadaşlar senden daha hoşlardır."

"Ben de hoşum."

Alaylı bir kahkaha attım. "Peki."

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Sonra beni, bedenime iki saniyede sıfırdan aşırı hormon yüklemesi yapacak şekilde öptü.

Yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı. "Bana bunun hoş olmadığını söyleyemezsin."

Kafamı salladım. Bu geçerli bir cevap değildi ama elimden tek gelen buydu.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

Elimi tutup kapıyı arkamızdan kapattı.

Sanırım bu yeni erkek arkadaş hoşuma gitmişti.

DÖRT

BANA TUTUN

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

"Lütfen içeri girmeme izin ver Cassie." Ethan, çok ikna ediciydi. Parmaklarını kolumdan yukarı doğru götürüp boy-numu hafifçe okşarken ve sonra yanağımı avucuna alırken yumuşak ve tatlı dilliydi. "Hadi kapıyı bırak."

Eğilip yumuşak dudaklarını yanağıma değdirdi. Sonra kulağıma sıcak bir nefes temas etti. Sırtımdan aşağı inen ürpertiler duyduğumda gözlerimi kapattım.

"Biliyorum e-posta yaptığım her şeyi telafi etmez..."

"Hayır, etmez."

"Ama her kelimesini kastettim ve eğer beni içeri alırsan bunu sana kanıtlarım. Gösteririm. Seni severim. Lütfen..."

Dudaklarını kulağımda gezdirdi. Ürpermeme neden oldu.

Parmaklarını parmaklarıma doladı ve kapıdan çekti.

"Bir şeye tutunmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Bana tutun." Ellerimi göğsüne götürdü. Parmaklarımla kaslarını kavradığımda irkilmedi.

"Ethan, ben bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Biliyorum. Sana yardım etmeme izin ver."

"Geçmişte sana yardım etmem için bana hiç izin vermemiştin."

"Vermeliydim. Benim yaptığım hataların aynılarını yapma. Lütfen. Sana ne kadar farklı olabileceğimi göstermeme izin ver."

O, ellerimi göğsüne bastırıp parmaklarımı okşarken gözlerimi kapattım.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Onunla tekrar denemeyi gözden geçirecek miyim?

Göğsüne baktım. Üstünde bir gömlek vardı. Mavi. Şu an gözlerine bakarsam, aynı rengi yansıtırlardı.

Ellerimi sıktı. "Kendini çok uzun süredir her şeye kapattığını ve nasıl açacağını bilmediğini düşündüğünü biliyorum. Sende uyandırdığım bütün o karmakarışık duyguların, benimle asla tanışmamış olmayı dilemene neden olduğunu da biliyorum."

İç geçirdim. "Aşağı yukarı doğru."

Birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Ben de sana karşı böyle hissediyordum. İlişkimiz ciddileşmeye başladığında hissettiğim her şey çok fazla geldi. Bütün bunlar içimden gelen, senin beni mahvedeceğini fısıldayan paranoyak sesi bastıramadı. Eminim içinden bir ses, sana da aynısını söylüyor," dedi.

Dedikleri doğrudu ama aramızdaki fark şuydu: Onun güven problemi yaşamasında benim hiçbir payım yoktu ama benimkilerin tek nedeni oydu.

"Ama daha önce de bana bunu yapabileceğini iki kez söyledin," dedim. "İki kez kalbimi kırdın."

Yine ellerimi okşadı. "Cassie, bana bak."

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Baktığımda gözlerimi kaçırmama izin vermedi.

“Geçmişte, ihtiyacın olan kişi olabileceğimi sanıyordum ama sanmak ve bilmek iki ayrı şey. Artık biliyorum. Seni hak ettiğin şekilde sevebileceğimi sana kanıtlamama izin ver.”

Artık neyi hak ettiğimi bilmiyordum. Eskiden onu hak ettiğimi düşünürdüm ama beni birçok kez haksız çıkar-mıştı.

Eğer bu kez de başarısız olursa benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

BEŞ

MÜKEMMEL BİR GİZLENİŞ

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Ethan iki hafta boyunca, tam anlamıyla dilediğim her şeyin vücut bulmuş haliydi. Sevecen ve ilgiliydi. Cuma ve cumartesi akşamları düzenli olarak dışarı çıkıyorduk. Bana çiçek bile aldı. İki kez.

Bu değişime inanamıyordum.

Arkadaş grubumuzdaki herkes de öyle.

Ethan bana içecek bir şey almak için kafeteryadaki masadan kalktığında Jack, "Holt'a ne yaptın?" diye sordu. "Herkesin uzaylılar tarafından kaçırılıp sonra da çok iyi insanlara dönüştüğü tüyler ürpertici bir film gibi. Bana haftalardır defol git demedi. Bu yanlış ve hiç doğal değil."

Connor omuz silkti. "Belki de güzel bir kadının aşkı onu değiştirmiştir," deyip bana gülümsedi. "Kişisel olarak ben, bir pislik gibi davranmayı kesmesine sevindim. Sinirlerime dokunmaya başlamıştı."

Zoe pudra çıkarıp burnuna sürdü. "Ben sahte bir şey

gördüm mü anlarım. Holt gibi asabi biri ne kadar çok istese de tek gecede değişmez. Bugün derste Erika'ya maskenin ardından attığı o bakışı gördünüz mü? Eğer gözlerinden lazer ışınları çıksaydı, Erika kül olurdu. Gerçek Holt hâlâ orada bir yerlerde. Orası kesin."

Onları dinlemeyi bıraktım. Ne dedikleri umurumda değildi. Ethan harikaydı ve ben ne kadar sürerse sürsün bunun tadını çıkaracaktım.

Tekrar masaya döndüğünde beni uzun uzun öptü.

Herkes sessizleşti. Jack ayağa kalkıp Ethan'ın boynunu inceledi.

"Ne yapıyorsun sen?"

Jack, "Hiçbir şey," deyip parmak uçlarında yükseldi. "Sadece beynine iliştirilmiş uzaylı çipini arıyorum."

Ethan suratını asarak onu itti. "Defol git Avery."

Herkes tezahüratta bulunup alkışlamaya başlayınca Ethan kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı.

Ben de yok bir şey anlamında kafamı sallayıp onu yanıma çektim.

Birkaç dakika sonra Jack muhteşem fıkralarından birini anlatmaya başladı. Dönüp Ethan'a baktığımda gülümsediğini gördüm ama gözlerinde bir şey vardı. Bitkin bir üzüntü ifadesi... Sanki böyle davranmak onun için çok yorucuymuş ama vazgeçmeyi reddediyormuş gibiydi.

Bir yanımda bu durumun yanlışlığını görmezden gelip sadece ona inanmak istiyordu ama o zaman ben de onun gibi numara yapmış olurdum.

Gerçeği ne kadar inkâr etmek istesem de onun batan bir sala tutunmuş, boğulmakta olan bir adam olduğu her geçen gün daha da bariz bir hal alıyordu.

* * *

Ne zaman Ethan'la nasıl olduğunu konuşmaya çalışsam ya konuyu değiştiriyor ya beni görmezden geliyor ya da dikkatimi gittikçe artan cinsel arzum dışındaki her şeyden uzaklaştırmak için cinsel çekimini kullanıyordu.

Şu an da öyle yapıyordu.

Bacaklarımın arasında sallanıyor ve kasığını beni deli ettiğini bildiği bir şekilde kasığıma sürtüyordu. Onu içime almak için öylesine çaresizdim ki son çareyi yalvarmakta buldum.

"Ethan lütfen..."

Beni tekrar öpüp sonra beni üstüne aldı. Elleri popomda, dudakları boynumdaydı.

"Bu akşam olmaz."

"Neden olmaz?"

Ağzı ve dili beni susturdu. Islak, sıcak ve *Ahhh!* Çok güzeldi.

Saçını çektim ve o sesi çıkardı. Benim sesimi, göğsünü titreştiren o sesi...

"Ethan..." *Ahh! Durma. Evet, tam orası. Ahhh! Tanrım!* Sütyenimi aşağı indirdi ve ağzını kullanmaya koyuldu. *Ah! Yüce Tanrım!* "Tamam. Peki. Seni seks yapmaya daha sonra ikna edeceğim. Şimdilik bunu yapmaya devam et."

"Benim daha iyi bir fikrim var," deyip kot pantolonunun düğmesini açtı. "Bırak da dudaklarımı bedeninin başka bir yerinde gezdireyim."

Ben ne dediğini algılayamadan pantolonum bacaklarımın yarısına kadar inmişti.

"İı... Ne? Şimdi mi?"

Pantolonumu çekip çıkardı ve yere attı. Bacaklarımın arasına diz çöktü ve bacaklarımın üstlerini okşadı. "Üçüncü aşamanın ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"İı... Şey..." Kesinlikle hatırlıyordum ve onun oraya

ineceğini düşünmek tüm bedenimin alev almasına neden oluyordu. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Yani...”

Eğilip beni derin ve tutkulu bir şekilde öptü. Öpücüğü nefesimi öylesine kesmişti ki konuşamadım. Zaten bence planı da buydu.

Külotuma baktı. “Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyorum.”

Arzu dolu bakıyordu. Parmakları külotumun beline geldiğinde titrek bir nefes aldım.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu. Kafamı salladım. “Heyecanlanma. Bu hoşuna gidecek.”

Yavaşça külotumu çıkardı. Sonra da dudaklarını aşağı... aşağı... Ah! İyice aşağı indirdi. Uyluklarımın iç kısımlarını öperken gözlerime bakmaya devam etti. Ne kadar utanç verici olsa da çıkardığım seslere engel olamıyordum. Diğer bacağımın içini ağzını açarak öptüğünde nefes nefese kaldım.

Bacaklarımın tam arasına ağzını kapatınca gözleri yavaşça kapandı ve sonrasında çıkardığı inleme sesi kemiklerimin içine kadar işledi.

Diliyle ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama harika hissettiriyordu. Tepki olarak kıvrandığımda, kalçalarımı sıkıca kavrayıp daha kuvvetlice emmeye başladı. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sonra parmaklarını da dahil etti. Neredeyse hazdan bayılacaktım.

O gece Ethan bana oral seksin volkan etkisindeki hazzını öğretti. Hem de birkaç kez.

Sonunda sorunlarımızdan ya da neden benimle yatmayı reddettiğinden bahsetmemiş olduk.

Beni yatakta bırakıp çekip giderken kendi kendime, *Yarın... Yarın konuşuruz*, dedim.

* * *

Ruby'nin suratı kıpkırmızı oldu. "Bekâretini aldıktan sonra seni bir daha becermedi mi?"

"Şşşş!"

Kafeterya sırasındaki insanların yarısı dönüp bize baktı.

Ruby, "Sadece replik çalışıyoruz. Önünüze dönün ucubeler," dedi.

Öğle yemeklerimizin parasını ödeyip masalara yöneldik. "Bana sürekli bir şeyler yapıyor ama her zaman şeyden... Anla işte... Uzak duruyor."

"Penisle penetrasyondan."

"Aynen."

"Off Cass! İlk seferinde onu böylesine ürkütecek ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Şu ana kadar seviştiği kızlar arasında en iyisi olduğumu söylemişti bana."

"O zaman neden eline geçen her fırsatta seni yatağa atmıyor? Neyi bekliyor? Devlet başkanlığı düzeyinde bir davet mi?"

İç geçirip salatamı karıştırdım. "Bilmiyorum. Ne zaman şey yapacak olsak panik oluyor gibi."

"Tam bir aptal."

"Yapma ama Ruby. Elinden geleni yapıyor."

"Aptal olmak için mi?"

"Kes şunu."

Kafamı kaldırıp baktığımda onu geçerken gördüm. Elleri ceplerinde, başı önüne eğikti. Son birkaç haftadır tanıma fırsatı bulduğum insanla alakası yoktu.

Yenik düşmüş gibi duruyordu.

Bitkin...

Perişan...

Sırtımda bir ürperti duydum.

Kendisini izlediğimden habersizdi ve şu an baktığım ki-

şinin gerçek Ethan olduğunu fark ettim. Erkek arkadaşım görünürlerde yoktu.

Göz ucuyla Olivia'nın da onu izlediğini gördüm. Sen adam olmazsın dercesine kafasını sallayarak tuvalete gitti.

Dışarıda, bulutların arasından yaklaşmakta olan fırtınanın gürültüsü yağ düşmüş gibi bir etki yaratıyordu.

ALTI

YAVAŞ YAVAŞ ÇÖKMEK

Sevdiğiniz birisinin yavaş yavaş çöktüğünü görürseniz ne yaparsınız? Durdurmaya çalışır mısınız?

Tabii ki de çalışırsınız.

Ethan'a bu kadar çok çabalamak zorunda olmadığını, bana çiçek getirmese de, beni dışarı çıkarmasa da ona çok değer verdiğimi söyledim.

Yine de bu konuda konuşmayı reddediyordu.

Tekrar hiç konuşmadığı, dokunmadığı, içine kapandığı bir döneme girmiştik.

Bir akşam dışarıda siren sesi duyup dışarı çıktığımızda yolun aşağısındaki bir binanın önünde bir ambulans gördük.

Orada toplanan insanlara yaklaştığımızda Ruby'yi görsel sanatlarda okuyan Liberty diye bir kızla konuşurken gördüm.

"Ne olmuş?" diye sorup paltoma sıkıca sarındım ve binaya baktım.

Ruby'nin yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Aşırı doz. Sağlık görevlileri onu hayata döndürdüler ama bir süre her şey pamuk ipliğine bağlıydı."

"Aman Tanrım! Kimmiş?"

Ruby'nin gözleri Ethan'a kaydı. "Olivia Pyne. Tiyatro bölümü ikinci sınıf öğrencisi. Bu, seni sürekli rahatsız eden kız değil mi? Hani Holt'un eski sevgilisi?"

Ethan'a döndüm. Yüzü hayalet görmüş gibiydi. "Doğru. Bu o."

Tam bir şey söyleyecektim ki kapılar açıldı ve görevliler tekerlekli bir sedyeyi kaldırıma doğru sürdüler. Herkes görmek için boynunu uzatıyordu. Olivia'nın solgun yüzünü oksijen maskesi kapatsa da çok kötü bir durumda olduğu belliydi.

Ethan sağlık görevlilerinin yanına gitmek için insanları iterek geçti. "İyileşecek mi?" diye sordu.

Kadın sağlık görevlisi onu şöyle bir inceledikten sonra, "Erkek arkadaşı mısınız?" diye sordu.

Ethan'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Hayır."

"Durumu sabit. Size tek söyleyebileceğim bu."

"Kasıtlı olarak mı aşırı doz almış?"

"Bunu söylemek bize düşmez."

"Peki neyi aşırı dozda almış?"

"Özür dilerim. Bu konuda daha fazla bilgi veremem. Şimdi onu White Plains Hastanesi'ne götürüyoruz. Orada bazı testler yapacaklar."

Sağlık görevlisi Ethan'ın yanından geçip partneriyle Olivia'yı içeriye koyabilmek için ambulansın kapısını açtı. Ambulans uzaklaşırken Ethan'ın elini tuttum. Işıkları yanıp sönüyor ve sireni çalıyordu. Ethan yüzünde ciddi bir ifadeyle onun gözden kayboluşunu izledi.

Ruby, "Liberty, Olivia'nın depresyonda olduğunu söyledi. Bir süre önce uyuşturucuya alışmış. Ev arkadaşı bıraktığını sanıyormuş ama anlaşılan bırakmamış," dedi.

Ethan tek kelime etmeden elini elimden çekti ve yürümeye başladı.

Ona yetiştüğimde dişlerini öylesine sıkımişti ki ağzında ceviz olsa kırabilirdi.

"Ethan..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Evet, artık alıştım buna.

Ona yetişmeye çalışırken sendeledim. "Bunun için kendini suçlayamazsın. Gerçekten. Onun uyuşturucu problemi vardı."

"Buna da ben onu mahvettikten sonra alıştı."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, bilirim çünkü biz birlikteyken böyle bir sorunu yoktu."

"Üniversitedeyiz. Birçok insan bir sürü aptalca şey yapıyor. En azından zamanında buldular onu. İyileşecek."

Ethan durup bana döndü. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Hayata gerçekten toz pembe gözlüklerle bakarak yaşıyorsun, değil mi Taylor? İyi falan olmayacak. Az önce görmedin mi onu? Hayatta olduğu neredeyse belli bile değildi. Senin bir elin yağda bir elin balda bir hayat sürdüğünü biliyorum ama herkes sen değil. Bazılarımız geriye alınamayacak berbat şeylerin olduğu gerçek bir dünyada yaşıyoruz ve bir şeylerin değişmesini ne kadar çok istesen de değişmiyorlar işte. Uyan artık!"

Bir hışımla çekip gittiğinde kendi kendime biraz zamana ihtiyacı olduğunu, bunun geçeceğini ve tekrar normale döneceğimizi söyledim ama bizim için normalin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Gittikçe daha belirsiz bir hal almamız beni çok üzüyordu ve bunu durdurmak elimden gelmiyordu.

Beni o gece aramadı. Ertesi sabah maske alıştırması için geldiğinde uyumamış gibi görünüyordu.

İlk sınavda zorlandığında Erika, "Bay Holt, maskeyle gerçek kişiliğiniz arasında bir sürü engel varken gerçeği nasıl yansıtabileceksiniz ki?" dedi.

Haftalardır paçayı kurtardığı o savunmasız ruh haline bürünmek için gerçekten çok uğraştığını görebiliyordum ama tekrar tekrar başarısız oluyordu.

"Kendini rahat bırak Ethan. Seni koruduğunu sandığın bütün o saçmalıklardan kurtul."

Ethan huzursuzca homurdanarak maskeyi bir hışımla çekip çıkardı ve sınıfın diğer ucuna fırlattı. "Yapamıyorum! Tamam mı? Beni bu dersten bırak!"

Erika sınıftaki diğer insanlara baktı. "Hepiniz dağılabilirsiniz. Yarın görüşürüz. Bay Holt, siz kalın."

Herkes eşyalarını toplarken olan biteni temkinle izliyordu. Ben kapının dışında oyalandım. Dün Olivia olayı, bugün de bu mu olacaktı? Ethan'a nasıl yardım edeceğimi ya da ona yardım etmem mümkün mü, hiç bilmiyordum.

Sırtımı koridorun duvarına yaslayıp içeriye kulak misafiri olmaya çalıştım.

"Bay Holt, bugün sınıftaki davranışınız kabul edilemezdi. Kendinizi açıklayın."

"Tamam. Şuna ne dersin? Maskeler çok aptallar. Ben oyuncu olmak istiyorum, uyduruk bir pandomimci değil. Bu alıştırmanın sınıf dışında bana ne faydası olacak ki?"

"Bir oyuncunun işi, kendini seyircileriyle paylaşmaktır. Bu maskeler sizi tamamen açık olmaya itiyor. Faydası bu işte."

"Ben paylaşmayı, açık ve savunmasız olmayı denedim. Her bir lanet derste denedim. Daha ne istiyorsun?"

"Ben sadece olduğun gibi olmanı istiyorum. Bana sınırlı halini göstermeye çalışmayı kes. Bana bütün o saçmalıkların ardındaki erkeği göster."

"Hâlâ anlamıyor musun? Bütün saçmalıklarımın altında daha fazla saçmalık yatıyor. İçeride sihirli bir şekilde

ayarlı bir birey olduğunu ve tek yapmam gereken şeyin onu bulmak olduğunu mu sanıyorsun? Öyle birisi yok. İnan bana. Baktım. Ben sadece birçok yüzü olan saçma sapan bir insanım. Bunun şimdiye kadar çoktan anlaşıldığını sanıyordum.” Ofladığını duydum. “O yüzden buyur. Beni bu dersten bırak. Artık hiç umurumda değil.”

Son kelimedede sesi çatladı ve ona o kadar çok sarılmak istedim ki...

Kendine güvenmekte çok zorlanıyordu ama onun neler yaşadığını bildiğim için içine kapanık olmamak konusunda neden bu kadar zorlandığını anlıyordum. Ethan, üç yaşına kadar evlat edinilmeyen bir yetimmiş. On altı yaşında evlat edinildiğini öğrendiğinde de artık kim olduğunu bilmiyormuş. Babasıyla sallantılı ilişkisinin de bu duruma bir katkısı olmamış. Charles bir ebeveyn olarak ondan hoşnutsuz olmayı resmen bir sanat haline dönüştürmüştü.

Bütün bunlar yeterince kötü değilmiş gibi bir de lise aşkının, koca bir yılın neredeyse tamamında en yakın arkadaşıyla yattığını öğrenmiş. Bütün bunlarla nasıl başa çıkılacağını tahmin bile edemiyordum.

Şu an olanlara bakılırsa anlaşılan Ethan da edemiyordu.

Sınıfa göz ucuyla bakmayı göze aldım. Ethan sandalyede oturmuş, kafasını elleri arasına almış, yere bakıyordu. Erika hemen karşısındaydı. Söyledikleriyle ona ulaşmaya çalışıyormuşçasına öne doğru eğildi.

“Ethan, dinle beni. Bence ikimiz de, buradaki sorunun oyunculuk alıştırmasıyla alakalı olmadığını biliyoruz. Diğer insanların seni, gerçekten olduğun gibi görmesinden korkan tek kişi olduğunu mu sanıyorsun? Herkes hayatları boyunca mecazi maskeler takıyor. Hepimizin iş arkadaşlarımıza, arkadaşlarımıza ya da ailemize gösterdiğimiz farklı yüzlerimiz var. Bazen o kadar çok maske takıyoruz ki bütün onların altında kim olduğumuzu unutuyoruz ama sen bütün bu saçmalıkları bırakıp gerçek kişiliğini açığa

çıkarma cesaretini toplamak zorundasın. Senden tek istediğim bu. Senden her zaman istediğim tek şey buydu.”

Ethan kafasını salladı. “Ya gerçek kişiliğim... berbatsa? Kusurlu, zararlı ve sevelemez biriye? Neden bunu birinin görmesine izin vereyim ki?”

“Çünkü sonunda gerçek olan tek halin o. Başkalarına gerçekten verebileceğin tek halin o. Diğer her şey sadece yapmacık.”

“Haklısın,” derken sesi duygu yüklü ve boğuk çıktı. Çok ümitsiz konuşuyordu. “Ben şimdiye kadar hep yapmacık davranıyordum. Hem de çok uzun süredir, çok fazla insana karşı.”

Erika elini onun omzuna koydu ama Ethan irkilerek geri çekildi.

“Ethan...”

“Artık bunu yapmayacağım. F alacağım. Gidebilir miyim?”

“Eğer konuşmak istediğin başka bir şey yoksa...”

“Yok.”

O, hızla sınıftan çıkarken ben de kapıdan uzaklaştım.

“Ethan?”

Beni görmezden geldi.

“Heey! Yavaşlasana. Nereye gidiyorsun?”

Kolundan tuttum ve bana dönüp yüzüme baktı. “Yapma Cassie. Yapma lütfen. Sen benim verebileceğimden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorsun. Ben bunu hep biliyordum zaten. Artık sen de biliyorsun. Bunu inkâr etmeye çalışmaya bir son verelim. Olur mu?”

“Sen ne...”

“Denedim. Gerçekten denedim ama artık denemeyi bıraktım. Buraya kadarmışız.”

Kolunu elimden çekti ve yürüyüp gitti. Bense öylesine afallamıştım ki o giderken sadece arkasından baktım.

YEDİ

DAHA GÜÇLÜ

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Konuşmaktan mı yoruldu, yoksa söyleyecek sözü mü kalmadı bilmiyordum. Çok fazla konuştu. Korkudan ve onun nasıl alt edileceğinden, geçmişteki hatalardan ders almaktan, ikimizin de birlikteyken ayrıyken olduğumuzdan çok daha iyi insanlar olduğumuzdan bahsetti.

Yıllar önce söylemesine ihtiyaç duyduğum her şeyi söyledi.

Ben de hepsini dinledim ama karşılığında pek bir şey demedim.

Şu ana kadar bana kızmasını bekliyordum ama kızgın değildi. Sıcak ve nazik bir şekilde içimi rahatlatıyor, daha önce hiç görmediğim kadar destek oluyordu bana.

"Ben burada garanti falan aramıyorum Cassie. Sadece bir şans, denemek için bir fırsat istiyorum."

Geçmişte ne olduğunu unutup onu yeniden sevmek mi? Çok güzel olurdu.

Ama denemek her zaman yetmiyordu.

Boğazımı temizleyip kendimde konuşma gücünü buldum. “Ben denemeyi kabul etsem bile, aynen geçmişte senin davrandığın gibi davranıp bizi mahvetmeyeceğimi sana düşündüren ne?”

Ethan’ın yüzünde bugün ilk defa bir sinir belirtisi gördüm. “Çünkü sen benden daha iyisin. Her zaman öyle oldun. Bin kat daha akıllı ve güçlü.”

Eğer bu kadar endişeli olmasaydım gülerdim. “Ethan, benim olmadığım bir şey varsa o da güçlü olmak. Eğer öyle olsaydım, şimdiye kadar seni unuttur ve hayatıma devam ederdim. Burada durmuş, sana bir şans daha vermeyi ciddi ciddi gözden geçiriyor olmazdım.”

“Saçmalık. Sen güçlüsün çünkü buradasın ve kaçmak yerine korkularınla yüzleşiyorsun. Geçmişte ben de senin kadar güçlü olsaydım bu hikâyenin yıllar önce mutlu bir sonu olurdu.”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Geçmiş geçmişte bırakmayı ne kadar çok istesem de bu konuştuklarımız içimi burkacak kadar detaylı bir şekilde hepsini aklıma getirdi. Göğsüm canım yanacak kadar sıkıştı. Genelde panik atağın belirtilerini anlardım. Daha önce birkaç kez panik atak geçirmiştım. Hepsi E.S.’ydi. Yani Ethan’dan Sonra. Genelde Tristan konuşarak beni yatıştırırdı.

Bugünkü atağın nedeninin savaş ya da kaç diyen içgüdülerimin devreye girmesi olduğunu biliyordum.

Ethan ne olduğunu fark edince kolumu okşadı. Tabii ki de belirtileri tanıyordu.

Zaten bizi mahveden de onun endişe nöbetleriydi.

SEKİZ

BİR GECE

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Güneş batıyordu. Bense yerimden kıpırdamadım.

Ruby bana eskiden hoşlandığı biriyle karşılaştığını ve bu gece eve gelmeyeceğini mesaj attı. Yine de kıpırdamadım.

Şokta olduğumun belli belirsiz farkındaydım ama şok olup olmamam gerektiğinden emin değildim. Hâlâ ne olduğunu bilmiyordum.

Ethan.

Bunu Ethan yapmıştı ama...

Benden ayrılmış mıydı?

Hayır.

Olamaz.

Eğer benden ayrılseydi bilirdim, değil mi? Kızgındı tabii ama Erika'ya kızgındı, bana değil.

Hayır. Bu, Erika'nın suçu da değildi. O kendi kendine kızgındı.

O zaman ben neden bu kadar... tuhaf hissediyordum?

Ayağa kalkıp gerindim ama bunun kemiklerimdeki ağrıya bir faydası olmadı. Bir şey yapmalıyım. Ona yardım etmeliydim.

Hissettiği şey her neyse bunu birlikte aşacağımızı söylemeliydim ona. Çiftler öyle yapardı değil mi?

Ama biz hâlâ bir çift miydik?

Titreyen ellerle sırt çantamı alıp telefonumu bulana kadar içini karıştırdım. İçimden gelen kısık bir ses beni durmam konusunda uyardı. Eğer onunla konuşursam onun kafa karışıklığımı gidereceğini ve bu aşamada o zalim gerçeği bilmektense belirsizliğin verdiği umudu tercih edeceğimi söylüyordu bana.

Ama onunla konuşmadan yapamazdım. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Lütfen şu an sinirini atıyor olsun. Bunu geride bırakalım.

Telefonun çalmasını beklerken odada volta atmaya başladım. Telefon çalınca olduğum yerde kaldım.

Ethan'ın zil sesi tonu olan AC/DC'nin *Back in Black* şarkısının sesi kapımın dışından geliyordu.

Hemen kapıyı açtım ve onu elinde telefon, omuzlarını düşürmüş, kapımın karşısındaki duvara yaslanırken buldum.

"Ethan?"

"Neden burada olduğumu bilmiyorum."

Onu zar zor duyabildim. Sesi boğuk ve çatallıydı. Yumrukları yaralı ve kanlıydı. Duruşu öylesine perişan ve gergindi ki beni de telaşlandırdı.

"Eline ne oldu?"

Beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Uzak durmaya çalışırken bile yapamıyorum. Benim sorunum ne?"

"Ethan? Elin?"

Bana baktığında gözleri kızarmış ve şişmişti. "Bir duvara yumruk attım."

“Neden?”

“Çünkü ben zavallı bir pisliğim. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekiyordu.”

Onu daha önce duygusal anlamda bu kadar hassas bir halde görmemiştim hiç. Tüylerim diken diken oldu. Bu hiç de iyi değildi.

“Tamam. Geçti. İçeri gel,” deyip elini tutarak onu içeri girmeye ikna etmeye çalıştım. “İzin ver de elini temizleyeyim.”

İstemeye istemeye peşimden içeri, banyoya geldi. Elini ılık suyun altında yıkadım ve yaralarına antiseptik krem sürdüm. Dikkatlice beni izliyordu. Gerginliği bütün ortama hâkimdi.

Onu sakinleştirmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yüzüne dokunmaya çalıştığımda erişemeyeceğim şekilde geri çekildi.

“Yapma...” deyip uzun adımlarla salona gitti. Saçlarını çekti. “Eve gitmeliydim. Başına gelen en kötü şey olacağımı başından beri biliyordum ama zayıftım. Sen beni çok zayıf düşürüyorsun.”

Onun bir o yana bir bu yana yürüyüşünü izlerken git-tikçe artan panikle boğazım düğümlendi. Yavaş yavaş çöküyordu. Benim düzeltemeyeceğim kadar büyük bir hızla yıkılıyordu.

Onu durdurmak için göğsüne elimi koydum. Elime tenini yakan bir damgaymış gibi baktı. Elimi çekip sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. “Ethan, dinle. Şu an her ne hissediyorsan bununla başa çıkabiliriz. Lütfen sadece...” Nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Bana bunun nasıl düzeltileceğini söyle.” Sonra aklıma korkunç bir fikir geldi. “Bunu düzeltebilir miyiz?”

Ethan duvara yaslandı. Kaşları çatık, kafası geriye doğ-

ru eğikti. "Bilmiyorum," derken paniği havayla birlikte yayılıp bütün tüylerimi diken diken etti.

"Sana nasıl yardım edebilirim? Lütfen..."

"Kahretsin Cassie. Bilmiyorum. Tamam mı? Artık ben de ne halt ettiğimi bilmiyorum. Seninle tanıştığımndan beri öylesine altüst oldum ki yukarıyı, aşağıyı bile ayırt edemez oldum. Tek bildiğim seninle olmak istediğim ama..."

Ona doğru yürüyüp yüzünü ellerimin arasına aldım. Çaresizliğim onunkine eş değerd. "Hayır. Ama falan yok. Benimlesin. Bak. Buradasın işte."

"Olmamam gerek," deyip gözlerini sıkıca kapattı.

"Olmalısın. Benimlesin ve ben seninim... ve ben... ben seni seviyorum."

Aniden gözlerini açıp bana baktı ve ona bunu ilk kez söylediğimi fark ettim. Bunun onun için yeni bir bilgi olması şaşırtıcıydı. Uzun zamandır böyle hissediyordum ama bunu söylemeyecek kadar gururlu, korkak ya da inatçıydım sanırım ama artık ona söylemek zorundaydım çünkü onu kaybediyordum.

Ondan bir tepki bekledim. Onun da bana aynısını söylemesini mi bekliyordum? Yoğun bir tutkuyla geçen onca ayın ardından tabii ki de beklediğim buydu ama söylemedi. Onun yerine, bir şekilde Pandora'nın kutusunu açmışım da ikimizi de lanetlemişim gibi kafasını öne eğdi. "Lanet olsun Cassie! Yapma..."

"Bu doğru," derken göğsümdeki acı katlandı. "Seni seviyorum Ethan. Sen... muhteşemsin. Ama korktuğunu biliyorum. En son kendini birine böyle açtığında kız arkadaşın seni en yakın arkadaşınla aldattı ama sen benim bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. Ben seni seviyorum ve umarım bütün o korkularının altında... sen de... şey yani, umarım... beni sevmenin bir yolunu bulabilirsin. Değil mi?"

Lütfen Ethan. Bana haklı olduğumu söyle.

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Ben yapamam..."

Gözyaşlarına hâkim oldum. Güçlü olmama ihtiyacı vardı. Benim de onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Bunu yapabiliydik. "Sen... beni sevemez misin?"

Cevabı canımı acıtamasın diye bütün kaslarımı sıktım.

"Cassie, sana karşı ne hissettiğimin bir önemi yok. Ben senin ihtiyaç duyduğun kişi olamam."

"Olabilirsin. Öylesin."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun ki?" derken siniri sesini sertleştirdi. "Seni sürekli haksız çıkarıyorum. Başka birini hak ediyorsun."

"Ben başka birini istemiyorum. Ama... eğer sen..."

Kafasını salladı. "Öyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Anlamıyorum. Yani beni istiyorsun ama beni sevmiyor musun?" diye sorarken sesim çatladı ve kulağa bu kadar zavallı geldiğim için nefret ettim.

Ethan'ın endişeli yüz ifadesi yerini acımaya bıraktı. Öyle bakmasından nefret ettim. Bana yanıldığımı söylemesini ne kadar çok istediğimi görebiliyordu.

"Seni sevmediğimi mi sanıyorsun?" deyip duvardan ayrıldı ve dindik durdu. "Sevmeseydim sence şu an böyle perişan olur muydum? Lanet olsun Cassie! Yapılması gerekenin seni bırakıp gitmek olduğunu biliyorum ama bunu yapmayı düşününce bu..." Göğsünü tuttu. "Burası inanılmaz acıyor ve ben acı çekmekten bıktım. Senin acı-
mı dindirebileceğini sanmıştım ama daha da berbat ettin." Hissettiği her şey yüzünden okunuyordu. Gözlerime bakmıyordu ve bu benim gözlerimin dolmasına ve acımasına neden oldu. "Söylememi mi istiyorsun? Evet, seni seviyorum ama sevmiyor olmayı kaç kez istediğimi tahmin bile edemezsin."

Ellerini yumruk yaptı. Sinirlerinin çok yıprandığı belli

oluyordu. Sanki bana dokunmazsa her an çatlayacakmış gibi... Ben de aynı şekilde hissediyordum.

“Seni sevmek... yaptığım en aptalca ve en bencilce şey ama engel olamıyorum. Tanrı biliyor ki denedim.”

Ben cevap verme fırsatı bulamadan hareket etmeye başladı. Üç adımda beni kollarıyla sarıp göğsüne yapıştırarak öptü. Bunun yarattığı ani şok yerini kavurucu bir sıcaklığa bıraktı. Bütün bedenim eridi âdeta.

İnleyerek beni tekrar tekrar öptü. Tutkusu her geçen saniye daha da artıyordu. Ona zor ayak uyduruyordum.

Beni daha önce hiç böyle öpmemişti. Asla. Sanki doğrudan bedenimle konuşuyordu. Sanki izin istiyor, özür diliyor, olmayı isteyip de asla olamayacağı şeyleri diliyordu. Beni duvara yasladı ve öpücüğü dudaklarımızın arasında her zaman canlı olan o aynı, aç şehvetle dolu olsa da başka bir yanı daha vardı.

Tenimin altına fısıldıyor, ciğerlerimdeki havayı ısıtıyordu. Ağırlığını bedenime bastırıp dudaklarımın arasına inlediğinde bedenimdeki bütün sinir uçlarına işlediğini hissettim.

“Bana seni sevmeyi nasıl bırakacağımı söyle Cassie. Lütfen. Çünkü benim hiçbir fikrim yok.”

Beni daha derin, daha uzun, daha yoğun öptü. Bu, bir baştan çıkarma ve özlem duymaydı. Müstehcen ve utanmazdı. Her şeydi.

Dudaklarımız gittikçe daha da ateşlendi. Ayrılmamızı istediğini söylüyordu ama bedenlerimizin bu konuda başka fikirleri vardı.

Arzusunun verdiği sabırsızlıkla hareketleri sertti. Tişörtümü çekiştirildiğinde çıkarmasına izin vermek için kollarımı kaldırdım. Sonra kot pantolonum çıktı. O pantolonumu çekip çıkarırken duvara yaslanmak zorunda kaldım. Öpeerek aşağıdan yukarı çıktığında dizlerimin bağı çözüldü.

Ondan gelen sıcaklık içime işliyor, benden de ona yayılıyordu. Dokunduğu her yerim yanıyordu. Henüz dokunmadığı her yer de sızlıyordu. Dudakları beni yiyip birtirmeye çalışıyormuş gibi her yerdeydi. Nasıl hissettiğini biliyordum çünkü ben de onu aynı oranda arzuluyordum.

Altındaki tene ulaşmak istemenin çaresizliğiyle gömleğinin düğmeleriyle uğraştım. Çoğunu açabildim ama sonuncusu açılmadı. Kumaşı yırtıp gömleği omuzlarından aşağı indirirken homurdandım. İki elimi de göğsüne koyup altında hızla atan nabzına bastırınca iç geçirdim.

Bu şehvetten öte bir şeydi. Hatta aşktan bile öteydi. İlkel-di. Düşüncesiz, gözü dönmüş bir arzuymuştu. Onu ne kadar derin öpsem, onu bedenime ne kadar yaklaştırsam da azdı.

“Tanrım! Ethan!”

Nazik davranmıyordu ve bu benim için sorun değildi. Böyle olmasına alışık değildim. Böylesine sert ve kontrolsüz olmasına. Hiçbir şeyi kısıtlamıyordu. Hiçbir şeyi. Ayrıca ona bu kadar çok sahip olabilmek öylesine mutluluk vericiydi ki duygularım nefesimi kesti.

Göğüslerime ulaşmak için sutyenimi çekiştirip askılarını indirdi. O öpücükler kondurup emerken ben sadece nefesten ibarettim. Bir elini külotumun içine soktuğundaysa bitmek bilmeyen derin bir nefes aldım.

Onu öyle sıkıca tuttum ki sanki teninin içine işlemeye çalışıyordum. Kemerini çözüp açtığımda parmaklarıyla ve ağzıyla hâlâ beni tahrik ediyor, kaçmama engel olmak için beni duvara bastırıyordu. Pantolonunu açtım ve ancak ben elimi iç çamaşırının içine sokunca yoğunluğu bir parça azaldı. Birdenbire hareketsiz kaldı ve onu avucuma alıp hafifçe sıkınca bütün bedeni ürperdi.

Ahh! O nasıl bir histi, o? Ona dokunduğumda bana öyle bir baktı ki! Kasları minnetle ve hâkim olmaya çalıştığı telaşla titredi.

Bir elini duvara koyup kafasını eğdi. Nefes nefeseydi. Acı çekiyormuş gibi duruyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Pantolonu ve iç çamaşırını sıyırmaya yetecek kadar durakladıktan sonra öperek göğsünden aşağı inmek için onu tekrar duvara ittim. Karın kaslarına ulaştığımda küfretmeye başladı. Onu ağzıma aldığımdaysa artık konuşmıyordu. Sadece uzunca ve kesik kesik inliyordu.

Elimden gelse ona her zaman böyle sevildiğini ve tapıldığını hissettirirdim. Onu böyle hafifçe emerek bütün şüphelerini ve güvensizliklerini yok ederdim. Korkularını nazik dokunuşlarla ve kısık sesli, takdir dolu iniltilerle silerdim.

Çok sürmeden saçımı çekip kafamı uzaklaştırdı. Sonra beni tekrar alevlenen bir tutkuyla öptü. Botlarının iplerini çözmek ve çoraplarını çıkarmak için durakladı. Ben de bu fırsattan istifade ederek sırtını, omzunu ve pazısını öptüm. Tekrar dudaklarıma döndü. Kot pantolonu ve iç çamaşırını çıkardım. Tekmeleyerek onları çıkardıktan hemen sonra külotumu indirdi.

Yere nasıl geçtiğimizden emin değildim ama geçtik. O sıcak, tatlı kokulu teninin, gergin kaslarının ve enfes çukurlarının her bir milimini tadabilmek için onu iterek yere yatırdım. Ben göğsüyle uğraşırken kot pantolonundan cüzdanını çıkarıp prezervatif takışını belli belirsiz fark ettim.

Taktığında beni sırtüstü yatırdı ve bacaklarımin arasına yerleşti. Onun bu çarpıcı yoğunluğuna, bu çıplak ve göz alıcı haline alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Nasıl oluyorsa hem simsiyah hem alev alev gözlerle üstüme eğildi. Bir kolundan destek alırken yüzümü inceledi. Omuzları gergindi. Sonra içime girişini hissettim.

Ahh! O tatlı ve mest eden basınç!

Ona hayranlıkla baktım. Bu his, bu yavaş ve yoğun doluluk hissi... Bunu ilk kez yaptığımız zamandan öylesine

farklıydı ki. Deneyimsiz dokularım gerilmeye alışırken hâlâ biraz rahatsızlık vardı ama önceki engelden eser yoktu. Acı yoktu. Sadece bir bedenın diğeriyle buluşmasının yarattığı inanılmaz mucize vardı.

Öne doğru birkaç yavaş hamleyle içime girdi. *Ahhh Tanrım!* Onun içimde uyandırdığı yakıp kavurucu hisleri kaldırabilecek kadar yerim yoktu.

Ağız açık, gözleri hafif aralıktı. Göz kapaklarını açıp kapatıyordu.

Biz böyleyken ilişkimizin yürümeyeceğini nasıl düşünbiliyordu ki? Bu korkudan daha üstün bir şeydi ve şüpheden daha önemli.

Azimle dişlerini sıkarak önce yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Sonra arzusu kontrolü ele geçirince daha da hızlandı. Öne doğru yaptığı her hamle onu daha da derine götürüyordu. Omuzlarını sıkıca kavradım ve hazdan değişik haller alan suratını izledim. Muhteşemdi.

Ellerini saçlarıma daldırdı. Göğsümü öptü. Boynumu emdi. Bütün bunları yaparken de hareket ediyor, titreme ve nefesimin kesilmesine neden olan uzun hamleler yapıyordu. İçimdeki haz döne döne yoğunlaştıkça boynumdan yukarı bir sıcaklık çıktı. Ethan hızını artırdığında utanç verici sesler çıkardığının farkındaydım ama engel olamadım. Bu çok fazlaydı.

Onun güzelliğine daha fazla dayanamayacak hale gelince tavana baktım. Tavan âdeta yüzüyor ve dalgalanıyordu. Vazgeçip gözlerimi kapattım. Ona uyum sağlamak için kasığımı kaldırdım. Belinden tutum onu ve daha derine inmeye teşvik ettim.

Sonunda direnmeyi bırakıp kesik kesik nefes alıp vermeye razı oldum. Hislerden oluşan ince bir çizgide ilerlerken bedenimi adrenalin sardı. Aramıza uzanıp bastırarak

parmaklarıyla küçük daireler çizdiğinde bittim. Aynı anda hem uçuyor hem düşüyordum ve bedenimi ele geçiren, uzun süren, yoğun spazmlar karşısında derinden inledim.

Ethan uzunca inlediğinde hâlâ başım dönüyordu. Sarıldı ve bedenini bedenime olabildiğince bastırdı. Sonra yavaşladı ve en sonunda durdu. O anda artık iki insan değil, orgazm olan, nefes nefese, birbirine titreyen uzuvlarla sıkı sıkı tutunan bir kitleydik sadece.

İnanılmaz!

İki insan birbirinden daha ne isteyebilirdi ki?

Derince iç geçirdim.

Üstümde Ethan'ın bedeninin ağırlığını hissediyordum. Yüzünü boynuma bastırmıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirip yeterince oksijen almaya çalıştım.

Yumuşak bir tonda, "Seni seviyorum Ethan Holt," derken hâlâ nefes nefeseydim. "İşler ne kadar sarpa sararsa sarsın, sadece bunu hatırla. Tamam mı?"

Bir anlığına kasıldı. Tam bana karşılık vermediği için çok büyük bir hayal kırıklığı duyacakken nefes vererek, "Ben... ben de seni seviyorum," dedi.

Gecenin geri kalanı boyunca konuşmadık. Zaman zaman seviştik. Duşta, mutfakta, koltukta ve en son da yatağında.

Sonunda bitkin düştüğümüzde ona sokulup kafamı kalbinin üstüne yasladım.

O, içinde nasıl bir ikileme düşerse düşsün durumu düzeltmenin bir yolunu bulurduk çünkü birbirini seven çiftler böyle yapardı.

Ethan'ın kalp atışları kulağında, kolu bana dolanmış bir halde uykuya daldım.

* * *

Ertesi sabah gözlerime ışık vurdu ve dışarıdaki ağaçlarda kuşların öttüğünü zar zor anladım. Yanımdaki sıcak bedeni fark ettiğimde gülümsedim.

İlk kez birlikte olduğumuzda ben uyanmadan gitmişti ama bu kez kalmıştı.

Kokusunu içime çekip elimi göğsünde ve karnında gezdirdim. Sıcaktı ve çıplak bedeninin tamamının bedenime temas edişini hissetmek enfes bir şeydi. Ethan'a bu kadar çok maruz kalmak yasadışı olmalıydı.

Sırf onun yanında olmak bile beni tahrik ediyordu ve kafamda bu sabah hangi seks pozisyonlarını deneyebileceğimizi kurdum. Bana öğretmesini istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Göğsüne sokulup memnuniyetle iç geçirdiğimde kalbinin hızlı attığını fark ettim. Çok hızlıydı.

Gözlerimi açtığımda onun da uyanık olduğunu fark ettim. İfadesiz bir suratla tavana bakıyordu.

Tenimi bir sıcaklık kapladı. "Selam."

Gözlerini kırıştırıp bana döndü. "Selam."

Kaskatı duruyordu. Hem de endişe uyandıracak kadar katı. Dün gece beni yakınında tutan kolu şimdi bedenine paralel duruyor, bana neredeyse hiç dokunmuyordu.

Doğrulup oturdum. "Ne oldu?"

Gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Dişlerini sıkıyordu. "Gitmem gerek."

Ben karşı çıkamadan bacaklarını yatağın yanından sarkıtıp iç çamaşırını aldı ve giydi.

"Ne? Ethan..."

"Evet, tatil için New York'a gitmeden önce hazırlanmam gerek," derken bana bakmadı. "Ayrıca bu dönemki oyunculuk dersindeki başarısızlığımın telafisi olarak, fazladan not almak için Noel tatilinde neyi tekrar yapmam gerektiği

konusunda gidip Erika'yı görmeliyim. Bana lanet olası bir mutlu Noeller!"

Kot pantolonunu giyip kemerini taktıktan sonra tişörtünü aramaya koyuldu.

"Ben de seninle gelebilirim. Yani sana. Valizini hazırladıktan sonra kahvaltıya gidebiliriz. Eve gitmek için uçağım ta öğleden sonra..."

"Olmaz." Koridora gidip gözden kayboldu. Midem düğüm düğüm olmuştu. Doğrulup yorganı göğsüme çektiğimde gömleğinin düğmelerini ilikleyerek geri geldi.

"Seninle gelmemi istemiyor musun?"

Yatağa oturup botlarını ve çoraplarını aldı. Onları giyip botlarının bağcıklarını çekerken bana bakmadı bile. Hareketleri gergindi. Kızgın görünüyordu ama ben nedenini bilmiyordum. Dün geceyi hatırlamıyor muydu?

"Ethan... Konuş benimle."

Ayakkabılarını bağlamayı bitirmiş, yere bakıyordu. Derin bir nefes alırken dişlerini sıktı.

"Cassie..." deyip iç geçirdi. "Ben yapamam... Biz bunu yapamayız. Ben sandım ki belki de..." Gözlerini sımsıkı kapattı. "Yapamayız işte."

"Hayır," dedim. Gittikçe daha çok panik oluyordum. "Yine bu saçmalıklara başlama. Yapabiliriz. Dün gece yaptık. Ne kadar harika olduğunu hatırlıyor musun acaba? Birlikte ne kadar inanılmaz olduğumuzu?"

Bana dönüp bakarken hızlı nefes alıp veriyordu. "Dün gece bir hataydı."

Donup kaldım. Söyledikleri aramıza zehirli bir bulut gibi çöktü. İçimde bir şeyler çıt etti, parçalandı.

Bunu dememişti, diyor olamazdı.

O da oradaydı. O da hissetmişti. Nasıl hissetmemiş olabilirdi ki? Yaptığımız sadece seks değildi. Biz sevişmiştik.

Hem de birçok kez.

“Bir... hata mı?”

Yüzünde bir anlığına acı dolu bir ifade belirdi, sonra kayboldu.

“Dün gece...” Kafasını salladı. “Dün, hislerimi açıkça ifade edemediğim için oyunculukta başarısız oldum ama bu seni şaşırtmamalı çünkü benden aylardır hislerimi açmamı istiyorsun ve ben onda da başarısız oldum.” Kafasını arkaya çevirdi ama benimle göz göze gelmedi. “Ben düzgün bir erkek arkadaş olamam. İkimiz de bunu biliyoruz. Dün gece hiçbir şeyi değiştirmez.”

Sinirden yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. “Nasıl böyle diyebilirsin ki? Bana karşı neler hissettiğini bütün gece boyunca kanıtladın. Birbirimizi sevdiğimizi söyledik ya! Bu her şeyi değiştirir.”

Yaşla dolu gözlerle bana döndü. “Evet ama bazen aşk, durumu büyümlü bir şekilde düzeltmez. Ben olayların o kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. İlişkimiz asla yürümezdi zaten ve ben yürüyecekmiş gibi davranmaya devam edemem. Sen de öyle yapmamalısın.”

Bunun olacağını hissetmişim ama onun bunu yaptığını hâlâ inanamıyordum. “Saçmalık bu! İlişkimizin yürüyemeyeceğini düşünüyorsun ve buraya kadar yani, öyle mi? Her şey bitti mi?”

Yataktan kalktı ve dönüp bana baktı. “Evet! Çünkü ben, şu an bir ilişki yaşayamayacak kadar berbat bir halde olduğumu biliyorum. Herhangi bir ilişki. Sana zarar veririm Cassie! Bunu başkalarına yaptım. Sana da yapacağım. Şu an benim yüzümden bir kızın hastanede yattığını unutun mu? Çünkü ben kesinlikle unutmadım. Ve Olivia o ambulans sedyesinde ölü gibi yatarken aklıma geldiğinde tek düşünebildiğim, onun yerinde senin de olabileceğindi. Eğer ben bu ilişkiyi bitirmezsem sen olacaksın.”

“Hayır Ethan.”

“Evet Cassie. Ben senin için hiç iyi bir tercih değilim. Hiç de olmadım. Talepkâr ve huysuzum. Aşırı kıskancım ve böyle olmaktan her ne kadar nefret etsem de ben buyum. Sence farklı olmayı denemedim mi? Son birkaç haftadır tek yaptığım buydu. Hak ettiğin erkek arkadaş olmak için bütün doğal tepkilerime karşı koydum ama hepsi sahteydi. Bunu fark etmemiş gibi yapmaya çalışma hiç, çünkü fark ettiğini biliyorum.”

“Tabii ki de fark ettim ama ne yapacağımı bilemedim çünkü sen benimle asla konuşmuyorsun.”

Öfkeyle ellerini kaldırdı. “Hissettiklerim genelde rezil ve aşırı mantıksız şeyler olduğu için öyle. Seni Avery’yle dans ederken görüyorum ve onunla ne zaman yatacağını merak etmeden yapamıyorum. On dakika geç kaldığında sonunda senin için iyi bir tercih olmadığımı karar verip beni terk ettiğini düşünüyorum.”

“Bu çlgınlık.”

“Biliyorum. Sorun da bu. Yine de öyle düşünmeden edemiyorum. Senden şüphe duymama neden olacak hiçbir şey yapmamış olsan da sana güvenmiyorum,” deyip ofladı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. “Hayatımda pişman olduğum birçok şey yaptım. İnsanlara kötü davrandım. Sorunlarımın acısını başkalarından çıkardım. Aynı şeyi sana da yaptığımı hissediyorum ve buna katlanamıyorum. Sen, benim gibi birini hak etmiyorsun. Ben de kesinlikle senin gibi birini hak etmiyorum. Sadece bunu kabul et ve hayatına devam et. Ben de öyle yapmaya çalışacağım.”

Öfkeden kudurmuşum; âdeta kanım kaynıyordu.

Yorganı öyle sıkı kavradım ki canım yandı. “Dediklerini kulakların duyuyor mu senin?”

“Cassie...”

Yanaklarımdan akan sıcak gözyaşlarından nefret ederek sinirden yatağa vurdum. “Seni seviyorum seni pislik. Kalbimi kırmak nasıl beni korumak olabilir ki?”

Bana birkaç saniye acı dolu bir ifadeyle baktı. Ben de onun beni kollarına alıp rahatlatmasını umarak nefesimi tuttum ama yapmadı ve göğüs kafesime saplandığını hissettiğim bıçak daha da derine indi.

Bana sarılıp rahatlatmak yerine ellerini ceplerine sokup yere baktı. Her bir hücresinin kendine olan nefreti ve akıtmadığı gözyaşlarıyla dolu olduğu çok belliydi.

“Cassie, eğer bunu şimdi yapmazsam üç ay sonra ikimizi de mahvetmiş olacağımı biliyorum ve sen benden nefret edeceksin. Ya da daha da kötü hissedeceksin. Şimdi bitirirsem en azından belki hâlâ... arkadaş... olabilme ihtimalimiz olur.”

“Arkadaş mı?” Nefesim titredi ve öyle olmasından nefret ettim. “Arkadaş mı?” Gözlerimden kocaman, çirkin yaşlar döküldü. Onlardan daha da çok nefret ettim. Bunu gerçekten yapıyordu. Birbirimiz için ifade ettiğimiz her şeye rağmen, paylaştığımız her şeye rağmen bunu yapıyordu.

Kısık, üzgün ve acılı bir sesle, “Sana karşı hissettiklerimi öylece unutmam mı gerek?” diye sordum. “Ya da senin bana karşı hissettiklerini?” Yine de öne doğru uzanıp koluna dokunmadan edemedim. “Lütfen... Yapma bunu.”

Yalvardığımın farkındaydım ama umurumda değildi. O beni seviyordu. Bunu yalanlamak için yapabileceği ya da diyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Yaptım bile,” deyip benden uzaklaştı. Yere bakarken kesik kesik nefes alıp veriyordu. “Gitmem gerek.”

O, arkasını dönüp odanın diğer ucuna giderken içimden bir şey koptu. Beni bir arada tutan ipler kopmuş ve

beni dayanılmaz bir ıstıraba boğmuş gibiydi. Kollarımı kendime doladım ve kendimi bir arada tutmaya çalıştım.

Sözcükleri güçlükle telaffuz ederek, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Arkası bana dönükken olduğu yerde donup kaldı. Omuzları gergindi. Odaya     en sessizlik kulaklarımda g   g  r lt s  gibi uğulduyordu. Onun da bana aynı Şeyi s  ylemeyeceğini fark ettiğimde... anladığımda... kalbim sıkıştı.

Ellerini sıkıp gevşetti. Yine de ayakları kapıya d  n kt .

S  yleyecek   ok fazla Şeyim vardı ama artık bir   nemi yoktu. Bizi mahvetmeye karar vermişti ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir Şey yoktu.

Kafasını  evirip, "Elveda Cassie," dedi. Sesi alçaktı ama bağırmış kadar oldu. "Yeni yılda g  r ş r z."

Uzun adımlarla odamdan çıktı ve koridoru geçip giriş kapısını açarken isyan ederek inlediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Bana fikrini değiştirdiğini düşündürecek kadar uzun bir sessizlik oldu ama sonra kapı onun arkasından çarparak kapandı ve kendimi tek parça halinde tutmama y  nelik bütün ihtimaller suya düştü.

  k hı kırığım canımı öylesine acıttı ki sanırım kendime zarar verdim.   kincisi de ondan aşağı kalmadı. Sonra sadece acı, g  zyaşı ve yanlışlıktan ibarettim ve y  z m  yastığa g  md ğ  mde alabildiğim tek koku bunlardan sorumlu adamunkiydi.

DOKUZ

İKİ GÖZ, İKİ ÇEŞME

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Güçlkle nefes almaya başladığımda Ethan beni sakinleştirmeye çalıştı ama kalp sancısı ihtimali içimdeki bütün boşlukları doldurdu âdeta.

"Hey," dedi ve yüzümdeki saçları geriye aldı. "Cassie... Tamam. Geçti."

"Sen beni incittin. Mahvettin."

"Keşke geri alabilsem ama yapamam."

"Sen de böyle mi hissediyordun eskiden? Böyle öfkeli, kontrolünü kaybetmiş miydin? Bundan nefret ediyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Biliyorum ve bu benim suçum. Özür dilerim." Sırtımı sıvazladı. Onu ittim. Bir anlığına duraksadı. Sonra tekrar öne doğru gelip bir kez daha kollarını bana dolayarak sabırla sinir krizimi atlatmamı bekledi. Onu tekrar ittim. Yüzüm tanımlayamayacağım bir sürü his yüzünden yanıyordu. Haykırmak, saldırmak istedim.

Onu cezalandırmak istedim.

O da bunu biliyordu. Dönüştüğüm insana bakınca kendi eski halini tanuması çok kolaydı.

“Hadi yap!” dedi. “İstersen vur bana. Tokat at. Bağır. Hadi Cassie. Bunu yapman gerek.”

Öylesine duygu yüklüydüm ki boğazım düğümlendi. Yutkunmaya çalıştım ama o hissi daha fazla bastıramadım. İki gözüm iki çeşme ağlamaya başlayınca isyan ederek inledim ve onun göğsünü yumruklarken sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

“Evet. Dök içini. Hadi!”

Ona bir kez vurdum. Sonra iki, üç, dört kez daha... Sonra küfretmeye ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Ethan’sa sadece orada durup hepsine katlandı ve bütün bu süre boyunca bana beni sevdiğini fısıldadı.

“Seni incittiğim için özür dilerim Cassie. Çok özür dilerim. Seni artık incitmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Ona sıkıca tutunup neden olduğu onca acının, boşa harcadığı onca zamanın öfkesini kusarken hıçkırıklarımda daha da şiddetlendi. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar yılların o birikmiş nefretini kustum. Artık ateşimi körükleyecek bir şey kalmadı. İçimden bana, onun buna değmeyeceğini söyleyen zalim bir ses gelmiyordu artık.

Sonunda yanıma tek kalan bitkinliğimdi. Sonra Ethan kollarını bana doladı ve dizlerimin bağı çözülürken beni tuttu.

Orada öylece durup beni tuttu ve her şeyin yoluna gireceğini, iyi olacağımızı mırıldandı.

Artık savaşmaktan yoruldum. Çok yalnızdım.

Ona çok âşıktım.

Yanaklarımdaki ıslaklık kurumaya başladığında ben de ona sarıldım ve biraz olsun inanmak için kendime izin verdim.

Sadece azıcık.

Ne kadar süre orada durduğumuzu bilmiyordum ama ikimiz de hareket etmeye istekli gibi değildik. Sanki bu ânın bitmesini istemiyorduk.

Bir süre sonra kollarını gevşetti. Sanırım kaçmayacağımı fark etti.

Kafamı, sonra alnımı, sonra şakağımı öptü. Yüzümü ellerinin arasına alıp yanağımı öptü ve her dokunuşu ürpermeme neden oldu. Dudaklarının yumuşak dokunuşu uzuvlarımdan aşağı titreşimler gönderdi ve o titreşimler karnımda toplanarak çok uzun süredir karanlık olan yerlerimi aydınlattı.

O bana dokunduğunda başka her şey gölgede kaldı. Bana sıkıca sarılıp boynumu öperken küt küt atan kalbini göğsümde hissettim.

“Cassie...”

Adımı söyleyişi hem tatminsiz bir inleyiş hem de rahatlamış bir iç geçiriş gibiydi. Bir söz, bir özür, bir dua gibi.

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşayıp eğildi ve birkaç saniye durakladıktan sonra sonunda beni dudaklarımdan öptü. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama kıpırdatmadı. Nabzım gittikçe yükselip de bedenimde pompalanan kanım gergin kaslarımı doldururken ve hazır olduğumdan çok daha fazlasını istememe neden olurken nefesini içime çektim.

Geri çekildi ve gözlerini kapatarak alnını alnıma koydu. “Tek ihtiyacım olan, ne kadar farklı olabileceğimizi kanıtlayabilmem için bir şans daha Cassie. Lütfen. İkinci şansların çok nadir olduğunu biliyorum ve burada durmuş, üçüncü bir şans istiyorum ama... Off! Sana ihtiyacım var ve her şeye rağmen senin de bana ihtiyacın var. Sadece evet de. Lütfen.”

Her zamanki gibi paniğe kapılarak dişlerimi sıktım. "Sinir krizimden sonra kadın görünümü bu güvensizlik yumağını hâlâ istediğinden emin misin?"

Çenemi kaldırdı ve arayan gözlerle gözlerime baktı. "Cassie, daha önce hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Bana hayır desen bile bu hiçbir şeyi değiştirmez."

İç geçirdim. Tam da içimi eritecek şeyi söylüyordu tabii ki de. "Şey... Tamam o zaman, buna bir şans daha verebiliriz sanırım."

Bu dediğime karşılık gülümsemesi öylesine büyüleyiciydi ki gözlerim kamaştı.

"Ama," dedim, "yalan söyleyip bunun kolay olacağını söylemeyeceğim. Biraz zamana ihtiyacım var. O nedenle ağırdan almalıyız. Tamam mı?"

Ethan rahat bir nefes aldı. "Tamam. Sorun değil."

Sonra beni yavaş olmaktan çok uzak bir şekilde öptü.

Nefesim kesilmiş bir halde geri çekildim. "Ethan..."

"Yavaş. Evet, biliyorum. Şunu yaptıktan hemen sonra..." Yüzümü ellerinin arasına alıp beni utanmaz bir şehvetle öptü.

Dudaklar birbirine karışıp çaresiz "Sana ihtiyacım var" inlemeleri ağızlardan çıkarken beni geri geri götürerek biraz önce girmesine engel olduğum kapıdan içeri geçirdi. Sonra kapı kapandı ve sırtım kapıya yaslandı. Bedenini bedenime bastırduğunda bedeni sıcak ve sertti.

"Ethan..."

Nefesimi toplayamadım. Her yerdeydi. Bedenini bedenime bastırıyor, her yerimi tadıyordu. Zaten kendisine ait olan şeyi geri alıyordu.

"Tanrım Cassie... Bugün için teşekkürler. Kendini bana verdiğin için. Teşekkürler."

Beni öpmeyi kesip kollarıyla beni sardı ve ben de ona iyice sokulup yüzümü boynuna gömdüm.

Bir süre öylece durarak birbirimizi içimize çektik.

Sadece var olduk.

Hâlâ iyileşmemiştik ama daha az paramparça bir haldeydik.

ON

BU DA GEÇER

Altı Yıl Önce

Orta Amerika'da Bir Yerlerde

Hayatım boyunca insanların “kalp sancısı” ifadesini öylesine kullandıklarını duymuştum ama şu âna kadar ne anlama geldiğini asla anlamamıştım. Yani nasıl oluyordu da bizim ona verdiğimiz dışında bir kitlesi ya da şekli olmayan bir hissin kalplerimizi avucuna alıp bir piton yılanı gibi sıkması mümkün oluyordu? Hem de kalbimizin her odacığı ağrıyana kadar, kırık kalbimiz her attığında, hiçbir his bırakmayan kan, atardamarlarımızdan dikenli tel geçiriyormuş gibi hissettirene kadar... Böyle bir şey mümkün olmamalıydı.

Yine de beni Noel için eve götüren uçağın penceresinden baktığımda aynen öyle hissediyordum.

Her şey yanlıştı. Ben yalnızdım ve acımaması gereken her yerim acıyordu. Aşkın her şeyden üstün gelebileceğini düşünen yanım aptal gibi hissediyordu. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce hazla alev alan yerlerim hasarlı ve soğuktu.

O kadar sinirliydim ki öfkeden kudurmak ve bir şeyleri kırmak istiyordum ama acı, o mantıksız kalp sancısı pencere kenarındaki koltuğumda iki büklüm bir halde oturmama ve gözyaşlarıma karşı koyup midemi kıvrandıran bulantıyı göz ardı etmeye çalışmama neden oluyordu.

Ethan'ın yaptığından nefret ediyordum. Öyle yapmasına neden olan şeylerden nefret ediyordum.

Bu sözcük göğsümde bir ateş gibi yayılıyordu.

Nefret sözcüğü...

Bu öylesine güçlü, çağırması öylesine kolay, bütün acıyı bastırmaya yetecek kadar yoğun bir histi ki...

Ondan nefret etmek kolaydı. O yüzden ben de öyle yaptım.

Nefret etmek, aklımı onu ne kadar çok sevdiğim gerçeğinden uzaklaştırıyordu.

Vardığımızda kafamda yoğun bir uyuşuklukla uçaktan indim.

"Tatlım!" Annem bana sarılıp sonra her zamanki gibi geri çekilip beni şöyle bir süzdü. "Bu kılıkta mı yola çıktın? Kot pantolon giyersen seni asla birinci sınıfa geçirmezler tatlım."

İç geçirdim ve babama döndüm. Bana sıkıca sarıldı ve "Seni özledim evlat," diye fısıldadığında olan oldu.

Ben kafamı babamın gömleğine yaslamış ağlarken annem de "ayyy" ve "şşş" gibi şeyler dedi. Onları özlediğim için böyle yaptığımı sanıyordu. Onun da gözleri doldu ve "Ben de seni özledim," dedi. Babam sırtımı sıvazlarken tedirginlikle kıpırdandı. Duygusallıkla arası zaten hiç iyi olmamıştı.

Valizimi alıp da arabaya gittiğimizde inanılmaz bitkin

düşmüştüm. Aberdeen'e nasıl geri döndüğümüzü anlamadım bile.

Eve vardığımızda doğruca odama gidip yatmaya hazırlandım. Dişlerimi fırçalarken merdivenlerden yukarı, Noel ilahileriyle annemin detone sesi gelmeye başladı.

Annem Noel'i çok severdi.

Genelde ben de severdim ama bu yıl değil.

Ancak çocukken yattığım yatağıma kıvrıldığımda, derin, büyük bir ıstırap ve yalnızlıkla uykuya daldığımda rahatladım.

Ertesi sabah merdivenlerden aşağı ölü gibi indim.

"Mutlu Noeller hayatım!"

Bana sarıldılar ve büyük bir kutu hediye aldım. Sarılmaları klostrofobik hissetmemi neden oldu. Kutuda Shakespeare'in bütün eserlerinin olduğu deri kaplı bir kitap vardı. Çok güzeldi ama bende *Romeo ve Juliet* kısmını koparıp ateşe atmaya yönelik ani bir istek uyandırdı. O oyun bana her zaman ilk başrolümü ve Ethan'ın beni ilk kez öpüşünü hatırlatacaktı. Provaların ikinci günü sahne arkasındaydı. Bana Romeo'm olamayacağını, romantik başrolü oynarsa boğulacağını ve beni de yanında götüreceğini söylemişti. Onu dinlemeliydim.

Kitabı bıraktım ve annemle babama teşekkür ettim. Gülümsemem bana mide bulandırıcı derecede sahte geliyordu ama onlar fark etmiş gibi durmuyorlardı.

Ben de anneme parfüm, babama da polisiye bir roman verdim. İkisi de bana sarıldılar. Birbirleriyle konuşmasalar da kızlarından memnundular.

Tofudan hindi ve kuruyemiştten köfte yedikten sonra, başımın ağrıdığını iddia edip üst kata çıktım. Odam küçüktü ama yine de etrafımdaki alan boşluğunu âdeta

haykırıyordu. Sanki ben onu dolduramayacak kadar sönükmüşüm gibi.

Valizimin geri kalanını boşalttım ve dibinde ufak bir kutu bulunca odam daha da dar gelmeye başladı.

Bunu neden yanımda getirdiğimi bilmiyordum. Belki de başka ne yapacağımı bilemediğim içindi. Fazla parlak hediye paketini açtım ve deri kılıfa uzun süre baktım. Bunu Ethan'a dün verecektim ama kafam onun benden ayrılmasıyla meşguldü. Aldığımda öyle heyecanlıydım ki. İlk erkek arkadaşıma ilk hediyeimdi. Ethan'ın bunun uyduruk olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordum.

Görünüşe göre, Noel hediyesi endişelenmem gereken en son şeymiş.

Boş günlüğü açıp onun düşünceleriyle dolu olması gereken satırlarında parmaklarımı gezdirdim.

Belki de onu kendime saklar, bütün o korkunç hislerimi dökeceğim yer olarak kullanırdım.

Elime bir kalem alıp yazmayı denedim. Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi kapattım ama kafamda tek canlanan Holt'a dair görüntülerdi. Onun beni öpüşü, elimi tutuşu...

Acıyı dindirmek için kollarımı kendime doladım.

Tanrım! Onu çok özlüyordum.

Ondan uzak olmak başka, duygusal anlamda ondan koparılmak bambaşkaydı. İkisi birden dayanılmazdı.

Kendime daha fazla hâkim olamadım ve telefonumu elime aldım.

Arkadaş olmak istediğini söylemişti, değil mi? Beş tane mesaj yazdıktan sonra kulağa arkadaş canlısı gelecek kadar rahat bir tanesinde karar kıldım:

Selam. Noel yemeğinin benimkinden daha iyi geçtiğini tahmin ediyorum. Hiçbir şey tofudan hindi ve kuruyemiştten köfte kadar Noel'i yansıtamaz, değil mi? Umarım iyisindir.

Göndere basar basmaz, geri almak istedim.

Sonraki bir saati onun cevap vermesini bekleyerek arafta geçirdim.

Sonraki saati de neden cevap vermediğine yönelik bahaneler uydurarak harcadım.

Ondan sonraki saati de kendimi, hayatımda hiç hissetmediğim kadar aptal, gülünç, zavallı ve inanılmaz ahmak hissederek geçirdim. Gözlerimi yakan yaşlar döktüm. Annemle babam duymasın diye sessiz kalmaya çalışmaktan göğsüm neredeyse ikiye ayrılacaktı.

Telefonumu yere attım ve uyumaya çalıştım.

Küçük ama mazoşist bir yanımda, mesaj attı mı diye bakmak için gece uyandırıp durdu beni.

Sabah olduğunda hâlâ mesaj atmamıştı.

“Cassie?”

Git anne!

“Uyuyorum.”

“Saat öğlen iki oldu. Bir şeyler yemen gerek.”

“Aç değilim.”

Yatak çöktü ve bir el kafama dokunup eve geldiğim beş günden beri yıkanmayan saçımı okşadı.

“Tatlım, keşke bana ne olduğunu anlatsan. Belki yardım edebilirim.”

Edemezsin.

“Bunun görüştüğün o çocukla mı ilgisi var? Hani Ethan?”

Cevap vermedim ama annem anladı. Bir kadının böyle davranmasına kötü biten bir aşk neden olabilirdi sadece. Babamla kavga etikten sonra onu bu halde görmüştüm. Aşk acısı herkeste aynı duruyordu.

“Tatlım,” deyip sırtımı sıvazladı. “Hiçbir erkek buna değmez kesinlikle. Eğer seni istemediyse o zaman bir sorunu var.”

Annem haklıydı. Bir sorunu vardı.

Zaten en başından onda beni çeken şeylerden biri de buydu.

“O sana... zarar vermedi, değil mi? Yani fiziksel olarak?”

Kafamı salladım ve içime girdiğinde nefesimin kesildiği ânı kafamdan atmaya çalıştım.

“Yani bu halin tamamen duygusal mı?”

Tamamen duygusal mı? Öyle bir şey yok. Duygular, adrenalinin verdiği neşe, kalbi küt küt attıracak korku ve iç parçalayıcı boşluk hissi gibi yanlarında gelen fiziksel tepkiler olmadan bir hiçler.

Tabii anne. Tamamen duygusal.

Kafa salladım çünkü bunun onu daha iyi hissettireceğini biliyordum.

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

Tekrar kafamı salladım, bu defa iki yana. Bu konuşmanın gerçekten bitmesini istiyordum.

Annem iç geçirdi ve omzumu tuttu.

Onun kapıyı kapatmasını bekleyip yüzümü duvara döndüm ve tekrar uykuya daldım.

“O lanet olasıca bir aptal.” Ruby’nin suratındaki memnuniyetsizlik ifadesini neredeyse telefondan görebiliyordum.

“Onunla ilgili konuşmak istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum. Seni hiç aramadı mı? Noel’de bile mi?”

“Hayır. Ben ona mesaj attım.”

“Ne? Neden?”

“Bilmiyorum. Onu özledim sanırım.”

“Cevap yazdı mı?”

“Hayır.”

“Pislik.”

“Ne bekliyordum bilmiyorum,” deyip yatağıma sırtüstü uzandım. “Biz ayrıldık.”

“Hayır. O seni mahvetti. Burada ‘biz’ diye bir şey yok. Ayrıca onun için bahaneler uydurma. Bunları hak etmiyor.”

Ruby’nin yanımda olmasını çok istedim.

Annemle babam anlamıyorlardı ama Ruby anlıyordu.

“Onu pazartesi okulda görünce ne yapacaksın?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki de okulu bırakırım.”

“Cassie, bu konuda şaka bile yapma. O adi herifin üniversite hayatını mahvetmesine izin vereyim deme sakın. O yokmuş gibi davran. İşine bak ve harikalar yarat. Senin üzerinde hâkimiyet kurmasına izin vermezsen gayet iyi idare edersin.”

İç geçirdim. Üzerimde hâkimiyet kurmasını istediğimden değildi ama onu düşünmeden edemiyordum.

“Bu arada dokuzunda geri dönüyorum.”

“Ben o zaman annemlerden çoktan dönmüş olacağım. Seni havaalanından alırım.”

“Teşekkürler Ruby.”

Ben tam kapatmak üzereyken, “Cassie?” dedi.

“Efendim?”

“İyi olacaksın,” derken sesi yumuşak ve anlayışlıydı. “Sana muhtemelen öyle gelmiyor ama olacaksın.”

Kafa salladım. “Evet, biliyorum.”

Telefonu kapatıp gözlerimi ovuşturdum ama aslında öyle bir şey bildiğim falan yoktu.

Bir saattir aynı sayfaya bakıyor olsam da okuyormuş gibi yaptım. Kulaklıklarım annemle babamın alt kattaki

tartışmalarını duymama engel oluyordu. Simon & Garfunkel'den *I Am a Rock* şarkısını tekrar tekrar dinliyordum. Aslında bu şarkıdan bir parça nefret ediyordum ama şarkının sözleri bana hitap ediyordu.

Şarkıda acı hissetmeyen bir taştan ve asla ağlamayan bir adadan bahsediyorlardı. Öylesi bana da uyardı.

Acıdan bıkmıştım ve bir ömürlük ağlamıştım.

Sadece Ethan'ı unutmak istiyordum. Hemen. Tatilinin nasıl geçtiğini, babasıyla tartışıp tartışmadığını, ne kadar sarhoş olduğunu, beni düşünüp düşünmediğini merak etmek istemiyordum.

Bunların hiçbirini istemiyordum.

Tekrar kendime ait olmak istiyordum, ona değil.

Devam etmenin tek yolu, onu zihninden uzaklaştırıp kafamı temizlemektir. Onunla ilgili her olumlu düşüncüyü bedenimden atmaktı. Onu tekrar görmeye katlanabilmemin tek yolu buydu. Gelecek iki yıl boyunca Ethan Holt'un özlemiyle yanıp tutuşmayı reddettim. Öyle bir şeyin imkânı yoktu.

Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım. Şarkıyı tekrar tekrar dinlerken onu hayal ettim ve sözlerin kâğıt kadar ince katmanlarımı sertleştirmesine izin verdim.

Bir taş olacaktım.

Ruby beni evimize bıraktıktan sonra alışveriş yapmak için markete gitti.

Dairemizde etrafa bakındım. Her şey aynıydı, yine de tamamen farklı görünüyordu. Şu, paniğin etkisiyle kocaman açılmış gözlerle öylece durduğunda ona açılan kapı. Şu da ona onu sevdiğimi söylediğimde onu yasladığım duvar. Beni sevmemiş olmayı dilediğini söylediği yer. He-

men şurası da beni soyup nefesim kesilene kadar öptüğü yer. Şurada yerde de...

Bu düşüncelerden arındırmak için kafamı salladım.

Yatağım.

Üstünde sadece döşek kalacak şekilde bırakılmıştı.

Benden ayrıldığı sabah nevresim takımını öfkeyle söküp çamaşır odasına götürmüş, sonra da makineyi sıcak ayarına getirip her şeyi bir sürü deterjana boğmuştum.

Yeni nevresim takımıyla yatağı yeniden yaptım. Nevresimleri geçirirken derin bir nefes aldım ve onları anılardan arındırmak için avuçlarımı seviştığımız yerlerden geçirdim.

Bitirdiğimde mükemmeldi. Hiç bozulmamış gibiydi.

Hayali dudaklar boynumu emerken, hayali eller üst bacaklarımda gezinirken dakikalar boyunca yatağa baktım.

Başlarım ben böyle işe!

Duş aldım. Saçlarımı yıkadım. Dikkatimi dağıtsın diye de soğuk suyla bitirdim.

Ruby eve döndüğünde her zamanki düzenimize döndük. Dondurulmuş akşam yemeklerini ısıtıp şarap içtik; televizyon izleyip güldük.

Ondan bahsetmedik.

Saat on bir olduğunda esneyerek birbirimize iyi geceler dedik.

Ruby odasına gitti.

Bense koltukta uyudum.

Sınıf tatilde kimin ne yaptığına dair dönen konuşmalarla çalkalanıyordu. Arkadaşlarımı özlemiştim ve bana sarılmalarını memnuniyetle karşıladığımı inkâr edemezdim.

Aiyah ve Miranda el eleydiler. Ethan'la ben gibi onlar da geçen yıl çıkmaya başlamışlardı ama bizim aksimize, onların aşkı tatilde de ayakta kalmıştı. Jack komik bir şeyler

anlatıyordu. Connor ve Lucas kahkahalara boğulurken ben gülümsedim. Zoe ile Phoebe'yi ve tiz sesli sohbetlerini bile özlemiştim be!

Onlar da beni gördüklerine memnun gibiydiler.

Hiçbiri ayrıldığımızı bilmiyordu. Nasıl bilebilirlerdi ki?

Sanırım yakında öğreneceklerdi ama bunu onlara söyleyen ben olmayacaktım.

Ethan içeri girdiği anda hemen fark ettim. Kemiklerime kadar işleyen bir hisle ürperdim ve bütün tüylerim diken diken oldu.

İnsanlar ona seslendiler, nasıl olduğunu sordular. O da alçak ve sakın bir sesle cevap verdi.

Ona bakmak istemiyordum ama bedenim kendi iradesiyle döndü ve işte oradaydı. Omuzlarını düşürmüş bile olsa etrafındaki insanlardan uzundu.

Heyecan bedenimi sarmak üzere tetikte bekliyordu ama bastırdım.

Onu öpmek gibi istenmeyen hayaller zihnimi doldurdu. Bütün bunlar öylesine olanaksızdı ki neredeyse kahkaha atacaktım.

Bana göz ucuyla baktı ve o anda sınıftaki bütün hava tükendi. Dudakları ciddi bir çizgi halini aldı. Birkaç kez gözlerini kaçırsa da yine bana döndü. Benim dışımda başka her yere bakmak istiyormuş da yapamıyormuş gibiydi.

Nasıl hissettiğini biliyordum.

Benim hazırlandığım da buydu.

Sakin sakın nefes aldım ve kendime hâkim oldum. Dalga dalga gelen hisleri bastırdım. Kendimi bir taşla döndürdüm.

Ona pişmanlık duymadan baktım ve kayıtsızlığımı görmesine izin verdim. Bana meydan okusun diye meydan okudum.

Bir anlığına sanki başka bir şey beklüyormuşçasına suratını astı. Belki de acı çekmemi ya da özlem duymamı bekler gibi.

Beni hüngür hüngür ağlayan, aşırı duygusal bir zavallı olarak bulmayı bekliyorduysa o zaman büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Yüzünde anlatılamaz bir üzüntü ifadesi oluştu. Sonra o tanıdık maskesi indi ve neredeyse aramızda hiçbir şey olmamış gibiydi.

İkimiz de inkârımızda kusursuz olan iki mükemmel karakterdik.

Hiç kimse içimde ne kadar darmadağın olduğumu anlayamazdı. O bile.

Özellikle de o.

*Size Nasıl Geliyorsa**dan bir söz aklıma geldi: "Bütün dünya bir sahne ve bütün erkekler ve kadınlar sadece oyuncular." Burada durmuş Ethan'a bakarken bu kavramın daha önce hiç olmadığı kadar doğru olduğunu fark ettim. The Grove artık bizim sahnemizdi. Bunlar da yeni rollerimizdi.

Ayrı.

Sevgisiz.

Birbirinden etkilenmeyen.

Derin bir nefes aldım.

Perdeler açılsın!

* Özgün adı *As You Like It* olan, 1599 yılında yazıldığı tahmin edilen bir William Shakespeare oyunu. —çn

ON BİR

İÇİ DIŞI BİR

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Kafam göğsündeydi, kolum da beline dolanmıştı. Gömleğine sıkıca tutundum. Sanki beni burada tutabilecekmiş gibi, aramızda geçen her şeyin zihnimin bir köşesinde beyaz bir gürültü gibi sabit kaldığı, unutulmadığı ama daha sönük bir hal aldığı bu yerde...

Koridordaki karşılaşmamızın ardından beni buraya getirdi. Yatırdı ve iyi olacağımızın garantisini verdi.

Şimdi kollarını bana dolamış, kolumu okşuyordu.

Onun, kendisiyle ilgili öfke dolu hayaller kurduğum yer olan yatağımda olduğuna hâlâ inanamıyordum. İkimiz de tamamen giyinik ve sessizdik. Yine de bir erkeğe şeyden beri... ondan beri olduğum en yakın halimdi bu.

Elimi tutup göğsüne koydu. Sonra kalp atışına ve telaffuz edilmeyen sözlerin üstüne bastırdı. Onun kendisine güvenmemi istediğini hissedebiliyordum.

Güvenmek istiyordum ama sanki kalbim onun için fazla küçüktü artık. Gittiğinde bir balon gibi havası inmiş, boş

ve sönük bir haldeydi. O hali zamanla kemikleşti. Şimdiyse kendisine tekrar yer açmamı istiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Ethan?”

“Efendim?”

“Değişebileceğini ne zaman anladın?” Birkaç saniye elimi okşadı ama cevap vermedi. “Yani benimleyken de değişmeyi denedin, değil mi? Ve daha açık olmayı?”

“Evet. Tanrım. Çok denedim ve inanılmaz başarısız oldum.”

“Peki beni iki kez terk eden adamdan şu anki haline nasıl dönüştün?”

Bana baktı. “Üç yıldır terapi gördüğümünden bahsetmiştim, değil mi? Terapi derken de haftada sadece bir seanstan bahsetmiyorum. En kötü günlerimde haftada iki, hatta üç seanstı. Terapistimde peygamber sabrı var.”

“Evet ama biz birlikteyken de terapi görebilirdin, değil mi?”

“Teknik olarak evet ama bunun düşüncesi bile ödümü patlatıyordu ve o zamanlar korkunun hâkimiyeti altında yaşadığımı ikimiz de biliyoruz.”

“O zaman, artık korkmadığına ne zaman karar verdin?”

Derin bir nefes alıp verdi. “Sana bu olayı anlatmak zorunda kalmamayı umuyordum ama sanırım bilmeyi hak ediyorsun.”

“Hangi olayı?” Duyacaklarımdan hoşlanmayacağımdan emin olduğum için tüylerim diken diken oldu.

Elimi tutup gömleğinin altına götürdü. Göğüs kafesinin sol tarafında, parmaklarıma bir yara izi değdi. Sevişme sahnelerimizi prova ederken o izi fark etmiştim ama öpücükleri daha fazlasını öğrenmeme engel olacak kadar dikkatimi dağıtmıştı hep.

Gömleğini kaldırıp daha iyi bakmak için eğildim. “Bunu ne?”

Elimi sert yara izinde gezdirirken kolumu okşadı. “Beni boğan kanı boşaltmak için akciğere tüpün takıldığı yer.”

Kafamı kaldırıp kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Bir de bu var...” deyip elimi tuttu ve kafasına götürdü. Kafasının arkasında bir yara izi daha vardı. “Burası da kafamı ağaca çarptığım yer. On dört dikiş atıldı.”

Midem ağzıma gelir gibi oldu. “Ethan, bu da ne demek oluyor?”

Elimi tutup parmaklarımla oynadı. “Son sınıfta seni bırakıp gittikten sonra Fransa’da hayatımda en dibe düğüm noktadaydım. Oyun çok sükselmişti. Ben de harika yorumlar alıyordum ama seni düşünmeden edemiyordum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok suçluluk duyuyordum. Hem de yine. Sana zaten çok içtiğimi söylemiştim. Kavgalara karışıyordum.”

Kafamı salladım.

“Sezon bittikten sonra İtalya’ya geçmeden önce bir hafta boşluğumuz vardı. Diğer bütün oyuncular şaraphanelerin gezileceği bir tura katılacaklardı ama ben onların yanında mutsuz bir pislik olmaya katlanamadım. O yüzden bir motosiklet kiralayıp başımı alıp gittim. Kendinden nefret etme konusunda dünyada bir numara olduğumu düşünerek Güney Fransa’yı amaçsızca dolaştım. Sarhoşken trafiğe çıkıp çok hızlı gittim ve çılgınca riskler aldım. Berbat bir haldeydim. Ölmek istediğimi sanmıyorum ama içten içe...” Bana baktı. “Sanırım kendimi, seni incittiğimden daha çok incitmek istedim.”

“Ethan...”

Kafasını salladı. “Zavalıca, değil mi? İşte bir gece bir Fransız barına gittikten sonra İtalya sınırını geçmeyi denemeye karar verdim. Yağmur yağıyordu. Çok içmiştim, çok

hızlı gidiyordum ve özsaygım sıfırdı. Bir virajı çok hızlı aldım ve yol kenarındaki korkuluklara çarptım. Motosikletim yolun karşısına fırladı, ben de korkuluğun üstünden uçtum ve bir toprak tepesinden aşağı yuvarlandım. Aşağı düşerken yoldaki her bir lanet ağaca çarptığımdan oldukça eminim. Dibe çakıldığımda kaskım kırılmıştı; deri ceketim parçalanmıştı ve kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibiydi.”

“Aman Tanrım!”

“Nefes almaya çalışarak orada bir süre yattım. Kıpırdadığımda öyle yoğun bir acı duydum ki neredeyse bayılacaktım. Kaskımı çıkarmayı başardım ama o kadar. Omzum, el bileğim, göğsüm acıyordu. Bacağımdan aşağı akan kanı hissedebiliyordum.”

“Ne yaptın peki?”

Omuz silkti. “Ölüp ölmediğimi anlamaya çalıştım. Gerçekten ölmek üzere olduğumu düşündüğümde, durup bunun kötü bir şey olup olmadığını düşünerek anlamaya çalıştım.”

“Ethan...”

Elini tuttum. Titrek bir nefes verdi. “Biliyor musun? Bu tuhaf bir his. Yani kendi faniliğinle karşı karşıya kalmak. İnsanlar hayatlarının gözlerinin önünden film şeridi gibi geçtiğinden bahsederler ama ben bunu anlayamıyorum. O an tek gördüğüm senin farklı hallerindi. Öyle gerçekçilerdi ki uzanıp sana dokunabilecek gibiydim. Ölsem nasıl bir tepki vereceğini merak ettim. Yasımı tutar mıydın? Yoksa seni bir daha asla incitmeyeceğim için mutlu mu olurdun?”

Onu dinlerken içim gittikçe daha da daralmaya başladı. Onun öldüğünü düşünmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Yüzümü okşadı. “Hey... Geçti artık.”

“Yasını tutmayacağımı nasıl düşünebildin ki?”

“Çok kötü bir bunalımdaydım. Düzgün düşünemiyordum.”

“Tanrım, Ethan! Eğer ölseydin...” Cümlenin gerisi şöyle dursun, bu düşüncenin gerisini bile getiremedim. Düşmanım olduğu zaman bile Ethan’ın olmadığı bir dünyada yaşamayı hayal edemedim. Böyle bir şeyin ihtimali bile tarif edemeyeceğim kadar ıstırap vericiydi. “Peki. Ben ölüm meselesiyle ilgili endişeden aklımı kaçırmadan önce gerisini anlat.”

Kolunu bana dolayıp beni yanına çekti. “O tepenin dibinde ne kadar yattığımı bilmiyorum. Gecenin büyük bir kısmı oradaydım muhtemelen. Bilincim ara ara açılıp kapandı ve zaman geçtikçe orada, yani aşağıda beni kimseni bulamayacağını fark ettim. Bir şey yapmazsam ölecektim. Tekrar yola çıkmak zorundaydım.”

“Ama yaraların...”

“Evet. Tek omzumun çıkık, el bileğimin çatlak, üç kurgamın kırık ve bir akciğerimin delinmiş olduğunu, ayrıca beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve çok sayıda kesiklerim olduğunu sonradan öğrendim.”

“Aman Tanrım! Nasıl kıpırdayabildin ki?”

“Azimle. İnatçılıkla. Aslında o tepeyi tırmanmanın hayatımda yaptığım en acı verici şey olacağını biliyordum ama bunu yapmam gerekiyordu. Hayatta kalmak zorundaydım çünkü kalmasaydım, seni beni affetmeye asla ikna edemezdim ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.”

Nazıkçe ve kıyamayarak yüzüme dokundu. “O yüzden tırmandım. Her adım acıyla inlememe neden oldu ama bir adımımı diğerinin önüne ata ata ilerlemeye devam ettim. Tepeye ulaştığımda ölüp cehenneme gittiğimden eminim. Öyle dayanılmaz bir acı çekiyordum ki gözlerim görmüyordu. Sürünerek korkuluğun üstünden geçmeyi başardıktan sonra yolda bayılmışım.”

“Peki oradan nasıl kurtuldun?”

“Birkaç saat sonra bir nakliyatçı beni bulup ambulans çağırması. Uyandığımda bir Fransız hastanesindeydim. Her yerimde hortumlar vardı. Morfinle uyuşturulmuş bir haldeydim. Elissa ve yapım şirketinin müdürü oradaydılar. Bana birkaç gündür kendimde olmadığımı söylediler. Elissa inanılmaz kızgındı. Kazadan önce aylarca, alkol kullanımım ve kendimi mahveden alışkanlıklarım ile ilgili bana nutuk çekmişti. Bana bağırmayı bitirdiğinde ağlamaya başladı. Daha önce kız kardeşimin öyle ağladığını görmemiştim hiç.”

“Tabii ki de üzölmüştür. Seni kaybedebilirdi. Hepimiz kaybedebilirdik.”

“Ama bu ağlasam mı, gülsem mi denecek bir durumdu. O halde yaşarken zaten çoktan ölmüş gibiydim. Hayata dönmem için o kazanın olması gerekiyordu. Hastanede iyileşirken düşünecek çok fazla zamanım oldu. Fark ettim ki bir yetişkin olarak hayatımın büyük bir çoğunluğunda, kendi kendimi sabote etmeye yönelik bir eğilimim varmış. Seninle ikinci kez ayrılmam, sorunlarımın dibine vurmam demek oluyordu. Onları düzeltecek bir şey yapmazsam ve seni geri kazanmanın yolunu bulmazsam hayatımın anlamsız olacağını biliyordum. O yüzden evet, yaşamaya karar verdim. Hastaneden çıkar çıkmaz, terk edilme sorunları konusunda uzmanlaşmış bir terapist buldum ve iyileşmenin sancılı yollarını tırmandım. Üç yıl sonra, işte buradayım. Yara izlerim var ama minnettarım.”

Ben de minnettar olmak istedim ama onun iki büklüm ve yaralı bir halde bir hastane yatağında yatışını hayal etmekle fazlasıyla meşguldüm.

“Neden bana söylemedin? Elissa’dan benimle iletişim kurmasını isteyebilirdin.”

Ethan kafasını salladı. "Yapamadım. Senin özleminle yanıp tutuştuğum için neredeyse kendimi öldürüyordum. Bu kadar bayağı bir şey olabilir mi? Ayrıca beni bir daha gördüğünde korkak ve ufak bir erkek çocuğu değil, hak ettiğin adam olacağıma yemin etmiştim."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "İşte buradasın."

Eğilip beni sıcak ve açık dudaklarla öptü. Durduğunda kendimden geçmiştim.

"Sen iyi olmam için beni teşvik eden şeydin her zaman. Hem fiziksel hem psikolojik anlamda. Sen benim ödülüm-dün."

Bana sarılıp kafasını boynuma gömdü. "Teşekkürler."

Titrek bir nefes aldım ve kendime hâkim olmaya çalıştım. Kollarıyla beni daha da sıkı sardı. Neredeyse nefes alamadım.

"Sarılıp yatmakla," deyip vurgu amaçlı duraksadım, "birini esir almak arasında fark var. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama bunun için çok uzun bir süre bekledim. O yüzden tadını çıkaracağım."

Yine de kollarını gevşetti.

Birbirimize dolanmış, birbirimizin nefesini soluyarak, önce kim çekilecek diye bekleyerek uzun bir süre öyle kaldık. Mesanem yüzünden önce çekilen ben oldum.

Banyodan çıktığımda Ethan yatağın ucunda oturuyordu.

Önünde durdum ve elimi tuttu. "Bu akşam, akşam yemeği için bana gelmeni istiyorum. Yemeği ben yapacağım. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Gülümseyip kafamı salladım. "Ethan... Bence bir süre her şeyi gerçekten ağırdan almalıyız. Ayrıca bana göstermek istediğin şey her neyse daha önce gördüğüme eminim."

"O değil," deyip beni kucağına çekti. "Ama kozlarını doğru kullanırsan sana onu da göstermeye ikna olabilirim."

Hatta kozlara falan gerek yok. Sadece tek kaşını kaldırman yeter.”

Gözlerimi devirdim.

Saçımı yüzümden geriye aldı. “Şaka yapıyorum. Pantolonum üstümde kalacak. Söz veriyorum. Lütfen, gerçekten şey yapmak istiyorum.” Sinirli baktım. “Yani gelmeni istiyorum. Bana gelirsen seni yaparım. Offf! Yani yemek yaparım.” Kafasını salladı. “Özür dilerim. Kafam başka bir yerde. Bu açıdan baktığımda sabahlığının içini çok net görebiliyorum.”

Koluna vurdum ve sabahlığımın bedenimi iyice sardım. O da gülmemeye çalıştı.

Onu ittim ve sırtüstü yatağa düştü. Onun oraya bu kadar ait görünmesinden bir parça nefret ettim.

Elimi tutup beni aşağı çekti. Sonra da yuvarlanıp üstüme çıktı. Öyle mutlu, öyle rahattı ki onu zor tanıyordum.

“Sana böyle iştahlı iştahlı baktığım için beni suçlayamazsın,” deyip yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bütün bunlar senin suçun çünkü çok fazla güzelsin. Senden ne kadar etkilendiğimi algılayabiliyor musun?”

Eğilip beni öptüğünde elimi göğsüne koydum. Sanki bunu bekliyormuş gibi hemen üstümden çekildi.

İç geçirip bana hiç utanmadan, şehvet dolu bir ifadeyle baktı. “Imm... Evet. Şu an ağırdan almak ifadesinin ne anlama geldiğini bilmediğim bir dönemden geçiyorum. Sana söz veriyorum. Şu andan itibaren sana her beş dakikada bir asılmamak için daha çok çabalayacağım.”

Güldüm ve kafamı salladım. “Özür dilemem gerekiyor muş gibi hissettim.”

“Ne için? Artık benden nefret etmediğine karar verdiğin anda benimle hemen yatağa girmedığın için mi? Bu ne cüret? Çok şaşırdım gerçekten.”

Parmaklarımı kaburgalarının arasına bastırdım. Kıpırdanıp hiç de erkeksi olmayan bir ses çıkardı.

“Yaa! Gıdıklamanın artık Cenevre Sözleşmeleri’ne aykırı olduğunu biliyorsun. Ben NATO’yu aramadan önce buna bir son ver. Kız arkadaşımın uluslararası bir savaş suçlusunu istemem.”

İrkildim. O da bunu fark etti ve gülümsemesi kayboldu.

“Kahretsin. Cassie... Öyle demek istemedim...”

Güldüm ama zorlamaydı. “Sorun değil.”

Birkaç yıl önce, zorlayıp baskı kurmadan bana “kız arkadaşım” demeye onu ikna edemiyordum. Şimdiyse adı Bay Bağlılık’mış gibi bu ifadeyi öyle gelişigüzel kullanıyordu.

“Ağzımdan kaçtı. Tamam mı? Yani sana karşı hissettiklerimi, kız arkadaş lafı zaten karşılamıyor ama burada gerçekten seni ürkütmemeye çalışıyorum. O yüzden aşırı yoğun hislerimi kontrol altında tutuyordum.”

“Tabii. Bin kezden fazla ‘SENİ SEVİYORUM’ yazman hariç, değil mi?”

“Evet. O hariç.”

“Ethan...”

Parmaklarını saçlarında gezdirirken kendini ifade edememenin verdiği huzursuzluğu yavaş yavaş baş göstermeye başladı. “Çok erken olduğunu biliyorum ama sana yalan söyleyip de bunu istemediğimi söylemeyeceğim çünkü istiyorum. Erkek arkadaşın olmak istiyorum. Hayır... Dur. Erkek arkadaş kulağa çok bayağı geliyor. Ben neredeyse yirmi yedi yaşındayım. Artık bir erkek çocuğu değilim. Erkeğin, sevgilin, şeyin... Bilmiyorum işte. Senin Ethan’ın olmak ya da bana nasıl hitap etmek istiyorsan o olmak istiyorum. Nihai hedefim, senin olduğumu, senin de benim olduğunu ve ikimizin de bundan korkup utanmadığımızı bilmek sadece. Seni dışarı çıkarmak ve kolumu beline do-

layıp oradaki her erkeğin, seni eve götüren ve bedeninde dudaklarını gezdiren kişinin ben olduğumu bilip kıskançlıktan çatladığını bilmek istiyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Onun bu yeni haline alışmam zaman alacaktı. Kendinden çok emindi.

Öne doğru eğilip bir tutam saçımı yüzümden çekti. “Şimdi nasıl hissettiğimle ilgili başka soruların var mı? Yoksa sana, dudaklarımı bedeninin tam olarak hangi kısımlarında gezdirmek istediğimi detaylı bir şekilde anlatabayım mı?”

Omuzlarıma ve boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. Ben ağırdan almaya çalışırken onun bu kadar seksi olmaya hakkı yoktu. Gerçekten hiç yoktu.

“İı... Hayır,” derken dudaklarına odaklandım. “Çok güzel açıkladın. Gayet iyi anladım.”

Kafasını salladı. “Güzel. Çünkü ikinci kısım şaşırtmaca bir soruydu. Dudaklarımı tenine değdirdiğimde tatmadığım hiçbir yer kalmayacak. Seni her şeyinle istiyorum.” Bedenimi uzun uzun, ağır ağır süzdü memnuniyetle. “Bedeninin her bir... enfes... milimini.” O bakmaya devam edince ben de öne doğru eğildiğimi fark ettim. Ben yaklaştıkça Ethan dişlerini sıkmaya başladı ve ben tam beni tekrar öpeceğini sanırken kafasını sallayıp ayağa kalktı.

“Tamam. Gerçekten buradan gitmem gerek çünkü kalırsam ahlaksız ve sonu gelmeyen şehvetimle seni rahatsız edeceğim.” Oflayıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. “O zaman bu akşam. Bende akşam yemeği. Tamam mı? Ne yemek istersen yaparım.”

“Olur. Beni saat kaçta istiyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Seni her zaman istiyorum.”

Kafamı sallayıp gülümsedim.

“Affedersin ama sen sordun. Başka anlam çıkarmamı istemiyorsam soruyu başka şekilde sor.”

“Peki. Bu akşam saat kaçta gelmemi istersin?”

“Altı buçukta. Yemekten önce seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

“Hangi konuda?”

“Görürsün.” Hemen tereddüde düştüm. Bana hafifçe gülümsedi. “Panik olma. Bence iyi bir şey olacak. Güven bana.”

Deniyordum. Gerçekten çok uğraşıyordum.

Birkaç saniye öylece baktı. “Sadece sen. Tek ihtiyacım olan şey bu.”

Kahpe zaman! Yavaş geçmesini istediğinizde hızlanır, siz sabırsızlıktan ölüirken de uyuşturulmuş bir kaplumbağa kadar yavaştır.

Gardırobumun içindeki her şey yatağımın üstünde duruyordu. Her şeyi en az iki kez denedim. Saçım ıslıl ıslıl ve düzdü. Makyajım hafif ama özenli.

Kendi kendime bunun bir randevu değil, akşam yemeği olduğunu hatırlattım.

Sadece akşam yemeği.

O zaman üzerimde neden fiyatı Afrika’daki bazı küçük ülkelerin ulusal borcundan daha fazla olan iç çamaşırları vardı?

Bu kadar zahmete girmemeliydim. Bu kadar heyecanlı olmamalıydim ve bu seksi iç çamaşırlarını gördüğünde onun yüzünün alacağı ifadeyi hayal ettiğimde böylesine tahrik olmamalıydim.

Kahretsin! Eğer bu iç çamaşırlarını görürse demeliydim. Gördüğünde değil, *görürse...*

Yatağın üstüne oturup kafamı ellerimin arasına aldım.

Belki de iptal etmeliydim. Buna hazır değildim.

Derin nefesler alıp saate baktım. Zen ustası ev arkada-

şım ve yaşam koçum Tristan yakında eve gelecekti. O ne yapılacağını, ne giymem gerektiğini bilirdi.

Telefonum ondan gelen bir mesajla titreşti:

<Seksi yoga öğrencim beni bir şeyler içmeye davet etti. Eve geç gelirim. Belki de hiç gelmem. Mutfakta yeni bir şişe Shiraz var. Akıllıca kullan.>

Ben de ona cevap yazdım:

Git başımdan Tris. Umarım pipisi küçüktür.

Cevap olarak gülen surat ve kocaman bir penise benzeyen bir *emoticon* gönderdi.

Bunu da nereden buldu?

Yazıklar olsun ona!

Aslında Tristan, Ethan'a akşam yemeğine gideceğimi bilmiyordu. Bilseydi muhtemelen beni dikenli telle kaplar, belime bekâret kemeri takar, sonra da vajina çakramı korumak için benimle gelmekte ısrar ederdi. Tabii öyle bir şey varsa.

İç geçirdim ve güzel iç çamaşırlarımı çıkarıp yerine en sıkıcı, beyaz, pamuklu tangamla sutyenimi giydim. Sonra rahat bir kot pantolon ve düz bir tişört giyip saçımı atkuyruğu yaptım. Makyajımı tekrar maskara ve dudak parlatıcısına indirdim.

İşte bu kadar.

Stres olmak yok.

Sadece akşam yemeği.

Ve o.

Başka bir şey yok.

* * *

Ben kapıyı çalar çalmaz açtı ve karşımdaydı.

Aman Tanrım! Hem de nasıl karşımda!

Yeni tıraş olmuştu; lacivert gömlek, koyu renk kot pantolon... Ayakkabı yoktu.

Sanırım ağzım açık kaldı. Emin olamıyordum.

O da bana bakıyordu. Gözleriyle bedenimi yavaşça süzdükten sonra yüzüme baktı.

"Merhaba," derken heyecanlı duruyordu. Nedense bu, kendimi bir parça daha iyi hissetmemi sağladı.

"Merhaba."

Yerinden kıpırdamadı.

"Sen... ben sadece..." Gözlerini kırıştırdı. "İnanılmaz güzelsin."

Bu söylediklerinin bende, ilişkimizi ağırdan almaya yönelik kararlılığımı katledip kimsenin bulamayacağı bir yere gömme isteği uyandırdığını nasıl anlamıyordu ki?

"İl... Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun." Çok iyi.

İltifatımı duymazlıktan gelip bana bakmaya devam etti.

"İl... Ethan?"

Kendine gelmek istercesine kafasını sallayıp görgü kurallarını hatırladı. "Lanet olsun. Özür dilerim. İçeri gelsene."

"Teşekkürler."

Geri çekilip girmeme izin verdi. Geçerken aniden ürperdim. Koridor onun gibi kokuyordu ve istemsiz olarak derin bir nefes aldım.

New York'taki evini görmemiştim. O yüzden her detaya dikkatlice baktım.

Evi derli toplu ama şıktı. Westchester'daki evine kıyasla daha yetişkin işiydi. Daha seçkin.

"Elissa dekore etti," dedi.

Kafamı salladım. "Güzelmış. Tek başına mı kalıyorsun?"

"Evet. Avrupa'dan döndüğümünden beri. Elissa bohem karakterinden bekleneceği üzere East Village'da yaşıyor.

Onun etrafımda olmasını özlüyorum ama artık zamanı gelmişti. Anlatabildim mi? Sonsuza kadar küçük kız kardeşimle yaşayamazdım.”

“Hı hı.”

Ben etrafta dolanıp ufak tefek eşyalarını ve fotoğraflarını incelerken sessiz kaldık. Onu tekrar tanımaya çalışarak parmaklarımı kitap koleksiyonunun kapaklarında gezdirdim.

Onayımı bekleyerek beni izlediğini hissedebiliyorum.

Tanıdık bir isim görünce durdum. “Kristin Linklater, *İç Sesi Özgür Bırakmak*.”

Ona döndüm. Güldü. “Sınıfta ne zaman birisi bu kitaptan bahsetse Jack Avery osururdu.” Daha çok gülmeye başladı.

“Bunu o yüzden mi rafında bulunduruyorsun?”

Omuz silkti. “Ne diyebilirim? Avery hödüğün tekiydi ama komikti. Ayrıca Linklater gerçekten ne dediğini biliyormuş.”

Kafamı salladım. “Burada bütün eski ders kitaplarımız var.”

“Yıllar boyunca çok faydaları oldu. Ayrıca tiyatro okulundaki zamanımızı hatırlatıyorlardı.”

“Ben benimkilerin hepsini yaktım.”

Bunu, onun nasıl hissedeceğini düşünmeden söyledim. Yüz ifadesine bakılırsa bu onu hiç de mutlu etmedi. Ben onu suçlamak için söylemedim ama sanırım öyle oldu. Bana onu hatırlatan her şeye yaptığım gibi o kitapları da yok etmişim.

Kafasını eğerek, “Özür dilerim,” dedi.

“Yapma. O kitaplardan öğrenmem gereken her şeyi ezbere biliyorum zaten.”

Kafasını salladı. “Çünkü gerçeği biliyordu.”

“Bir şeyler içmek ister misin?”

“Off! Evet.”

“Hoşuna gidecek bir kırmızı şarabım var.”

Mutfağa giderek gözden kayboldu. Ben de bir şeyler arayarak etrafı keşfetmeye devam ettim. Aradığının ne olduğunu bilmiyordum. Belki de benimle ilgili bir şeydi. Bizimle ilgili. Gerçek ve tanıdık bir şey.

Camin karşısındaki duvarda onları gördüm. İlk başta neye baktığımdan emin değildim ama sonra onların maskeler olduğunu fark ettim. İki tane. Uzaktan, bir sürü oyuncunun evinde olan, standart, gülen ve ağlayan yüz ifadeleri gibi dursalar da dikkatli baktığımda nefesim keşildi. Gülen ve ağlayan maskeler değillerdi. Güç ve savunmasızlık. Tiyatro okulunda kullandığımız maskelerin ta kendileri. İkimizin de zorlandığı o maskeler.

“Erika’yı onları bana vermesi için ikna ettim.” Arkama dönünce onu birkaç adım ötede, iki elinde de bir şarap kadehiyle dururken buldum. “Ona İtalya’dan yeni bir set aldım.”

Bana bir kadeh uzattı. Bir yudum aldım. “Onları neden istedin? Yani o dersten kaldın. Erika haftalarca canına okudu.”

“Evet ama benden daha fazlasını beklediği için sadece. Kendimden daha fazlasını beklemek ve savunmasız olmanın içine kapanık ve asık suratlı olmaktan çok daha fazla güç gerektirdiğini anlamak uzun zamanımı aldı.” Bana bir adım yaklaştı. Ona bakmamaya çalışırken koca bir yudum şarap daha aldım. “O maskelere her baktığımda bana bir şeyler hatırlatıyorlar. Sana her baktığımda sen de bana bir şeyler hatırlatıyorsun ama sen uzun zamandır ortalıklarda yoktun. O yüzden maskeler iyi birer temsilcilerdi.”

Gözlerimi maskelerden ayırmadım ama onun bana baktığını hissedebiliyordum. Kadehten içerken, şarabımın neredeyse bittiğini fark ettim. Yavaşlamam gerekliydi. Yoksa sarhoş olup pişman olacağım şeyler yapabilirdim.

Bileğimde sıcak parmaklar hissettim. Ethan hemen arkamdaydı. "Sana bir şey vermek istiyorum," derken sıcak nefesi ensemdeydi.

Elimden tutup beni kapaklı büyük bir dolaba doğru götürdü. Avucu terliydi. Onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu merak ettim.

Kadehlerimizi yandaki sehpayaya koydu. Ellerimi tuttuğunda yemin ederim ki titrediğini hissettim.

"Cassie, benim yüzümden ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi tahmin etmek zorunda kaldın çok uzun zaman boyunca. Bir daha hiçbir şey konusunda tahmin yürütmek zorunda kalmanı istemiyorum. Bu yüzden, sana şu andan itibaren bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim. Her şeyi."

Kapakları açtı ve içindeki sıra sıra dizili kitapları işaret etti. "Tiyatro okulunda seni maruz bıraktığım bütün o lanet şeyleri ve beni onları yapmaya iten nedenleri bilmek istiyor musun? Hepsi burada. Her bir rezil düşünce süreci ve kötü karar. Acıdan kaçmak için ikimizin de kalbini kırduğım her an. İstersen onları oku. Yak. Nasıl istersen."

Cilt cilt defterlere baktım. Tarihlere, yıllara, onun lise dönemlerinden başlayan dizi dizi günlüklere... Bazı yıllarda sadece bir cilt varken, bazılarında birkaç tane vardı. Tanıştığımız yıldansa beş tane. İşte buna şaşırmadım.

O yıla ait son günlüğü aldım ve rasgele bir sayfa açtım.

18 Kasım

Bu akşam aletimi ilk kez ağzına aldı. Ve... Yüce Tanrım... Hâlâ titriyorum. Onun o halini aklımdan çıkaramıyorum. Beni memnun etmeye o kadar hevesliydi ki. Bana öylesine güveniyor gibi duruyordu ki.

Çok güzeldi.

Buna dayanamıyorum.

Yakınlarda bir gün, ona hiç iyi gelmediğimi fark edecek ve gidecek. Beni mahvedecek.

Beynimdeki her bir hücre bana, yapabiliyorken bu ilişkiyi bitirmemi, onun beni asla bulamayacağı kadar uzağa büyük bir hızla kaçmamı, onun gibi inanılmaz derecede mükemmel birinin var olduğunu bile unutmamı söylüyor.

Ama bir yanım bunu yapabileceğime, göğsümü parçalayıp açarak beni öldürmeyecekmiş gibi kalbimi çıkarıp ona teslim edebileceğime inanıyor.

Anlaşılan o yanım ciddi ciddi sorunlu.

Yazdıklarındaki duyguların derinliği karşısında şok olarak kafamı kaldırıp baktım. Ethan beni izliyor, tepkilerimi ölçmeye çalışıyordu. İnanamayışım karşısında yüzünü ekşitmiyordu.

“Yaptığım her şeyin sorumluluğunu kabulleniyorum çünkü değiştiremesem de pişmanlık duyuyorum. Bunları görmenin... Bilmiyorum. Bir şekilde yardımı dokunabileceğini düşündüm.”

Ben o kadar emin değildim.

Tekrar günlüğe döndüm.

4 Aralık

Saat gece 2:48. Bir türlü cevap vermiyor. Gecenin yarısında beni taciz etmek için arıyor ama sonra LANET TELEFONUNU AÇAMIYOR MU?

Saat gece 3:36. Onun ağlayışını bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Ne yapacağımı öylesine şaşırmış gibiydi ki... Ve ona bunu ben yaptım. Ben!

Ne kadar da muhteşem bir insanım ben.

Her ne kadar onun beni mahvedeceğinden korksam da kendi kendine daha beterini yapmasından korkuyorum.

O yüzden şimdi şu iki karar arasında kaldım: cesur olup onun hak ettiği erkek arkadaş olmak ya da ikimizin de ayakta kalabilmesi için hâlâ bir şans varken bu ilişkiden defolup gitmek.

Evet. Seçmek çok kolay. Bu birine boğularak mı, yoksa elektrik çarpması sonucu mu ölmeyi tercih edeceğini sormak gibi.

Hangi şekilde olursa olsun sonuçta yine ölecek.

Saat sabah 11:18. Az önce gitti. Hâlâ kokusunu alabiliyorum. Off! Kokusunu çok seviyorum. Bu kokuda boğulmak istiyorum.

Koşudan döndüğümde uyuyordu. Yatağında öylesine mükemmeldi ki.

Günlüğümü okuduğunu sandığım üç saniye boyunca büyük bir panik yaşadım ama okusaydı uyumak şöyle dursun, burada bile olmayacağını hemen fark ettim. Sonunda içine girdiği berbat durumu görüp arkasına bakmadan koşarak kaçardı. Ben de onu suçlamazdım.

Ama hayır. O, bir kez daha diğerleri gibi olmadığını kanıtladı. Ona verdiğim değerden çok daha fazlasını hak ettiğini fark etmemi sağladı.

Daha iyi bir adam, daha iyi bir erkek arkadaş olmak istiyorum.

Bunu eline yüzüne bulaştırma Holt. Gerçekten. Eğer öyle yaparsan, seni asla affetmem.

O da seni asla affetmez.

Onun düşüncelerini okumak bende tuhaf bir déjà vu hissi uyandırdı.

Sayfayı çevirdim ve günlükteki son yazıyı okudum. Tarihi görür görmez, midem ağzıma geldi.

23 Aralık

Yaptım. Aradaki bağı kopardım.

Kendimi berbat hissediyorum.

Şu an, onunla birlikte olduğumuzda hissettiğimden daha altüst olmuş gibiyim.

Bunun... benim için... onun için yapılması gereken en doğru şey olduğunu sanmıştım. Ama şimdi...

Yutkunamıyorum bile. Boğazım öyle tıkanı.

Ne yaptım ben?

Neden bu kadar yanlıışmış gibi geliyor?

Lanet olsun!

Yine de bir yanıım, bunu yapmak zorunda olduğumun farkında.

Eğer birlikte kalsaydık, onu yavaş yavaş mahvederdim. Öyle yapmamaya çalıştım ve her anından nefret ettim ama kesin mahvederdim. O da bütün zamanını davranışlarını savunarak, içimi rahatlatmaya çalışarak ve kendi başlatmadığı yangınları söndürerek geçirirdi.

Ona bunu yapmaya katlanamadım.

Kendi kendime onun hayatına devam etmesini ve mutlu olmasını istediğimi söylüyorum ama alçak bir adi olduğum için aslında bunu istemiyorum. Benim özlemimle yanıp tutuşmasını ve ben nasıl daha iyi olacağımı keşfedebilene kadar, kendisine başka bir erkeğin dokunmasına izin vermemesini istiyorum. Her gün kafamdan geçen saçmalıklardan mucizevi bir şekilde kurtulmak ve onun hak ettiği adam olmak istiyorum.

Ama her şeyden çok, sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Özellikle de dün geceden sonra.

Of, Tanrım! Dün gece.

Öyle bir şey olmasını planlamıyordum ama kendisini sevmediğimi düşünerek karşımda durduğunda kendime

hâkim olamadım. Beynim bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu âdeta ama bedenim dinlemedi. Belki de iyi bir şeydir diye düşündüm. Onun... Bilmiyorum... Beni düzeltebileceğini, bir şekilde onunla birlikte olmama yardımcı olacağını sandım.

Ama öyle olmadı.

Hatta her şeyi daha da berbat etti çünkü şimdi, ne kaybettiğimi bileceğim her zaman. İlk kez seviştiğimizde nazik olmaya o kadar takmıştım ki kendimi serbest bırakamamıştım. Dün gece öyle bir problem yaşamadım.

Onu yiyip bitirmek, bedeninin her bir yerine adımı damgalamak istedim.

Bitirdiğimizde sanırım başarılı olmuştum.

Ama sorun şu ki o da bende aynı etkiyi bıraktı.

Kollarında ağladım. Ben ağlamam ki! Niye yaptığımı bilmiyorum bile. Birdenbire oldu.

Ama sonra beynim çalışmaya başladı. Aptal ve parano-yak beynim...

O uyurken, onunla yatakta yatarken bacakları kapana kısılmış hayvanlardan biri gibi hissettim ve hayatta kalmak istiyorsam, o uzvumu kesip geride bırakmak zorunda olduğumu biliyordum.

Şu an da böyle hissediyorum. Sanki kalbimin kocaman bir kısmını oyup çıkarmışım da onunla bırakmışım gibi.

Canım acıyor. Kahretsin! İnanılmaz acıyor ama bunun yapılması gereken en doğru şey olduğunu biliyorum.

O, böyle düşünmüyor.

Umarım bir gün anlar.

Neredeyse gülecektim ama öfke öyle yoğunlaştı ki gül-meme izin vermedi.

Kafamı kaldırdığımda Ethan hemen önümdeydi. Onu hiç bu kadar ciddi gördüğümü sanmıyordum.

“Ben artık o değilim Cassie. Asla olmayacağım. Bunu bilmek zorundasın.”

Kafamı salladım. Her geçen gün bunu biraz daha çok anlıyordum.

“Seninle tanıştığım andan beri her şey senden ibaretti. Bense sadece bunu inkâr etmeye çalıştım.”

“Peki ya şimdi?”

Bana umut dolu bir ifadeyle gülümsedi. “Eskiden aklını kaçırmış bir pislik olduğumu biliyorum şimdi.”

Kafamı salladım. “Öyleydin.”

“Biliyorum.”

“Yani gerçekten.”

“Sana karşı çıkmıyorum.”

Birbirimize baktık ve şu anki hallerimiz arasındaki itici ve çekici güçler dengemi şaşırttı.

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu ve elimdeki deftere baktı.

Şarap kadehimi alıp kafama diktim. “Sanırım akşam yemeği yiyeceğiz. Sonra... Bilmiyorum. Ne olacağına bakarız.”

Akşam yemeği çok lezzetliydi. Sohbet de dolu dolu ama gergindi. Çok fazla şarap içtim. Rahatlamama yardımcı oluyordu.

Ama sorun şuydu ki rahatlamış olmak Ethan’ın etrafındayken tehlikeli bir durumdu. Bana hazır olmadığım şeyleri düşündürüyordu. Başka türlü bir gerilim yaratıyordu. Geçmişimizle hiç alakası olmayan, tamamen şimdi ve burasıyla ilgili bir gerilim. Bu Cassie ve Ethan her beş dakikada bir sessizleşiyordu çünkü beyinlerimiz birbirimizle o kadar meşguldü ki konuşamıyorduk.

Onun yerine birbirimize bakıyorduk. Dokunmaktan kaçınıyorduk. Sonra biraz daha bakıyorduk.

O, beni koltuğa götürürken hafif bir müzik çalıyordu. Işıklar loştu ama o, her şeyi görüyor, her hareketi inceliyordu. Nefes verişimi izliyor ve arzuyla bedenimin elektiriklenmesine neden oluyordu.

Gözlerini kapatıp kafasını geriye eğdi. İkimiz de koltuğun karşılıklı uçlarında kalmakta zorlanıyorduk.

Sırf kendime hâkim olmak amacıyla, "Gitsem iyi olur," dedim.

Ethan iç geçirdi. "Bu, dünyadaki hem en iyi hem de en kötü fikir."

"Böyle derken tam olarak ne kastettiğini biliyor olmam gerçekten üzücü, değil mi?"

"Hayır. Bu, hâlâ yapabiliyorken buradan gitmen için başka bir neden. Sen bana böyle bakarken, seninle bir şeyleri ağırdan almaya yönelik asil tavrımın da bir sınırı var."

"Nasıl?"

"Sanki son üç yıldır seninle ilgili kurduğum her fanteziyi çok müstehcen bir gerçeğe dönüştürmek istiyormuşsun gibi."

"Ne kadar müstehcen?"

"Öyle müstehcen ki duşta yapmak zorunda kalırdık."

"Vay be!" Ethan, duşta seks konusunda çok iyiydi. Hatırlıyordum.

"Kalmak istemediğinden emin misin?"

"Hayır."

Ofladı. "Lanet olsun. Bütün kontrolümü kaybetmeden önce sana bir taksi çağırayım."

İkimiz de öylece durduk. Ethan pantolonunu düzelttiğinde ben de açık açık baktım.

"Bunlardan birkaç tanesini ödünç alabilir miyim?" diye sorup günlükleri işaret ettim.

“İstediğin kadar al. Şu andan itibaren içim dışım bir. Geçmişteki benin bile sırları yok.”

O, telefonunu çıkarıp taksiyi ararken ben birkaç tane günlük seçtim. Son senemizden olanlardan özellikle uzak durdum. Onlara ter içinde kalmadan bakamadım bile. Onları ele almadan önce çok daha fazla içki içmem gerekeceğini rahat rahat söyleyebilirdim.

Kapıya kadar bana eşlik etti ve her bir adımda gitme isteğim azaldı. Öne doğru eğilip kapının kolunu tutarken göğsü omzuma temas etti. Saniyeler boyunca öyle kaldı ve kapıyı açmadı. Sadece bedenini bedenime temas ettirerek nefes aldı.

“Cassie, şimdi sana bazı sorular soracağım ve onlara hayır diye cevap vermene ihtiyacım var gerçekten. Anlıyor musun?”

“Evet.”

Derin bir nefes aldı ve burnunun ucunun boynuma değdiğini hissettim. Gözlerimi kapattım ve ben de bedenimi ona bastırınca ürperdim.

“Bu gece benimle kalır mısın? Benim yatağымda?”

Yapamaz... Bunu nasıl yapabili...

“Ethan...”

“Söylemen gereken tek şey hayır. Hepsi bu.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım. “Hayır.”

“Kıyafetlerini çıkarıp dudaklarımı teninde gezdirmeme izin verir misin? Her yerinde. Ayrı kaldığımızdan beri hayalini kurduğum her yeri tatmama?”

Tanrım!

Nefes al.

“Hayır.”

“Beni istiyor musun?”

“Hayır.”

Külliyen yalan.

"Beni seviyor musun?"

"Hayır."

Hem de hepsi.

"Seni duvara yaslayıp hayatım buna bağılıymış gibi öpersem bana engel olur musun? Çünkü hayatım bir nevi buna bağılı."

Kalbim aşırı hızlı atmaya başladı. İkimiz de nefesimizi tuttuk.

Sonunda bir gerçek.

"Hayır."

Bir saniyede sırtımı duvara yasladı. Ağzılarımız açık ve şehvetliydi. Sonra ellerini popoma koyup beni kaldırdı. Bacaklarımı ona doladığımda bana sürtündü ve nefesim kesildi. Dengede durmak için saçlarından tutarak defterleri ve çantamı yere bıraktım. Ona karşı olan arzumun ufacak bir parçasını serbest bıraktım ve o bana sürtünürken o parçamın omuzlarını ve pazılarını kavramasına izin verdim.

"Off Cassie..."

Gergin ve sert kaslarına fazlasıyla maruz kaldım. En çok da bedenimin derinlikleri onun için yanıp tutuşuyordu. Sadece bedenim değil. Ondan çok daha ötesi... Bazı yanlarım âdeta tutuştu. Diğerleriyse eridi. Aramızda yoğun bir çekim oldu ve bir kıyamet koptu. Bizi her zaman bir araya getiren o aynı dürtüsel arzu baş gösterdi.

Bir araba kornası çalınca Ethan donup kaldı ve kafasını nefes nefese boynuma bastırırken ellerimin altındaki kasları yavaş yavaş gevşedi.

"Muhtemelen sonuncuya evet demeliydin," derken dudakları boynuma temas ediyordu.

Beni ayaklarımın üstüne bıraktığında güçlkle ayakta durabildim. "Muhtemelen."

Günlükleri ve çantamı alıp kapıyı açtı. Sonra merdivenlerden aşağı inerek bekleyen taksiye kadar bana eşlik etti.

Taksiye bindiğimde eğilip nazikçe dudaklarımdan öptü. "Geldiğin için teşekkürler."

Gülümsedim. "Pek geleme..."

"Yemeğe geldiğin için," deyip gülümsedi ve beni tekrar öptü.

"Hıı... O mu? Beni aldığın için teşekkürler?"

"İıı... Aslında pek alama..."

"Buna bütün gece devam edebiliriz."

"Bu bir teklif mi? Çünkü taksiciyi gönderip seni tekrar yukarı götürebilirim."

Gülümsedim. "İyi geceler Ethan."

Beni bir kez daha öptü ama bu kez hemen çekilmedi. Neredeyse neden gitmem gerektiğini unutacaktım.

"İyi geceler. Seni yarın ararım."

Kapıyı kapattı ve taksi yola çıktı.

Eve girdiğimde kendimi yatağa bıraktım. Onun bana dokunduğu her yeri hâlâ hissedebiliyordum. Işığı kapattım ve onun başladığı şeyi bitirmeye ihtiyaç duyduğum için ellerimi bedenimde gezdirdim. Yoksa uyuyamazdım.

Gözlerimi kapatıp onu hayal etmeyi planlamıyordum ama öyle yaptım. Yıllardır gördüğüm huyları ve yüz ifadeleri arasından, zihnimde en canlı olan bana dokunduğu, beni hazza ulaştırırken ağzının hayranlıkla açıldığı anlardı.

Göz kapaklarımdan ardında yer eden işte o yüz ifadesiydi. Ellerim onun elleriymiş gibi yaptım ve karanlık odamda çığlık attığımda, onun adını söylememek için kendime hâkim olmak zorunda kaldım.

Uyuyakalmak üzereydim ki telefonum gelen mesajla titreşti.

<Şu an beni düşünerek kendine mi dokunuyorsun?>

Güldüm. Beni her zaman çok iyi tanımişti zaten.

Hayır.

<Ben de. Kesinlikle ikinci kez yapmıyorum.>

Bu kadar detaya gerek yoktu.

<Gerçekten mi? İstersen daha fazla detay verebilirim.>

Hadi ben kaçtım.

<Kaçıyor musun, yoksa boşalıyor musun? Telefonunu titreşime alırsan mesajlarımla seni kendinden geçiririm.>

Kahkaham sessiz odamda çok gürültülü çıktı ve bunun uzun zamandan beri ilk defa olduğunu fark ettim.

İyi geceler Ethan.

<İyi geceler Cassie.>

Tam telefonumu bırakmak üzereydim ki bir mesaj daha geldi:

<Sana gerçekten seni seviyorum demek istiyorum ama demeyeceğim. Bu ağırdan alma meselesinde amma başarılıyım, değil mi? (Lütfen bana karşı bir uzaklaştırma kararı çıkarma.)>

Sonuna gülen surat koyduğunu görünce kahkaha attım. Bu kez gerçekten mesaj atmayı bıraktığından emin olana kadar bekledikten sonra yatağıma sokuldum. Loş ışıkta gri görünen günlükleri komodininin üzerinde duruyordu.

Muhtemelen cevaplardan çok soruları beraberinde getireceklerini biliyordum ama bence sayfalarında, bu konuyu kafamda bitirmeme yardımcı olacak bir şey bulabilirdim. Tekrar birlikte olmak için bir şansımız olacaksa, onu affetmenin bir yolunu bulmak zorunda olduğumu biliyordum.

Ama sorun şuydu ki onu sevmekten çok ondan nefret etmek konusunda deneyimliydim.

ON İKİ

ÜMİTLİ KAYITSIZLIK

Altı Yıl Önce

Westchester County, New York

The Grove

İki hafta.

Onunla konuşmadan geçen iki hafta. Her bakışın kaçmak ve anlık olduğu iki hafta. Üstümdeki etkisinin azaldığını söyleyemezdim ama onu görmezden gelmek konusunda kesinlikle daha iyiye gidiyordum.

Sadece ona bakmak zorunda kaldığımda kontrolüm sarsılıyordu. Performans sergilemek için sınıfın önüne çıktığında beni ona çeken, hücrelerime işleyen o çekim tavan yapıyor ve kararlılığımı bozmaya çalışıyordu.

İşte tek düşünebildiğim şeyin onu hâlâ ne kadar çok istediğim olduğu o uzun ve gerçeküstü anlarda, kalbimin etrafına ördüğüm o çelik duvar bükülecek gibi oluyordu.

Ama sonra ıstırabıma odaklanıyordum ve birdenbire tek sığınağım öfkem oluyordu. Öfkem, aniden yoğunlaşan şehvetimin bulanık bir banyo suyu gibi çekilmesini sağlıyordu.

Ethan istikrarlı olarak iyi performans sergiliyordu ama kendini kısıtlamaya devam ettiğinde, zaten iyice sakladığı son birkaç kırılğan yanını da gizlediğinde, göz kamaştır-maktan ya da darmadağın olmaktan kendini alıkoyduğun-da gözlerimi deviriyordum.

Performansı bittiğinde herkesle birlikte alkışlıyordum ama performansından çok kendi kendini kandırışını alkış-lıyordum.

Yine rol yaptığın için bravo Ethan!

Sen, sevdiğimi sandığım birinin mükemmel bir kopyasıydın.

Lucas'ın evde yetiştirdiği marihuanadan biraz içtikten sonra yüksek sesle şarkı söylüyor, dönüyor ve dans edi-yorduk. Dersin başlamasına bir yarım saat daha vardı ve uzun zamandan beri ilk kez bu kadar çok güldüğüm için bitmesini istemiyordum.

Can't Take My Eyes Off of You şarkısının sözlerini nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Hepimiz biliyor-duk.

İticiydik ve detoneydik ama ayrılığımızdan beri göğsü-me çöken ağırlık bir parça kalkmış gibiydi. Miranda beni Jack'e doğru döndürdü. O da beni kaldırıp Lucas'a verdi. Aiyah ikimize de sarılıp saçımı okşadı. Lucas, Connor'ı uyarıp sonra beni onun kollarına attı. Connor da denge-si sarsılınca güldü. Sonra yerdeydik. Herkes gülüyordu. Connor kollarını bana dolamıştı. Ben de onunla birlikte gülüyordum. Sonra bir tuvalden akan boyalar gibi birden-bire yüzü düştü.

Bana baktı. Farkında olmadan olsa da artık ben de gül-müyordum. Yüzü çok yakındaydı. Yüz ifadesi, bana ger-çek olamayacak kadar iyi olduğumu söylediği şarkıdan çok daha fazlasını istiyordu.

Uzun saniyeler boyunca, beni öpeceğini sandım ama onun yerine sırtüstü döndü ve beni göğsüne doğru çekti. Sanki tuhaf bir pagan ayının en önemli objesiymişiz gibi insanlar etrafımızda dans edip şarkı söylüyorlardı ve böylesine samimi bir pozisyonda olmak yanlış gibi gelse de öylece kalarak kendi tepkimi ölçtüm. Connor sıcaktı ve güzel kokuyordu. Nazikçe kolumu okşayışı hoşuma gidiyordu.

Ama onu istemiyordum.

Ethan beni terk ettiğinde bütün boşlukları betonla doldurmuştum. Bu da çok fazla şey hissetmeme engel oluyordu ama zaten tek var olan da buydu. Başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye yer yoktu.

Gözlerimi kapattım. Kafamda tek canlanan Ethan'ın değişik görüntüleri idi.

Daraldığımı hissettim.

"Hey, iyi misin?" Connor endişeliydi. Ben de endişeliydim.

Sesi yanılttı. Yüzü yanılttı. Ben başka kollarla olmak istiyordum. Elimin altında farklı bir kalbin atmasını istiyordum.

Ayağa kalktım ve sendeleyerek çeşmeye doğru gittim.

Uzun yudumlar aldım. Sonra da suyun dudaklarımdan ve dilimden akmasına izin verdim. İçim kurumuş gibi hissediyordum.

"Cassie?" Connor yanıma geldi. Öylesine ilgili ve iyiydi ki. Ethan'dan çok farklıydı. "İyi misin?"

Kafamı sallayıp gülümsemeye çalıştım. "Evet, iyiyim. Sadece biraz başım döndü sanırım."

Hayır, bu ifade fazla basit kalırdı. Şiddetli bir *vertigo* yaşıyordum. Dengemi tamamen şaşırmıştım. Altüst olmuştum. İçim dışıma çıkmış gibiydi.

Onsuzken her şeyin bana bu kadar yanlış gelmesinden nefret ettim.

Connor'ın bana sarılmasına ve sınıfa kadar bana eşlik etmesine izin verdim. Sınıfa vardığımızda da Ethan'ın onun bana sarıldığını görmesine izin verdim. Ethan'ın yüz ifadesine büyük bir kasvet çöktüğünde de kendi kendime izin verip gülümsedim.

Güzel. Bırak, onun da içi dışına çıksın.

En azından, tek kötü hisseden ben değildim artık.

“Bayan Taylor?”

Erika yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izliyordu. Masasının yanında durmuş, onun ne yaptığını algılayamayarak tahtaya yazılmış grup ödevleri listesine bakıyordum.

Ethan'la ayrıldığımızı biliyordu. İnsanlar hâlâ leşin üzerine üşüşen sinekler gibiydiler. Onlar kendi aralarında böyle fısır fısır konuşurlarken Erika bunu nasıl bilemeyebilirdi ki? İki aydan uzun bir süre olmuştu. Yine de biz aynı ortama her girdiğimizde, ortama çöken beklentinin heyecanının nasıl hiç farkında olmayabilirdi ki? Sanki herkes kavga etmemiz için dua ediyor gibiydi ya da sevişmemiz ya da her ikisini de yapmamız için...

Duruşum, Erika'nın onunla tekrar performans sergilememin herhangi bir ihtimali olduğunu sanacağı kadar kumsursuz muydu?

Göz ucuyla Holt'a baktım. O da aynı şok olmuş ifadeyle beyaz tahtaya bakıyordu.

Erika daha yüksek sesle, “Bayan Taylor? Bir sorun mu var?” diye sordu.

Çoğu insan toplanıp gitmişlerdi ama kalan birkaç tanesi de eğer hareket ederlerse çıkmak üzere olan olaya engel olacakları korkusuyla sessizleştiler.

“Erika... Ben...” Bunu herkes... o... ne kadar zayıf olduğumu fark etmeden nasıl söyleyebilirdim ki? “Sahne

alışması için gruplar var ya, ben bu grupta olabileceğim-
den emin değilim.”

Jack ve Aiyah kapıda oyalanıyorlardı. Lucas ayakkabı
bağcığıyla uğraşıyormuş gibi yapıyordu. Phoebe ve Zoe
gözlerini telefonlarından ayırmadan sinsi sinsi bizi izliyor-
lardı. Erika nazikçe hepsine çıkmalarını söyledi.

Sonra Ethan’a döndü.

“Bay Holt? Belki siz de bize katılmalısınız. Bunun sizin-
le bir alakası olabileceğini düşünüyorum.”

Ethan dişlerini sıkarak sırasından kalktı. Sırt çantasını
omzuna atıp bize doğru gelirken tüylerim ürperdi.

Beni cüzzamlı gibi göstermeden benden mümkün ol-
duğunca uzakta durduğunda Erika, “Şimdi, verildiğiniz
grupta tam olarak neden çalışmıyorsunuz Bayan Taylor?”
diye sordu.

Biliyordu. Yine de söylememi istiyordu. Hem de Holt’un
önünde. Bazen Erika’nın benim kıvrandığımı görmekten
zevk aldığını düşünüyordum.

“Benle...” Adını söyleyemedim. Söylersem hem o hem
de Erika, onu nasıl da atlatamadığımı göreceklardı. “İkimi-
zin aynı grupta olmasının gruptaki diğer insanlar için adil
olacağını sanmıyorum. Şey olur... Gerginlik.”

Erika bir bana bir Holt’a baktı. Ben ona bakmadım ama
suratını astığını gördüm.

“Bay Holt? Siz de katılıyor musunuz?”

“Evet. Kesinlikle bir gerginlik olur.”

“Yani birlikte çalışmanız rahatsızlık verici olacak diye
size tercihlerinize göre muamele etmemi mi bekliyorsu-
nuz?”

İkimiz de cevap vermedik. Tam olarak bunu bekliyor-
duk ama beklentimizi dile getirmek bencil pislikler gibi
görünmemize neden olurdu.

Erika iç geçirdi. “Kariyerleriniz boyunda sevmediğiniz, uzak durmayı tercih ettiğiniz bir sürü insanla çalışmak zorunda kalacaksınız ama işler her zorlaştığında kaçamazsınız. Ayrıca artık çıkmadığınız için benden size özel muamele yapmamı istiyorsunuz. Sizin için bunu yaparsam kısa sürede başımı ağrıtabilecek ve emsal teşkil edecek bir durum yaratmış olurum.”

Dediğinin doğru olduğunu biliyordum ama yine de bunu yapmasını istiyordum.

Ethan da ben de bir şey demedik. Sessiz yakarışlarımız yeterince çok şey ifade ediyordu.

Erika yine iç geçirdi. “Her gruba verdiğim karışık roller yüzünden Bay Holt’u değiştirebileceğim tek kişi Bay Bain olurdu.” Ethan gerildi. “Bu ikinize de uyar mı?”

Ethan, “Ne tür sahneler canlandıracağız?” diye sordu.

Erika onun derdini anladı. “Fark eder mi? Ya Bayan Taylor’ın grubunda kalmak istersiniz ya da Connor’la yer değiştirirsiniz. Hangisi?”

Ben, “Değiştirelim,” derken Ethan tam olarak aynı anda, “Kalacağım,” dedi. Sonra kendi kendimizi gerçekten küçük düşürdüğümüzden emin olmaya çalışırcasına aynı şeyleri bu kez daha yüksek sesle tekrar ettik.

Ethan ve ben birbirimize dik dik baktık. Bu, son sekiz buçuk haftadır birbirimize gerçekten ilk kez bakışımızdı. Yüzüm ve bedenim öfkeyle ısındı.

Ethan’ın da kulaklarının kıpkırmızı olduğu gözümünden kaçmadı.

“Peki. Keyfiniz bilir,” deyip elini salladı. “Beni Connor’la değiştirin. O ne istiyorsa öyle yapın.”

“Yo, yo! Lütfen Holt’u benim grubumda bırakın. Onun ne istediği daha önemli.”

Holt, “Ben bunu istemiyorum,” deyip bir adım daha yaklaştı, “ama ikimiz de bunun en iyisi olduğunu biliyoruz.”

“Hâlâ performans gruplarından mı bahsediyoruz? Çünkü eğer bahsetmiyorsak ne dediğinize dair bir fikrim yok.”

Erika gözlerini devirdi ve masasından dosyasını aldı. “Buna ayıracak zamanım yok. Bugünün sonuna kadar bana kararınızı bildirin, yoksa gruplar değişmeden kalır.”

Ethan da ben de küplere binmekle öyle meşguldük ki onun gittiğini fark etmedik bile.

Ethan çok yakındaydı. Bedenimin istemsiz olsa da onun dokunuşunu arzulaması beni daha da sinirlendirdi.

“Ethan, değişmeyi kabul et işte. Birlikte çalışamayacağımızı biliyorsun.”

“Evet. Benim yerime Connor’la çalışırsan senin için çok iyi olur.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Sanki hiçbir fikrin yok. Söylesene bana. Ayrıldığımızı öğrendikten sonra sana asılmak için ne kadar bekledi? Onu ne zaman görsem içine düşecek.”

“Connor sadece arkadaşım. Hepsı bu. Başka insanların aksine beni gerçekten önemsiyor.”

“Yok daha neler? O sadece senin, aletinin üstüne oturma olasılığını önemsiyor. Ama sen bunu göremeyecek kadar safsın.”

“Onun neyi önemseddiği seni hiç ilgilendirmez. Sen benden ayrıldın. Unuttun mu? Sırf sen beni istemiyorsun diye bu başka erkeklerin de beni istemediği anlamına gelmez.”

Yüzünü buruşturdu ve sesi çatallı bir fısıltıya dönüştü. “Benim senden ayrılmamın seni ne kadar istediğimle hiç alakası yok. Bunu biliyorsun.”

“Bana beni sevdiğini söyledin. Sonra da beni terk ettin. Aklını kaçırmış bir insan bile bunu delilik olarak görür.”

Sanırım ayrılmamızla ilgili kavga edeceğimiz an buydu. Daha önce yaşanacağını tahmin etmiştim ama yine de silahlarımı kuşanmış bir halde ortaya çıkmaya hazırdım.

"Ethan, kendini korumak için benden ayrıldığını kabul et işte. Nokta!"

"Yok böyle bir şey. Bunu sen de biliyorsun. Birlikte kal-
saydık seni incitirdim..."

"Flaş haber! Beni zaten üzdün."

"Daha çok üzerdim."

"Yani arkadaş olma ihtimalimiz olabilir diye benden ayrıldın. Yine de bu, iki aydan uzun bir süredir bana ilk defa iki çift laf edişin."

Alaylı bir şekilde güldü. "Biz arkadaş olmayı kaldıramayız."

"Al işte! Yine benim neyi kaldırıp neyi kaldıramayacağım-
la ilgili fikir yürütüyorsun."

"Hımm, gerçekten mi? Tekrar yakınlaşmamızı kaldırabileceğini mi sanıyorsun? Peki. Hadi prova yapalım."

İfadesi bir avcınıninkine büründü ve bana doğru bir adım attı. Geri çekildim.

"Cidden daha fazlasını istemiyormuş gibi yapabileceğimize inanıyor musun?" Bana doğru geldi. Yine geri çekildim. "Bir hayal et. 'Selam Cassie. Öğle yemeği yiyelim mi?'" Yüz ifadesini sakın tutmakta zorlanıyordu. "Ya birlikte çalışmaya ne dersin? Hadi replik çalışalım."

Sırtım duvara değdi. Öylesine yakındaydı ki neredeyse dokunuyorduk.

"Yazık... Kendini kötü mü hissediyorsun? Hadi sarılalım. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?"

Bedenin kavurucu bir sıcaklığı vardı. Bütün tenim elektriklendi.

Tek elini duvara, kafamın yanına koydu. Sesi alçak ve derindi. "Birbirimizi kollarımıza aldığımız an bırakmak istemeyeceğiz. Sonra her şey çabuk gelişerek 'beniöp', 'bana dokun', 'elini külotumun içine şok', 'soyun da içine girebi-
leyim' gibi şeylere dönüşecek."

“Kes şunu,” derken nefes alamadım.

“Sorun da bu ya. Hiçbir şeyi kesmezdik. Devam ederdik ve birdenbire sorunlarımın bizi yeniden boğacağı bir ilişkiye boğazımıza kadar batmış olurduk. Bu, şu an yaşadığımız şeyden daha az acı verici mi olurdu? Çünkü seni bilmem ama ben daha fazlasını istememe neden olacak küçük küçük parçalardansa sana hiçbir şekilde sahip olmamayı tercih ederim.”

Nefes alıp onun gözlerinin içine baktım. “O zaman Connor’la yer değiştirmeyi neden sorun ediyorsun?”

Yüz ifadesi yumuşadı ve geri çekildi. “Çünkü beni, sana dokunamamaktan daha beter öldürecek şey, başka birinin sana dokunmasını izlemek olur.”

“Sen buna karar verme hakkından vazgeçtin. Bu kez karar benim ve sana sahip olamayacağıma göre Connor’ı seçiyorum.”

Bu sözcükler ağızımdan çıkana kadar kulağa nasıl geldiğini fark etmedim. O zaman da artık çok geçti.

Ethan kendisine yumruk atmışım gibi görünüyordu. “Tabii ki de onu seçersin. Peki. Ben gidip Erika’ya söyleyirim.”

Çantasını alıp kapıya yöneldi. Kapıya uzanırken bana arkasını döndü.

“Sırf meraktan soruyorum. Yeni grubumda Zoe’yle bir sevişme sahnesi canlandırmak zorunda kalsam umursar mıydın?”

Şimdi yumruk yemiş gibi hissetme sırası bendeydi ama onun bunu görmesine izin vermedim.

“Ethan, ben geçen sekiz haftayı kendime seni her gördüğümde umursamamayı öğreterek geçirdim.”

Kafasını sallayıp bana acılı bir ifadeyle gülümsedi. “İyi etmişsin.”

* * *

Okulun spor salonu.

Sekiz aydan uzun bir süredir bu okuldaydım ama ilk defa içeri girdim. Bu okuldaki diğer her yer gibi kocamandı.

İlk kat kardiyo aletleri ve ağırlık makineleriyle doluydu. İkinci katta da serbest ağırlık kaldırma alanı ve yoga, pilates ve boks gibi özel amaçlı odalar vardı. Hatta bir *rakketbol* kortu bile vardı.

Adı kapıyı süsleyen Eva Bonetti cömert bir sanatseverdi.

Ruby bana boks odasını denememi önerdi. "Biraz stres at. Ağlak bir kız olmayı bırak. Kum torbasının Holt'un aptal yakışıklı surati olduğunu farz et," demişti.

Ben de bir zararı olmaz diye düşündüm. O yüzden elimde yeni bir çift boks eldiveni ve büyük bir kararlılıkla buradaydım. İçimde son birkaç aydır biriken duygusal stresi biraz atmaya kararlıyım.

Cuma akşamı olduğu için mekân neredeyse boştu. Tabii çoğu üniversite öğrencisinin, sınırlarını bir şeyleri yumruklayarak atmaktan daha heyecan verici işleri vardı hafta sonunda. Ben onlardan biri değildim.

Boks odasına yaklaşırken içeride homurdanma sesleri duydum.

Kahretsin. Başka birinin bu odayı kullanıyor olabileceğini düşünmemiştim.

Kapıya uzandım ve cam bölmeden içeri baktım.

Nefesim kesildi.

O!

Askılı bir tişört içindeki omuzları genişti. Kum torbasını yumruklarken kolları şişiyordu. Sert ve şiddetli yumruklara karışan kısa yumruklar, aşağıdan yukarıya vuruşlar yapıyordu. Dağınık saçlarından ter akıyordu.

Kum torbasına her vuruşunda homurdanıyordu. Yüzü ciddi ve öfkeliydi. Boks eldivenleri durmaksızın sert ve

gürültülü bir şekilde kum torbasıyla buluşuyordu. Vuruşlarının etkisini neredeyse kapının dışından hissedebilecektim.

Sırtımda soğuk bir ürperti oldu.

Çaresiz görünüyordu. Sanki hayatı için savaşıyormuş gibiydi. Hiç durmadan vuruyordu ve karşılığında hiçbir tatmine ulaşamıyormuş gibiydi. Onu bu kadar acı çekerken görmek beni mutlu etmeliydi ama etmedi. Boğazım hissetmek istemediğim duygularla düğümlendi.

Kollarını savurarak, daha çok güç kazanmak için bedenini etrafında hareket ettirerek kum torbasını cezalandırmaya devam etti. Sonra da tekmeledi ve diz attı. O kadar çok güç kullanıyordu ki yerdeki titreşimi hissedebiliyordum. Gittikçe daha hızlandı ve sesleri daha da huzursuzlaştı. Sonunda da durup nefesini toplamaya çalışırken kum torbasını tuttu. Yüzünde büyük bir mağlubiyet ifadesi vardı.

“Lanet olsun!” diye söylendikten sonra alnını kum torbasındaki *Everlast* logosuna dayadı. “Lanet olsun! Lanet! Lanet!”

Aklından neler geçtiğini öğrenmeyi öyle çok istiyordum ki. Ona kendine fazla yüklendiğini, bir teslim olsa aramızda her şeyin çok kolay ve doğru olacağını söylemek için yanıp tutuşuyordum.

Ama bana inanmayacağını biliyordum.

Hem zaten bunun için çok geçti. Olan olmuştu çoktan.

Bu aşamada düzeltilemeyecek kadar dağılmıştık.

O, eldivenlerini bir hışımla çıkarıp duvara attığında spor çantamı omzuma atıp oradan uzaklaştım. Her bir yanım karşı çıkıyor, geri dönmem için bana yalvarıyordu.

Ama dönmedim.

Ondan uzaklaştığım her adım, bir bataklıkla ayaklarımı sürüye sürüye ilerlemeye çalışıyormuşum gibiydi.

Merdivenlere vardığımda öfkeli homurdanmalar tekrar başladı.

“Seni özlüyor. Biliyorsun değil mi?”

Oyunculuk binasının en ucundaki gizli okuma köşemi kimsenin bilmediğini sanıyordum ama Elissa’nın da kısmen bir dedektif gibi olduğunu fark etmem gerekiyordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek kitabımı kapattım. O da yanıma oturup sessizliği doldurarak bana yardımcı oldu. “Onun bir pislik falan olduğunu düşündüğünü biliyorum ama... ben abimin, daha önce hiç kimse yüzünden böylesine perişan olduğunu görmemiştim. Şu an seninle birlikte olduğu halinden neredeyse eser yok.”

Kendimi alaylı bir şekilde gülmekten alıkoyamadım. “O zaman belki de beni terk etmemeliydi.”

Yanımdaki çimlerle oynayarak, “Seni koruduğunu sanıyor,” dedi.

“Ama yanılıyor.”

“Ya yanılmıyorsa?” Elini güneş girmesin diye gözünün üstüne tuttu. “Ya o kalsaydı ve onun bütün o sorunları, seni çekip giden taraf olmaya mecbur bıraksaydı? Öylesi daha mı az, yoksa daha mı çok acı verici olurdu?”

Omuz silktim. “Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?”

“Sanırım evet.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “O kötü bir insan değil Cassie. Sadece... yaralı. Korkuyor,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve boynuma doğru yayılan sıcaklığı bastırmaya çalışarak çimlerle oynadım. “Biliyorum ve sağ olsun ki bunun nasıl bir his olduğunu ben de biliyorum.”

Elissa bu dediğime cevap vermedi. Ben de vermesini beklemedim. Konuşmayı kapatmış oldum. İkimiz de bunun farkındaydık.

Ayağa kalktı. "En azından onu özlüyor musun?"

Kısa ve sıradan hayatım boyunca hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi özlemediğim kadar çok.

"Özlememek için çok çabalıyorum."

"Peki nasıl gidiyor?"

"Berbat."

"Üzgünüm."

"Elissa sen özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yapmadın. Ama abin..."

Kafasını salladı. "Onu bir gün affedebilecek misin dersin?"

İç geçirdim. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Bu doğruydı. Bütün bunları aşabileceğimi sansam da o kadar güçlü müyüm emin değildim.

"Umarım edersin. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum."

Beni her şeyden çok kızdıran şeyse Elissa'nın haklı olduğunu bilmemdi.

Ama bunun mümkün olabileceğini aklım kesmiyordu.

Bugün performansların sergileneceğı gündü.

Kısa alıntılardan oluşan rollerimizi dört haftadır prova ediyorduk. Holt ve ben bu süre boyunca neredeyse hiç konuşmadık.

Birbirimizi görmezden gelmek ikimiz için de bir sanat haline gelmişti.

Benim grubum *İhtiras Tramvayı* adlı oyundan bazı sahneler canlandıracaktı. Connor, Stanley'yi, ben de Blanche'ı oynuyordum.

Erika'nın neden Stanley'yi Holt'un canlandırmasını istediğini şimdi anlıyordum. Bu rol tam ona göreydi: asabi, gergin, içsel kargaşa ve tutku dolu, kendinden emin değil ve bu yüzden de agresif. Connor da iyi bir iş çıkarıyordu ama Ethan muhteşem olurdu.

Blanche benim için bayağı zordu. Yaşlanmakta olan Güneyli bir güzeldi. Kocasının intiharı onu altüst etmişti ve onu bir erkekle seks yaparken basışı bir türlü aklından çıkmıyordu. Kız kardeşinin şiddet düşkünü yabani kocasından utanıyor ve ona karşı duyduğu ilkel çekime karşı koymaya çalışıyordu. Biz sahneye çıkmaya hazırlanırken salona bir göz attım. Bütün sınıf arkadaşlarımızın yanı sıra ikinci sınıf oyunculuk öğrencileri de oradaydı. Holt'u Lucas'ın dediği bir şeyle ilgili görünmeye çalışırken, dişlerini sıkmuş oturduğu yerde huzursuzlanırken gördüm.

Erika bizim sahnemizi sunduğunda Holt ayağa kalkıp hışımınla tiyatro salonundan çıktı.

Biraz kırılısam da rahatlamıştım.

O beni izlediği için utanmadan her şeyimi performansına yansıtabilirdim artık.

Bu, ayrıca daha önce Zoe'yle sevişme sahnelerini canlandırırken tuvalete saklandığım için kendimi çok kötü hissetmeme de engel oldu. Onları birlikte izleyemedim. Bir türlü yapamadım. Sırf düşüncesi bile öfkeyle başımın zonklamasına neden oluyordu.

Evet, bu birbirini umursamama işi gerçekten çok iyi gidiyordu.

Ruby, oyunculuk bölümünden dalgalı saçlı bir üçüncü sınıf öğrencisini gösterdi.

"Onuöp."

"Hayır."

Daha önce hiç görmediğim ama Matt Damon'ın gençliğine çok benzeyen birini gösterdi. "Onu?"

"Hayır."

"Al. Biraz daha tekila iç."

"Bu, benim rasgele birilerini öpmemi sağlamayacak."

"Evet, sağlayacak. Güven bana."

İç geçirip koltuğa yaslandım. "Ruby, ben kimseyi öpmek istemiyorum."

"Evet, istiyorsun ama öpeceğin kişinin seni aylar önce terk eden o pislik olmasını istiyorsun. İşte bu yüzden de duruma müdahale etmeye karar verdim."

"Tamam ama beni bir partiye götürüp tanımadığım insanların üstüne atlamama neden olacak kadar sarhoş etmek pek de müdahale etmek sayılmaz."

"Benim kitabımda sayılır."

"Ayrıca ben Holt'u öpmek istemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Hı hı. İstemiyorsun. O yüzden de ayrıldığınızdan beri, yani beş aydır başka bir erkeğe bakmadın bile."

"Bu doğru değil. Baktım."

"Evet. Sadece dokunmadın," deyip ellerini havaya kaldırdı. "Cassie, başka bir erkeği unutmanın en iyi yolunun bir diğeriyle yatmak olduğunu anlamıyor musun?"

"Sadece içimden bir ilişkiye girmek gelmiyor. Tamam mı?"

"Ben senden çok zor bir şey istemiyorum. Sadece biraz eğlen. Öpüş. Elle. Seks yap. Hayatının aşkı olması gerekmez. Sen daha on dokuz yaşındasın! Holt kalbini kırdı diye bütün erkeklerden uzak duramazsın. Erkekler yaş pasta gibidirler. Sana kilo aldırarak zarar verseler de bu, yerken tadını çıkaramayacağın anlamına gelmez."

Bana bir bardak daha tekila verdi. Ben de kafama diktim çünkü onunla tartışmakla uğraşamazdım.

Zihnim bulanmaya başladı. Herkes ağır çekimde hareket ediyormuş gibiydi.

Ruby hâlâ konuşuyordu ama ben onu dinlemeyi kes-tim. Burada olmak istemiyordum. Ayrıca onun haklı oldu-ğunu da biliyordum.

Tekrar incinmekten korkuyordum.

Bir yanım Ruby'nin tavsiyesini değerlendirip sırf tekrar istendiğimi hissetmek, çekici ve arzulanan birisi oldu-ğumu hatırlamak ve şu anki gibi boşlukta hissetmemek için birisiyle yatmak istiyordu. Ama Ethan'ın bana yaptığı şe-yin sızısını her zaman hissedeceğimi biliyordum. Bu beni her zaman alıkoyacaktı.

Ayağa kalktım. "Ben eve gidiyorum Ruby. Özür dile-rim. Sen kal. İyi vakit geçir."

Ayağa kalkıp bana sarıldı. "Benim iyi vakit geçirecek ol-mam zaten garanti. Sadece senin de Bay Mankafa'yı unut-mana yardımcı olabilmeyi dilerdim."

Güldüm. "Onu unutuyorum zaten. Yemin ederim. Haf-talardır onu yumruklamanın ya da becermenin hayalini kurmadım."

Geri çekilip şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Hı hı."

Yanağımı okşadı. "Ayyy! Seninle çok gurur duyuyo-rum."

Elini ittim ve ona tekrar sarıldım. Gerçekten çok güzel sarılıyordu.

Bir taksi çağırıp ona tekrar sarıldım. Tam oradan ayrıl-madan önce koridorda uzun, ince, dağınık saçlı tanıdık bir siluet gördüm. Yavaşlayıp destek almak için duvara yas-landım ve onun yanından geçip gitmeyi düşündüm.

Neyse ki kafasını çevirdiğinde onun Holt olmadığını gördüm. Daha önce hiç görmediğim bir çocuktü. Koyu

renk saçları ve gözleri vardı. Çok hoştu. Bana gülümsedi ve geçmeme izin vermek için duvara yaklaştı.

"Lütfen bana gittiğini söyleme," dedi. Kafasının hafif iyi olduğu belliydi. "Partideki en güzel kızın, ben onunla konuşma fırsatı bulmadan eve gitmesi büyük bir suç olurdu."

Omuz silktim. "Affedersin. Gidip oturmakla meşgul olmam gerekiyor. Bu çok önemli. Bütün gecemi parti yaparak geçiremem."

Elini uzattı. "Bu arada ben Nick. Görsel sanatlarda üçüncü sınıftayım."

Elini tuttum. El sıkıştığımızda bunun beni birazcık heyecanlandırmasına şaşırdım.

"Cassie, oyunculuk birinci sınıf."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Cassie."

"Ben de, Nick."

Elimi bırakmadı. Ben de geri çekmedim. Bana bakışında kendimi boşlukta gibi hissetmeme neden olacak hiçbir belirti yoktu. İkimizin de kafasının bir parça iyi olduğunun farkındaydım ama birinin beni çekici bulduğunu bilmek güzeldi.

Ruby koridordan, "ONU ÖP!" diye bağırdı.

Elimi çektim ve yüzümü kapattım.

Nick, Ruby'ye baktı. Bu durumun hoşuna gittiği belliydi. "İl... O senin arkadaşın mı?"

"Artık değil."

Güldü. "Yeni tanıştığın insanları öpmen için sana çağırır mı sık sık?"

"Evet. İstemediğim kadar sık."

Bana yaklaştı. "İyi birine benziyor. Onun hayal kırıklığına uğramasını hiç istemem."

Ben ne olduğunu anlayamadan eğilip dudaklarını yanağıma değdirdi. Tenim hiç de fena olmayan bir şekilde

elektriklendi ve içgüdüsel olarak onun gömleğini tuttum. Geri çekilip gülümsedi.

“Umarım bu yaptığım sorun değildir.”

“Hayır,” derken biraz sersemdim. “Sorun değil.”

Suçluluk duymayı bekledim ama duyduğumda bile beklediğimden çok daha hafifti.

Belki de sonunda Holt’u unutuyordum.

Belki de sadece tekilanın etkisiydi.

Nedeni her neyse, taksim gelip kornaya bastığında kendimi, buraya geldiğimde aşk hayatımın geleceğine dair hissettiğimden daha emin hissederek Nick’e iyi geceler dedim.

Birinden birazcık hoşlanmak, Ethan’a karşı tamamen kayıtsız olma yolunda ilerlediğimin bir göstergesiydi, değil mi?

Oyunculuk binasının bodrum katında olan kostüm hücre-sindeydim. Burası dar ve tozlu bir alandı ve yüzlerce prodüksiyonun sayısız kostümleri yerden tavana kadar olan sıra sıra raflara tıkıştırılmıştı. Öğrenciler, fakülte koordinatörünün izniyle bu kostümleri ödünç alabilirlerdi ama tam olarak istediğini bulmak her zaman zordu. Ben de neredeyse bir saattir *On İkinci Gece* adlı oyundaki monoloğum için bir şey arıyordum ve tozlu hava beni biraz sersemletirmişti.

Sırtımdaki bütün tüyler ürperdiğinde yalnız olmadığımı anladım. Arkamı döndüğünde Ethan’ı beni izlerken buldum tabii ki de.

Sinirlenmiş gibi görünerek, “Burada olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Kalp atışlarım hızlandı. “Evet ama buradayım.”

Kes şunu. Sen kayıtsızsın. Unuttun mu? Senin üzerinde hiçbir etkisi yok artık.

Ethan nefes verdi ve ellerini ceplerine soktu. "İşin bitmek üzere mi?"

Ses tonu sinirlerime dokundu. "Bilmiyorum. Neden?"

"Bir kostüme ihtiyacım var. O zaman sen gidene kadar bekleyeyim bari."

İç geçirdim ve raflara geri döndüm. "Buluyorsan bul lanet kostümünü Ethan. Şu an senden uzak durmaktan daha önemli işlerim var."

Onu özenle görmezden gelerek kostümleri karıştırdım.

"İyi. Peki," deyip benim olduğum bölümden giderek gözden kayboldu. Birkaç bölme ötede benim gibi agresif bir tavırla kıyafetleri karıştırdığını duydum.

Yirmi dakika daha süren bir arayışın ardından, Viola'ya yakışacağını düşündüğüm bir elbise buldum ve onu denemek için perdeli, küçük giyinme alanına gittim. Perdeyi açtığımda Ethan oradaydı. Üstünde tişörtü yoktu ve deriye benzeyen bir pantolonun düğmelerini iliklemek için eğilmişti.

Bana baktı ve kasııyla uğraşırken dişlerini gıcırdattı. "Bu lanet şeyleri ilikleyemiyorum. Bu, iğneye iplik yerine muz geçirmeye çalışmak gibi bir şey."

Onu yarı çıplak bir halde kendine dokunurken gördüğüm için resmen yıkılmış olmasaydım dediğine gülerdim.

"Ahh! Canı cehenneme!" deyip ceketini giyebilmek için düğmelerle uğraşmayı bıraktı. Bu hali yarı motorcu yarı Elizabeth dönemine ait gibiydi ama bir bütün olarak seksi görünüyordu.

Giyinme odasından çıkıp bana içeri girmemi işaret etti. "Sen geç. Ben bu kostümle burada da mücadele edebilirim."

İçeri girip perdeyi kapattım. Aradan bakıp ceketini ilik-

lemeye uğraşırken göğsünün kasılıp gevşeyişini izlemedim desem yalan söylemiş olurum.

Kahretsin! Sen tamamen, kesinlikle kayıtsızsın.

Dikkatimi ondan uzaklaştırıp tişörtüm ve sutyenimi çıkarırken, “Sen hangi monoloğu yapıyorsun ki?” diye sordum.

Sinirle homurdandı. “*Hamlet*. Yemin ederim ki bu düğmeler bu deliklere sığmıyor. Bu lanet kostümü giymek için mühendislik diplomam olması mı gerekiyor?”

Nispeten normal bir sohbet ettiğimizi fark ettim bir an. Bu tuhaf ama iyi sayılırdı. Belki de bir gün gerçekten arkadaş olabilirdik.

Elbiseyi kafamdan geçirdim ve fermuara ulaşmaya çalıştım. “*Hamlet* senin için biraz bariz bir seçim değil mi? Asabi, sorunlu, kendine zarar veren.”

“Evet. Zaten şu an neşeli ve tatlı bir şeyler oynayacak kafa yapısına pek sahip değilim.”

“Ne zaman oldun ki?”

Duraksadı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Kollarımı arkama doğru büküp fermuarı çektim ama kıpırdamadı. “Lanet olasıca!”

“Dur tahmin edeyim. Kostümünün fermuarını çekemiyorsun.”

Perde açıldı ve Ethan ceketini açık, göğsü çıplak, pantolonunun düğmeleri tam iliklenmemiş bir halde orada duruyordu. Elbisemin dekoltesinin ne kadar derin olduğunu fark edince gözleri kocaman açıldı.

“İl... Yardım etmemi...” deyip bariz bir şekilde yüzüme odaklanmaya çalışarak parmağıyla işaret etti. Yarım saniye kadar başarılı olmuştu ki gözleri tekrar dekolteme indi.

“İl... İster misin? Şu... İl...”

“Fermuarımı çekmeme mi?”

“Evet. O. Sen bana yardım edersen ben de sana ederim.”

Arkamı döndüm ve onun arkama geçtiğini hissettim. Fermuarı sırtımın ortasına kadar çekti. Sonra saçımı yoldan çekerken sıcak parmak uçları boynuma değdi. Sanırım yutkundüğünü duydum. O yukarı çekmeye çalışırken fermuar takıldı ama çekmeyi başardı. Elbisenin üst kalıbı o kadar dardı ki zor nefes alıyordum. Cılız nefesler alarak arkama döndüm ve ellerimi belime bastırdım.

"Tanrım! Kadınlar bunu her gün nasıl giyiyorlarmış? İç organlarımla birbirine girip pelte olduğunu hissediyorum."

Bir sessizlik oldu.

Kafamı kaldırıp baktığımda Ethan dikkatli dikkatli bakıyordu. Yüzündeki şehvet ifadesi bedenimin ürpermesine neden oldu.

"Hı hı."

Bana yaklaştı ve zor nefes almama neden olan şey artık elbise değildi. Boynuna baktım çünkü yüzüne gerçekten bakamazdım. Kirli sakallarını ve bunların pürüzsüz teniyle buluştuğu yerleri inceledim. Şimdi bile, yani onca aydan sonra bile o tenin tadının nasıl olduğunu, emdiğimde onun nasıl inlediğini hatırlıyordum.

"Cassie?"

"Hım?"

"Düğmeler... Senin parmakların benimkilerden daha becerikli olabilir."

"Aa, evet."

Ceketinin iki tarafını tuttum ve bir araya getirdim. Göğsü çok genişti. O yüzden bu hiç de kolay olmadı ve haklıydı. Bu düğmelerin daha büyük delikleri olmalıydı. Kalın kumaşla uğraştım ama pek sorun yaşamadan alttaki birkaç düğmeyi ilikleme başardım.

"Kilo mu aldın sen?"

"Biraz. Spor yapıyorum."

"Boks mu?"

Duraksadı. "Evet. Nereden bildin?"

Omuz silktim. "Attım, tuttu."

Deliği yine çekiştirdim ama düğme bir türlü girmede.

"Yapamıyorum."

"Bırak o zaman," derken Ethan'ın sesi gergindi. "Önemli değil."

Düğme bir kez daha delikten çıktı. "Kahretsin!"

"Taylor..." Elini ellerimin üstüne koydu. "Tanrı aşkına! Lütfen... dur."

Donup kaldım. Zaman durur gibi oldu.

Bana dokunuyordu.

Dokunuşunun etkisi ani ve sersemleticiydi. Titrek bir nefes verdiğinde kalp atışlarım tavan yaptı. Elimin üstündeki eline öylece baktım. Çok yabancı ama bir o kadar da tanıdıktı. İçimi burkacak kadar birbirine karışmış bir yanlış ve doğruyu.

Başparmağıyla parmaklarımın çıkıntılarını okşayışını mide bulandırıcı bir hayranlıkla izledim. Geri çekilmek istedim ama donup kalmıştım. Kafamı kaldırıp ona bakmadım. Bakarsam yapacaklarımdan ya da onun yapacaklarından korkuyordum. Ceketin kalın kumaşı üzerinden bile kalbinin benimkinden daha hızlı attığını hissedebiliyordum. Göğsü hızla inip inip kalkıyordu ve sonraki birkaç saniyede ne olursa son sekiz ayda çok uğraşarak koyduğumuz mesafeyi kapatabilirdi.

"Cassie..." diye inledi.

Ellerimi sertçe göğsüne bastırduğunda kararlılığımdan eser kalmamıştı. Ceketini açıp dudaklarımı tenine bastırmak, sıcaklığını tattıktan sonra boynuna çıkmak istedim. O da bunu istiyor gibi duruyordu çünkü ellerimi tutup kumaşın altına itti. Avuçlarım çıplak göğsüne temas ettiğinde öyle keskin bir nefes aldı ki sanki canı acımış gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve durmak için kendimde güç bulmaya çalıştım. Durmak zorundaydım. Tekrar böyle olamazdım. Böyle çaresiz ve muhtaç... Bizi ayrı tutan nedenler değişmemişti. Özellikle de o değişmemişti.

Gözlerimi açınca onunla göz göze geldim. Bakışları kuvurucuydu. Karanlık, derin ve fazlasıyla çekiciydi.

Ey irade, sana ihtiyacım olduğunda neredesin?

Beni geri istemiyordu. Sadece beni istiyordu. Ben de onu istiyordum. Küt küt atan kalpler ve hormonlarımız haykırarak bize sesleniyordu.

Ellerimi göğsünde gezdirdim ve bunun olmasına izin vermek, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan bedenine sahip olabilmemi mümkün kılmak, ayrıldığımız günden beri peşimi bırakmayan cinsel tatminsizliği dindirmek için bir bahane arayarak elimin altında atan kalbini hissettim.

Ama hiçbir bahane yoktu. Bunun her şeyi, ifade edilemeyecek kadar berbat hale getirmeyeceği alternatif bir gerçeklik yoktu.

Parmaklarımı kaslarına bastırdım ama sonra sahip olduğumun farkında bile olmadığım gücü bularak utanmış ve sinirli bir halde gerçeğe döndüm. Arzuyla eriyip bitmek üzere olmaktan, onun tek bir dokunuşunun beni hâlâ böyle derinden etkileyebilmesinden nefret ettim.

Ona dik dik baktım ve sesimi geri kazanmaya çalıştım.

O da bana baktı. Anlaşılan o da en az benim kadar şok olmuştu.

"Bu da neyin nesiydi?" Damarlarım adrenaline dolup taşıyordu ve bedenimin ısınmasına ve titremesine neden oluyordu.

Ethan da gözlerini kırıştırıp kafasını salladı. Sinirliydi. Kendisine mi, yoksa bana mıydı acaba?

"Hiçbir fikrim yok," derken dişlerini sıkıp bıraktı. Ka-

fasını eğdi. "Bu inanılmaz aptalcaydı. Ben... Ben... yapmamalıydım..."

"Evet, yapmamalıydın."

Aniden kafasını kaldırıp bana baktı. Bu kez kesinlikle bana sinirliydi. "Senin de hemen geri çekildiğini falan görmedim. En az benim kadar nefes nefeseydin."

"Bu senin şey yapabileceğin... bizim şey yapmamız..." Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Lanet olsun Ethan! Şu ana kadar bunu aşmış olmamız gerekiyordu. Benim böyle hissetmemem gerekiyor, sen..."

"Ben ne?"

"Sen yakınımıdayken! Bana dokunduğunda. Sen... Bana bunu yapamazsın sen."

"İnan bana. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yapmana gerek yok. Sadece var olman bile beni tam anlamıyla mahvetmeye yeter."

Ses tonundaki üzüntü duraklamama neden oldu ama öfkemi azaltmadı.

"Her neyse," deyip elbisemin fermuarını açmaya çalıştım. "Unut bunu."

Ceketini çıkarırken, "Bütün bir yıl boyunca ne halt etmeye çalıştığımı sanıyorsun?" diye sordu.

Elbisenin gövdesi bir piton yılanı gibi daralıyor, beni nefessiz bırakacak kadar sıkıyor gibi geldi. "Şu lanet şeyi aç."

Fermuarımı açabilsin diye arkamı döndüm. Fermuarı açtığında da kafam önümde giyinme odasına gittim. Elbiseyi hışımla çekip çıkardım ve sutyenimle tişörtümü geri giydim. Sonra eşyalarımı toplayıp perdeyi geri açtım. Orada durmuş, özür dilemek üzereymiş gibi beni izliyordu.

Durakladım. Birbirimize baktık. Özür falan gelmedi.

Tabii ki de gelmez.

Tam ona göre.

“Aaa! Selam çocuklar.”

İkimiz de dönüp kollarında bir sürü kostümü tutan Jack Avery’yi gördük. “Vaay! Bir şeyi bölmüyorum ya? Yalnız kalmaya ihtiyacınız var mı? Ya da prezervatiflere?”

Ben iğrenmiş gibi bir ses çıkardım ve onu itip geçtim. “Kapa çeneni Jack.”

Çıkışa doğru ilerlerken Avery’nin, “Dostum, Cassie seni dayak yemiştin beter etmemiş gibi mi davranıyorsun hâlâ? Kendini nasıl bu kadar kandırıyorsun?” dediğini duydum.

Ben kapıya vardığımda Holt, “İlk kez Cassie’ye katılıyorum Avery. Kapa lanet çeneni,” dedi.

Saatler sonra, eve geldiğimde ellerimi göğsünde gezdirmenin verdiği hisle titriyordum hâlâ. Ona tekrar dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Daha çok yerine dokunmak istiyordum.

Homurdanarak yatağıma çöktüm. İnanılmaz tatminsizlik duyuyordum.

Kayıtsızlık mı? Evet, tabii.

Bu sözcüğün ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Tek tesellim Ethan’ın da fikrinin olmamasıydı.

ON ÜÇ

KAÇINMAK

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Yanımdaki sıcaklığa sokuldum.

Immm... Erkek. Yumuşak ten. Güzel kokuyor.

Ethan mı bu?

Bir kol belime dolandı ve Ethan'ın dudaklarıyla dilinin bıraktığı hissi tekrar yaşayarak daha da sokuldum. Hatırlamak içimi uyandırarak daha fazlasını arzulamama neden oldu.

Elimi karnına koydum. Oradaki kasları hissettim. Çok kas vardı.

Bir dakika! Çok fazla kas vardı.

Göbek deliğine doğru indim.

"Tatlım, eğer daha aşağı inersen cinselliğimi yeniden değerlendirmeye almamız gerekecek ve ben ikimizin de şu an buna hazır olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi açtım. Ev arkadaşım Tristan, elinde Ethan'ın günlüklerinden birisi açık halde yanımda yatıyordu.

“Biliyor musun? İncindiğin ve kızgın olduğun için bu herifle ilgili anlattıklarının hep abartılı olduğunu sanırdım ama bunu okuyunca... Dik yürürken aynı anda konuşabilmesi bile bir mucizeymiş. Burada ciddi bir kendini kamçılama durumu söz konusu. Gerçekten kendi kırbacı var mıydı onun? Yoksa bütün bunlar sadece zihninde miydi?”

Defteri almak için uzandım ama Tristan belimi daha sıkı kavradı ve defteri ulaşamayacağım şekilde uzaklaştırdı.

“İ-ih. Üç yıldır onun tuhafliklarını dinleyip duruyorum. Bence o çılgın zihnine bir göz atma hakkını kazandım. Tabii ki de asıl soru şu: Bu günlükleri nereden aldın? Lütfen bana onları deli ve sapık bir kadın gibi çalmadığını söyle.”

Gözlerimi ovuşturdum. Saat Tris’in sorgulama seanslarından biri için fazla erkendi. “Onları bana kendisi verdi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Provada mı?”

“Hayır.”

“O zaman nerede?”

“Evinde.”

Tristan durakladı. “Eyvah! Yani oraya gittin, bunları aldın ve çıktın. Değil mi? Romantik anlamda hiçbir temas yaşanmadı. Aletine ne kadar düşkün olduğun zamanları anmadın, değil mi?”

“Tristan...”

Geri çekilip bana sinirli sinirli baktı. “Hayır. Bana hiç öyle Tristan falan deme. Bu adamla işleri ağırdan alacağına yemin etmiştin ve bu sabah eve geldiğimde seksi iç çamaşırlarını yerde, âşışının günlüklerini komodininin üstünde ve kirli sakal çiziklerini suratında buluyorum. Daha bir şans vermeden bu durumu berbat etmeye kararlıymışsın gibi geliyor bana.”

“Hiçbir şey olmadı.”

“Gerçekten burnun uzadı mı diye ölçmem mi gerek Bayan Pinokyo? Çünkü yüzün zımpara kâğıdıyla keselenmiş gibi görünüyor.”

“Tamam. Pek bir şey olmadı. Öpüştük.”

“Sadece öpüştünüz mü?”

“Ve duvara yaslanarak birbirimize sürtündük.”

Tristan nefes verdi. “Bu hiç de *pek bir şey* *olmadı* sayılmaz.”

“Ama seks de değil.”

“Ağırdan almak da değil.”

Haklı olduğunu biliyordum ama bunu kabul etmek beni aşardı. “Ne söylememi istiyorsun Tris? Yaptığımızın aptalca olduğunu söylememi mi? Öyleydi. Onunla ne halt yediğimi biliyor muyum? Kesinlikle hayır. Dün gece onunla ilgili aşırı pornografik rüyalar gördüm mü? Off! Evet. Bu senin için yeterince dürüst sayılır mı?”

Kendimi onun göğsüne bıraktım. O da kolunu sıkıca belime dolayıp kafasını kafama yasladı.

“Ben burada adilik yapmaya çalışmıyorum tatlı kız. Sadece bunun tekrar berbat olmasını istemiyorum. Muhtemelen dengeni şaşırdığını düşünüyorsun ama çok erken ve çok hızla ilerlersen o zaman onun yaptığı şeyin aynısını yapacaksın. Yani korkup kaçacaksın. İkinizin de bunu istemediğine eminim. Öyle değil mi?”

“Evet ama ne zaman onun yanında olsam tek görebildiğim o. Bu da beni korkutuyor. Ayrı kaldığımızdaysa belki böylesinin bizim için daha iyi olacağını düşünüyorum ve bu da beni korkutuyor.”

Tristan kolumu okşadı. “Bu durumda korkmak çok doğal ama asıl mesele, kararları korkunun vermesine izin vermemek. Korkan insanlar genelde içlerine kapanıp korktukları şeyden kaçınırlar ya da öfkelenip çıkışlırlar. Sen ve Ethan için işin kötüsü, ikiniz de bu seçenekleri denediniz

ve ikiniz de başarılı olamadınız. En üzücü olan da tanıştığınızdan beri birbirinize deliler gibi âşık olmanız ve inatçılığınız yüzünden bunu inkâr ederek çok fazla zaman harcamış olmanız.”

Bu konuşmanın göğsümün sıkışmasına neden olduğundan hiç hoşlanmayarak gözlerimi kapattım. Tris iç geçirdi.

Usulca, “Eğer seni teselli edecekse söyleyeyim. Bu günlüklerin kanıtladığı bir şey varsa o da onun seni hep sevmiş olması,” dedi.

Güldüm. “Kalbimi kırarken bile mi?”

“Evet, o zaman bile. Yani altı yıl önce şu yazdıklarını bir dinlesene: *Yılbaşı arifesi. Kafamda ona dair bu kadar düşünceyle fonksiyonlarımı resmen yerine getiremiyorum. Deli bir adam gibi hissediyorum. ‘Ya beni düzeltebilseydi?’ diye düşünüyorum. Beni düzeltebilecek biri varsa kesin o olurdu. Gelecek seneden ödüm patlıyor. Onu istemiyormuşum gibi davranmamdan oluşan rezalet bir sirk gösterisi gibi geçecek. Bunun düşüncesi bile beni bitkin düşürüyor. Noel’de bana mesaj attığında kendimi çok zor tuttum ve bu, sadece telefonuma gelen lanet bir mesaj yüzündendi. Üzgün gözler, titreyen dudaklar ve kırık bir kalple tam önümde durduğunda ona nasıl karşı koyacağım ki?*

Bir yanım onu tekrar gördüğümde, kendini daha fazla tutamayıp kendisiyle birlikte olmam için bana yalvarmasını ümit ediyor. Eğer öyle yaparsa onu mahrum bırakmamın imkânı olamaz. Lütfen bana yalvarsın. Hayır. Bir dakika. Yapmasın. Lanet olsun! Bundan nefret ediyorum. Kendi derimi yüzmek istiyorum. Mutlu lanet olası yıllar!”

Ethan’ın geçmişteki bu içsel karmaşasını duymanın, benim şu an içinde bulunduğum karmaşaya hiç faydası dokunmadı ama yine de onun da benim kadar perişan olduğunu bilmek tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi.

Tristan sayfayı çevirdi. “Bir de yeni yıl hedefleri var: *Cassie’yi düşünmeyi bırak. Rüyanda Cassie’yi görmeyi bırak.*

Mastürbasyon yaparken Cassie'yi hayal etmeyi bırak. Annene ve kız kardeşine karşı daha nazik davran. Sinir bozucu bir şey söylediğinde babanın yüzünü dağıtmayı hayal etmemeye çalış. Daha çok koş. Daha az içki iç. Daha iyi bir insan ol. Cassie için."

Günlüğü bırakıp bana baktı. "Kabul etmek zorundasın. Sorunlarına rağmen bu çocuk senin için deli oluyormuş."

"Bu, yaptığını affettirmez."

"Senin kendisini affetmeni istediğini sanmıyorum. Bence kafasının karışık olduğunu anlamanı istiyor."

"Ve aptal."

"Evet, bariz bir şekilde aptal. Yani sen beni bile tahrik ediyorsun ki ben gönüllü bir penis âşığıyım. Onun gibi ateşli, heteroseksüel bir erkeğin nasıl sana tapmak dışında herhangi bir şey yapabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

Sayfaları karıştırıp durdu. Ben de orada durup onun düzenli kalp atışlarını dinlerken Ethan'a karşı duyduğum hisleri çözmeye çalıştım.

"Tris?"

"Hımm?"

"Sence birbirlerini seven ruh eşlerinin aslında birlikte olmamaları gerekmesi gibi bir şey mümkün mü?"

Duraksadı. Sonra günlüğü bıraktı. "Bence asıl soru şu: Sen bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Ona cevap vermedim çünkü eğer bunun aklımdan geçtiğini itiraf edersem içimdeki ufak umut kıvılcımı da titreyerek sönerdi.

ON DÖRT

TUTKU

Beş Yıl Önce

Westchester County, New York

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

İnsanlar tuhaf yaratıklar. Her gün bin farklı şekilde yalan söylüyoruz. En yaygın yalan da "Hüküm ve koşulları okudum." İkinci en yaygın yalansa "Ben iyiyim."

Bazı insanlar oyuncuların, kendilerine ait olmayan kişilikler üretmek için para alan profesyonel yalancılar olduğuna inanırlar. Biz, hayal güçlerimizden karakterler yaratıp başka birilerinin söylediklerini yorumlar ve başka birinin kıyafetlerini giyerek saatler, günler, aylar boyunca farklı bir insan oluruz. İnsanları kandırmakta iyiyiz. Kendimizi kandırmak konusunda pek becerikli değiliz.

En iyi oyuncular bütün yönlerini küçük kutularda saklayıp çeşitli kombinasyonlarla bitmek bilmeyen bir yelpazede sergilerler.

Ben de eskiden hem sahnede hem de hayatta bu konuda oldukça iyiydim ama Ethan'la ayrıldığımızdan beri devre-

lerim karıştı. Ona karşı beslediğim hisleri tuttuğum dosya dolabındaki “sevgili” etiketli çekmece artık kapalı ve kilitli. “Erkek arkadaş” çekmecesini de öyle. “Arkadaş” çekmecesini de sallanıyor ve açılmaya çalışıyor ama “incinmişlik” ve “dargınlık” çekmecelerinin altında öyle ezilmiş ki resmen gömülmüş.

Artık ondan bahsetmiyordum. Ne Ruby’ye ne de anneye. Hatta her zaman gelip beni bulduğu için en uzun süre dertleştiğim Elissa’ya bile. Ondan bahsetmek kararlılığımı azaltıyor, ona sinirlenmeme ve onu arzulamama neden oluyor her zaman.

Ama artık daha iyi.

Tutkumu rafa kaldırdım. Sağlam bir kutuya koyup betonla kapladım.

Ethan’la derslere gidiyor, işimize bakıyor, mümkün olduğunda birbirimizden kaçınıyor ve bunu başaramadığımızda didişiyoruz. İkimiz de birbirimizin arkadaş canlısı haline katlanamıyoruz. Şimdi bile, ayrılığımızın üzerinden bir yıl geçse de kalplerimiz ve bedenlerimiz mesafe ve baskıya karşı mücadele veriyor ama onları görmezden gelmek konusunda ustalaştık.

Artık ikinci sınıfız ve şimdiye kadar hiçbir oyunda birlikte rol almak üzere seçilmedik. Sanırım Erika arabuluculuk etmekten vazgeçti.

O yüzden Ethan ve ben birbirimizin etrafında dönüyor, işimize gücümüze bakmaya devam ediyor, “mış gibi davranma” sanatını öğreniyor ve başkalarına da kendi kendimize söylediğimiz gibi ustaca yalanlar söyleme yeteneğimizi pekiştiriyoruz.

Ve her sabah, onu gördüğümde aklımdan ilk geçen şey, “Ben iyiyim,” oluyor.

Erika masasına eğilmişti.

“Bu dönemin oyunculuk ödevinin odağında tutku var. Romantik, seksi, bastırılmış, vahşi ve sanatsal. Her birinize yüzleşmeniz gereken ve zorlanacağınız bazı oyunlardan alıntılar vereceğim. Bu alıntıların bazı kısımları sizi rahatsız edecek. O hisleri kullanabileceğiniz bir şeye dönüştürün. Birçok oyun tartışmalı ve hassas meseleleri içeriyor. Olgunlukla ele almanızı bekliyorum. Bay Avery, lütfen not alın. Size bakıyorum.”

Jack en iyi “Kim? Ben mi?” ifadesini takındı ve herkes güldü.

“Prova yapmak için dört haftanız olacak ve rollerinizi Başkanlar Günü’nden önce sergileyeceksiniz. Sorularınız var mı?”

Jack el kaldırdı.

“Evet, Bay Avery.”

“Lütfen bana *Küheylan*’dan bir şey verdiğinizi söyleyin. Atlara karşı hep bir ilğim olmuştur.”

İnsanlar güldü.

“Aslında hayır. Siz Aiyah’yla *Kolay Hedefler* isminde küçük bir parça canlandıracaksınız. Cinsel anlamda da oldukça tartışmalı.”

Jack ellerini ovuşturdu. “Aaa, biraz daha anlatın.”

Erika gülmemeye çalıştı. “Oyun sevgilileri olan kadınların belden bağlamalı, kocaman, sahte penislerle kendileriyle anal seks yapmalarından keyif alan erkeklerle ilgili.”

Jack’in suratı düştü. “Ne?”

Erika grup listelerini dağıtırken Jack, Lucas’a dönüp mızımız bir sesle, “Şaka yapıyor, değil mi? Şakaydı bu, değil mi?” dedi.

Rahibe George Cinayeti

Cassie – Rahibe George. Bir sigarayı söndürüp diğerini yakan alkolik bir lezbiyen, eski pembe dizi oyuncusu, psikolojik anlamda sadist

Miranda – George'un sevgilisi Childie, pasif, basit

Bu karakter tanımı beni endişelendirdi. Bir zorluğa göğüs gerebileceğimi düşünürdüm ama bu karakter, benim repertuarımdan o kadar uzaktı ki altından kalkabilir miyim şüpheliydim.

Listedeki diğer oyunlara baktım. Hepsinde bir şok unsuru ya da tabu vardı. Anlaşılan Erika, Jack'in kısmıyla ilgili şaka yapmıyordu. Jack, cinsel anlamda dominant bir kadına kendisine şaplak atması, kendisini küçük düşürüp anal seks yapması için düzenli olarak para veren evli bir iş adamını canlandıracaktı. Ona baktığımda rengi biraz atmış gibiydi. Öte yandan Aiyah sadist bir neşeyle sırıtıyordu. Avery'ye ona ne kadar şaplak atmak istediğini sık sık söylerdi zaten. Şimdiyse fırsatını yakalamıştı.

Miranda, Troy ve Angela, insanların cansız nesnelere âşık olduğu *Resimli Pencere*ler adlı bir alıntı sergileyeceklerdi. Lucas ve Zoe, karşı cins gibi giyinmekten hoşlanan evli bir çifti ele alan *Soy Beni* adlı bir oyunu sahneleyeceklerdi. Holt da Connor'la...

Neredeyse kahkaha atacaktım. Erika'nın birbirinden nefret eden iki kişiye aynı oyunda rol vermesi zaten yeterince kötüydü ama olayları daha da beter kılan, İçimdeki Düşman adlı oyunun eşcinsel bir askerin cinselliğini kabul lenmesini konu alan dokunaklı bir aşk hikâyesi olmasıydı.

Aman Tanrım!

Connor eşcinsel olduğunu gizleyen askeri, Ethan'sa onu başka bir erkeği sevmenin günah olmadığına ikna eden deneyimli ve ilgili âşığı oynuyordu.

Tanrım ki ne Tanrım!

Bu olgu bana biraz tahrik edici geldi. Aslında Ethan'ın sevecen ve sabırlı bir karakterin üstesinden gelmesi ihtimali bayağı düşüktü. Ayrıca Connor'a sürekli onu yumruklamak istiyormuş gibi bakıyordu. Seyircileri ondan etkilendiğine ikna etmek mi? Erika daha zor bir görev bulamazdı.

Ona şöyle bir baktım. Elindeki kâğıt parçasına, yeterince konsantre olursa farklı bir şey gösterecekmiş gibi suratını asarak bakıyordu.

Ani kahrımı bastıramadım. Kafasını kaldırıp bana öfkeli bir ifadeyle baktı. O yüzden, kendime hâkim olmak için yanaklarımı içine çektim.

Bu dönem pek eğlenceli geçecekti.

Erika alnını ovuşturup iç geçirdi. "Bayan Taylor, gülmeyi bırakmalısınız. Zaman kaybediyoruz."

"Özür dilerim," derken kıkırtılarımı bastırmakta başarısız oldum. "Komik olmadığını biliyorum. Ben sadece..."

Yerde yatıyordum ve Miranda üstümde oturuyordu. Her güldüğümde üstüm zıplıyordu. Bu da beni daha da güldürüyordu.

"Bayan Taylor!"

Kıkırdamam bitti ve derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Özür dilerim. Hazırım."

Miranda ofladı. O, kızları öpmeye alışkındı. Bense gerçekten hiç değildim.

"Peki. Tekrar deneyelim. Bunun oyundaki en samimi sahnelerden biri olduğu aklınızda bulunsun. Bu, kısacık bir süre de olsa George'un savunmasız tarafından bir parça gördüğümüz, ona karşı tavrına rağmen Childie'ye nasıl gerçekten değer verdiğini gördüğümüz an. Aranızdaki

cinsel çekimi hissetmemiz gerek. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Anlaşıldı."

Bu, durumu kolaylaştırmadı. Ethan'la bir sevişme sahnesi canlandırmak yeterince zordu. Başka bir kızla öyle bir sahne canlandırmaksa benim deneyimlerimden çok uzaktı. Yine de bu dönemin bize öğretmesi gereken şey buydu. Tutku, her ne içerirse içersin tutkuydu.

Benim tutkum paslanmış sayılırdı. Belki de bu nedenle bu kadar zorlanıyordum.

"Tamam. Ayağa kalkıp ilk yerlerinize geçin. Bir dakika durup kendinizi toparlayın."

Miranda'nın karşısında durup gözlerimi kapattım. Nefes aldım. Kendi kendime bunun herhangi başka bir karakter gibi olduğunu hatırlattım. Niyetinin ne olduğunu keşfedebilmek için kendimi George'un kafa yapısına sokmaya çalıştım. O, kadınlar söz konusu olduğunda deneyimliydi. Childie söz konusu olduğunda da. Ona işkence etse de onu seviyordu.

Sahneye başladık. Huzursuzdum ama Childie beni sakinleştirdi. Yüzümü okşadı. Bir kez olsun ilk hamleyi o yaptı. Beni nazıkçe öpüp sonra geri çekildi. Nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordu. Onun bu kadar cüretkâr davranması karşısında şok olmuştum ve içimden ilk gelen onu cezalandırmak olsa da öylesine umut dolu bakıyordu ki buna gönlüm razı olmadı.

Ben de onu tutkulu bir şekilde öptüm. Çok güzeldi. Ben ne kadar yozlaşmışsam o da o kadar masumdu.

İkimiz de diz çöktük ve öpüşmeye devam ettik. Sonra karşılıksız bir cüretkârlıkla beni sırtüstü yatırıp üstüme oturdu ve parmaklarını saçıma daldırırken bana sürtündü. Gömleğini açıp göğsünü avuçladıktan sonra onu sırtüstü yatırıp tekrar kontrolü ele alan taraf oldum. Ben boynunu öperken bacaklarını belime doladı.

Nefes nefese, birbirimizin tenine son repliklerimizi söyledik.

Sahne bitti ve Miranda'yla ayağa kalkıp Erika'nın yorumlarını bekledik.

"Evet hanımlar, bu gerçekten..."

"İnanılmaz derecede harikaydı!" Jack ayağa fırlayıp coşkuyla alkışladı. "Gelmiş geçmiş en güzel oyun!"

"Bay Avery!"

"Hayır, gerçekten Erika. Bu yılın geri kalanında bu kızlar sürekli bu sahneyi canlandırabilirler mi? Çünkü... Evet yani. Bu gerçekten... tahrik ediciydi. İnsanın içinde bir şeyler uyandırıyor."

Lucas, "Dostum, oturmak isteyebilirsin. Ne kadar çok hoşuna gittiği biraz fazla belli oluyor," diye fısıldadı.

Avery hemen kasiğini kapatıp oturdu. Herkes güldü.

"Kapayın çenenizi! Önümde öpüşen seksi kızlar var. Ne bekliyorsunuz ki? Bu salondaki bütün heteroseksüel erkekler şu an sertleşmiş durumda. Baksana Holt! Hadi senin kabartının boyutunu görelim."

Ethan gözlerini devirip ona el hareketi çekti ama bacaklarını kasiğini gizleyecek şekilde kavuşturduğunu fark ettim.

Bir an bana baktıktan sonra gözlerini indirip yerinde kıpırdandı.

Bu sahne için biriktirdiğim tutku yavaştan ona doğru akmaya başladı.

Bu hissi bastırdım. Ama bu, bir yastığı ayakkabı kutusuna sığdırmaya çalışmak kadar zordu.

Aptal tutku!

İşte bu yüzden artık arkadaş değildik.

Yan odadan birisi, "Adi pislik!" diye bağırdı ve Connor'la

ben birbirimize baktık. Arkadaşlarımız bir tür kâğıt oyunu oynuyorlardı ve Jack'in evindeki bu çarşamba buluşmalarımızda genelde olduğu gibi ikimiz yiyecek-içeceklerden sorumluyduk. Ben yemek yapamıyor olabilirdim ama çok güzel cips paketi açardım. Connor da dondurulmuş pizza konusunda ustaydı.

İkimiz iyi bir takımdık.

O, birkaç dondurulmuş tartı bir sihirbaz maharetiyle paketlerinden çıkarırken ben de onu izledim.

Ellerine dikkatlice baktığımı fark ettim. Hoş elleri vardı. Aslında neredeyse her yeri hoştu. Küllü kahve saçları, kahverengi gözleri, yakışıklı bir yüzü ve güzel bir vücudu vardı.

Hepsinden iyisi de tanıdığım en tatlı ve ilgili erkek olmasıydı.

Bunun benim için yeterli olmaması talihsizlikti.

"Burnumda sümük falan mı var?"

"Hı?"

Connor gülümsedi ve birdenbire bütün oda daha aydınlık gibi göründü. "Dikkatli dikkatli bakıyordun. Burnumda bir şey var sandım."

Kafamı salladım. "Hayır. Sadece güzelliğini takdir ediyordum."

Omuz silktili. "Peki. Bununla yaşayabilirim sanırım ama o cipslerin kendi kendilerini açacaklarını sanıyorsan yanılıyorsun. Hadi iş başına hanımefendi."

Bana bir kâse uzattı. Ben *Doritos*'u boşaltırken tek kaşını kaldırdı. "Onun yanında şu meşhur salsa sosundan da yapacak mısın?"

Kafa salladım. "Artık beni, ne kadar harika olduğumdan şüphe duymayacak kadar iyi tanıyor olmalısın." Bir kavanoz salsa sosu çıkardım ve açtım. "İşte! Bunu mükemmelleştirmek sadece bir buçuk dolarımı aldı."

Gülümseyip pizzaların üstüne biraz daha peynir serpiştirdi. “Çok yeteneklisin.”

“Biliyorum. Öyleyim değil mi? Sen de öylesin.”

Peynir ambalajını havaya kaldırdı. “Evet. Oyuncu olarak başarılı olamazsam ülkenin her yanındaki Pizza Hut müdürleri beni işe almak için sıraya girecek.”

“Bu son çarenmiş gibi konuşuyorsun. Oyuncu olarak başarılı olsan bile hâlâ pizza sanatçısı olarak işe girmek zorunda kalabileceğini hatırlatmama gerek var mı sana? Tiyatro maaşları rezalet olabiliyor.”

Connor güldü. “Evet ama ünlü bir oyuncu olabilmemiz, her halükarda öncelikle bu dönemki oyunculuk dersini geçmek zorunda olduğumuz anlamına geliyor ve Erika bu tutku sahneleriyle bunu elinden geldiğince zorlaştırıyor gibi.”

Pizzaları fırına koydu ve zamanı kurdu. Bu arada ben de buzdolabından iki bira alıp birini ona uzattım. “O zaman ikinci işime şimdiden bakmaya başlasam iyi olur çünkü kafam iyiymiş gibi kıkırdamadan sahneye bile çıkamıyorum neredeyse.”

“Hadi ama!” Biranın kapağını açıp bir yudum aldı. “Endişelenmen gereken hiçbir şey yok. Miranda’yla dünkü sahnemiz harikaydı.”

“Bunu iki kadının öpüşmesinden tahrik olan bir erkek olarak mı söylüyorsun? Yoksa bu yorumu gerçekten performansımıza mı dayandırıyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Daha neler Cassie? Ben Jack değilim. Onları nesneleştirmeden de iki kadının çılgınlar gibi öpüşmesini izleyebilirim.”

Tek kaşımı kaldırdım.

Arkasına dönüp, “Ne kadar ateşli olursa olsun,” diye geveledi.

Adını anar anmaz Jack mutfağa girdi.

“Yine Miranda ve Cassie’den mi bahsediyoruz? Harika çünkü sana bir soru sormak istiyordum Cassie. Miranda, Holt’tan daha iyi mi öpüşüyor? Dudakları daha mı yumuşak? Teni daha mı pürüzsüz? Eminim cevabın evettir ama bunları kendi sözcükleriyle anlattığını duymak istiyorum. Detay ver lütfen.” Buzdolabına gidip bir bira aldı ve açıp bana beklentiyle bakmaya başladı.

“Unut bunu Jack. Miranda ve ben öpüşme detaylarımızı paylaşmayız.” Ayrıca ben Ethan’ı öpmenin nasıl bir his olduğunu aklımdan çıkarma sanatında ustalaşmıştım. Zamanın onun dudaklarının bıraktığı hissi unutturduğunu söylemek isterdim ama gerçekten unutturmuyordu. “Ayrıca Connor yakında sana Holt’un öpüşme tekniğiyle ilgili en ince detayları verebilecek. Yarın provanız yok mu sizin?”

Connor, “Ne yazık ki,” dedi ve birasından kocaman bir yudum aldı.

Jack ellerini ovuşturdu. “Bence Erika sizi bir grup olarak seçtiğinde maksimum seyirci beğenisini hedefledi. Bunun dudaklar tarihindeki en tuhaf öpüşme olacağına dair bahisleri topluyorum. Cassie, sen de katılmak ister misin? İyi para kırabilirsin.”

“Asla olmaz. Ben Connor’ın bu işi kıvıracağına inanıyorum.”

Jack sesli bir kahkaha attıktan sonra tekrar salona gitti.

Connor birasından bir yudum daha aldı. “Benden yana olduğun için teşekkürler ama ikimiz de, Holt’la benim berbat bir iş çıkaracağımızı biliyoruz. Ethan daha önce bir sevişme sahnesinde, senden başka kimseyle iyi bir performans sergilemedi ve bunu bizim sınıftaki kızlarla yapamıyorsa bir erkekle yapmasına imkân yok. Bariz bir şekilde nefret ettiği bir erkekle yapmasınaysa hiç yok.”

“Onun senden nefret ettiğini sanmıyorum.”

Bana inanamayan bir ifadeyle baktı. “Ne zaman senin bir metre yanına yaklaşısam beni pataklamak istiyormuş gibi öfkeyle bakıyor.”

“Evet ama senin kendini pislik abilerine karşı savunabilmek için on iki yıl karate yaptığını bilmediği için sadece.”

“Bilseydi de fark etmezdi. Hâlâ seni unutamadı. Bir sonraki sevgiline acıyorum çünkü muhtemelen Holt onu öldürecek.”

Tezgâha yaslanıp ofladım. Connor’ın dediğinin doğru olduğundan şüpheliydim. Holt her geçen gün bana biraz daha kayıtsızlaşıyor gibiydi.

Connor neşeli bir kahkaha attı ve kafamı kaldırıncı bana baktığını gördüm. “Ne var?”

“Yok bir şey.”

“Bana yok bir şey falan deme. Ne var?”

Omuz silktili. “Sadece bir gün, sırf kafası öfkeden patlayacak mı diye görmek için Ethan’ın önünde seni aniden öpmem gerektiğini düşünüyordum. Muhtemelen patlar.”

Gülümseyip kafamı salladım. “Evet. O yüzden böyle bir şey yapmayalım.”

Birasını bırakıp ellerini tezgâhta iki yanıma koydu. Ethan kadar uzun değildi ama yine de yüzünü görmek için kafamı kaldırmak zorunda kaldım.

“Haklısın. Karate eğitimimle bile, onun tesadüfen şanslı bir yumruk atması riskiyle karşı karşıya kalabilirdim. Senin beni öpmen daha iyi bir fikir olabilir. O bir kıza asla vuramaz. Özellikle de sana.”

Bana, “*Şaka yapıyorum ama aslında pek de yapmıyorum. Öp beni,*” diyen bir ifadeyle bakıyordu.

Jack birkaç bira daha almak için geldiğinde onu reddetmenin utancından kurtuldum. “Eğer ikiniz burada öpüşecekseniz, mutfak tezgâhı üstünde seks yapmak yok.”

Connor cipsleri ve salsa sosunu alıp, "Ben bunları çocuklara götüreyim," dedikten sonra mutfaktan çıkıp salona gitti.

Kızardığımı hissettim ve bundan nefret ettim.

Jack dört biranın daha kapağını açarken kafasını salladı. "Vay be Taylor! Holt'u resmen serseme çevirmekle yetinemiyor musun? Zavallı Connor'ı da mı büyüleyeceksin? Çocuk sana iyi tutulmuş."

Boş *Doritos* paketini buruşturdum ve çöpe attım. "Ben kimseyi büyülemiyorum Jack. Connor beni arkadaş olarak görüyor. Hepsı bu."

Hafifçe güldü. "Peki. Evet, kesinlikle öyle görüyor. Ben de porno filmleri konuları için izliyorum."

Bu dediğinin mantıklı olduğunu biliyordum ama üzerine düşünmek beni geriyordu. Connor, Holt'la ayrıldığıımızdan beri en yakın arkadaşlarımdan biri olmuştu ve onu da Ruby'yi sevdiğim gibi seviyordum ama arada sırada, bana daha fazlasını istediğini hatırlatacak bir şekilde bakıyordu.

Öte yandan Ethan, bugünlerde bana gittikçe daha az bakıyordu.

Bakışlarını özlediğimi söylemekten utanıyordum.

"Tamam. Durun orada."

Ethan kafasını eğdi ve Connor'dan uzaklaştı. Son kırk beş dakikadır oyunun bu kısmı üzerinde çalışıyorlardı ve hiç ilerleme kaydedemiyorlardı. İkisi de hissi sergilerken uyduruklardı.

İkisi de yapamadıkları için sinirliydi, Erika da öyle.

"Bu herkese ders olsun," deyip ayağa kalktı ve sahneye çıktı. "Sizi hiç cezbetmeyen insanlarla performans sergilemeniz gereken zamanlar olacak. Yine de iyi bir iş

çıkarmamanın bir yolunu bulmalısınız. Aranızda doğal bir çekim varsa bu harika ama yoksa rol yapmayı kendi kendinize öğretmelisiniz.”

Holt, “Söylemesi kolay,” diye söylendi.

Erika onu duymazlıktan geldi. “Böyle sahneler erkekler için özellikle zordur çünkü eşcinsel olunca gerçek bir erkek olmadığınızı ima eden heteroseksüel bir telkin var ama size belirtmem gerekiyor ki kesinlikle böyle bir şey yok. Bu hikâye, ülkeleri için canlarını tehlikeye atan eşcinsel erkekleri konu alıyor ve bunu yaşamış bir erkek tarafından yazılmış.”

Holt ve Connor’a döndü. “Yani birbirinize yakınlaşmaktan sizi alıkoyan bu maçoşluk saçmalığı her neyse onu aşır bazen ruh eşinizin hangi bedende yaşayacağını seçemediğinizi anlayın. Aşk aşktır. Tutku tutkudur. Bunları hissedecek kadar şanslı insanlar da ona iki elle tutunmalılar. Bu oyun bundan ibaret.”

Holt ağırlığını tek bacağına verdi ve ensesini kaşdı. Bu sahneyi nasıl canlandıracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Connor da aşağı yukarı aynı durumdaydı.

Erika onlara seslendi. “İkinize de gözlerinizi kapatıp yoğun bir duygusal ve cinsel bağ kurduğunuz bir insanı hatırlamanızı önerebilir miyim? O insanı kafanızda canlandırın. Size hissettirdiklerinin bedeninizi ele geçirmesine, sizi duygulandırmasına ve kanınızı kaynatmasına izin verin.” İkisi de gözlerini kapatıp nefes aldılar. Duruşları biraz rahatladı. “Dediğim şeyi hissedebiliyor musunuz?”

Kafa salladılar.

“O anda kalın. His hafızanızdaki o bağlantının içinize işlemesine izin verin.”

Omzumda bir el hissettim ve dönüp baktığımda Jack’in bana doğru eğildiğini gördüm. “İkisi de seni hayal etseydi ne kadar tuhaf olurdu? Yani gerçekten.”

Gülümsedi ve arkasına yaslandı. Ben de midemde uçuşmaya başlayan kelebekleri yatıştırmaya çalıştım.

Evet, gerçekten de tuhaf olurdu.

Erika çocukları birkaç dakika daha hazırladıktan sonra sahneye başlamalarını işaret etti.

Ethan gözlerini kapatıp nefes aldı. Gözlerini açtığı anda bütün duruşu değişmişti. İfadesi yumuşamış, sesi alçalmıştı. Konuşurken yavaşça Connor'a doğru yaklaştı.

"Beni istiyorsun Ty. İstedığın kadar inkâr edebilirsin. Bu, gerçek olmadığı anlamına gelmez." Sakin ve kendinden emindi.

Connor onun sakinliğine, zar zor kontrol altında tuttuğu bir panikle karşılık verdi. "İnkâr etmiyorum."

"Bunu gözlerinden okuyabiliyorum."

Ethan yaklaşıırken aralarına mesafe koymak amacıyla Connor sahnede geriledi. "Biz sadece düşüncesiz hayvanlar değiliz. Davranışlarımızı kontrol ediyoruz. Davranışlarımız bizi kontrol etmiyor."

Holt caymadı. Ağır ağır ilerlemeye devam etti. "Kendi kendine böyle diyebilirsin ama bu, beni izlediğin gerçeğini değiştirmez."

Connor şimdi bile onu izliyordu. Büyülenmiş bir halde. "İzlemiyorum."

"Benimle ilgili her şey seni tahrik ediyor. Bu da senin ödünü patlatıyor. O yüzden bağırıp çağırıyor ve beni uzaklaştırıyorsun ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yüz kez daha dünyaya gelebilirsin ama yine de aramızdaki bu şeyi bulamazsın."

Gerçekten sahnede hâkimiyet kuruyor, karakterlerine bürünüyorlardı. Ethan yüz seksen derece değişmişti. Duygu yüklüydü. Bu iyi bir şeydi. Öyle iyiydi ki kavrayamadığım ya da durduramadığım bir sürü hisse kapıldım. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kulaklarım felaket uğulduyordu.

Ethan, "İstediğin kadar öfkelen. Bana küfret. Bu tutku nefretten kaynaklanıyormuş gibi yap ama ben öyle olmadığımı biliyorum. Bana karşı duyduğun tutku seni boğuyor. Sandığından farklı bir kişi olduğunu söylüyor. Bunca yıl kendini içine hapsedtiğin o küçük kutudan daha geniş ve cesur olmaya teşvik ediyor seni," dedi.

Sonra Connor'a sevecen bir şekilde, kıyamayarak dokundu. Connor kararsızlıkla titriyordu. Aralarındaki bariz bağdan ödünün patladığı çok belliydi.

Ethan'ın bu hali, söyledikleri... çok fazlaydı. İçimde, aşağılara doğru saf bir his uyandı ve âdeta kükredi. Gördüğünü istedi. Bu Ethan'ı istedi. Güçlü ve cesur olan, Connor'a bakan ve içime işleyecek sözcükler sarf eden Ethan'ı...

"İşe yaramıyor, değil mi?" derken Connor'ın yüzünü okşadı. "Perişansın, tatminsizsin, boşsun ve özlem dolu fısıltıları sonsuza kadar susturacak tek şey için yanıp tutuşuyorsun. Yani benim için."

"Hayır..." Connor'ın dudaklarına dokundu ve Connor gözlerini kapatıp iç geçirdi.

"Evet. Üzücü olan da, ne kadar çok inkâr edersen o kadar mutsuz olacağını bilmen. Yine de numara yapamaya devam etmek istiyorsun."

"Mark..."

Sonra Ethan ona yaklaştı ve Connor'ın suratını ellerinin arasına alıp dudakları neredeyse birbirine temas edecek şekilde eğildi.

Nefes alamadım. Midemde biriken kıskançlık hissi, tenimin altından bir ateş fırtınası gibi dışa vuruyordu.

"Ty, birbirimize karşı hissettiklerimiz düşmanca değil. Bununla savaşmaya devam etmekte neden bu kadar ısrarcısın?"

"Nasıl savaşacağımı biliyorum. Bütün hayatım boyunca bunu yaptım."

“Artık biraz huzur bulmanın zamanı gelmedi mi?”

“Ben...”

Ethan eğildi. “Şimdi seni öpeceğim. Eğer öpmemi istemiyorsan dur de.”

“Bu ben değilim.” Connor gözlerini sımsıkı kapattı.

“Bahane falan yok. Sadece tek bir kelime.”

“Çok fazla şey istiyorsun.”

“Sen de çok az şey bekliyorsun. Hadi söyle!”

“Ben... yapamam.”

“Güzel.”

Daha da yakınlaşıp birbirlerine sıkıca tutunurlarken ağır çekimde gibiydiler. Sonra Ethan, Connor’ı öptü. İkisi de nefes aldılar. Kafamı başka tarafa çevirmek istiyordum ama yapamadım. Ethan, Connor’ı tekrar öperken dişlerini sıktı. Ciğerlerim havasızlıktan yanıyordu.

Koltuğumun kenarlarındaki ellerimi canım yanacak kadar sıktım. Bunu izleyemezdim. Gerçekten, kesinlikle izleyemezdim.

Ayağa kalkıp sendeleyerek koridora çıktım. İnsanların arasından geçerken bana kızıp sessiz olmamı söylediler ama onları duymazlıktan geldim.

Resmen koşarak çıkışa yöneldim. Ben kapıyı açarken sınıfta bir alkış koptu. Lavaboya doğru koşarken tezahüratları ve ısıkları hâlâ duyabiliyordum.

Shot bardağını kafama dikip bardağı sertçe masaya koyarken bangır bangır müziği kemiklerimde hissediyordum.

“Bir tane daha!”

Jack’in evindeki bu hafta sonu partilerinde genelde geceyi sarhoş olmaktan kaçınarak geçirirdim. Bu geceyse tek amacım sarhoş olmaktı.

Ruby tekila şişesini uzanamayacağım şekilde uzakta tuttu. "Cassie..."

"Kapa çeneni Ruby. Sen her zaman beni sarhoş edip ona buna dokundurmaya çalışıyorsun ve bunu yapmayı istediğim tek gecede yavaşlamamı mı söylüyorsun? Bana bir kadeh daha doldur."

Kafasını salladı ama dediğimi yaptı. "Yarın buna pişman olacaksın. Biliyorsun değil mi?"

İçkiyi kafama diktim ve yakıcı hissin arasından nefes aldım. "Umurumda değil. Buna değer. Biraz daha."

Ruby itaat etti. "Bugün ne oldu sana? Zoe senin oyunculuk dersinden bir hışımla çıktığını söyledi. Holt'un bir erkeği öpmesi yüzünden miymiş ne?"

Çok ağır hareket ediyordu. O yüzden şişeyi elinden alıp şişeden içtim. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Daha çok içki."

"Hayır." Şişeyi birden elimden aldı ve uzanamayacağım şekilde tuttu.

"Ruby!"

"Bana anlatana kadar içki vermiyorum."

Ona el salladım. "Her neyse. Ben dans edeceğim."

Sendeleyerek dans pistine gittim. Müzik öyle gürültülü öyle bangır bangırdı ki gözlerimi kapatıp ritme göre sallandım. Etrafımı insanlar sardı. Kim olduklarını bilmiyordum. Umurumda değildi. Sadece buraya aitmişim gibi hissetmek istiyordum. Herhangi bir şeye aitmişim gibi...

Gürültülü ritim bedenimde yankılanıyordu. Tabii ki de yankılanırdı. Gürültü kocaman, boş yerlerde daha çok yankı yapardı.

Bir şarkı bitip diğeri başladı. Belime kollar dolandı ve birisi boynuma burnunu sürttü.

"Merhaba güzellik!"

Gözlerimi açtım. Karşımdaki Nick'ti. Birbirimizle flört

edip birkaç kez dışarı çıkmıştık. Birkaç kez vasat sayılan bir tarzda öpüşmüş ve birbirimizi azıcık ellemiştik.

Ama hiç bundan öteye gitmedi. Bu, benim kararımdı. Onun değil.

Neden geri gelip duruyordu ki? Şimdiye kadar anlamamış mıydı?

Yine de güzel kokuyordu ve ayakta kalmamı sağlıyordu. O yüzden onunla birlikte sallandım.

Boynumu öptü. Ürperdim ama hoş bir şekilde değil. Arkamı döndüğümde, suratımı avuçlarının arasına alıp beni öptü. Neredeyse kusacaktım. Onun yüzünden değil ama oda döndüğü için.

Geri çekilip gözlerimi kapattım. Pek bir faydası olmadı.

"Cassie?"

"Ben iyiyim."

"Gerçekten mi? Çünkü kusacakmış gibi duruyorsun."

"İiyim."

"Seni eve götürmemi ister misin?"

"Hayır. Sen git eğlen. Ben lavaboya gitcem."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. İiyim."

Kalabalığın arasından geçip koridora yöneldim ama Ethan'ı orada fırtınalar kopan bir yüz ifadesiyle gördüğümde olduğum yerde kaldım.

Son zamanlarda partilere daha sık geliyordu. Tabii ki de bu gece burada olacaktı. Özellikle onu görmek istemediğim tek gece.

Bütün kontrol sistemlerim karışmış, dengeyi şaşırmıştı. Onun burada olmasının da bir faydası dokunmuyordu.

Onu itip yanından geçtim ve sendeleyerek banyoya girdim. İçeride tekilanın çoğu geri gelmeden klozete ulaşmayı başardım.

On dakika sonra hâlâ sarhoş ama daha kontrollü bir halde banyodan çıktım. Ethan gözden kaybolmuştu. Pek yalnız kalmayı istemememe rağmen kendimi iyi hissetmiyordum. O yüzden Ruby'yi bulup ona gideceğimi söyledim.

"Seni bırakmamı ister misin?"

"İ-ih. Yürüyeceğim."

"Gerçekten mi? Dışarısı soğuk."

"Biraz temiz hava almak, zihnimi boşaltmak istiyorum."

"Emin misin? Eve gitmek neredeyse bir saatini alır."

"Zaten gidecek başka bir yerim yok." Ya da birlikte olacağım başka biri.

"Tamam ama telefonunu elinde tut ve eve gittiğinde beni ara."

"Peki. Sonra görüşürüz."

"Muhtemelen görüşmeyiz. Şu köşedeki iri çocuğu görüyor musun? Henüz bilmiyor ama beni bu akşam o eve götürecektir."

"Onunla daha önce yatmadın mı sen?"

"Evet ama kesinlikle bir tekrarı hak ediyor. Aleti bayağı büyük ve nasıl becereceğini biliyor."

Güldüm ve çantamı aldım. "O zaman yarın görüşürüz."

"Muhtemelen."

Evin kapısına varmak üzereydim ki biri bileğimden tuttu.

"Yaa! Gidiyor musun?" Nick kollarını bana doladı. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. "Neden benden hep kaçıyor gibisin Cassie Taylor?"

Numara yapamayacak kadar yorgun olduğumdan ofladım. "Kaçmıyorum. Sadece eve gidiyorum."

"Seni ben bırakayım. İçeri... gelebilir, seni yatırabilirim." Ses tonu, aklında beni yatırmaktan daha fazlası olduğunu ima ediyordu.

"Bu akşam olmaz Nick." Ya da hiçbir zaman. Fiziksel

çekiciliğine rağmen ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. “Çok yorgunum. Gerçekten.”

İç geçirip alnını alnıma yasladı. “Tamam o zaman. En azından bana bir iyi geceler öpücüğü ver.”

“Bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Az önce kustum.”

“Nefesin nane kokuyor.”

“Şey, evet. Gargara yaptım ama yine de...”

“Bana bu kadarı yeter.”

Beni öptü ve aslında canım hiç istemese de ben de ona karşılık vermeye çalıştım. Beni neden tahrik etmediğini anlamadım. Oldukça hoştu. Güzel öpüşüyordu. İyi bir espri anlayışı vardı ama ne kadar bir şey hissetmeye çalışırsam çalışayım, tık yoktu.

Nick’le birlikteyken sanki omuzumda küçük bir Ethan oturuyor ve bana, “Ne kadar benzersek benzeyelim o ben değil. Asla benimle boy ölçüşemez. Vazgeç ve aşk hayatının geri kalanında, kimsenin sana benim hissettirebildiğim gibi hissettiremeyeceğini kabul et,” diye fısıldıyor gibiydi. Asıl üzücü olan da omzumda oturan o küçük, şeytani Holt’un haklı olduğunu biliyor olmamdı ve bu da canımı çok sıkıyordu.

Nick’e bu işin yürümeyeceğini söylemeliydim ki başka biriyle yoluna baksın. O, tutkuyu hak ediyordu ama benimki şu anda mevcut değildi.

Ben bir şey diyemeden dilini ağzıma sokup beni duvara itti. Geri çekildim ama suratımı tutup beni yine öptü.

“Hadi ama Cassie,” deyip kasığıma süründü. “Aylardır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Bırak da sana iyi hissettireyim.”

“Nick, dur...”

Elimi aramıza götürüp ona doğru süründü. “Dokun bana lütfen. Of! İlk tanıştığımızdan beri senin için böyle sertleşmiş bir haldeyim.”

"Nick..."

Nick'in omzuna bir el kapandı ve onu geri çekti.

"Sana dur dedi pislik. Sağır mısın lan?"

Ethan suratını asmış, öfkeli bir halde oradaydı. Önüme geçip kafası karışmış gibi duran Nick'e baktı.

"Sen de kimsin?"

"Odanın diğer ucundan, onun seninle ilgilenmediğini anlayabilen biri. Biraz saygı gösterebilirsin."

"Ethan, ben iyiyim."

Nick güldü. "Yani ne? Bir erkeğin senin yanında kız arkadaşını öpmeye hakkı yok mu?"

Ethan'la tamamen aynı anda tepki verdik. "Neee?"

Ethan birden bana döndü. "Sen onun kız arkadaşısın mı?"

"Nick, ben senin kız arkadaşın değilim."

"Cassie, hadi ama... Biz çıkıyoruz."

"Pek sayılmaz," dedim. "Yani birkaç randevuya çıktık ama hepsi bu."

"Şey, bence ilişkimiz bundan biraz daha anlamlı."

Holt öfkeden kuduruyordu. "Senin bu hödükle bir ilişkin mi var?"

"Hayır."

Nick ellerini havaya kaldırdı. "Cassie, burada neler oluyor? Bu herif kim?"

"O... benim eski erkek arkadaşım." Bu sözcükler hâlâ kulağa yanlış geliyordu.

"Gerçekten mi? Pek de eski gibi davranmıyor." Nick, Ethan'a diklendi. Yaklaşık aynı boyda ve yapıdaydılar. Bir kavga çıksa eşit derecede mücadele edeceklerini düşünürdünüz ama benim için kesinlikle bir rekabet söz konusu değildi.

Sorun da buydu.

Ethan öne doğru eğildi. "Nick miydi?" Bu adı ayakka-bısının altından kazıdığı bir pislik gibi söyledi. "Cassie'yi pis bir sapık gibi avuçluyordun. Hayır dendiğinde anla."

Nick dimdik durdu. "Sen gidip bütün eski kız arkadaş-larının peşinden böyle koşuyor musun, yoksa sadece bu-nun mu?"

"Onu ulu orta bir yerde elliyorsun. Senin sorunun ne dostum?"

"Asıl senin sorunun ne? Başka biriyle hayatına devam etmesini kaldıramıyor musun?"

İç geçirdim. Bu gece tek istediğim sarhoş olmak ve aptal duygularımı unutmaktı. Şimdiyse bir tür maço sidik yarı-sının ortasında kalmıştım.

Birbirine hâlâ öfkeyle bakan iki erkeği ittim. "Ben gidi-yorum ama buyurun lütfen. Tartışmaya devam edin. Gö-rünüşe göre bundan keyif alıyorsunuz."

Nick elimi tuttu. "Dur Cassie. Lütfen. Seni eve ben bı-rakacağım."

Ethan öfkeyle çıktı. "Nah götürürsün!"

"Hayır Nick," deyip yüzümü ona döndüm. "Sen sar-hoşsun. Hem ben uyuyacağım. Ayrıca artık görüşmeyelim bence. Gerçekten de pis bir sapık gibi beni avuçladın ve bu hiç hoşuma gitmedi."

Nick suratını astı ama elimi bıraktı. "Bir yere gidip bunu konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Şimdi bırak beni. Yoksa Ethan'ın sana zarar ver-mesine izin veririm ve bunu gerçekten istemezsin. Acı ver-mek konusunda çok başarılı."

Ethan'ın yüzünde belirip kaybolan ifade gözümden kaçmadı.

Nick elimi bıraktığında, kapının yanındaki bir yığın montun yanına gidip kendiminkini bulana kadar eşele-dim. Sonra giyip dışarı çıktım.

Kapıyı arkamdan kapatırken soğuk, yanaklarıma vurdu. Nefes verdiğimde ağzımdan bir buhar çıktı.

Sadece yatağa yatmak ve bugünü unutmak istiyordum. Belki yarın daha iyi olurdu.

Daha yeni kaldırıma çıkmıştım ki arkamdan gelen ayak sesleri duydum.

"Cassie, bekle."

Yürümeye devam ettim. Bunca zamanın ardından, Ethan hiç bahsetmediğimiz birbirimizden uzak durma kuralını bozmak için neden bu akşamı seçmişti ki?

"Dursana!"

Kolumdan tuttu. Ellerimi ceplerime sokunca etrafımdan dolanıp önümde durdu.

"Hava buz gibi. Bırak da seni eve götüreyim."

"Ben iyiyim."

"Titriyorsun."

"Sen de."

"Evet ama ben güzel, sıcak arabama binmek üzereyim. Seninse kışın donmak üzere. Hadi gel. Seni yirmi dakikada eve götürebilirim. İnatçılık etme."

"Yuh! Sen mi bana inatçı diyorsun?"

"Şey 'lanet bir inatçı' derdim ama lanet olasıca küfür alışkanlığımı bitirmeye çalışıyorum."

"Çok komik. Bu akşam neden araya girip beni kurtarmaya çalıştın? Benim sana ihtiyacım yok."

Dudağı seğirdi. "Aa, orasını biliyorum. Geçen yıl boyunca bunu oldukça net bir şekilde ifade ettin."

"O zaman neden uğraşıyorsun ki?"

Ceketine sarındı ve yere baktı. "Bilmiyorum. Birbirimize karşı medeni davranmamızın zamanının geldiğini fark ettim. Bu akşam üzgün ve alkolü biraz fazla kaçırmış gibi duruyordun. Dışarıda kalırsan donup ölebilir ya da daha da kötüsü, Nick gibi sarhoş bir pislige denk gelebilirsin.

Nasılsa ben de gidiyorum. Neden seni eve bırakmama izin vermeyesin ki?"

Binlerce neden bulabilirdim ama o haklıydı. Kızım donuyordu. Yine de Ethan'la zaman geçirme fikri, bedenimin istemsiz bir ürpertiyle titremesine neden oldu. Ateşimi bastırmak için soğuk havayı içime çektim.

"Neyse... Beni eve götür."

Bana, uzun zamandır yüzünde gördüğüm en içten gülümsemeyle baktı.

İçimdeki ateş kuvvetlendi.

Bu kötü bir fikirdi. Çok kötü bir fikir.

Arabası Ethan kokan, hava sızdırmaz bir hücre gibiydi. Bunun beni ne kadar etkilediğini fark edecek kadar ayık, bunu pek umursamayacak kadar sarhoştum. Kafamı geriye yasladım.

Nefes aldım.

Ürperdim.

Nefes verdim.

Onu araba sürerken izlememek için direndim.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Ateşli... yani ateş basmış gibi görünüyorsun."

Dönüp ona baktım.

Gözlerini kırıştırdı ve kafasını çevirdi. "Yani sıcaklık anlamında... şey değil..." Kafasını salladı. "Boş ver."

Direksiyonu daha sıkı tuttu. Elllerine bakmayı kesmek için gözlerimi kapattım... ya da bacaklarına ya da çenesine ya da dudaklarına.

Aptal tekila. Savunma mekanizmalarımı indiriyor, beni iyice kızıştırıyordu.

Sessizce yol aldık. Rahatsız bir ortam vardı... ve tahrik edici. Çok uzun zamandır birbirimize bu kadar yakın olmamıştık. Bu, tuhaf ve mazoşist bir şekilde, içimde çok büyük eksikliğini duyduğum bir şeyi tatmin etti.

Evimin olduğu binanın önüne geldiğimizde neredeyse inmek istemiyordum. Aramızda yoğun bir çekim vardı. Uzun zamandır bastırdığımız bir çekim. Kendimi hissiz olmak konusunda eğitmek için öyle çok zaman harcamıştım ki sürekli öyle kalacağımdan endişelenmeye başlamıştım. Bu alev gibi şehvet hissi beni rahatlatmıştı. Aynı bir daha asla yürüyemeyeceğinden korkan birinin ayak parmaklarında beklenmedik bir kıpırtı hissetmesi gibi.

Holt motoru durdurduğunda istemeye istemeye arabadan inmek üzereydim.

Göz ucuyla ona baktım. Hâlâ direksiyonu tutuyor ve önüne bakıyordu. Gerginlik onda hep seksi durmuştu zaten.

Aslında bana bakmadan bana doğru döndü. "Eee? Şu Nick denen çocukla çıkıyor muydun?"

"Sayılır."

"Bilmiyordum."

"Neden bilesin ki? Biz konuşmuyoruz."

Geriye yaslandı ve göstergedeki saate baktı. "Onunla yattın mı?"

Bu soruyu algılamam bir dakikamı aldı ama algıladığımda ellerimi yumruk yaptım.

"Benim kiminle yattığın seni hiç ilgilendirmez."

"Bunu biliyorum ama..."

"Bu akşam olan bu muydu? Onun benimle yatmasına engel mi oldun?"

Bana döndü. "Benim gerçekten o kadar alçak olduğumu mu düşünüyorsun? Ben seni korumaya çalışıyordum. Yoksa sen ona durmasını söylemene rağmen elini külotuna sokmaya çalışmasını sorun etmiyor muydun?"

Ethan'ın gerçekten de bana göz kulak olmaya çalıştığı-
nın gayet farkında olarak paltomun düğmesiyle oynadım.
Sadece onu suçlamayı tercih ediyordum. Bu, şu an aramız-
da olan şeyi görmezden gelmeyi daha da kolaylaştırıyordu.

Oflayıp parmaklarını çıtlattı. "Boş ver. Bana hiçbir şey
söylemek zorunda değilsin. Yaptıkların seni ilgilendirir.
Sormam aptallıktı."

Özür dilerim dememişti ama ses tonu ona doğruyu söy-
lemeye beni ikna edecek kadar üzgündü.

"Onunla yatmadım."

Biraz gevşedi ve yüzündeki rahatlama ifadesi neredeyse
komikti. "Güzel. Çünkü adı bir herife benziyordu. Değme-
yecek biriyle yatmaktansa seksten uzak durmak daha iyi."

"Seksten uzak durduğumu söylemedim."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Onunla yatıp yatmadığımı sordun. Yatmadım ama
seksten uzak da durmuyorum."

Ethan kaşlarını çatı. "Ne yani? Başka biriyle mi yatıyor-
sun?"

"Şey... Yaptığımız pek yatmak sayılmaz." Ona detaylar-
la işkence etmemeliydim ama gerçekten etmek istiyordum.

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Kim?"

"Adı Buzz. Haftada birkaç kez beni becererek kendim-
den geçiriyor. Bazen günde birkaç kez."

Ethan'ın suratının, sokak lambasının loş ışığında bile
bembeyaz olduğunu gördüm. Direksiyonu biraz daha sıkı
tuttu. "Öğrenci mi?"

"Hayır."

"Ne kadar süredir onunla... görüşüyorsun?"

"Yaklaşık sekiz aydır."

Dişlerini öyle sıkıyordu ki çene kasları kasılıp durdu.

“Neler oluyor Cassie? Tecavüzcü Nick’le çıkarken Buzz denen pislikle de mi yatıyordun?”

“Evet. Yani Nick fena sayılmazdı ama Buzz’la tek ilişkimiz seks.” Gülmemeye çalıştım.

Kafasını direksiyona koydu. “Of Tanrım!”

“Nasıl tanıştığımızı bilmek istemez misin?”

“Hayır.”

“Ruby bizi bir seks dükkânında tanıştırdı.”

“Lütfen konuşmayı kes.”

“Ona bakar bakmaz boşalmamı sağlayabileceğini anladı.”

Ethan homurdandı. “Lanet olsun... Cassie. Lütfen...”

“Bir süre sadece senin beni hazza ulaştıracağını sanıyordum.”

“Dur...”

“Ama birden fazla hız ayarı olduğunu öğrendiğimde bana âdeta yıldızları gösterdi ve o zamandan beri ona bağlıyım.”

“Gerçekten bu kadar bilgi çok fazla.” Sonra durdu ve bana döndü. “Bir dakika... Birden fazla hız ayarı mı?”

Gülümsemek zorunda kaldım. “Hı hı.”

Bana öylece baktı. “Yani Buzz senin... İlı...”

“Vibratörüm. Asıl adı ‘Çok Titreşimli Buzz’. Paranın satın alabileceği en iyi orgazmlar.”

Ethan gözlerini kapattı. “Evet. Bunun kulağa başka bir erkekle yatmandan daha iyi gelmesi lazım ama gerçekten gelmiyor. Kendi kendine boşalıyordun demek... Bir vibratörle. Ben hayal bile... Tanrım...”

Rahatsızlığının hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

“Böyle sohbet falan ettiğimize göre... Ya sen?”

Ethan gözlerini ovuşturdu. “Benim bir vibratörüm yok.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Birisiyle yatıyor musun?”

“Hayır.”

“Birisiyle çıkıyor musun?”

Kulağa kahkaha gibi gelen ama aslında öyle olmayan bir ses çıkardı. “Hayır.”

“Neden hayır?”

“Çünkü eğer biriyle çıkabilecek olsam hangi akla hizmet senden ayrılıyım ki?”

Aramızdaki sessizlik yoğunlaştı. Sanki çok uzun zamandır konuşmadıktan sonra söyleyecek çok fazla şeyimiz var gibiydi ama ikimiz de nereden başlayacağımızı bilemiyorduk.

Sonunda o, uygun bir şey buldu. “Evinde alkol var mı?”

“Evet. Tekila ya da şarap.”

“Gelebilir miyim? Bir şey içmem gerek. Ayrıca gerçekten eve gitmek istemiyorum. Evimde yalnız bir gece daha geçirirsem...” Kafasını salladı. “Eğer istemezsen sorun değil.”

Kendi kendine oturup öğle yemeği yediği, birçok sosyal etkinlikten kendini ayrı tuttuğu, tekrar partilere gelmeye başladığında bile kendi kendine takıldığı bütün o zamanları düşündüm. Sadece yalnızlığından kaçmak için mi oradaydı?

Aramızda bütün bu olup bitenler boyunca, en azından benim yanımda bana destek olacak insanlar vardı: Ruby, annem, sınıf arkadaşlarım, hatta Ethan’ın kız kardeşi.

Onun yanında kim vardı?

Gururum ona acıdığım için bana kızgındı ama engel olamıyordum.

“Ben de bir şeyler daha içsem iyi olabilir. Gelmek istiyorsan gelebilirsin sanırım.”

Kafasını salladı ve hafifçe gülümsediğini gizlemeye

çalıştı. "Peki, geleceğim ama lütfen yalvarmayı kes. Utanç verici oluyor."

"Ne diyebilirim ki? Yalnız içmekten hoşlanmıyorum."

Bana döndü. Gözleri arabanın gölgelerinin altında neredeyse simsiyahtı. "Ben de."

Aramızdaki hava neredeyse elle tutulur derecede yoğunlaştı.

İç geçirdikten sonra, "Bir kadeh... Sonra yoluma gideceğim," dedi.

Midemde kıpırtılar oluşmaya başladı; sonra da daha aşağılara kaydı. "Tamam."

Öyle çok gülüyordum ki zor nefes alabiliyordum. Ethan da aynı durumdaydı. Bir çizgi film karakteri gibi hırıltılı sesler çıkarıyordu. Niye güldüğümüzü bilmiyordum bile. Bu gerçeküstü bir durumdu. Bir yıldan uzun süren soğuk tavırlar ve iğneleyici laf sokmaların ardından bu aşamaya nasıl gelmiştik?

Yana devrildim ve onun omzuna çarptım. Koltukta geriye yaslandı. Mutlu olduğunda ne kadar göz kamaştırıcı olduğuna büyülenmiş bir halde bakmakla öylesine meşguldüm ki kafam kolundan aşağı kaydı ve kucağına yerleşti. Gülmeye devam ettik. Kafam karnında zıpladı. Bu da beni daha da çok güldürdü. Akli dengem yerinde yokmuş gibi sesler çıkarıyordum.

Ethan içkisini biraz döktü ve halıya dökülmesin diye başparmağı ve koluna döküleni yaladı. Dilinin hareketlerine öylesine odaklanmıştım ki. Tadı tekila gibi miydi bakmak istedim.

Kafasını geriye yaslayıp, "Sanırım sarhoşuz," dedi.

"Sanırım haklısın."

Yavaş yavaş gülmeyi kestik ve sırtüstü yatıp kafamı bacağına yasladım. Onunla bu halde olmak tuhaftı. Sanki bu hallerimiz, her şeyin tamamen farklı olduğu ve ikimizin de mutlu olduğu alternatif bir evrenden gelmiş gibiydi. Bu kadar zamandan sonra ona böylesine rahatça dokunmak, daha önce yaptığım bir şeyin *déjà vu*'sü gibiydi.

Gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkarmak için kendime izin verdim. Bunun ödünç bir an olduğunu biliyordum ama şu an ihtiyacım olan tam da buydu.

Saçımı yüzümden çekerken parmaklarının alnıma değdiğini hissettim ve gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum. Yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu. Bakışlarında, bütün tüylerimin ürpermesine neden olan çok yoğun bir ifade vardı. Parmaklarını saçlarıma daldırdı ve her şey ağır çekime girmiş gibi oldu. Sanki ortama fazladan bir yer çekimi hâkimdi.

Güçlkle nefes aldım.

Üç saniye içinde parmak uçları, Nick'in beni üç ayda edebildiğinden çok daha fazla tahrik etti.

Tutkumu kilitlediğim kutu aniden açıldı.

Ethan dudaklarını yaladı. "Bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Seninle yalnız olmanın."

Konuştığında dudaklarının hareketleri karşısında büyülenmişim. "Evet. Muhtemelen."

"Etrafta başka insanlar varken daha kolay. Dikkatimi dağıtıyorlar. Anlatabildim mi? Ama sadece biz bizyken..."

"Daha zor."

Yüz ifadesi yumuşadı. Parmaklarını yanağımdan aşağı indirdi.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı. Sanki duymamdan korkuyor gibi. "Her gün bunu düşünüyorum ama sana hiç söyleyemiyorum."

Dokunuşları tüy gibiydi ama her teması kemiklerime kadar işliyor, onları ateşe veriyordu. “Şimdi neden söyledin?”

“Çünkü kendime hâkim olamayacak kadar sarhoşum ve muhtemelen yarın ikimiz de bunu hatırlamayacağız.”

Göğsü güçsüz nefeslerle kalkıp indi. Gözleri hafif aralıktı. Derin ve arzu doluydu.

Yalnız ve mutsuzdu.

“Seni özlüyorum Cassie.”

Kalp atışlarım çok hızlandı. Bunu duymayı o kadar çok istemiştim ki... Ama şimdi, bunu gerçekten söylediğinde nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Hâlâ yüzümü okşuyor, beni inceliyor ve kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Onu bu halde görmek beni anında paramparça etti.

Kafamı başka tarafa çevirdim.

İç geçirdi. “Birle ‘kıcını tekmelemek istiyorum’ arasında bir sayı söylemen gerekse, seni terk ettiğim için benden ne kadar çok nefret ediyorsun? Dürüst ol.”

Pantolonunun dikişleriyle oynadım. “Bazı günler, senden çok nefret ediyorum. Dürüst olmam gerekirse çoğu günler.”

“Peki ya geriye kalanlarda?”

Bacağının kafamın altında nasıl kasıldığını göz ardı ederek parmaklarımı dikişlerde gezdirdim.

“Bazı günler, ben...” Tırnaklarını boynumda yukarı aşağı, sonra şakağıma doğru götürdü. Bu da, bedenimin yoğun ürperti duymasına neden oldu. “Bazen hiç de kıcını tekmelemek istemiyorum.”

“Ya şimdi?”

Göğsümden ve boynumdan yukarı çıkan sıcaklığa ve daha aşağılarda zonklayan ağgözlü arzuya karşı koyarken yüzümü ona döndüm. “Şu an nasıl hissettiğime dair hiçbir fikrim yok.”

Bana uzun uzun baktıktan sonra kafa salladı ve içkisin-
den bir yudum aldı. Ciddi bir suratla kadehine baktı.

Doğruldu ve onun bir şey demesini bekledim. Demedi.
İçkisini sıkıca tutmaktan yumrukları beyazladı.

“Ne düşünüyorsun?”

Kafasını salladı. “Seni öpmeyi çok istediğimi düşünüy-
yorum ama yapamam.” Hafifçe güldü. “Hazır bir şeyleri
itiraf etmeye başlamışken, neredeyse her gün bunu düşün-
düğümü söyleyeceğim sana. Bunu bu kadar sıklıkla hayal
ediyor olmam gerçekten acınası bir durum. Seni şimdiye
kadar unuturum sanmıştım ama unutmadım.”

Cevap veremedim. Bir kez olsun, o benden daha ce-
surdu.

İçkisinden tekrar içti ve bir cevap bekler gibi baktı. Bü-
yük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı.

Sonunda vazgeçti. “Eee? Bana bugün oyunculuk der-
sinden neden çıktığını söylemek ister misin?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. “Pek istemem.”

“Ben de gayet iyi bir iş çıkardığımızı düşünmüştüm so-
nunda.”

“Öyleydi zaten. Harikaydınız.”

“O zaman neden gittin? Sinirli görünüyordun.”

Durdum ve bu konuda düşündüm. Cevabı hemen bul-
mak pek kolay değildi ama bulduğumda çok bariz geldi.
“Çok uzun bir süredir, biriyle gerçekten yakınlaşamayaca-
ğın için, kendini korumayı bırakmadığın için ayrıldığımızı-
za ikna etmeyi denedim kendimi. Sonra bugün... Connor’la
o sahnede bunu yaptın. Olabileceğini bildiğim her şey ve
çok daha fazlasıydın: tutkulu, cesur, sevecen, sabırlı, çok
açık ve güçlü. Ben... öylesine kıskandım ve öfkelen dim ki
bununla başa çıkamadım. Nefret ettiğin bir erkekle öyle
olabilip de benimle olamaman beni sana karşı daha da öf-
kelendirdi.”

“Cassie, ben rol yapıyordum.”

“Hayır. O ânı yaşıyordun. Sence ben anlayamaz mıyım? Ayrıldığımızdan beri her oyunculuk dersinde senin kendini sınırlandırışını izledim. Bugün farklıydı. Bir atılım yaptın. Hem de büyük bir atılım.”

İçkisinin geri kalanını midesine indirip bacaklarını topladı ve bağdaş kurdu. Sonra da bana bugüne kadar gördüğüm en dürüst ifadeyle baktı.

“Bugün o sahnenin neden o kadar iyi olduğunu bilmek ister misin? Ben...” Kafasını salladı. “Tanrım! Eğer sarhoş olmasaydım sana bunu söylememin imkânı yoktu.” Bir nefes aldı. “İyiymiş çünkü sen olduğumu ve benimle konuştuğunu hayal ettim.”

Ne dediğini anlamam bir dakikamı aldı ve anladığımda bile yanlış anladığımı sandım. “Ne?”

Sağını çekti. “Senin benimle bazı konularda konuşuşunu, güçlü olmama yardım etmeye çalışışını hatırladım. Elimdeki metne bakılırsa bana böyle yapmak uygun geldi. Eğer bugün harika olduğumu düşündüysen, senmişim gibi yaptığım için öyleydi.”

Kafasını salladı. Parmakları pantolonunun paçalarında daydı. “Tuhaf olan şu ki ben asla öyle cesur, incinmeye açık ve umursamaz olabileceğimi sanmazdım ama bugün yaptığımda...” Yavaşça kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Öyle olsaydım benim için her şeyin ne kadar farklı, ne kadar iyi olacağını görebildim.”

“Seninle birlikte ne kadar iyi,” demedi ama yemin ederim ki dediğini kendi zihnimde duydum.

Yavaşça, “Öyle olmak istiyorum. Güçlü olan taraf olmak. Bu kadar zayıf olmaktan inanılmaz utanıyorum... ve başka birçok şey yüzünden,” dedi.

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Kalbim küt küt atıyordu ve nefes alış verişlerim hızlandı. Bana dikkatlice bakıyor,

bir tepki bekliyordu. Öylesine yakındı ki... Ama daha da yaklaşmasını istiyordum.

Saniyeler geçti. Zaman uzadı.

Ethan öne doğru eğildi. Bacaklarımız birbirine değiyordu. İki kat kot, bedeninin bedenime temas etmesinin etkisinden beni hiçbir şekilde koruyamıyordu. Yüzlerimiz yakındı. Öne doğru gitmek öyle kolay olurdu ki... Dudaklarına değmek, hâlâ hatırladığım kadar tatlı olup olmadığına bakmak...

"Cassie..." Sesindeki tehlikeli ima, karşı koymama yardımcı olmadı. Sanki boğuluyordu da kendini kurtarmam için bana yalvarıyordu.

Derin bir nefes alıp güç bulmaya çalıştım. "Bence aptalca bir şey yapmadan önce birimizin bu odadan gitmesi gerekiyor muhtemelen."

Birazcık daha öne eğildi ve nefes aldı. Sonra bir an gözlerini kapatıp, "Evet, muhtemelen haklısın," dedi.

Tatminsiz bir şekilde homurdanarak geri çekildi ve ayağa kalkıp sendeleyerek masaya gitti. Sonra kadehini masadaki tekila şişesinin yanına koydu. Ben de ayağa kalkıp peşinden gittiğimde dengemi korumak için bir sandalyenin arkasına yaslanmak zorunda kaldım. Sandalyeyi tutmak aynı zamanda yanımdaki dünya yakışıklısı erkeğin üstüne atlamama engel olmama da yardımcı oluyordu.

Ethan bir an baktıktan sonra iç geçirdi ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Araba kullanamam. Koltukta uyusam olur mu?"

Hayır. Ben üstüne atlamadan önce git buradan.

"Tabii."

Çarşaf dolabına gidip fazladan battaniye ve yastık alıp koltuğun üstüne koydum. Ethan bana teşekkür etti.

"Sorun değil."

Bir an, ne yapacağımızı bilemeyerek öylece orada durduk. İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorduk. Hissettiklerimiz, birbirimize karşı duyduğumuz neredeyse karşı konulmaz çekim... İşte bunlar ayrılığımızdan beri birbirimizden uzak durmamızın nedenleriydi. Tabii ki de artık arzumuzu görmezden gelmekte ustalaşmıştık ama sürekli böyle yaşamak yorucuydu, ruhumuzu mahvediyordu.

Bu akşam iç gıdıklayan bir heyecan ve felaket arasındaki ince çizgide yürümemize rağmen her şeyin berbat olması ihtimali hâlâ vardı. Bu, özlem dolu her bakışta, her dokunuşta, bedenimizle kalbimizin her sızısı ve kasılmasında mevcuttu.

Korkum bana çok geç olmadan kaçmamı söylüyordu ama bir yanımda bundan tahrik oluyordu. Bedenimde ortaya çıkardığı adrenalin, kendimi aylardır hissetmediğim kadar canlı hissetmeme neden oldu. Onun teşkil ettiği tehlike de bunun bir parçasıydı. İnsanlar işte bu yüzden uçaklardan atlayıp köpek balıklarıyla yüzüyorlardı. Bu kasları titretecek türden heyecan için.

Bana bakışına bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu.

Fısıltı bile sayılamayacak kadar alçak bir tonda, "Yat-sam iyi olur," dedim.

Kafasını salladı ama gözlerini benden ayırmadı. "Evet, geç oldu."

"Evet. O zaman... iyi uykular."

"Sana da."

Sadece üç adım atmıştım ki sıcak parmaklar elime kapandı.

"Cassie..."

Elimi çekti. Çok güç uygulamadı ama beni çelik bir telle çekiormuş gibi hareket ettim. Onun önünde durdum ve kollarını bana doladığında yanağımı göğsüne yasladım.

Kafasını boynuma gömüp bedenini bedenimle bütünleştiren nefesleri kesik kesik ve titrekti.

Öyle sıcaktı ki beni mum gibi eritti.

Kalplerimiz birbirine değerek küt küt attı ve şu an, zihnimi meşgul eden tek bir düşünce vardı:

Ethan.

Alçak Ethan. Güzel Ethan.

Benim Ethan'ım.

Birlikte olup olmayışımıza bakmaksızın sonsuza kadar benim.

"Sence arkadaş olabilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Hayır." Ona karşı hissettiklerimin arkadaşlıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Bence de."

"Belki bir gün."

"Tabii, daha tuhaf şeyler de oldu."

"Gerçekten mi?"

Güldü. "Hayır. Bu, muhtemelen çok imkânsız."

"Rol yapabiliriz," derken onu bırakmak istemiyordum.

Burnunu kulağıma sürterek, "Sence bunca zamandır ne yapıyoruz?" diye sordu.

Kafa salladım.

Sırtımı okşadı. Boynumda nefes alıp verdi. "Son zamanlarda sana sarılmayı çok hayal ettim. Eskiden olduğundan bir şekilde farklı olacağını sanıyordum ama değil. Aynı eskisi gibisin."

"Değilim."

"Biliyorum," dediğinde vicdan azabının ağırlığını hissedebildim.

Ellerimi göğsüne indirdim. "Ama sen farklısın. Daha sertsin."

"Evet ama boş ver. Sen pazartesi günü Miranda'yla oyunculuk dersinde öpüştüğünden beri böyleyim."

Güldüm. "Boksta yaptığın yeni kaslarından bahsediyordum."

Duraksadı. "Hıı. Tabii ki de ondan bahsediyordun. Tahrik edici lezbiyenliğin lafını ettiğimi unut."

"Hoşuna gitti mi?"

"Hayır. Tartlar hoşuma gider mesela. O, kutsal bir deneyimdi. Avery'yle tamamen aynı fikirde olduğum tek an oydu. İkiniz kesinlikle daha çok öpüşmelisiniz."

Beni bıraktı. Geri çekildiğimde ona tekrar sarılmak istedim hemen.

"Yatma," deyip elimi tuttu. "Kalıp bir kadeh daha iç. Lütfen. Uyuyamayacak kadar kafam iyi. Ellerimi kendime saklayacağıma ve koltuğun diğer ucunda oturacağıma söz veririm."

Masadan şişeyi ve kadehlerimizi aldım. "Sanırım bir kadeh daha sorun olmaz. Zaten sarhoşuz. Daha kötü ne olabilir ki?"

Gözlerimi açmadan bile ağrıdıklarını hissedebiliyordum. Göz kapaklarımın altında ağır ağır zonkuyorlardı. Midem bulandı ve rahatlamaya çalışarak sarıldığım sıcaklığa bastırdım.

Sıcaklık inledi.

Nefesim kesildi.

Sıcak.

İri.

Göz alabildiğince erkek bedeni.

Kesinlikle çıplak.

Gözlerimi açınca Ethan'ı kendinden geçmiş ve savunmasız bir halde, kollarını bana dolamış, bacakları bacaklarımın arasında, bazı uzuvlarını o uyurken bile çoktan uyanık ve tetikte buldum.

Hayır.

Tanrım hayır!

Bu kadar aptal olamayız.

Sadece tekila içtik. Beyin ameliyatı olmadık ya!

Ben asla böyle bir şey...

O da kesinlikle böyle...

Ethan tekrar inledi ve ereksiyonunu bana sürttü.

"Immm. Cassie."

Hayır. Olamaz. Hayır. Hayır.

Büyük bir panik atak geçirmemeye çalıştım.

Hâlâ rüya görüyor olmalıydım.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Faydası olmadı.

Oda onun gibi kokuyordu ve benim gibi... ve seks gibi...

Hem de bir sürü seks...

Dün gecedен anlar gözümde canlandı.

Karanlık ve ışık. Uzun uzun göz kırpışlar ve nazik dokunuşlar. Varla yok arasında, tereddütlü ve gerçeküstü parmaklar.

Parmaklarımın arasında saçlar. Boynumda sıcak nefes. Sonra onun dudakları...

Ah, Tanrım! Onun o tatlı, hünerli dudakları. Önce çok yumuşak, sonra şehvet dolu o dudaklar. Dilimdeki öfke dolu sözcükleri alıp götürdüler. İkimiz de ilkel, arzu dolu ve kıvranan insanlara dönüşene kadar direnişimin her bir damlasını tuzla buz ettiler.

Üst bacağı bacaklarımın arasına girdi ve sürtündüm. Sonra yine, yine sürtündüm. Aleti sert ve şişmişti.

Uçuyorduk âdeta. Alkol ve hislerin yoğun etkisi altındaydık. Gittikçe daha çok ten açığa çıktı. Kıyafetlerimizi çekiştirip çıkardık. Yarı çıplak bir halde sendeledik.

Telaşlı nefesler kulağımda, ona durmasını söylemem için bana yalvarıyordu. Güç istiyordu. İçime girmeyi diliyordu.

Bedeni üstümde ağırdı ve elektrik çarpmışa dönmeme neden oldu. Dokunduğu her şeyi, dudaklarımı, parmaklarımı, bütün bedenimi doyumsuz bir tene dönüştürdü. Başımı döndürdü.

Beni çıldırttı. Yaptığımızın inanılmaz yanlışlığı ve “off, evet”ler ve “lütfen, lütfen, lütfen”ler birbirine karıştı.

Sonraysa içimdeydi.

O hazzı güçlükle algılayabildim.

Tanrı’yla konuştum. Tekrar tekrar adını söyledim. İç geçirdim, nefes nefese kaldım ve neredeyse ağlayacaktım.

Ethan nazikti. Hareketsiz kaldı ve söylendi. O da Tanrı’yla konuşuyordu. Ona benim kendisine ne kadar iyi hissettirdiğimi söylüyordu.

Tenimde dua etti. Omzumu ısırdı. Sonra öperek acıyı dindirdi. Sanki bir meleği ta cehennemin derinliklerine sürüyormuşçasına inledi.

Ona doyamıyordum.

Ah, Ethan! Lütfen hareket et.

Kasığını öne itti.

Ait olduğun yere girip içimde hareket ederek mükemmel derinliğini hissetmeme izin ver.

Güçlü kollar, alçak sesli iniltiler... Bunca zaman sonra nasıl bu kadar muhteşem hissettirebiliyordu ki? Bedeni bedenime mükemmelen oturuyor, âdeta ritim tutuyordu. Her bir sinir ucum gerilip şarkı söyleyene kadar her bir notayı tek tek çalışıyordu.

Koltukta, yerde, koridorda, duvarda, yatakta... devamlı olarak içime girdi. Bana gelmiş geçmiş bütün hazları tattırdı. Nefesimi her şekilde kesti. Ben tam bitirdiğimizi düşünürken bana tekrar dokundu ve ateşim yine alevlendi.

Sonunda bitkin bir halde baygın düştük. Gülümseyerek uykuya daldım. Sabahın neler getireceğini düşünmeyi reddederek...

Gözlerimi açıp Ethan’a baktım.

Göğsüm daha o andan sıkışmaya başladı.

Yaptığımız... dün gece paylaştıklarımız hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Onun sorunlarının hiçbirini.

Hatta her şeyi daha da karmaşıktırılıyordu.

Tutkumuzu bastırmayı denedik ama sonunda tutkumuz bizi kendine köle etti. Biz savunmasız olana kadar bekledi. Sinsi sinsi peşimizden geldi. Özlem ve yalnızlıkla bizi kendimizi açmaya ikna etti. Öfkemizi ve mantığımızı çekip kopardı ve bizi şehvete boğdu.

Sonra bir kıvılcım çaktı ve biz yanarken etrafımızda dans etti.

Şu an bile, Ethan'ın dokunduğu her yer yanıyordu. Yataktan kalkıp ondan geriye kalan her şeyi yıkamalı, bana ne kadar inanılmaz hissettirdiğini unutmaya çalışmalıyım.

Ama kıpırdayamıyordum. Ondan ayrılmaya katlanamıyordum.

Sonra gözlerini açıp bana baktı. Yüzünü bir panik ifadesi kapladı. Aşağı, kendi çıplak ve sertleşmiş bedenine baktı. Sonra yerde ve yataktaki darmadağınık kıyafetleri gördü ve komodinin diğer tarafına atılmış prezervatifleri göründe kaşlarını çatı. Uzun uzun baktıktan sonra kanlanmış gözlerinde anladığını ve inanmadığını belli eden bir ifade belirdi.

“Kahretsin Cassie.”

“Evet. Şimdi ne olacak?”

ON BEŞ

SADECE SEKS

Seks.

DNA'mızın her bir köşesine mühürlenene ilkel ve eski bir içgüdü. Hayatta kalmak için seks yapmak zorundayız.

Ama seks açgözlüdür. Bağımlılık yapar.

Bizi her türlü gerekçe ve mantığı gölgede bırakabilecek temel dürtüleri indirgeyen, sonsuz ve iç sızlatan bir açlıktır.

İçgüdüselidir.

Basittir.

Aslında hiç öyle olmadığına bile.

Ethan ve ben, yatakta birlikte uyanmanın ilk şoku geçtikten sonra konuştuk. Bunun bir hata olduğu, bunu bir daha yapamayacağımız ve yapmamamız gerektiği konusunda hemfikirdik.

Hem de hiç.

Sonra iki kez daha seviştik ve birbirimizin kollarında uyuduk.

Evet.

Hiç de basit değildi.

“Eee...”

“Evet. Ee...”

Evin giriş kapısına kadar gitmeyi başarmıştık. Birkaç başarısız girişimin ardından Ethan kıyafetlerini giydi; ben de üstüme bir sabahlık geçirdim. Saçları darmadağınktı. Benimkisi daha da beterd. Hagrid’in bir girdaba girmiş ve çarpılmış hali gibi görünüyordum. Ethan bana, Hagrid’e çok müstehcen şeyler yapmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Ona tekrar dokunma isteği, dolunayın altındaki bir gel-git gibi kabarıyordu. Bunun çok gülünç olduğunu pek fark edemedim.

“Gitsem iyi olur.”

“Evet.”

Yerinden kıpırdamadı. Ben de kıpırdamadım. Kıpırda-mamız gerektiğini biliyorduk. Tekrar seks yapamazdık. Her yerim acıyordu. Tenimin açıkta kalan her yerinde ve kalmayan bazı yerlerinde sakal çizikleri bırakmıştı.

“Peki.”

“Evet.”

On beş dakika önce hazzın katmanlarından birbirimize tutunurken resmen doğruluğun tanımıydık. Ama ya şimdi? Tuhaflık baş gösterdi... ve ayrılık.

Duvarlar, maskeler ve parçalarına ayrılmış duygu katmanları tekrar güvenli hallerine döndüler ve bizi ayağa di-
kip bir kez daha birbirimizden uzağa çektiler.

Bize bunun sadece seks olduğunu fısıldadılar.

Sadece seks.

Ethan kapıyı açıp durakladı. “O zaman... aramız artık tuhaf mı olacak?”

"Daha tuhaf mı demek istiyorsun? Hayır."

Kafa salladı. "Olmayacak. Bence de. Yani sadece ayrılık seksiydi, değil mi? Bunu herkes yapıyor."

"Evet." *Sadece seks.* "Birçok insandan biraz daha uzun süre beklemiş olabiliriz ama tamamen normal."

"Artık bunu da yaptığımıza göre, o zaman... biz şey... hani... hayatımıza devam edebiliriz."

"Evet. Kesinlikle. Devam edebiliriz."

Ethan nefes aldı ve sabahlığının açıkta bıraktığı tene dik dik baktı.

Göğüslerime bakarak konuştu. "Pazartesi görüşürüz, değil mi?" Sonra bakışlarını yüzüme çıkardı.

Ona durmasını söylemek istedim. Baş gösteren özlem çok fazlaydı. Bu sadece seksti.

"Evet. O zaman görüşürüz."

Ethan tereddüt etti ve bir anlığına beni öpeceğini sandım ama onun yerine bana sarıldı ve kafasını boynuma gömdü. Ne düşündüğünden emin değildim ama bana, tek bir paydada toplanmış bir *teşekkürler* ve *özür dilerim* gibi geldi.

Bir şeyler hissetmeme neden oldu. Derinlere gömülü ve engellenmiş şeyler.

Onu ittim. Gitmesini istemiyordum ama gitmesine ihtiyacım vardı.

O da anlamış gibiydi. Ellerini ceplerine soktu ve inanamaz bir tavırla iç geçirdi.

"Benim gibi kokuyorsun. Ben ve... seks gibi."

Parmağıyla sabahlığımın kuşağına dokundu. "Yani benim için hep seks gibi kokuyordun ama bugün... inanılmaz, yeri yerinden oynatacak, âdeta Tanrı'yı görmeyi sağlayacak bir seksin tanımı gibi kokuyorsun."

Bu adam... Hep nefesimi kesti zaten.

Belki bir kez daha yapabiliriz diye düşündüğümüz bir

ânın ardından ikimiz de buna imkân olmadığını fark ettik. Bedenlerimiz bitkin düşmüştü.

Onu kapıdan dışarı ittim. "Hazır buradan gidebiliyor-ken git. Yaptığımız onca seks için teşekkürler."

Sadece onca seks için.

"Peki. Tamam. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kapıyı kapattıktan sonra nefes nefese ve arzuyla sızlayan bedenimle ona yaslandım. Bir pişmanlık ve öfkenin beni içine alıp yutmasını bekledim ama tuhaf bir şekilde öyle olmadı. Onun yerine gülümsedim.

Başardım. Ethan Holt'la yattım ve hayatta kaldım. Hatta inanılmaz başarılı bile oldum. Şimdiyse, yaptığımızdan pişmanlık duyamayacak kadar tatmin olmuş bir haldeydim.

Sonra duş alıp yatağımı değiştirdiğimde kendimi kötü hissettim ama artık onun kokusunu alamadığım içindi sadece.

İşte o anda içimde yavaş yavaş geri sayan bir saatli bomba kurulmuş gibiydi. Kanımda atıyor ve kalbimle tempo tutuyordu. Ethan'ı düşündüğümde daha da hızlandı.

Geri sayım yapan bir saat. Yavaş bir bomba gibi.

Onun beni tekrar havaya uçuracağı âna kadar saniyeleri sayıyordu.

Öğleden sonra Ruby eve geldiğinde koltukta yanıma çöktü.

"Selam."

Onun da Hagrid saçları ve memnuniyet dolu bir gülümsemesi vardı. Görünüşe göre iyi seks herkeste aynı duruyordu.

Benim saçlarım yıkanmıştı. Seks yüzünden dolaşan kısımlarını açmıştım.

Hiç kimse daha beş saat önce Holt'un saçımı ellerine dolayıp bana arkadan sahip olduğunu bilmeyecekti.

"Selam," deyip kafamda canlanan görüntüyü bastırdım. "Güzel bir gece geçirdin mi?"

Gerindi. "Hem de nasıl. Tanrım! Hayatta hiçbir şey... gerçekten hiçbir şey bütün gece taş gibi seksi bir erkekle seks yapmak kadar stres attıramaz. Sanki içten dışa doğru bir vücut masajı gibi. Bunu bir gün gerçekten denemelisin. Şu an Buzz'ın tek ihtiyacın olan şey olduğunu biliyorum ama tatlım... bir kızın sahte bir penise katlanmasının da bir sınırı var. Sonra gerçeğiyle haşır neşir olmaya ihtiyaç duyar."

Ethan saçımdan tutarak kafamı geriye çekti ve uzun, derin hamlelerle içime girerken beni yerimde tutmak için kalçamı kavradı. İçimde beklenmedik bir yere değdi. Ben küfredip adını haykırırken omzumu öptü.

Bir kaşık yoğurt yiyip sakın bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. "Hı hı."

Ruby bana yaslandı. "Ee? Sen partiden sonra ne yaptın? Her zamanki şeyleri mi? Yani kitap ve yatak mı?"

Kafa salladım. "Evet. Beni bilirsin. Bildiğin sıkıcı Cassie."

Yavaşça Ethan'ın üstüne oturdum ve gözlerinin geriye gidişini izlerken içim gurur doldu. Bedenim bu gücü korumaya çalışma çabasıyla titredi. Bu muhteşem ve kendinden emin halimi. Seks Tanrıçası Cassie'yi. Üstünde yavaş yavaş hareket ederek, zevkini silah olarak kullanarak onu o kadar çok kez hazzın doruğuna yaklaştırdım ki yalvarmaya başladı. Kendi hazzımı gösterecek onu zaman zaman ödüllendirdim.

Ruby, "Ah zavallı bebeğim," deyip bana sokuldu. "Senin sekse ihtiyacın var."

Elimi sallayarak kendi kendimi serinletmeye çalıştım. Kalbim çok hızlı kan pompalıyordu. Yüzeye çok yakın... Sıcak ve talepkâr bir kan.

“Evet. Şey... Belki bir gün.”

Ona neden anlatmadığımı bilmiyordum. Muhtemelen yanlış anlayıp kesinlikle öyle olmadığı halde, Ethan’la benim tekrar bir araya geldiğimizi sanırdı. Ya da belki de bunun yapmış olabileceğim en kötü şey olduğunu doğrudurdu.

Tepkisi her ne olursa olsun, şimdi istemiyordum. Sadece bu göreceli mutluluk hissinin tadını çıkarmak istiyordum. Dün gece Ethan beni eve bırakmadan önce çok mutsuz ve yalnızdım. Bugünse kendimi... güçlü hissediyordum. Sanki cinsel anlamda bir dâhi gibi. Ethan’a sadece hayalini kurduğum şeyler yapmıştım. Sarsılmasına, inlemesine ve yalvarmasına neden olmuştum. Onu domine etmiş ve karşılığında da onun beni domine etmesine izin vermiştim. Ona daha önce hiç kimsenin vermediği hazzı verebilmişim. Sonra ona bunu itiraf ettirmiş ve onu tamamen kendinden geçirmiştim.

Çok uzun zamandır güçsüz olduktan sonra sonunda biraz kontrolüm olabileceğini hissettim.

Daha da önemlisi, istenmeyen duygularda boğulmadan ona sahip olmayı başarmıştım. Etrafıma siper çekmiş ve kendimi korumuştum, o beni başka hiçbir erkeğin dolduramayacağı şekillerde doldururken bile...

Cinsel arınma mıydı bu? Böyle bir şey var mıydı?

Varsa eğer, Ethan’la benim paylaştığımız buydu.

İkimiz de tekrar arındırılmaya ihtiyaç duyana kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum sadece.

Pazartesi sabahı. Sınıfa otuz metre daha uzun hissederek gittim. Vücudum hâlâ acıyordu ama bu bana sadece gücümü hatırlatıyordu. Ben Afrodit’tim. Tapılmaya hazır doğal bir afet.

Ethan'ı görmek konusunda endişeli olmalıydım ama değildim. Ne olursa olsun başa çıkabilirdim. Eğer bana omuz çevirirse gülümseyecektim çünkü bana uzun süre karşı koyamayacağını bilecektim. Onu avucumun içine almıştım ve o da bunu biliyordu.

Sınıfa girdim ve anında onun bana baktığını hissedebildim. Sinirli duruyordu.

Bir dakika... Sinirli değildi.

Açtı.

Gözlerini kaçırdı ama birkaç saniye sonra tekrar bana döndü. Şaşkın ve hayranlık doluydu.

İçimdeki saatli bombanın geri sayımı hızlandı ve bana yoğun bir heyecan verdi. Onun duygusal anlamdaki mesafeli kabuğuna çekilmesini bekledim ama bir kez olsun, ne yapacağı tamamen kestirilebilir değildi.

Bu hoşuma gitti.

Her zamanki korkusundan bir parça yansıtarak bana şehvet dolu bir ifadeyle gülümsedi sadece. Ben de ona aynı şekilde gülümsedim. Özel bir şakanın taraflarımız gibi hissettim. Kimsenin aramızda neler olduğuna dair bir fikri yoktu ama bana böyle bakmaya devam ederse çok çabuk farkına varacaklardı.

Yanımdan yürüyüp geçtim ve "Beni gözlerinle soymayı kes," diye fısıldadım.

O da fısıldayarak karşılık verdi. "Ellerimle yapmamı mı tercih ederdin? Ya da dişlerimle mi?"

Hımm... Bu oldukça ilginçti. Oyun mu oynamak istiyordu? Peki. Bir kez olsun, kazanacağımdan emindim.

"Penisin nasıl?"

"Bunun cevabını şimdiye kadar öğrenmedin mi? Muh-teşem."

"Amma kendini beğenmişsin. Yani acıyor mu demek istedim."

"Hıı... Evet. Kesinlikle... tahriş olmuş. Dürüst olmak gerekirse bitkin düştü. Bir daha sertleşecek mi şüpheliyim."

Ona ağır ağır gülümsedim. "Bu bana bir meydan okuma gibi geldi."

"Gerçekten değil."

Kazara ama aslında bilerek kitabımı yere düşürdüm ve almak için önünde eğildim.

Sonra arkama baktığımda yüzünü eksittiğini ve pantolonunu düzelttiğini gördüm.

Buradaki işim bitmişti.

Sınıfın geri kalanı, her şeyden habersizce sohbet ediyordu ve etrafımızda hareket halindeydiler. Artık onların radarına hiç takılmıyor gibiydik. Bayatlamıştık resmen.

Ah bir bilselerdi!

Yerime oturdum. Tekrar Ethan'a döndüğümde bacaklarını birleştirmiş, ayakkabılarına bakıyordu. Yüzünde hâlâ rahatsız ve tahrik olmuş bir ifade vardı.

Bu ifade ona yakışıyordu.

Bana bakmayarak, "Bunun bir hata olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum," dedi.

"Öyleyiz."

"Peki o zaman neden tekrar yapmak istediğin izlenimine kapılıyorum? Hem de şimdi."

"İstesem bile bu yapacağım anlamına gelmez. O kadar aptal değilim," diye fısıldadım.

"Hıı."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Hayır. Sadece... hani... rahatladım."

Eğilerek dudağımı kulağına iyice yaklaştırdım. Ne yaptığımı biliyordum. Eğer bu bir satranç oyunu olsaydı, şu an onun vezirini falan alıyor olurdum. "Seni tekrar ağzıma almayacağım için mi, aletin üstüne oturmayacağım için

mi, yoksa boşalırken tırnaklarımı sırtında gezdirmeyeceğim için mi rahatladın?”

Geçmişte, kızların neden böyle oyunlar oynayıp cinsiyetlerini ve cinsel çekimlerini istediklerini almak için kullandıklarını gerçekten anlamazdım.

Şimdi anlıyordum.

Bazen seks, bir erkeğe diz çöktürecek tek şeydi. Bazen de bir kıza, çok fazla şey kaybettikten sonra ara sıra kazanabileceğini göstererek iyilik ederdi.

Holt’un dediklerimden ne kadar etkilendiğini gördükten sonra zafer kazanmış bir ifadeyle arkama yaslandım.

Gözlerini kapattı. Sonra tekrar pantolonunu düzeltti. “Evet. Bunların hiçbiri olmayacağı için kesinlikle rahatladım. Bu konuda... inanılmaz derecede... mutluyum.”

“Güzel.”

Şah mat!

Neredeyse bütün ders boyunca sertleşmiş bir halde olduğu da gözümden kaçmadı.

ON ALTI

HAFİF SIZI

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Bedenim ter içinde kalıp da Ethan'ın rüyamda gördüğüm fazla gerçekçi ellerinin etkisiyle ürperince doğrulup göğsümü tuttum. Kalbim küt küt atıyor, hiç olmayacak yerlerimin onun arzusuyla sızlamasına neden oluyordu.

Bütün sinir uçlarımı asıl harekete geçiren şey, onun bedenimde bıraktığı histi. Parmaklarının hayali dokunuşu, kasığını bacağıma bastırdığındaki hayali ağırlığı, bedenime sürtünürken, içimi doldururken ve beni âdeta uçururken çıkardığı yumuşak sesler.

Ethan beni böyle etkilerken onunla bir şeyleri ağırdan almakta zorluk çekmem şaşılacak bir durum muydu?

Serinlemek için çabucak bir duş aldıktan sonra onun günlüklerinden birini aldım. Yorgundum ve gözlerim acıyordu ama okumayı bırakamıyordum. Onun kafasının içine girmek bağımlılık yapıyordu.

Dün gece onunla telefonda konuşmuştum. Yüz yüze değilken onunla başa çıkmak daha kolaydı. Birlikteyken, zihin

gücüyle kıyafetlerimi eritebileceğine beni neredeyse ikna edecek bir ifadeyle bakıyordu bana. Bu da beni çıldırtıyordu. En azından telefonda bir tür set çekebiliyordum. Ayrıca sesi bana fazla gelirse, her zaman yastığıma sürtünebilme fırsatım oluyordu. Tabii onun bundan haberi yoktu.

Tabii böyle bir şey yapacağımdan değildi.

Yani çok yapmıyordum.

Zaten çok uzun süre konuşmadık. Nasıl olduğumu sormak istemiş ve cumartesi akşamı yemekte beni taciz ettiği için özür dilemişti. Bunun tamamen onun hatası olmadığını söyledim. Ellerini kendine saklayacağına söz verdi. Bedenimin bazı bölgeleri mızmozlandı.

Bana günlükleri sordu. Ona, neredeyse The Grove'daki ilk yılımızın sonuna kadar geldiğimi söyledim. Sonra ikimiz de o âna dair düşüncelerimize dalmışçasına sessizleştik.

Bu sabah ikinci yılımızdan ve üçüncü yılımızdan bütün günlüklerini eşliğimde, yanında bir şişe Valium'la beni beklerken buldum. Sanırım şaka yapmaya çalışıyordu. Eğer midem bu kadar bulanmasaydı gülerdim.

Zaten yazdıklarını güçlkle okumak beni hem sulu göz yapıyor hem de cinsel isteğimi yoğunlaştırıyordu. Bir saat önce duvara bir şey atmış bile olabilirdim. Tristan da anlaşılabilir bir şekilde benden uzak duruyordu.

Şimdiye kadar ikinci yılımızda yazdıkları az ve çok aralıklıydı. Kısa ve özdü. Neredeyse sıkıcıydı. Biz ayrıken beni ne kadar çok özlediğine dair uzun, şiirsel paragraflar beklemiştim ama tam tersini buldum. Ethan tamamen içine kapanmış gibiydi.

Sonra her şeyi değiştiren geceden sonra yazdıklarını gördüm.

II Şubat

Dün gece. Tanrım!

Nasıl anlatabilirim ki?

Aptalca mıydı? Evet.

Harikadan öte miydi? Tabii ki de evet.

Hayatımın en güzel gecesi miydi? Kesinlikle.

Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söylemek isterdim ama bu doğru değil. Sarhoştum ama o kadar da sarhoş değildim. Cassie'nin yanına oturduğumda ne yaptığımı biliyordum. Yüzüne dokunduğumda biliyordum. Bütün gece bakıp durduğum o inanılmaz derecede muhteşem dudakları tatmak için eğildiğimde de.

O da benim öpücüğüme karşılık vermeye başladığında... İşte o zaman duramayacağımı biliyordum. Hiçbir mantık ve korku hissi beni o anda durduramazdı. Tekila iyi bir bahaneydi ama işin aslı, ben de öyle olmasını istedim. Bütün hayatımda istediğim her şeyden çok.

Neyse ki o da istedi.

Sonunda ona dokunmanın bana nasıl hissettirdiğini kelimelerle ifade edemiyorum. Bunun hayalini sayamayacağım kadar çok kurmuştum ve olduğunda neredeyse çok uzun zamandır bir şey hissetmemenin ardından bir sürü hisse boğuldum. Daha önce hiçbir şey onun içinde olmak kadar doğru gelmedi. İçine girdiğimde... Offf! Sanki göğsüm patlayacaktı. Çok fazla duygu, çok fazla aşk vardı.

Her şey çok fazlaydı.

Kendi kendime bunun sadece seks olduğunu söylemeye çalıştım ama öyle olmadığını biliyordum. Onunla asla "sadece seks" olamazdı. Her ne kadar üzerimdeki etkisi karşısında hissizleştiğimi düşünmek istesem de bunun saçmalık olduğunu biliyorum. O bana dokunmadığı sürece hissizdim ya da bana bakmadığı sürece. Öbür türlü,

odanın bir ucundan diğer ucuna gidip ona çelme takmak, o ayakta duramayana kadar onu öpmek, oturamayana kadar onunla sevişmek istiyorum.

Cuma gecesi ve sonra tekrar bu sabah, bu ikisini de başardığımızdan oldukça eminim.

Adi bir pislik olan bir yanımda, bedeninin acıyor olmasını ve her yüzünü eksittiğinde, iyice içine girdiğim anki hissi hatırlamasını umuyordu.

Kahretsin!

Yine sertleştirdim.

Mastürbasyon yapamam. Gerçekten yapamam. Şu an aletime bakarsam ıstırap içinde çılgın atmamın yanı sıra, onun içinde olmanın mükemmeliyetini tatmışken tekrar elime geri dönemem. İmkânı yok.

Yaptığımızın aptalca olduğu ve bir daha yapmamamız gerektiği konusunda hemfikir olduğumuzu biliyorum ama yapmak istiyorum.

Eğer böylesine ödlekle olmasaydım ona tekrar deneyip deneyemeyeceğimizi sorardım ama böyle bir seçenek olmadığını biliyorum. Aramızdaki şeyi öylesine berbat ettim ki ne kadar istesem de bir daha hiç düzeleceğini sanmıyorum. Ayrıca seks maratonu ne kadar harika olsa da beynimin işleyişini değiştirmiyor. Yalnızca evrenin canıma okuyabileceği bütün yolları düşünmektense odaklanmam için daha zevk verici bir şey sundu bana.

Yine de kafa dağıtmama yardımcı olan bu şey bağımlılık yapıcı. Onunla yeterince sık seks yaparsam, aramızdaki bu şeyi yürütebileceğimi hissetmemi sağlar mıydı?

Bunu öğrenmek çok cezbedici.

Çok cezbedici.

13 Şubat

Evet, başım dertte. Bugün onu gördüğümde ne olacağını sandığımı biliyorum ama aletimi daha da sertleştiren birine dönüşmesini beklemiyordum. Sınıfa, her yer ondan sorulmuş gibi bir havayla girdi ve bana öyle seksi bir bakış attı ki aletimin bir daha asla yumuşak olacağını sanmıyorum. Yani her zaman ateşliydi ama bugün... Bilmiyorum. Sanki cuma gecesi onda bir şey uyandırmış. Güçlü bir şey. O sınıfa girer girmez, gözlerimi ondan alamadım. Çok yoğun bir enerji yayıyordu. Cinsel anlamda kendinden emin duruyordu.

O hali inanılmaz büyüleyiciydi.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sanki artık göz kamaştırıcı ve ölümcül bir süpernova ve beni kör edeceğini bilsem de gözlerimi ondan alamıyorum.

Benimle flört etti. Daha da tuhafı, ben de onunla flört ettim. Neler dönüyor?

İnanılmaz bir gece, ilişkimizin düzelmesini, bütün sorunlarımızı aşmamızı sağlayabilir mi? Bu pek olası durmuyor.

Sanırım ikimiz de hâlâ o deneyimin etkisindeyiz ama eminim ki o etki geçtiğinde, onun benim için fazla iyi olduğunu fark edeceğim. O da benden nefret ettiğini fark edecek ve yine sorunlu ve mesafeli olmaya geri döneceğiz.

Dürüst olmak gerekirse umarım öyle olur çünkü bu yeni Cassie... Eğer dikkatli olmazsam beni mahvedecek ve Tanrı yardımcım olsun ama ben de her anının tadını çıkaracağım.

Bugün onu bana bakarken yakaladım ve baktığımı bildiğini söyleyebilirim. Bu onun için bir oyun gibi ve hoşuma gitse de gitmese de, onun kazanmasına izin veriyorum.

Onu bu halde, böyle güçlü ve kendinden emin görmek, testislerimdeki korkunç sancıya değer neredeyse.

Aslında değmez. Gerçekten değmez. Onunla tekrar seks yapmam gerek. Hemen.

Çok uzun zamandır, ilişkimizin nasıl gideceğine ben karar verdim. Hem ilişkiyi hem ona karşı hislerimi kontrol etmeye çalıştım. Şimdiyse sürücü koltuğunda o oturuyor ve bizi lanet bir duvara çakacağından emin olsam da, beni tekrar isterse koşarak gideceğimi biliyorum. Ne kadar tahrik olmuş olsam da bu son dediğim şey gerçekten doğru olabilir.

Güldüm. Tespitleri çok yerindeydi.

O zamanlarda onu tahrik etmek, en sevdiğim kontrol kazanma yöntemlerimden biriydi. Bu, gurur duyduğum bir şey değildi ama bağımlılık yapıcıydı. Yani güç ve geçici yakınlık...

Günlüğü bırakıp bacaklarımın arasındaki kıpırtıyı göz ardı ettim. O açgözlü hafif sızı, o zamanlar çok fazla sorunun kaynağıydı. Beni daha fazlasını istemedi on fiziksel anlamda sahip olabileceğime inandırmıştı. Onu zaman zaman istedi. Fazla yakınlaştık diye yakınlık kalbimi iyi parçaya böldü.

Bu sızı sadece istedi ve bu süreçte hangi çizgilerin belirsizleştiğini umursamadı.

Gözlerimi kapatıp yastığıma sarılırken o sızıyı göz ardı ettim ve aptal, güce aç libidomun hipnotize edici fısıltılarına karşı koydum.

ON YEDİ

ÇARPIŞMA HATTI

Beş Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Kış bahara döndü ve Ethan'la birbirimizin etrafında dönüp durduğumuz uzak eksenler değişti, yeni bir şeye dönüştü. Isınan bedenler ve cinsel tatminsizliğin dalga dalga gerginliği kesinlikle bir felaketin habercisi gibi duruyordu ama ikimiz de bundan kaçınmak ister gibi durmuyorduk.

Aslında Ethan beni özellikle arayıp buluyordu.

Son birkaç haftadadır daha çok ortalıklardaydı. Tek başına olmak yerine etrafta oyalanıyor, nadiren de sadece benimle değil arkadaşlarımızın geri kalanıyla da şakalaşma ve muhabbetlere dahil oluyordu. Öğle yemeklerinde bize katılmaya başladığında Avery köylülerle yemek yiyecek kadar alçaldığını söyleyerek ona çok takıldı. Holt ona defolup gitmesini söyledi ama bunu yaparken gülümsüyordu.

Connor'a bile tahammül ediyordu. Tabii Connor bana dokunduğu zamanlar hariç. O zaman onu nasıl öldürüp de cesedini asla bulunamayacak bir yere gömebileceğini bulmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Kıskançlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ama bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Ara sıra, ona bakıp fanteziler kuruyordum. Beni o inanılmaz gecede yakıp kavururken yaptığı her şeyi kafamda yeniden canlandırıyordum.

Böyle zamanlarda, tekrar öyle bir şey olmamasının çok acı olduğunu düşünüyordum.

Beni bakarken yakaladığında, onun da aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyordum. İçimdeki saatli bombanın geri sayımı daha gürültülü olmaya başlıyordu. Beni huzursuzlaştırıyor ve sabırsızlaştırıyordu.

Ayrıca cinsel isteğimi artırıyor.

Hem de nasıl artırıyor.

Tekrar yapsak fark eder miydi? Nasılsa bir kez yapıp ayakta kalmayı başarmıştık, değil mi? Olaylara daha geniş bir perspektiften baktığımızda bu sadece seksti sonuçta.

Öyle değil mi?

Holt ve Avery'nin kafeteryadaki masanın diğer tarafında tartışmalarını izlerken bacağımı salladım. Tartışırken öyle seksiydi ki. Dilindeki zehri emmek istiyordum.

"Defol git Avery. 2006'da en iyi film ödülünü Çarpışma kazanmayı hak ediyordu. Şüphesiz."

"Yok daha neler dostum? *Brokeback Dağı* kazanmalıydı. Şaka mı yapıyorsun? İki heteroseksüel erkeğin eşcinsel rolü oynaması mı? İnsanların böyle şeylere ne kadar çok ilgi gösterdiğini anlamak için sadece Erika'nın sen ve Connor'a hayran oluşunu duymak yetti bence."

"Erika performansımızı sevdi çünkü resmen kusursuzduk. Sen bir kadının sana anal seks yapmasından zevk alıyormuş gibi rol yapamıyorsan bu benim hatam değil. Belki de bu konuda çalışmalısın."

“Neden bana sen öğretmiyorsun canım? Connor senin duyarlı bir sevgili olduğunu, hatta bu güne kadar karşılaş-tıklarının en iyisi olduğunu söyledi.”

“Doğru. Isıtıcı kayganlaştırıcı bile kullandım.”

Ethan seks hakkında konuşuyordu. Neden bunun ka-bul edilebilir olduğunu düşünüyordu ki? Şaka yapıyor bile olsa hayal gücüm olası senaryolarla havaya uçacak gibiydi. O senaryoların hepsinde kayganlaştırıcı gereksizdi.

“Yorum yapmak ister misin Taylor?”

“İl... Ne?”

Avery bana sırtıarak bakıyordu. Adam olmayacaktı bu çocuk. “Sen bunu bizzat deneyimledin, değil mi? Holt ya-takta iyi bir sevgili mi? Yoksa bütün bunlar büyük bir dü-men mi? Hadi ama. Dürüst ol. G noktayı iki eliyle ve uydu destekli navigasyonla bile bulamaz. Haksız mıyım?”

“Kapa çeneni Jack,” derken Ethan’ın gülümsemesi kay-boldu.

Avery kahkaha atarak masaya vurdu. “Ahh! Yapmayın. Siz ayrılalı bin yıl oldu. Holt öfkeden patlamadan da bu konuda konuşabiliriz elbette. Bize detayları ver. Seni ken-dinden geçirdi mi?”

Üç ay önce bu soru karşısında felç geçirirdim. Şimdiyse içimden bir ses, sırf Ethan’ın tepkisini görmek için cevap ver diyordu.

Ben cevap vermeyince Jack vazgeçti. “Ya sen Holt? Bize bir şeyler anlat. Taylor’a seksilikte on üzerinden kaç puan verirsin?”

Ethan güldü ve bana şöyle bir bakıp kafasını salladı. Boynundan yukarı doğru kızarmaya başladı ve yanakları-na kadar çıktı.

Avery onu kışkırtmaya çalışarak, “Ona bir puan ver,” dedi. Sonra da, “Puan ver. Puan ver. Puan ver,” diye te-zahürat yapmaya başladı. Lucas ve Zoe de ona katıldılar.

Miranda ve Aiyah da öyle. Neden bahsettiğimize dair hiçbir fikri olmayan ve yanıımızdan geçen birisi de durup alkış tuttu.

Ethan, "Tanrı aşkına," deyip elini saçında gezdirdi. Tezahüratlar devam etti. "Sen bir pisliksin Avery. Tamam. Tamam. Kapa çeneni de söyleyeyim."

Alkışlar durdu ve Ethan, Jack'le konuşurken bana baktı.

"Taylor'ın seksilik anlamında kaç puan aldığını gerçekten bilmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki de evet." Jack heyecandan neredeyse titriyordu.

Ethan'ın bakışları bedenimin her miliminde küçük ürpertiler uyandırdı.

"On üzerinden..."

"Evet?"

Ethan dudaklarını yaladı. Ben de aynısını yaptım. Sanırım nefes almıyordum.

"Otuz beş falan."

Herkes bir oh çekti. Ben de dahil.

Bir kez olsun Avery'nin dili tutulmuştu.

Ama bu çok uzun sürmedi.

"Yüce Tanrı Aşkına. Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ethan bana bakmayı bırakmadı. Ben de denesem de başka tarafa bakabileceğimi sanmıyordum.

Jack, "Taylor? Yorum yapmak ister misin?" diye sordu.

"Pek istemem." Ağzımda biriken tükürüğü yutmakla fazlasıyla meşguldüm.

"Bana tekrar tezahürat ettirme. Holt'a bir puan ver."

"On üzerinden mi?"

"Evet."

"Seks için mi?"

"Eveet!"

Ethan inanılmaz seksi tek kaşını kaldırdı. Ben de ona ukala bir ifadeyle gülümseyerek karşılık verdim.

"On."

Avery'nin ağızı açık kaldı. "Benimle kafa mı buluyorsun? O neden on puan alıyor ki?"

"Çünkü bir gecede o kadar orgazm olmamı sağladı." Utanma fırsatı bulamadan sözcükler ağızından çıkmıştı.

Avery güldü. "Gerçekten değil tabii."

"Gerçekten."

Suratı düştü. Bir bana bir Ethan'a baktı. Herkes çok sessizdi. Zoe, Ethan'a efsanevi bir seks tanrısının yeniden vücut bulmuş haliymiş gibi bakıyordu.

"Yuh o zaman. Peki siz neden ayrıldınız?"

Bu güzel bir soruydu. Burada oturmuş, Ethan'ın bana yapmasını istediğim onlarca şeyin arasında buna verecek güzel bir cevap bulamadım.

Ben daha partiye gitmeden onun orada olduğunu biliyordum. Bedenimin her yeri beklentiyle karıncalanıyordu. Ağda yapmış, geriye kalan yerleri tıraşlamış ve öylesine derinlemesine keselenmişim ki pürüzsüz hissediyordum. Aynen bir köpekbalığı gibi, kurbanı için aç ve hazır.

Bu işe sadece tek bir kurban uygundu.

Bu gece olacaktı. Bu gece olmak zorundaydı. Artık ona sahip olmamaya katlanamazdım.

Ruby'den ödünç aldığım, vücuduma oturan siyah elbise ve topuklu botlarla amacıma uygun giyinmişim. Bu, her zaman giydiğim kot pantolon ve tişörtten biraz daha gösterişliydi ama her artıya ihtiyacım vardı. Karşı koymaya çalışacaksa bu elbise onu ikna ederdi.

Ben kapıdan girer girmez bana bakıyordu. Çaresizliğini gizlemeye çalıştı ama duyguları, bana şehvetle bakarken yüzünden ve gergin kaslarından belli oluyordu. Beni ne kadar çok etkilediğini görmesine izin vermedim. Ona

bütün kozlarımı göstermek bu oyunun bir parçası değildi. İlilenmiyormuş gibi yaptım ve mutfakta yanından geçerken popomu hafifçe kasiğına sürttüm.

Adil değildi ama kesinlikle kazanmak için oynuyordum.

O, bira içiyordu. Ben de bir tane aldım. Sonra çıkarken yine ona değerek geçtim. Huzursuz bir ses çıkardı ama bana dokunmadı.

Kaçınılmazı erteliyordu.

Tekrar salona döndüğümde Avery tekila shotlarını dolduruyordu. Holt'la göz göze geldik. Bu bakış öyle çok şey ifade ediyordu ki. Konuşmadan sıramıza geçtik. Eli ni tutup yaladım, sonra da tuz döktüm. Tekrar yalayarak tertemiz ettim. Dişlerimle dokundum. Ben tekilayı içip limonu emerken yüz ifadesi insanda yoğun bir cinsel istek uyandırıyor. O da benim boynumla köprücük kemiğimi kullanarak oraya tuz döktü ve yalayarak temizledi. Bana kendimi iyi anlamda edepsiz hissettirdi.

Yine sıraya girdik.

Bu kez diğer insanlardan tekila içtik çünkü arkadaşlarımızın şüphelenmesini istemiyorduk ama birbirimizi izledik.

Shotlar bahaneydi. Bunu ikimiz de biliyorduk. Kontrolümüzü kaybetmek istiyorduk. İkimiz de o kadar kasılmıştık ki tek seçenek dağıtmaktı.

Yine de eğer Ethan'ın zihni devreye girerse benimle aptalca bir şey yapmadan buradan giderdi ama zihni kendi kendini kandırıyordu. Ben daha şimdiden, etrafına koyduğu koruyucu katmanların alkolün etkisiyle yavaş yavaş indiğini görebiliyordum.

Üç shot sonra, dokunmak istediğim yerlerini hayal ederken ona baktığımı gizleyemiyordum. Ağzımı kurutuyordu. Elimde bir şişe bira vardı ve onu imalı bir şekilde

emdim. Ethan'ın pantolonunun önü kabardı. Lucas'la sohbet etmeye çalışıyor ama çok başarısız oluyordu.

Birisi müziği açınca dans ettim. Gözlerimi kapatıp ritme göre sallandım. Etrafımda bir sürü beden vardı ama o gelir gelmez onu resmen kasığımda hissettim. Bu, yakında onun söndüreceği, derinlerdeki yoğun bir yangındı. Gözlerimi bile açmadan onu arkamda buldum. Bir kolunu belime dolayıp benimle birlikte sallandı. Parmaklarımı saçlarına daldırdım ve çektiğimdeki iniltisi sırtıma işledi. Acaba insanlar bizim hakkımızda dedikodu yapıyorlar mı, diye merak ettim. Yapıyorlarsa bile umursamaktan çok uzaktım.

Ethan kafasını omzuma indirdi. Bu âdeta bir yakarışın başlangıcı gibiydi. Dönüp, "Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum," diye fısıldadım. Belimi daha sıkıca kavrayıp beni ereksiyonuna doğru çekti.

"Bu partiye seksin bir kadında vücut bulmuş hali olarak geliyorsun ve benim sertten başka bir şey olmamı mı bekliyorsun? Bu inanılmaz derecede gülünç bir şey."

Ona sürtündüm ve dişlerinin arasından nefes almasına neden oldum. Sonra uzaklaşıp nasıl da onun dışındaki herkesten habersiz olduğumu gizlemeye çalışmak için başkalarıyla dans ederken ona baktım. Belime bir kol daha dolandı ve beni sert göğsüne çekti. Ethan'dan kısaydı. Güzel kokuyordu.

Connor.

Beni kendine döndürürken, "Holt'a ne yaptın sen?" diye fısıldadı. "Seni öldürmek istiyor gibi duruyor."

Dönüp Ethan'a baktım. Evet, cinayet işlemek ister gibi duruyordu ama bu ifadesi bana yönelik değildi.

"Şey, bilirsin," deyip bir adım geri çekildim. "Her zamanki gibi kasıntı."

Her zamankinden daha çok. Çok daha çok.

“Benim... hani anlarsın ya... seni korumamı falan ister misin?”

Neredeyse gülecektim. Bu gece korunmaya ihtiyacı olan biri varsa o da Ethan’dı. Yırtıcı bendim. O da benim uysal avımdı. “Hayır. Ben iyiyim ama teklifin için teşekkürler.” Ona nezaketen şöyle bir sarıldım. Arkamı döndüğümde onun orada olduğunu bile unutmuştum.

Sonra kalabalığın arasından geçip banyoya yöneldim. Yolda da Ethan’a değip elimi pantolonunun önünde gezdirdim ve sıktım. Sonra yürümeye devam ettim. *Arkana bakma!*

Ben banyoya girdikten saniyeler sonra o geldi ve beni geriye doğru itip kapıyı arkamızdan kapattı. Aynı orandaki öfke ve yoğun bir cinsel arzuyla beni tuttu.

O konuşma fırsatı bulamadan onu duvara ittim ve öptüm. En sonunda ona arzumun tam anlamıyla gösterebilirdim. Onun da öpücüğüme karşılık vermesi sadece bir saniye aldı. Sonra da olan oldu. Sert ve talepkârdık. O, bunu yapmamamız gerektiğini gevelese de yapacağımızı çok iyi biliyordu. Üç saniye içinde kot pantolonunun düğmesini açtım ve aletini elime aldım. Öyle sert ve mükemmeldi ki.

Elimi nazıkçe aşağı yukarı götürdüm. Kafası duvara çarptı. Önünde eğilip kafamı kaldırım. Tek bir yakarış dolu inleyiş, onun tamamen teslim olduğunu gösteriyordu.

“Ahhh! Lütfen Cassie.” Egom âdeta tavan yaptı. Bu, arkadaş olamayacağımızı, sevgili olmamamız gerektiğini söyleyen, kendi saçma paranoyalarını dinleyerek kalbimi kıran adamdı. Şimdiyse aletini ağzıma almam için bana yalvarıyor, gözleri ve yüzümdeki yumuşak parmaklarıyla âdeta rica ediyordu. Asil davranmaya çalışma çabaları, benim ona hissettirebileceğim şeylerin gölgesinde kalarak unutulmuştu.

Ona gülümseyerek baktım. Seks güçtü. Seks, onun bu

yanına sahip olmama izin veriyordu ve beni bunun yeterli olduğuna inandırıyordu.

Bana tekrar yalvardı ve ben de direnmeyi bıraktım. Dizlerinin bağı neredeyse çözülmüştü. Onu ağzımın içinde daha derine aldığımda gülümsedim. Onun bu dokusuna, enfes ağırlığına, dilimi her sürttüğümde boğazının gerisinde çıkardığı o gergin sese hayranlık duymayı asla bırakamayacaktım.

Bir dakika içinde onu hazzın eşiğine getirdim. Onu orada bırakıp ayağa kalktım. Geri çekildim. Bunu bir an fark etmedi ama sonra gözlerini açıp pantolonunun cebine elini soktu. Sonra prezervatifin ambalajını dişiyle yırttı ve rekor sürede aletine taktı.

Saniyeler içinde külotumu indirip çıkarmıştı. Ön sevişme falan yoktu. Zaten buna gerek de yoktu. Haftalardır öyle yapıyorduk zaten. Beni duvara itti ve bacağıma kasığına çekti. Sonra beni büyük bir şehvetle öptü. Sert davranıyordu. Bu da benim hoşuma gidiyordu. Biz bu haldeyken benim bu oranda kontrol sahibi olmamdan nefret ettiğini biliyordum. Beni cezalandırmak istiyordu ama tek başardığı beni daha da tahrik etmek oldu.

Sonra oradaydı. Aletini iterek içime girdi. *Ahhh! Tanrım!* Buna ihtiyacım vardı. Ona. İkimiz de öpüşürken donup kaldık. Gözlerimi açıp geri çekildim. Kaşlarını çatmış, bir şey hissetmemeye çalışarak bana bakıyordu. Ama bedenlerimiz böylesine tam anlamıyla birleşmişken nasıl hissetmeyebilirdi ki?

Yavaşça ve kasığını yuvarlayarak hareket etti. Ağırdan alarak verdiğim tepkilerin tadını çıkardı. Artık hiçbir şey o kadar net gibi gelmiyordu. Bana sarıldığında ona sıkıca tutundum. Bedenlerimizin ritmiyle uyumlu olarak öpüşüp inledik. Bu çok güzel bir histi. Çok doğru. Sanki birbirimize bu şekilde ait olmak için doğmuştuk.

İçinde bulunduğum andan başka düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için kafamı salladım. Göğsüme istenmeyen hisleri yavaş yavaş kusan koca boşluğu göz ardı etmeye çalıştım.

Kendimi kapatıp onun içime girip çıkışının verdiği hisse odaklanmaya çalıştım. Bedenlerimiz birdi ve fiziksel haz başka her şeyi bastırarak kadar yoğunundu.

Neredeyse.

Gittikçe daha çok hızlandık. O sert davrandıkça benim sessiz kalmam da o kadar zorlaştı.

Çok uzun süredir bu kadar gergin olmanın ardından ikimiz de çok uzun dayanamadık. Bütün gerginliğimizi atmaya yetecek kadar hiç dayanamadık. Orgazmım âdeta gözlerimi kör etti. Onunki de çok uzun sürdü. Aynı anda inlerken onu öptüm ve ruhunun zırhındaki ufak aralıktan içime işlemesine izin verdim ama bunu gizledim ve sahip olduğum en değerli şey değilmiş gibi davrandım.

İkimiz de kendimize geldiğimizde içimde kalmaya çalıştı ama benim oradan gitmem gerekiyordu. Alacağımı almıştım ve tek ihtiyacım olan buydu.

Sadece seks.

Ona ihtiyacım yoktu.

Temizlenip tek kelime etmeden oradan ayrıldım.

Yanıma sadece gittikçe azalan gücümü alıp gittim.

ON SEKİZ

GÜÇ GÖSTERİSİ

Günümüz

New York City, New York

Graumann Tiyatrosu

Tiyatrodaki ana sahnedeki ilk prova günümüzdü. Kapıdan içeri girerken, bedenimde heyecanlı bir ürperti duydum. Tiyatroda olmak her zaman büyüleyici bir deneyimdi. Soyulan duvarlar ve kalın, yün perdeler, onlarca yıl boyunca sahnelenen yapımların hatıraları, sahne arkasındaki tuğla duvarlara karalanmış, sanat ile hayal gücünü birleştiren tarih ve gelenekleri sergileyen mesajlar... Bütün bunların özel bir enerjisi vardı.

Bizim yapımdaki stajyer Cody yanıma gelip bana bir bardak kahve verdi, sonra da beni giyinme odama götürdü. Çoğu giyinme odası gibi çok görkemli değildi ama daha önce burada olan bütün oyuncuların enerjisi hâkimdi. Bir an aynaların önünde oturup ambiyansı hazmetmek için gözlerimi kapattım.

Neredeyse başka hiçbir şey düşünmesem de Ethan'la pazar gecesinden beri konuşmamıştım. Pazartesi ve salı

gününün tamamını onun günlüklerini okuyup suratını dağıtmayı istemekle, onu bir güzel becermeyi istemek arasında gidip gelerek geçirdim.

Son yılımıza ait günlüklerine bakmaya bir türlü elim varmadı. Onlara bakmanın şu an faydadana çok zararı dokunurdu sanırım.

Arkamda birinin olduğunu duydum. Döndüğümde onu kapının eşiğine yaslanmış, gözlerimi kaçırmama neden olacak bir yoğunlukla bana bakarken buldum.

“Selam.”

“Selam.”

Ortama milyonlarca sorunun ağırlığı çökmüştü ama bir şey demedi. Okuduklarım hakkında ne düşündüğümü bilmek istiyordu. Söyledim ama hiçbir fikrim yoktu. Aramızı düzeltip düzeltmediğini, anlayanın bağışlanmaya eş değer olup olmadığını bilmek istiyordu. Eş değer değildi ama bu benim seçimim de değildi. Duyduğum güvensizliğin her bir milimini anında yok edebilsem bütün bu durum şimdiye kadar çözülmüş olurdu. Ben iyileşirdim; Ethan minnettar olurdu ve sayısız geceler boyunca mutluluğumuzu, birbirimizin tenine soluyarak geçirirdik.

Bu güzel olurdu ama ben henüz o aşamaya gelmemiştim.

Hâlâ kapının eşiğinde durarak, “İyi misin?” diye sordu.

Ayağa kalkıp kostümlerimi inceledim. Çok uzun sürmedi çünkü sadece üç tane vardı. Yine de ellerimi dikişlerde gezdirdim. Aniden gerginleştim. Bu gerginliğimin birazı Ethan’dan, birazı da üç gün içinde ön gösterim için seyirci önünde performans sergileyeceğimizi fark etmemden kaynaklanıyordu. Her halükarda, birini hayal kırıklığına uğratmaktan ödüm patlıyordu.

“Sanırım,” dedim. “Kusacakmışım gibi hissediyorum biraz.”

"Ben de."

"Sen benden daha iyi gizliyorsun."

"Galiba artık buna iyice alıştım. Sarılmak ister misin?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Elim elbisemin kolunda donup kaldı.

"In..."

Onu arkamda hissettim. Sonra parmağını kostümümde, donup kalan elimin hemen üzerinde gezdirdi. Konuştuğunda sıcak nefesi kulağıma temas etti. "Eskiden faydası olurdu. Unuttun mu? İkimize de. Hem sana dokunmazsam sanırım aklımı kaçıracağım. Tabii ki de tamamen arkadaşça."

Kafamı kaldırıp bakamadım. Parmağına bile dokunamadım.

"Cassie?" Saçıma dokunup omzumdan geriye doğru düzledi. "Senden seks istemiyorum ya da bir öpücük. Sadece sana sarılmak istiyorum."

Sadece sarılmak falan değildi. Asla öyle olmadı. Bu, samimi bir şeydi.

Elissa kapıda belirince onu geri çevirmekten kurtuldum.

"Selam çocuklar. Teknik provaya başlamak üzereyiz. Sizi kostümlerinizi sahneye alabilir miyim lütfen? Sabırlı olmaya hazır olun. Marco provalarını ağırdan almayı çok sever."

Sonra gitti. Ben de Ethan'dan uzaklaştım. Oflayıp bana kostümümü uzattı.

"Birinci sahne için bunu mu giyiyorsun?"

Kafamı salladım.

"Sana âşık olmama şaşmamalı."

Bana bir parça şefkat, bir parça sabır dolu bir ifadeyle gülümsedi.

Nedense bu bana kendimi hem sinirli hem de çok savunmasız hissettirdi.

O gitti. Ben de negatif enerjimden kurtulmaya çalıştım. *Bugün ona ihtiyacım yok. Bugün konsantre ve sakin olmalıyım. Ve kontrollü...*

“Şimdi gömleğinin düğmelerini aç. Güzel. Kafanı, göğsünü öpseydin olması gereken yere koy. Tamam. Harika. Öyle kal.”

Ben dudaklarımı göğsünden sadece birkaç milim uzakta tuttuğumda Ethan belimdeki ellerini kasıp gevşetti. Marco ışık amirine talimatlar verdi ve spot ışığının çok sık kaldığından, yan ışıkların çok önde olduğundan şikâyet etti. Seks sahnesinin karanlık ve karamsar olmasını istiyordu ama görünüşe göre bu tiyatrodaki tek karamsar unsur kendisiydi.

Bu teknik prova bir kaplumbağa kadar yavaş ilerliyordu. Daha önce ışığa ve duruşa böylesine takan bir yönetmenle hiç çalışmamıştım. Sanki tek kare görüntülerden oluşan bir animasyon çekiyor gibiydi.

Ethan'ın göğsündeki seyrek tüylere odaklandım ve kokusunun beni ne kadar etkilediğini göz ardı etmeye çalıştım. Kolay olmadı. Şu an İsveç malı bir saatten daha gergindim ve Ethan benim özel alanıma öylesine saygılı davranmaya çalışıyordu ki onu yumruklamak istiyordum.

“Cassie?”

“Hımm?”

“Sana bir şey soracağım ve dürüst cevap vereceğine söz vermeni istiyorum.”

Hemen endişeye kapıldım ve kafamı kaldırıp ona baktım.

“Cassie! Kafanı aşağı indir. Lance yakın detaylara odaklanıyor. Kıpırdama.”

Holt homurdandı. “Lanet olsun bu lanet teknik pro-vaya.”

Tekrar göğsüne baktım.

“Kafanı daha da yaklaştır!”

Kafamı eğdim. Dudaklarım yanlışıklıkla tenine değdi. Ethan küfretti.

“Ne soracaksın?” diye sordum.

“Yakın zamanda cinnet geçirip beni yavaşça öldürmeye mi karar verdin? Çünkü yemin ediyorum ki öpmeden dudaklarını göğsümün yakınında tutman, ait olmayı tercih etmediğim zalim ve huzursuz edici türden bir cehennem.”

Bunları söylerken öyle mızımsızlandı ki güldüm.

“Kahretsin,” deyip nefes verdi. “Şimdi de meme ucuma mı üflüyorsun? Zaten ölmediysem, lütfen beni hemen öldür.”

“Tamam Ethan. Onun gömleğini çıkar.”

Ethan ofladı. “İşkenceler bitmek bilmiyor.”

Gömleğimin düğmelerini açtı ve iki yana ayırdı. Sonra gözlerini kapatıp, “Lütfen Tanrım! Marco bana ellerimi onun göğsünde hareket ettirmeden tutmamı söylesin. Lütfen,” dedi.

“Bu kısmın senaryosunda öyle bir şey yok.”

Bana sinirli sinirli baktı. “Sessiz ol kadın. Yüce bir varlıkla konuşuyorum. Faydasız mantığınla onun dikkatini dağıtma.”

Yavaşça ellerini göğsüme kaldırdığında Marco, “Tamam Ethan. Onu kucağına al,” diye seslendi.

“Kahretsin!”

Kollarını bana dolayıp beni kaldırdı. Bacaklarımı belinde kavuşturdum. Böyle bir şeyi bedenlerimiz aslında birleşmeden yapmak tuhaf geliyordu. Ayrıca öpüşmeden.

Ellerini aşığı indirerek popomu kavradı. Tek kaşımı kaldırdım.

Hemen, "Sadece desteklemeye çalışıyorum," dedi. "Bunun poponu avuçlamak istememle bir alakası yok."

"Yine de popomu avuçluyorsun."

"Avuçluyorum sayılır. Lütfen ellerimin eteğinin altında değil üstünde olduğunu dikkate al."

Bedenimin, onun eteğın altında olmasını, parmaklarıyla külotumun lastiğine dokunmasını, başa çıkamayacak kadar çok korktuğum çelişkili hislerden aklımlı uzaklaştırmasını istediğı de dikkate alınsın lütfen.

Işıklar tekrar değışti ve Marco, "Tanrı Aşkına Lance! İki başlı kocaman bir Quasimodo gibi görünüyorlar. Çapraz aydınlatmada biraz soluk hatlar alabilir miyim lütfen? Böylesi çok saçma."

Holt beni tamamen kasığına denk geleceğim şekilde aşığı kaydırđıđı sırada ışıklandırma asistanları sahnenin kenarında koşuşturup duruyorlardı. Bir kez daha tek kaşımı kaldırdım.

"Ne?" Masum rolü yıllar geçtikçe daha da iyileşmişti ama beni kandıramadı. "Seni böyle tutmak daha kolay."

"Çünkü sertleşmiş aletinın üstünde duruyorum."

"Biliyorum. Aynı raf gibi."

Kafamı salladım. "Çok utanmazsın. Biliyorsun değil mi?"

"Bu doğru değil. Oldukça çok utancım var ama sadece bir günlük izin verdim. Son zamanlarda çok çalışıyorum; utancım bitkin ve yeniden uyanması gerek."

"Penisinin aksine."

"Onun nadiren uyanmaya ihtiyacı oluyor. En azından senin yanındayken."

Sakin gibi duruyordu ama nefes alış verışı ve kasığının

istikrarlı hareketi bana hiç de öyle olmadığını gösterdi. Onu böyle kendine güçlükle hâkim olabilirken görmek, ona daha çok işkence etmeyi istememe neden oldu. Marco da bu hedefime katkıda bulundu.

‐Tamam Ethan. Onu yatağa götür. Cassie, onu bacaklarının arasında istiyorum.‑

‐Offf! Tanrı aşkına.‑

Ethan beni yatağa indirdi. Sonra sürünerek bacaklarımın arasına geldi. O kası ıma yerleşirken ben de ti  rt n  çıkarıp kollarımı boynuna doladım. Homurdanarak kafasını omzuma koydu.

‐Bu inanılmaz saçma. Neden bir film setinde olduğu gibi bu tür şeyleri dubl rlere yaptırmıyorlar?‑

Marco, ‐Daha çok mavi! Ayrıca arkadan pembeleri de dahil et,‑ diye bağırdı.

Hareketsiz kalmaya çalıştım. Daha önce teknik prova­lardan nefret etmiyorsam bile, bu deneyim onlardan tiksinneme neden olmaya yeterdi. Her geçen an, daha çok kontrolden  ıktı ımı hissettim. İ     lerim bana gücümü geri kazanmamı söyledi. Onu becermemi, bedenimi derinden sarsacak seksin diğer bütün düşüncelerimi bastırmasına izin vermemi, her şeyi muhtemelen en karmaşık şekilde basitle tirmemi...

Dirseklerinden destek alırken, ‐İyi misin?‑ diye sordu. ‐Seni ezmiyorum, değil mi?‑

‐Gayet iyisin.‑

‐Te ekk rl r. Vücut  alı ıyorum. Ne zaman fark edeceğini bekliyordum. Sen de gayet iyisin.‑

‐Sinir bozucu olmaya mı  alı ıyorsun bugün?‑

‐Hayır. İçimden  yle geliyor. Peki sen böyle hareket ederek beni  ıldırtmaya mı  alı ıyorsun?‑

‐Nasıl?‑

Aramıza baktı. Kasıgımı onunkine sürttüğümü fark ettim. Hafifçe. Sadece içimdeki sızıyı bir parça dindirmeye yetecek kadar.

Alçak sesle inledi.

“Cassie...” Gözlerini kapatıp üstüme daha çok ağırlık verdi. Eklediği basınç hoştu ama benim hareketime engel oldu. “Biraz acı bana kızım. Beni öldürüyorsun.”

Işıklar biraz aydınlandı.

Marco, “Tamam Ethan, içine girip çıkar gibi yap biraz,” diye seslendi.

Ethan alaylı bir ifadeyle güldü. “İçine girip çıkmak. Tabii. Şu an tam da ihtiyacım olan şey bu.”

Ereksiyonunu benden uzak tutarak içime girip çıkar gibi yaptı.

Ensesini okşayıp meme ucuna dokunmak için bir elimi göğsüne indirirken zihnimi müstehcen düşünceler sardı.

Ethan’ın ritmi bozuldu. “Kes şunu.”

“Neden?” Bir parmağımı aşağı karın kaslarına indirince yüzü kızardı.

“Neden olduğunu biliyorsun.” Sesi bir parça alçaldı. Nefes nefese ve arzu dolu.

“Söyle bana.”

“Cassie... lütfen... şimdi olmaz.”

Ben tekrar Afrodite oldum. Beni ne kadar istediğini gizleyemiyordu ve bu baş döndürücü bir histi.

“Sana dokunmamı istemiyor musun? Tekrar kız arkadaşın olmamı istemiyor musun? Üç yıllık cinsel yoksunluğunu bozmamı...”

Pantolonunun üstünden aletinin dış hattına dokundum. Dişlerini sıkarak nefes aldı ve küfretti. Gülümseyip devam ettim.

“Bu hiç de komik değil. Çalışıyoruz.”

Avucumu tamamen aletine bastırdım. Bütün bedeni gerildi.

Hah! İşte bu. O yoğun güç hissi. Üstünde kurduğum baskı bütün yüzünden, göz kapaklarının titreyerek alçalışı ve kapanışından okunuyordu.

"Kahretsin!"

Onu okşamaya devam ettim. Sanki elektrik çarpmış gibi duruyordu. Homurdanıp kasığını aşağı indirerek elimi aramıza sıkıştırdı. Aletini sıktım çünkü tek yapabildiğim buydu. Ama görünüşe göre yeterliydi. Kasıldı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra inlememek için dişlerini sıktı. Uzun saniyeler süren gerginliğin ardından gevşeyip bana öfkeyle baktı.

Masum rolü yapmaya çalıştım ama onun kadar başarılı değildim. Az önce yaptığım şeyden sonra bu kadarı barizdi.

Elimi aramızdan çekti ve kafamın yanına koydu. Sinirliydi. Gerçekten sinirli.

"Bu yaptığınla haddini aştin," diye fısıldadı. "Bunu hak etmek için ne halt ettim ben?"

Cevap veremeyecek kadar utanarak yere baktım. *Ben ne yapıyorum?*

"Böyle davranmana gerek yok," dedi ve gerçekten ne kadar öfkeli olduğunu gizlemeye çalıştığı belli oluyordu. "Bu ne tür bir oyunsa lütfen kes şunu. Buna ihtiyacın yok. Bana sahipsin. Her zaman sahiptin. Günlüklerimi okumanın bunu kanıtlayacağını sanıyordum."

Elissa hoparlörden, "Tamam millet! Biz bir sonraki sahne için yeni baştan hazırlanırken yarım saat ara verin. Teşekkürler," dedi.

Ethan üstümden kalkıp tişörtünü aldı. Sonra arkasına bakmadan uzun adımlarla sahneden indi.

Yüzüm pişmanlık ve içimi yakan vicdan azabıyla yandı. Sanki kendi kendimden gizlenebilirmişim gibi kolumla gözlerimi kapattım.

Bana değiştiğini göstermek için o kadar çok çabalıyordu ki... Bense onu eski davranışlarımıza çekmeye çalışıyordum. Neden? Tanıdık oldukları için mi? Onlarla güvende hissettiğim için mi? Bunun kime faydası olacaktı ki? Özellikle de bana ne faydası olacaktı?

"Cassie?"

Gözlerimi açınca Elissa'yı tepemde dikilirken gördüm.

"İyi misin?"

Deli gibi kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Tek olmadığım şey iyi olmaktı. "Tabii ki de Elissa. Harikayım."

Kafasını salladı ama dudaklarını birleştirişi bana dediğimi yutmadığını gösterdi. "Hı hı. Ethan sinirli görünüyor. Ne yaptın?"

Doğrulup ellerimi salarımda gezdirdim. Ethan'ın utanı tatilde olabilirdi ama benimki tam da buradaydı. "Her zamanki şeyler. İçimdeki irkefi onun üstüne saldım."

Elissa yine kafa salladı. Memnuniyetsizliği bir zehir bulutu gibi beni içine aldı.

"Sahne amirin olarak, sana bu şirketin bütün üyelerine karşı profesyonel davranışlar sergilemen gerektiğini hatırlatmak zorundayım. Ethan'ın kız kardeşi olarak, onun senin için iyi bir insan olmak ğruna ölüp ölüp dirildiğini bilmeni istiyorum ve eğer bunu yürütmenin hiç ihtimali yoksa bunu ona şimdi söyleyip hayatına bakmasına izin ver."

"lp ölüp dirilmek derken kazadan mı bahsediyorsun?"

Elissa kaşlarını çattı. "Sana bahsetti mi?"

"İstemeye istemeye."

"O zaman neler yaşadığını biliyorsun."

Kafa salladım. "Biliyorum ve aramızdaki bu şeyin yürümesini istiyorum ama tek gecede değişemem."

"Bunu biliyorum. O da değişemedi ama değişmek istedi. Sen istiyor musun?"

Marco bariz huysuz bir şekilde sahnenin diğer tarafına gitti. "Elissa! Sana ihtiyacım var. Lance'i bulup etini kemiklerinden ayırmak istiyorum. Beni durdurmana ihtiyacım var."

"Geliyorum."

Elissa gitti. Geriye bir tek, sahte bir evde, sahte bir yatağın üstünde oturmuş, gerçek bir insan oluşturmak için bütün sahte yanlarımı nasıl bir düzene sokacağımı bulmaya çalışan ben kaldım.

Giyinme odasının kapısını çaldım.

Cevap yoktu. İçeri girdiğimde Ethan, "Gel demedim," diye söylendi.

"Evet ama defol git de demedin. O yüzden risk almak istedim."

Kapıyı kapatıp ona yaslandım. O da aynaların karşısındaki koltuğa oturmuş, kafasını geriye yatırmış, koluyla gözlerini kapatmıştı. Üzerini değiştirip kendi kot pantolonunu giymişti ki bu az önce olan göz önünde bulundurulursa anlaşılabilirdi.

"Ne istiyorsun Cassie?"

"Konuşmak."

"Hayır, yani benden ne istiyorsun? Bana neyi yanlış yaptığımı söyle. Çünkü gerçekten deniyorum ama sanki tek yaptığım seni kaybetmenin yeni yollarını bulmakmış gibi geliyor."

Kıpırdamadı. Bana bakmadı. Sırtımı kapıya bastırdım. Bu da bana omurgamın, sadece kemiklerimi tutmak için değil bir nedenden dolayı orada olduğunu hatırlattı.

"Özür dilerim," dedim.

Bunu fısıldayarak söyledim. Utanarak. Bunca zaman

sonra, onun için yeterli değildim. Artık o benden daha iyi bir insandı.

“Özür dilemene gerek yok,” deyip gözlerini ovuşturdu. “Tekrar yakınlaştığımızda olacaklara dair çok romantik bir fantezim vardı sadece. Tuhaf olacak belki ama teknik bir provada tamamen giyinikken boşalmak planımın bir parçası değildi.”

Hâlâ kıpırdamıyordu. Gidip yanına oturdum. Kolunu yüzünden çektim. Yüzü kızarmıştı. Utançtan mı, öfkeden mi bilmiyordum. Belki ikisi birdendi.

“Evet ama benim haberim yoktu. İstemediğin halde orgazm olmana neden olduğum için özür dilerim.”

Ethan güldü. “Bana dokunman için sana resmen yalvardığım göz önünde bulundurulursa bu ironik bir durum. Aklına koydun mu ne kadar çabuk boşalmamı sağladığını neredeyse unutmuştum. Bu çok utanç verici bir durum.”

Hâlâ bana bakmıyordu. Onun yerine eteğimin ucuyla oynayan ve ara sıra üst bacağıma değen ellerine bakıyordu.

“Seni hâlâ etkilediğimi bilmiyordum. Belki... bunu... aşmışsındır diye düşündüm.”

Artık inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Ağzını açıp kapattı ve gözlerini kırıştırdı. Sonra kaşlarını çatarak yere, duvara, aynalara baktıktan sonra inanamadığını gösteren bir ses çıkarıp tekrar bana baktı.

“Beni tanıyorsun, değil mi? Ben Ethan, gece yarıları sarhoş bir halde telefon eden, poponu avuçlamadan edemeyen, utanmadan şehvetle göğüslerine bakan, yanında her zaman aleti sertleşmiş bir halde olan seri mastürbasyon hastası. Bunu nasıl aşabilirim ki? Hatta yıllar içinde daha da beter bir hale geldi. Az önce aletimle üç dakikadan kısa bir süre oynadığın için boşaldığıma şahit olmadın mı?”

Onun bu şaşkınlığı beni güldürdü.

Kafasını salladı. "Bu tam bir deli saçması. Senden etkilenmemek mi? Tanrım!" Durakladı. "Yani gizem çözüldü. Kendimi rekor sürede tamamen kaybettiğimi görmek memnuniyet verici miydi?"

"Birazcık."

Kafa salladı. "En azından dürüstsün."

Dürüst. Evet. Eskiden her gün kafasından geçenleri bilsem dehşete kapılacağımı söylerdi bana. Şimdiyse tam tersi geçerliydi. Yine de ondan bir şeyleri gizlersem bunun aramızdaki hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyordum.

Derin bir nefes alıp, "Elissa bunu yürütüp yürütemeyeceğimi anlamam gerektiğini, yapamazsam da hayatına devam etmene izin vermem gerektiğini söyledi," dedim.

Gergin ve telaşlı bir ifadeyle bana döndü.

"Kız kardeşimi seviyorum ama sana berbat tavsiyelerde bulunmaya gerçekten bir son vermesi gerek."

"Seni korumaya çalışıyor."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok."

"Yok mu? Bütün ümidini başarısız olmaya mahkûm bir şeye yatırıyor olabileceğini göz önünde bulundurdun mu hiç?"

Bu, onun duraklamasına neden oldu. Beni inceledi. "Hayır. Ya sen?"

Gülmek istedim. "Ethan, üç yıldır düşündüğüm tek şey bu. Yani kazanın, kendini düzeltmen ve beni geri kazanmak falan için sana ilham olduğunu biliyorum ama bu oyuna başlayana kadar ben bunu bilmiyordum. Benim için aramızdaki her şey bitmişti. Uzun bir zamandır bitmişti. Bütün geleceğimi planlamıştım ve bunu itiraf etmek ne kadar acı verici olsa da sen o geleceğin bir parçası olmayacaktın. Şimdiyse senin değiştiğin ve hayatımda olacağın fikrine alışmam mı gerekiyor? Yani hadi ama! Bunu hazmetmek çok zor. Bizi bir araya getirmeye yönelik efsanevi

planının, bunu bana da danışmanı kapsaması gerektiğini düşündün mü hiç?"

"Sana e-postalarda söylemeye çalıştım."

"Ama söylemedin. Bana yardım aldığını ve tekrar hayatımın bir parçası olmak istediğini söyledin ama arkadaş olmaktan bahsettin. Daha fazlası yoktu. Bana beni sevdiğini bile söylemedin. Unuttun mu?"

Ethan gözlerini ovuşturdu. "Her şeyi çözdüğümü sandım ama... of Cassie! Özür dilerim. Bütün bu hayatımın aşkını geri kazanma meselesinde henüz acemiyim."

Bunu öyle rahat söylüyordu ki. Sanki ağzından çıkan en anlamlı şeylerden biri değilmiş gibi.

Hayatımın aşkı.

Bu çok büyük bir klişe ama birbirimiz için tam olarak buyduk. Şimdi ikimiz de çekip gitsek ve sonunda başka ilişkiler yaşıyor olsak bile, her zaman birbirimizin hayatının aşkı olacaktık. Bazı insanlar bunu hiç bulamıyorlardı. Gözümün önünde dursa bile, onu nasıl elimde tutacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Cassie, önemli şeyler düşündüğümde ama sana söylemediğimde ne kadar kızdığını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İşte ben de senin şu an aynı şeyi yaptığını anlayabiliyorum. Paylaşmak ister misin?"

İç geçirdim. "Gerçekten değişmek istediğimi ama nasıl yapacağımı bilmediğimi düşünüyorum ve bir yanım artık çok geç olabileceğini düşünüyor."

"Bu doğru değil."

"Ya öyleyse? Bunun ne kadar kötü sonuçlanabileceğini inkâr etmek, öyle olmayacağı anlamına gelmez. Bence sen, benim sorunlu olduğumu göz ardı edersen bunun bir şekilde gerçek olmayacağına inanıyorsun ama gerçek."

"Cassie..."

Ayağa kalkıp bir o tarafa bir bu tarafa yürüdüm. Ne düşündüğümü bilmek mi istiyordu? Birdenbire ona söylemek istedim.

“Bazen de beni tekrar geri istemenin nedeninin cinsel anlamda muhteşem olmamız olduğunu düşünüyorum. Ama ya eğer tekrar birlikte olursak ve aylar sonra harika seks dışında aslında hiçbir ortak noktamız olmadığını fark edersek? O zaman bütün bunlara boşuna katlanmış olacağız.”

“Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun.”

“Öyle mi? Belki biz de birkaç ay boyunca hayvanlar gibi çiftleşmesi, sonra da kendi yollarına gitmesi gereken o istikrarsız çiftlerdeniz. Birbirimize doyma şansımız gerçekten hiç olmadı. Ama ya doysaydık? Ya sonunda, sorunlarımızı tetikleyen saçmalıkların tutkumuzu da tetiklediğini, onlar olmadan bu şeyi yürütemediğimizi fark etseydik?”

Ethan bana dikkatlice baktı. “Sen buna gerçekten inanmıyorsun.”

“Belki de inanıyorum. Artık hiç emin değilim.”

Ethan kafasını salladı ve gülümsedi.

Gülümsedi!

Neden dehşete düşmüş gibi durmuyordu? Kafamdaki bütün çılgınca düşünceleri önüne serdim. Oysa tamamen sakin duruyordu.

Bu terapist ona ne yaptı ki? Bütün korku ve paniğini ameliyatla mı aldı?

“Cassie buraya gel.”

Öyle sakindi ki lanet Buda gibiydi. Tristan burada olsaydı, erekte olmuş bir Zen olurdu.

Ben endişeyle kıvrılırken, “Lütfen,” dedi. “Sana bir şey göstermem gerek.”

Gidip önünde durdum. Ellerimi alıp onları nazikçe okşadı. Sonra bacaklarım iki yanda kucağına oturacağım şekilde beni öne çekti.

Şimdi hem sinirliydim hem de tahrik olmuştum. Bunun neyi kanıtlayacağından emin değildim.

“Arkadaşça davrandığınızı sanıyordum,” dediğimde belimi kavradı.

“Öyle yapıyoruz.”

Gittikçe büyüyen ereksiyonuna süründüm. “Eyvah! Bu ufaklık seni yalancı çıkarıyor.”

Kollarını bana dolayıp beni göğsüne çekti. Temasımız bana çok fazla geldi. İçimde çok yoğun bir arzu oluştu ve ilişkimizin felaket trenini süren cinsel çekimle ilgili teorimi destekleyerek pekiştirdi. Ben bu ateşi söndürmek istedim ama Ethan kollarıyla beni daha sıkıca sarıp sadece bana sarıldı. Boynumda nefes alıp verdi ve her nefes verişiyile daha çok rahatlamaya teşvik ederek beni bir güven bulutu içine aldı.

“Sadece nefes al,” diye fısıldadı. “Diğer her şeyi göz ardı et.”

Gözlerimi kapatıp onun dediği gibi yapmaya çalıştım.

Birkaç dakika içinde şehvetim belirsiz bir kıvılcıma dönüştü ama yerine başka bir şey geldi. Kanıma neşe karışmaya başladı.

Sırtımı okşadı. Ben de onun bedenine iyice sokuldum. Geriye yaslandı. Ben de onunla birlikte gittim. Bir süre sonra dünyada başka hiçbir şey yoktu.

Bizim evrenimiz onun dudaklarıyla benim boynum arasındaki nefesti, enseme okşayan parmaklarıydı.

“Bunu hissediyor musun?” diye fısıldadı. “Yaşadığımız her şeye rağmen, tekrar geri gelmemize neden olan şey bu. Değişmek zorunda olmama neden olan ve seni ne kadar incitmiş olsam da çekip gidememene neden olan şey bu. Birbirimize sokuşumuz, kalp atışlarımla kalp atışların arasındaki farkı ayırt edememem... Ne zaman birlikte ol-

sak mükemmel bir ritmimiz var ve bizim gerçeğimiz bu. Konu seks değil. Konu bu.”

Yüzünü görebilmem için beni geriye doğru itti. “Cassie, ben seninle birlikte olmak istiyorum. Her zaman. Eğer bu, ömrümüzün geri kalanı boyunca her gün çıplak olmamızı ve yüz farklı şekilde sevişmemizi de kapsıyorsa muhteşem. Dikenli tel ve demirden tulumlar giymiş bir halde oturup konuşmamızı kapsıyorsa yine muhteşem. Ben seni istiyorum. Şimdi. Bir hafta sonra. Bir yıl, on yıl sonra. Sen ne zaman hazır olursan. Benim istediğim hiçbir zaman değişmeyecek. İstediğim sensin. Sadece sen. Çıplak ya da giyinik olman benim için fark etmez.”

Titrek bir nefes aldım. Söyledikleri...

Kollarımı okşadı. Tam olarak bu anda kalmamı sağladı. “İşte bu yüzden üç yıldır seks yapmadım,” derken ellerini omuzlarıma götürüp sonra da enseme okşadı. “Bana seni hatırlatan bir sürü kız vardı. Benzer saçlar ya da gözler ya da gülüş. Gözlerimi kısarsam, çok rahatça senmişler gibi davranabilirdim ama ben benzer birini istemedim. Senden beri bir şeyler hissetmeden seks yapamadım ve bütün hislerimin sahibi sen olduğuna göre kiminle seks yapacaktım ki? Seninle tanıştığım andan beri sadece sen vardın.”

Alnımı alnına yasladım. “Ama...”

“Ama falan yok. Eğer ilişkimiz sadece sekse dayansaydı sence bütün bu zorluklara katlanır mıydık? Seks çok basit. Kaşınması gereken bir yara ve seninle seks yapmayı ne kadar çok sevsem de, senden istediğim şey kolay değil. Karmaşık, karışık ve öylesine tutku dolu ki bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum bile ama bir yolunu bulacağım çünkü seni seviyorum ve aşk zor ama buna değer. Sen buna değersin ve umarım bir gün benim de buna değdiğimi anlarsın.”

Boğazım konuşmama engel olacak kadar düğümlendi.

Değdiğini biliyordum. Bunu her zaman biliyordum zaten. O bilmeden önce de biliyordum. Sadece bunu yürütebileceğimizden şüphe duymayı bırakmam gerekliydi.

"Ethan? Senin terapistin... beni de kabul eder mi acaba?"

Ethan kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bu denemek istediğin bir şey mi?"

Kafamı salladım. "Değişmem gerek ama bunu kendi başıma yapamam. Yardıma ihtiyacım var. Artık... böyle... olmak istemiyorum."

Beni kendine çekip sarıldı. Ben saçlarını okşarken nefesi boynumda titrekti. "Çok üzgünüm."

"Biliyorum."

"Bunu atlatacağız. Hiç şüpheden olmasın."

Ona daha sıkı sarıldım. "Umarım öyle olur."

ON DOKUZ

DUYGUSAL EVRİM

Dört Yıl Önce

Aberdeen, Washington

Bir bağımlılık edinmenin özelliği şudur: Öyle sinsice gelişir ki çok geç olana kadar başınızın ne kadar dertte olduğunu anlamazsınız. Siz nerede bittiğinizi ve onun nerede başladığını bilmeyene kadar, zihniniz ve bedeninizin her bir köşesinden sinsi sinsi geçer ve kancaları ile iplerini her yere nazikçe iliştirir. Dolaşık bu ağı çözmek de neredeyse imkânsızdır.

The Grove'daki ikinci yılımızın sonunda Ethan'la cinsel deneyimlerimiz sıklaşmıştı ama kendi kendime bunun kontrolüm altında olduğunu söylüyordum. Çok samimi olan bölgelere girdiğimizde, birkaç gün ödleklik edip geri çekilerek kendi kendime onun bir gereklilik değil lüks olduğunu hatırlatıyordum.

Ancak yazın eve gidince başımın dertte olabileceğini fark ettim.

İlk birkaç gün iyiydim. Evde kalıp uyudum. Annemle

ve babamla vakit geçirdim. Müzik dinleyip gün ışığı için dua ettim.

İlk haftanın sonunda, yerimde duramıyordum, huzursuzdum ve cinsel arzuyla dolup taşıyordum. Onu çok fazla düşünüyordum. Yüzünü, kokusunu... Kokusundan sadece bir parçacık olsun alabilmek için neler vermezdim.

İkinci haftanın ortasında, kısmen dikkatimi dağıtarak onu düşünmeme engel olsun diye, kısmen de annemle babamın tartışıklarını dinlemek zorunda kalmamak için evden çıkabileyim diye yerel bir restoranda işe girdim.

Üçüncü haftanın sonunda, resmen yoksunluk sendromuna girmiştim. Sinirli, anlayışsız biri olmuşum. Bir doz ülkenin diğer ucundaki birine ihtiyacım vardı ve o olmayan her şey ve herkese sinirliydim.

Sanırım o da beni özlüyordu çünkü dördüncü haftanın başında işten eve dönerken bir mesaj aldım:

<Selam. Elissa beni zorla Broadway'de Wicked'ı izlemeye getirdi. Keyif aldığımı söylemekten utanıyorum. Bir dakika, erkekliğimden kurtulup hemen geri geleyim. Umarım senin yazın daha az sıkıcıdır.>

Ve işte öylece, anında sarhoş olmuşum. Hem de utanç verici bir şekilde. Kendi kendime dans edip üst kata giden merdivenleri hızla çıktım.

Annem ve babam tartışmaya, bana hoş geldin demeye yetecek kadar ara verdiler. Doğruca odama çıktım.

Elissa seni sürükledi, öyle mi? Yalan söyleme. Her zaman senin gizli bir müzikal hayranı olduğundan şüphelenmiştim zaten.

Bir dakika sonra cevap geldi.

<Evet, en karanlık sırrımı ortaya çıkardın. Yalnız kaldığımda Funny Girl müzik cd'sini takıp en iyi Babs taklidimi yapıyorum. Sonsuza kadar utanç içinde olacağım.>

Kendime hâkim olamadan kahkaha attım. *Lanet olsun! Bu hiç iyi değildi.*

Onunla seks yapmayı özlüyordum. Hepsi bu kadardı. Koridordan geçerken elini elime sürtüşünü değil. Başka kimsenin izlemediğini bildiğinde bana şefkatle bakışını değil. Öpmek için beni sürekli merdiven altlarına, banyolara ya da kostüm deposunun karanlık köşelerine çekişini değil.

Özlediğim sadece seksti.

Gözlerimi kapatıp ona tekrar mesaj atma isteğime karşı koymaya çalışırken küt küt atan kalbimi yatıştırmaya çalıştım.

Bir sorunun olduğunu kabul etmek ilk adımdır.

Ben hiçbir şeyi kabul etmiyordum.

Onu özlemiyordum.

Özlemiyordum.

“Tanrı aşkına Cassie, sana kül demeye başlayacağım.”

Ruby’nin ses tonundaki kızgınlık telefondan bile belli oluyordu ve gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum.

“Ne? Neden?”

“Çünkü o kadar büyük bir ateşle oynuyorsun ki yanıp kül olacaksın.”

Bir saatten uzun bir süredir telefondaydık. Bana yazın tanıştığı çocuğu anlattı ve cinsel deneyimlerine dair çok fazla detayla beynimi çürüttükten sonra bana Holt’la ilgili kızmaya başladı. Onunla olan anlaşmamızı onaylamadığını söylemek çok hafif kalırdı.

Ethan'la yatmaya başladıktan sonra bunu Ruby'den saklamaya çalıştım ama birkaç hafta önce beklenmedik bir şekilde eve gelip bizi salonda çıplak bulduğunda her şey berbat olmuştu. Ruby'yi hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyordum. Orada durup ikimizi de bakışlarıyla öldürmüştü âdeta. Giyinmemize bile izin vermemiş, Holt ve ben kırlentlerle vücudumuzu gizlemeye çalışırken orada durup bağırmıştı.

Ondan sonra benimle iki gün boyunca konuşmadı. Ethan'la tekrar bir araya geldiğim için bana kızgındı ama sanırım bu konuda yalan söylediğim için daha da kızgındı. O zamandan beri, bir daha ondan hiçbir şeyi saklamamaya söz verdim ki bu berbat bir şeydi çünkü bana ona karşı tekrar bir şeyler hissedip hissetmediğimi sorduğunda doğruyu söylemek zorundaydım.

"Bilmiyorum. Belki."

Memnuniyetsiz bir ses çıkardı.

"Ne yapabilirim ki Ruby? Bütün bağlantıyı koparayım mı?"

"Öyle yap demiyorum. Sadece dikkatli ol diyorum. Eğer sadece seks partneri olmayı kaldıramayacaksan, o zaman belki de bir süre ara vermelisin. Yani Ethan bir anda mucizevi olarak bütün sorunlarından kurtulmadı, değil mi?"

"Hayır ama bana mesaj atmaya başlayan oydu. Ben burada hiçbir adım atmıyorum. Sadece onun attığı adımlara karşılık veriyorum."

"O tekrar korkup kaçtığında bu seni hiçbir şekilde teselli etmeyecek."

"Biliyorum ama daha... farklı gibi. Daha cesur, daha mutlu. Bilmiyorum."

"Evet, şey... Sanırım çok fazla şikâyet edemem. Onunla tekrar yatmaya başladığından beri daha az mızumsuzsın ama

çaldığın bütün o prezervatifler için bana borçlusun.”

“Sana geri ödeyeceğim. Ayrıca artık doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

“Gerçekten mi? Birbirinizi arada hiçbir şey olmadan becerebilesiniz diye mi? Harika. Sizi o halde basmak için sabırsızlanıyorum.”

“Onun için senden milyonlarca kez özür diledim.”

“Ama bu gördüklerimi kafamdan silmeye yetmiyor.”

“Seks bile yapmıyorduk.”

“Yapmak üzereydiniz. Ayrıca Holt’un aletiyle ilgili olarak seni kutladım mı hiç? Kutlamak istedim. Çok güzel. Aslında gördüklerim arasında en güzellerinden birisi.”

Yeni kazandığım cinsel anlamda kendine güvene rağmen hâlâ kızarmayı başardım. “Şey... Gördüğün onca alet dikkate alınırsa bu çok büyük bir iltifat.”

“Gerçekten öyle. Çok büyük.”

İkimiz de güldük. Onu inanılmaz çok özlüyordum.

Ne yazık ki Ethan’ı daha çok özlüyordum hâlâ.

Cuma gecesi olmuştu ve restoran tıklım tıklımdı. Her yanıma çarpıyorlardı ve bununla başa çıkabileceğimi düşünsem de her geçen dakika daha da bitkin düşünüyordum.

“Sipariş hazır.”

Alnımdaki saçı yana çektim ve koşturarak tezgâhtaki tabakları aldım. *Bir o yana bir bu yana gidip gel, gülümse ve tabakları bırak.*

“Buyurun. Afiyet olsun.”

Restorandaki kalabalık bir türlü durulmadı ve saat do-
kuza çeyrek kala bir mola aldığımda çok yorgun ve açtım. Bir hamburger alıp yemek için arka kapıya gittim. Telefonum gelen mesajla titredi.

<Bugün aklıma harika bir fikir geldi. Üstünde "Doğal Tarih Müzesi'nde Tarihle Düşüp Kalktım" yazılı bir tişört yaptım. Onu Threadless'a götürdüm ve bir milyon dolar kazandım. Avery de bir düzine aldı. Bir hotel vârisiyle evlenip görüntüsü karıncalı seks kasetindeki kocaman aletiyle ünlü olacak, bar bar gezen sapık bir pislik olmak için tiyatro okulunu bırakıyorum. Seni tanımak güzeldi. Sevgiler, Ethan (nam-ı diğer Tişört Kralı)<

Kahkaha atıp kafamı salladım ve cevap yazdım.

Keyfini kaçırmak istemem kral bey ama Friends dizisindeki Chandler bu sloganı yıllar önce bulmuştu. Sanırım bizim gibi alt sınıftan insanların arasında kalmak zorunda kalacaksın. Yerinde olmak istemezdim.

<Kahretsin. Tamam. B Planı: Kendi Reality Show'unu çek & keyif verici madde etkisinde araba kullan. Sonra film tekliflerini bekle. Gitmem gerek. İçeceğim içkiler, becereceğim kolay kızlar var. (Şaka yapıyorum. Tek becerdiğim kolay kız sensin. Tabii şu an yapamıyorum çünkü ülkenin diğer ucundasın ama... geri döndüğünde. Olur mu?>

Lanet olsun.

Buna nasıl cevap verecektim ki?

Belki.

<Beni boş vaatlerle tahrik etme. Zalimlik bu. Sadece olur ya da tabii ki de evet de.>

Al işte! Yine kahkaha atmaya dönmüştüm.

Tabii ki de evet.

<**(Havaya kaldırılmış yumruk emoticonunun benim buluşum olduğunu farz et ve mesajın burasına ekle)** 4 hafta sonra

*görüürüz. Taş gibi bir ereksiyonu olan ben olacağım.> Mesajın sonuna gülen surat koymuş, sonra da <Bu da benim **Seks yapmayı sabırsızlıkla bekleyen emoticonum**> yazmıştı.*

Tekrar güldüm. Birdenbire sırtımdan aşağı akan terleri, ayaklarımdaki ağrıyı ve gömleğimin önündeki ızgara lekesini unuttum. Ethan sayesinde aptal gibi gülümsüyordum ve içeri girdiğimde garson kızlardan biri, park yerinde mercimeği fırına mı verdin, diye sordu bana.

Annemle babam yine bağırıyorlardı. Basit şeyler, hiçbir şey ve her şey yüzünden çocuklar gibi ağız dalaşına giriyorlardı. Dışarı çıkardım ama bu yaz sık sık olduğu gibi yağmur yağıyordu. Kulaklıklarımı takıp müziğin sesini açtım.

Radiohead dinliyordum. Evine gittiğimde Ethan bana hep onları çalardı. Dinlerken neredeyse o odamda benimleymiş ve kollarını bana dolayıp beni göğsüne çekiyormuş gibi davranabildim.

Telefonum çaldı. Ekranda adını görünce ağzım kupkuru oldu.

Tanrım!

Beni arıyordu.

Daha önce aramamıştı. Genelde mesaj atardı.

Bu kadar heyecanlanmamalıydım.

Telefonun çalmasına izin verdim. Çok hevesli görünmek istemiyordum.

İki... üç kez çaldı. Dördüncü çalışında açtım ve rahatmış gibi davrandım.

"Alo?"

"Selam."

"İı... Selam. Kimsiniz?" Aferin Cassie. Burnu biraz sürtülsün.

"Ben Ethan. Arama ekranın bunu sana zaten söylemiş olmalı. Yoksa beni 'Dünyanın En Muhteşem Yatak Erkeği' olarak mı kaydettin?"

Onun sesini duymak bana tuhaf şeyler yapıyordu ama ona bunu asla söylemeyecektim. O yüzden boğazımı temizleyip sıkılmış gibi konuştum.

"Aa! Selam."

"Selam."

Bu tuhaftı. Bizim dışımızdaki insanlar böyle yapmıyorlardı.

"Neden aramıştın?"

"İı... Şey... bilmiyorum. Ben sadece..." Son sözcük "saatçe" gibi çıktı.

"Ethan sarhoş musun?"

"Tamamen değil."

"Sarhoşluk hamilelik gibi. Ya öylesindir ya değildir."

"O zaman değilim."

"Sarhoş mu, hamile mi?"

"İkisi de. Aslında bilmiyorum. Reglim gecikti. Hamilelik de ihtimal dahilinde olabilir."

İstemedim gülümsedim. "Öyle mi?"

"Evet. Hamileliğin diğer belirtileri neler? Şimdi endişelendim bak."

Gözlerimi kapattığımda yatağının üstünde yatmış, siyah, dağınık saçlarını çekiştirdiğini hayal edebiliyordum. Hayalimde üstünde tişörtü yoktu ve saçlarına işkence etmeyen eli karın kaslarının arasındaki hatlarda geziniyordu.

Aslında ellerinden birinin telefonu tutuyor olması gerektiğini fark ettim ama fantezim daha seksiydi. O yüzden öyleymiş gibi düşündüm.

"Cassie?"

"Hımm?"

"Burada hamilelik korkusu yaşıyorum. Beni rahatlat-

man gerek." Sözcükleri biraz birbirine dolaştı. Sevimliydi aslında.

"Tamam. Özür dilerim. Birinci sınıftaki sağlık dersini pek dinlemedim ama sanırım hamileliğin ilk belirtisi yorgunluk. Yorgun musun?"

"Evet. Çok."

"Asabi misin?"

"Hem de nasıl. Çok asabiyim." Neredeyse kaşlarını çat-tığını duyar gibi oldum.

"Bu yeni bir belirti değil."

"Kapa çeneni."

"Al işte."

"Başka?" diye sordu.

"Göğüslerde hassaslık?"

"Hımmm. Bir dakika bekle."

Kıyafet sesleri duydum. "Ne yapıyorsun?"

"Tişörtümü çıkarıyorum ki göğüslerimi kontrol edebileyim. Dur... Immm... Evet. Biraz hassaslar."

Gözümde başka görüntüler de canlandı. Bu kez ellerini çıplak göğsünde gezdirdiğini hayal ettim.

Bu da onun karşısında gittikçe zayıflayan duruşuma hiç yardımcı olmuyordu. "Göğüs... kasların mı hassas?"

"Evet."

Boğazını temizledi. "Belki de gelip onları öpüp iyileştirmelisin."

Donup kaldım. Telefon seksi için mi aramıştı? Biz öyle bir şey yapmıyorduk. Ya da en azından yapmamıştık. Yani bazen sınıfta ben kızarayım diye bir şeyler fısıldıyordu ama flört etmek için pek aramazdı.

"Cassie? İyi misin?"

Belki.

Belli değil.

Göğsüm acıyla sızladı.

"Aramamalıydım."

"Neden aradın?"

Duraksadı. "Burada yatmış, seni düşünüyordum ve... sadece seninle konuşmak istedim sanırım."

"Demek öyle."

Ona neden diye sor. Ona sor da sana söyleyecek cesareti var mı gör bakalım.

Tabii ki de sormadım. Aramızdaki şey yürüyordu. İki-miz de cinsel anlamda tatmin oluyorduk. Kimse incinmi-yordu. "Seni özlediğim için aradım" ve "Seni sevdiğim için özlüyorum" gibi ifadelerden tamamen arındırılmış bir şeydi bu.

Bizim paylaştığımız, içinde bir seks serabı olan duygu-suz bir çöldü ve ikimiz de bundan memnunduk.

Aramızdaki tuhaflığı aşmak niyetiyle, "Eee, neler yapı-yorsun?" diye sordu.

"Şey... Bir işe girdim."

"Öyle mi?"

"Bir restoranda. Berbat ama paraya ihtiyacım var. Ya sen?"

"Ben de The Grove'a girmeden önce çalıştığım inşaat firmasında çalışıyorum. Saatler uzun ama para iyi."

"Hımm..."

Yine sessizliğe boğulduk. Ona onu özlediğimi söylemek çok içimden geldi ama yapamadım.

"Şey... Ben kapatsam iyi olur."

O da hissetmişti. Bu fazla samimiydi. Mucizevi bir şekil-de telefonda konuşan arkadaşlar olamazdık hemen. Mesaj-laşma farklıydı. Bir şey hissetmiyormuş gibi yapabiliydik. Daha fazlası olursa, bulanık ve tehlikeli sularda yüzmeye başlamış olurduk.

"Oldu. Tamam. Aradığın için teşekkürler."

Ethan güldü. "Evet. Sorun değil. İyi oldu. Bir dahakine mesaj atarım."

"Tamam. Olur. Görüşürüz."

"İyi geceler Cassie."

Telefonu kapatıp ofladım. Böylesi daha iyiydi.

Daha basitti.

Daha güvenliydi.

Çok korkunç bir telefon konuşmasının ardından Ethan'dan birkaç gün haber almamayı bekledim ama öyle olmadı. Haftada birkaç kez mesaj atmaktan her gün mesaj atmaya geçti. Hatta bazen günde birden çok kez mesaj atıyordu. Ufak şeyler, beni güldüren şeyler, onunla sevişmeyi değil de onu, sadece onu çok fazla özlememe neden olan şeyler... Hep cevap veriyordum. Mesajlaşmalarımız çok aptalca olsa da gittikçe uzuyordu. Konuşsak daha kolay olurdu muhtemelen ama ilişkimizdeki her şeyde olduğu gibi burada da kolaya kaçmıyorduk.

Yaz sona ermek üzereyken Westchester'a geri döneceğim günleri saymaya başlamıştım. Orayla ilgili her şeyi, evimi, okulu, sınıf arkadaşlarımı, Ruby'yi, hatta Ruby'nin berbat aşçılığını bile özlemiştim. Her şeyi özlemiştim.

Özellikle de onu.

Yine yatağa annemle babamın tartışma sesleri eşliğinde gitmiştim. O nedenle ertesi sabah aşağı indiğimde onları mutfak masasında sakince otururken bulduğumda bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım.

"Cassie, tatlım. Otur."

Babam kahve kupasını elleri arasında tutuyordu. Annemin gözleri kızarmıştı. Ortama, havayı çok yoğunlaştıran

bir son hissi hâkimdi. Tedirginlikten sırtımdaki tüyler ürperdi ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

“Neler oluyor?”

Onlar söylemeden anladım.

“Tatlım, baban ve benim sana söyleyecek bir şeyimiz var. Biz... şey... biz...”

Annem durdu. Babam elini onun elinin üstüne koydu ve masaya baktı.

“Ayrılıyorsunuz.”

Annem elini ağzına götürüp kafa salladı. Ben de kafamı salladım. Babam sonunda bana baktı.

“Bunun seninle hiçbir alakası yok evlat. Annen ve ben... geçinemiyoruz. Birbirimizi seviyoruz ama artık birlikte yaşayamayız.”

Kafamı salladım ve dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım. Masanın ortasına baktım. Bana bundan sonra nasıl olacağını anlatırlarken oraya odaklandım.

Babam bu evde kalacaktı. Annem kız kardeşinin yanına taşınacaktı. Yaz boyunca da dönüşümlü olarak onlarla kalacaktım. Bunun bana uyup uymadığını sordular. Uyaçağını söyledim.

Annem bana kahvaltı ettirmeye çalıştı. Kızarmış ekmeğimden bir ısırık aldım ve kusmak ister gibi oldum. İzin isteyip duş almaya gittim.

Duş yüzüme aktığında ağlamıyormuşum gibi davrandım.

Ofladım ve mızımızlandığım için kendi kendime kızdım. Böyle hissetmek aptallıktı. Ben yirmi yaşındaydım. Hatta bir ay kadar sonra yirmi bir olacaktım. Annemle babam ayrılıyor diye yıkılmamalıydım. Özellikle de ayrılacaklarını yıllardır bildiğim için.

Yine de yıkılmıştım.

Eve gelip onları aynı çatı altında bulamamak beni mantıksız olsa da çok üzüyordu. Annemi doğduğum evden taşınırken ve babam olmadan yeni bir hayata başlarken hayal etmek beni üzüyordu. Babamın benim yaşımda olduğu zamanlardan beri ilk kez kendi başının çaresine bakmak zorunda kalması beni üzüyordu.

Beni havaalanına götürürlerken bu durumu sorun etmiyormuşum gibi davranmaya devam ettim ama hiç de öyle hissetmiyordum. Belki birkaç ay sonra öyle olurum ama şu an değil.

Onlara sarılarak veda ettim ve Noel'de görüşeceğimizi söyledim. Sonra da bu yıl Noel'i nerede geçireceğimizi merak ettim. Hep birlikte mi olacaktık? Yoksa ben aralarında mekik mi dokuyacaktım?

Yolculuğumun geri kalanının nasıl geçtiğini anlamadım. Uçağa bindim. Uyukladım. İndim. Dolu gözlerle aktarmamı bekledim. Başka bir uçağa daha bindim.

Yerimi şaşırmış gibi hissediyordum.

Ve yalnız...

Dün gece Ruby'yle konuştum. Ona neler olduğunu anlattım. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım ama o sesimden anlayabildi. Hafta sonunu kısa kesip beni havaalanından almayı teklif etti ama ona bunu yapamazdım. Yeni sevgilisiyle mutluydu ve dersler başlamadan önce kalan son birkaç özgür günün tadını çıkarmayı hak ediyordu. Şu an ihtiyacı olan en son şey, Amerika'nın salgın gibi yayılan boşanma oranının en son kurbanını teselli etmek zorunda kalmaktı.

Uçak yere indiğinde sırt çantamı alıp çıkışa giden uzun yolu yürümek için diğer herkesin geçmesini bekledim. Uçuş görevlileri beni uğurlarken ve tekrar kendileriyle uçmamı umduklarını söylerlerken sinir bozucu derecede

neşeliydiler. Havaalanında etrafımdaki herkes sarılıyor, öpüşüyor ve sevdiklerini selamlıyorlardı. Kısmen yolumu kapattıkları için ama daha ziyade sadece onları gözlemlemek mutluluklarından bir parça da bana geçebilirmiş gibi hissettirdiği için durup onları izledim.

Zaten boş evime dönmek üzere taksiye binmek için hiç acelem yoktu.

Önümdeki aile sonunda çekildiğinde gelen yolculara ayrılan alanın diğer tarafında duran, uzun boylu, dağınık saçlı, koyu renk kıyafetli tanıdık birini görünce nefesim keşildi. Düşünceli bir ifadesi vardı ve sanki burada olduğu için ona kızıp kızmayacağımdan emin değilmiş gibi gergin ve endişeliydi.

Kızgın değildim. Aslında öyle mutluydum ki ağlayabiliirdim.

Duygulandığımı görmüş olacak ki ellerini cebinden çıkarıp bana doğru yürüdü.

İyi görünüyordu. Çok, çok iyi.

Çok seksi bir şekilde ilerliyordu ama duruşunda bastırılmış bir telaş hissi vardı. Sanki koşup beni bunca insanın önünde havaya kaldırıp döndürmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Ona yapmak ve söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Önümde durduğunda sırt çantamı alıp yere koydu. Sonra kollarını bana dolayıp beni nazikçe kendine çekti. Boynuna sarıldım. "Annen ve babana üzüldüm. Çok berbat bir durum," dediğinde ağlamamak için alnımı omzuna bastırdım.

Etrafımızdaki insanlar yavaş yavaş dağıldılar. Bense orada durup onun beni rahatlatmasına izin verdim. Bugün her ne kadar sempatiye ihtiyaç duysam da, bana sempati duyanın o olmasına ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu o âna kadar fark etmemiştim.

O bana sarılıp saçımı okşarken bütün her şey geri planda kalmıştı ve "Seni özledim," diye fısıldadığında ben de ona aynı şeyi fısıldadım ve sadece seks partneri olduğumuza dair yanlış tuzla buz oldu.

Evime vardığımızda saat geç olmuştu ve ben çok bitkinim. Ethan kapıyı açıp valizimi odama taşıdı. Sonra dönüp bana sarıldı. Öyle sıcaktı ve öyle hoş bir his bırakıyordu ki kendimi ona doğru bıraktım ve neredeyse kendimden geçtim ama bedenimi baştan ayağa saran yoğun seyahat pisliği tam anlamıyla rahatlamama engel oldu.

"Duş almam gerek."

"Tamam. Sana yiyecek bir şeyler yapmamı ister misin?"

"Yiyecek hiçbir şeyimiz yok."

"Ben gidip bir şeyler alabilirim."

Bu tatlılığa bir son vermesi gerekiyordu. Başım zaten yeterince dertteydi.

"Hayır, teşekkürler." Onu otursun diye yatağıma ittim. "Kal. Çok uzun sürmez."

Bornozumu alıp banyoya gittim. Sıcak su tenime değdiğinde öyle güzel hissettirdi ki inledim. Her yerimi iki kez sabunladım. Sonra duştan çıkıp dişlerimi fırçaladım.

Tekrar yatak odasına döndüğümde Ethan tam da bıraktığım yerdeydi. Ben yaklaşırken beni izledi ve bakışları, beni ne kadar istediğini gösterdi bana. O tanıdık kontrol hissi yoğun bir şekilde geri geldi ama yanında başka bir şey daha vardı. Daha derin bir arzu. Uzun zamandır hissetmek için kendi kendime izin vermediğim bir şey. Tüylerimi diken diken edip kalbimde kıpırtılar olmasına neden oldu çünkü biliyordum ki bu bir şeyleri tanımlayacak o anlardan biriydi.

Beni ve bizi tanımlayacak anlardan biri.

Bu düşünce olduğum yerde kalmama neden oldu. Daha önce de bu noktaya gelmiştik ve geçmişte elinden geleni yapan, bizi daha fazlası olmaya zorlayan hep bendim.

Ama bu kez öyle olmayacaktı.

Eğer istiyorsa sormak zorunda kalacaktı. İstemiyorsa da kalbim daha fazla yara almadan çekip gitmeliydim.

Bekledim. Ayağa kalkıp bana doğru gelirken neredeyse hiç tereddüt etmedi. Elimi tutup beni kendine çekti. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni nazikçe, son derece nazikçe öptü. Dudakları sıcak, dili yumuşaktı. Saniyeler içinde damarlarımda kavurucu bir sıcaklık gezinmeye başladı ama onun beni ele geçirmesine izin vermedim. Bu kez Ethan bizi yönlendirmeliydi. Eğer ben geri durursam, onun götürdüğü yöne gitmek isteyip istemediğime karar verebilirdim.

Öpücükleri daha şehvetli bir hal aldı ama hâlâ ölçülüydü. Herhangi yanlış bir adımın kaçmama neden olacağını biliyor ve bunun olmasına izin vermemeye kararlı gibiydi. Bornozumun kuşağına dokunup yavaşça çözerken bir eli yüzümde kaldı. İki yana açarken parmak uçları göğsüme değdi. Kendimi çok çıplak hissettim ama orada durdum ve o korkmuş, tüyleri diken diken olmuş tenimin her bir milimine cinsel olmaktan çok daha öte bir şekilde sahip olurken korkuyla mücadele ettim.

Bornozumu omuzlarımdan geriye itti. Bornoz yerde birikti. Bedenimin daha çok yeri açıkta kaldı.

Ağırdan aldı. Dudakları parmaklarının izinde gitti. Yangınlar başlatıp o yangınları körükledi. Kendini bedenime mühürledi. Bu his başımı öylesine döndürdü ki ayakta kalmak için omuzlarına sıkıca tutunmak zorunda kaldım. Anlayıp beni kucağına aldı ve yatağa yatırdı. Sonra hiç hız kaybetmeden yaptığına devam etti. Göğsümü, sonra da elleri göğüslerimi sıcak tutarken aşağı inip karnımı öptü.

Sıcak nefes dokunduğu her şeyi ateşe veriyordu. Daha da aşağı indi. Bacaklarını itti. Beni kendine açtı ve dudaklarını bacaklarının arasına değdirdiğinde inledi. Boğuk nefesler bana bunun hayalini ne kadar çok kurduğunu gösteriyordu. Ben de bunun hayalini kuruyordum ama gerçeği çok daha etkiliydi. Saçından sıkıca tuttum. Onun ritmine uygun olarak zamanla daha hızlı ve daha sert kasılıp gevşedim.

Bu normalde olduğumuzdan daha farklıydı. Gözlerimi kapalı tutmaya ve hiçbir şey değişmek zorunda değilmiş gibi yapmamaya çalıştım ama o bana izin vermedi. Durduğunda belimi öyle büktüm ki neredeyse havaya kalktım.

Ona tutunmaya, bitirmesini sağlamaya çalıştım.

O ayağa kalkarken yatak çöktü.

Göğsüm panikle sıkışırken gözlerimi açtım.

Ama sadece ayakkabılarını çıkarıyordu. Onları yere atıp çoraplarını çıkardı.

Boğazını temizledi. Gergin olduğunu düşündüm ama öyle değildi. Dikkatimi yüzüne vermemi istiyordu, ayaklarına değil. Ona baktığımda önce tişörtünü çıkararak yavaş yavaş soyundu. Onu yere bıraktığında durakladı. İşte o anda heyecanlıydı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yani gönüllü olarak çıplak kalmamıştı.

Büyülenmiş bir halde izledim.

Sanki kendi kendini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Kot pantolonunun düğmesini açtı ve aşağı sıyırdı. Sonra benim için striptiz yaptığına inanamıyormuş gibi kafasını salladı. Üzerinde bir tek iç çamaşırı kalmıştı. İç çamaşırı her bir milimini sıkıca sarıyordu.

Cinsel birleşmelerimiz sırasında ona ne kadar az baktığımı fark ettim. Onu böyle izlemek neredeyse yanlış gibi geldi. Benim olmadığı için izlememeliymişim gibiydi. Her

hattı tanıdıktı ama asla duvarımda asılı olmayacağını bildiğim ve uzaktan hayranlıkla baktığım bir sanat eseri gibiydi.

Yine de bu ufak gösteri bana, ona sahip olmamı istediğini gösteriyordu.

İç çamaşırını aşağı indirdi ve o anda bir tek o vardı. Göz kamaştırıcı bir şekilde çıplaktı. Utanıyordu ama bakmama izin verdi. Bütün damarlarımın genişleyerek bedenimin her yerine ilerleyen bir kan yaydığını görüyor muydu?

Onu, her bir parçasını ne kadar çok istediğimle başa çıkamaya hiç müsait olmadığımı biliyor muydu?

Aramızdaki sessizlik büyüdü. O, orada çıplak bir halde durmuş, daha fazlası olmak için sessizce izin istiyordu ama benim ona cevap vermeye yetecek cesaretim yoktu.

Kalp atışlarım hızlandı. Yatakta geriye yaslandım. Saniyeler içinde sıcak ve rahatlatıcı bir halde yanımdaydı. Yüzümü öptü. Ellerimi gözlerimden çekti.

“Saat geç oldu. Yorgunsun. Gitmemi istersen söyle.”

Gitmesini istemiyordum.

“O kadar geç değil,” dedim.

“Çok geç mi?”

Gözlerimi açtım. Savunmasız ve gergin bir ifadeyle bana bakıyordu. Artık saatteki rakamlardan bahsetmiyordu.

Ne demem gerektiğini bulmaya çalışırken beynimin çarkları hızla döndü.

Kafamın bu kadar karışık olmasını istemiyordum ama ilişkimiz Çin usulü ip bulmacası gibiydi ve bizi birbirimize yaklaştıran her ip bizi uzaklaştırıyordu da. Geriye gitmeden ilerleyebileceğimiz bir zaman gelecek miydi?

Beni öptü ve keskin nefes alışını bana sakın olmaktan çok uzak olduğunu gösterdi.

Sadece kendi isteğiyle bana o sözcükleri söyletebilirmiş gibi dudaklarıma, “Bana çok geç olmadığını söyle,” diye fısıldadı. “Bizim için artık çok geç olmamasına ihtiyacım var.”

Boynumu öptü ve düşünmeye çalışırken gözlerimi kapattım.

O an bu andı. Benim seçim yapabileceğim an. Bu andan itibaren, geleceğim iki belirgin zaman dilimine ayrılacaktı. Birinde onu üstüme çekip becermekle sevişmek arasındaki farkı bana göstermesine izin verecektim. Diğerindeyse onu itecek ve sonsuza kadar keşke deyip merak etmeye razı olacaktım.

Ben kumar oynayacak türden bir tip değildim. Bazı insanların kaybetme riskinin çok yüksek olduğu oyunlara nasıl bağımlı olabildiklerini asla anlamamışımdır. O insanlar aptal değiller. Olasılıkların lehlerine olmadığını biliyor ama yine de kaybetme lüksleri olmadığından daha fazlasını riske atıyorlardı.

Şu anda, sanırım sonunda anlamıştım.

Onları harekete geçiren kaybetmek değildi. Büyük bir kazancın, parlak ışıklarla yazılmış “En Büyük İkramiye” yazısının ve Sonsuza Kadar Mutlu Bankası’ndan yüklü bir çekin ufacık ışıltısıydı. Ellerini ceplerine sokmalarına neden olan bu heyecandı. Top düşmeden, kartlar çevrilmeden ya da zar gelmeden önceki mutluluk verici, kalp çarptıran o andı.

“Cassie?”

Bire bin... İki bin... Yetmiş bin.

İkinci sayı neredeyse her zaman alakasızdı. İnsanların risk almalarını sağlayan o bir sayıydı. O tarifi zor, sihirli bir.

“Lütfen bana bak.”

Baktım. Baktım ve gördüm. Kalbindeki iyi niyeti, zarar görmüş, ürkek egosunu gördüm.

Onu şehvetle öptüm. O da beni öpmeden önce şaşkınlıkla homurdandı.

Onu öptüm ve çekiştirdim. Bedenini üstüme çektim. “Sadece seks” ifadesinin üzerine basıp geçmeye ve orada daha güvende hissedip hissetmeyeceğimi görmeye çalıştım. Kalçalarını tuttum ve onu istediğim yere çekmeye çalıştım. Karşı koymaya çalıştı ama ısrarcıyım ve kalçamı kaldırıp o güçlükle nefes alıncaya kadar ona süründüm. Çarpılmış gibi bir ses çıkardı.

“Ahh Cassie! Bekle...”

Ben aletini okşarken kafasını indirdi ve bedenini öylesine sıkı ki yangınını dindirmek için bana teslim olmaktan başka çaresi yoktu.

İçime girdiği an, bu kadar güzel hissettirmesine hazır olmadığımı fark ettim ve bedenimin onun aletinin etrafında şişip âdeta mutluluktan havadan uçmasına da.

Son seks yaptığımız zamanla mesajlaşmalarımız arasındaki bir noktada, hislerimi ayrı tutma yeteneğimi kaybetmişim ve şimdi “Sadece seks” bir seçenek bile değildi artık. Kasığı sonunda kasığıma temas edince uzunca inledi. Sonra durup birkaç saniye sığ nefesler alıp verdi.

Bu onun için de benim için olduğu kadar korkutucu muydu? Yoksa o ufacık mutluluk ihtimalini o da mı hissediyordu?

Hareket etmeye çalıştım ama beni bastırdı.

“Dur. Bekle.”

Derin bir nefes alıp geri çekildi. Sonra yavaşça ve kararlılıkla tekrar içime girdi. Ethan beni becermiyordu. Benim bunu, yani bedeninin bana niyetini belli etmeye çalışmasını hissetmemi istiyordu.

“Cassie, gözlerini aç.”

Açtım. Yüzü, bedeninin hiç olmadığı kadar çıplaktı. İçime her hassas giriş çıkışı ses çıkarmadan ağzını hareket ettirişinden okunuyordu. Artık nasıl hissettiğini gizlemeye bile çalışmıyordu.

“Seninle birlikte olmak istiyorum. Lütfen. Beni yalvartma çünkü yalvaracak kadar çaresizim ve yemin ederim ki yalvarışım hiç güzel olmaz.”

Daha hızlı hareket etmeye başladı. Bacağımı beline doğru götürdü ve daha derine girip benim tepkilerimi izledi. Bakışlarımı kaçırmamam için sessizce yalvardı.

“Lütfen bir şey söyle.”

Sesi gergindi, alçak ve pürüzlüydü. Hareketleri yüzünden kesik kesikti. Yaptığı şey fiziksel ve duygusal olarak çok fazlaydı.

“Sadece evet de,” derken nefes nefeseydi. “Sensiz yaşamaya çalışmaktan öylesine yoruldum ki. Sen yorulmadın mı? Her şeyi istemiyormuşsun gibi davranmaktan. Bu kez yürütebileceğimi düşünüyorum. Yani ilişkimizi. Lütfen. Denemek istiyorum.”

Hareketleri iyice hızlandı ama hâlâ gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Tırnaklarımı sırtına bastırıp saçını çektim; kalçasından tutup belimi büktüm.

“Cassie, lütfen.” Zor dayanıyordu. Ben de aynı durumdaydım. Ona hayır diyemezdim. Oynadığım en kötü kumar olabilir ama belki aradığım oydu. Benim için yaratılmış tek kişi... Bu riski nasıl göze almayabilirdim ki?

“Evet.”

Gülümsemesindeki eşsiz rahatlama hissini görmeye yetecek kadar dayandım. Sonra gözlerimi açık tutamadım artık ve öylesine büyük bir hızla uçuyordum ki omzunda geveledim. Evet kelimesini tekrar tekrar söyledim. Bütün dünyam orgazmımla muhteşem bir uyum içinde kasılıp gevşerken nefesimi tuttum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

En seksi ve en çaresiz anlarımızda bile asla böyle inanılmaz olmamıştı. Kafasını boynuma gömüp inlediğinde hâlâ bu hissin tadını çıkarıyordum.

“Cassie ben... Tanrım! Seni seviyorum. Seni seviyorum.”

Bedeni sarsılırken onu tuttum. Saçını okşadım ve ikimizin de titremesi dinene kadar ona sarılarak bekledim.

Bedenimde bir sürü duygu dönüp durdu ve birbirine karıştı; asla bitmeyecekmiş gibi gelen bir kıvılcıma neden oldu ve nabzımı hızlandırdı.

Bu his dindiğinde hâlâ bana sarılmış bir haldeydi. Hâlâ içimdeydi.

Onu bırakmak istemedim. Bırakamazdım.

Çok uzun zamandır ona gözlerimi karartmıştım. Gözlerimi güzelliğine, kulaklarımı çekiciliğine kapatmıştım ama kalbim...

Kalbimi hissetmek istemediğim şeylere karşı taşlaştırmaya çalıştım ama işte burada durmuş, o şeyleri yine de hissediyordum.

Kalplerimiz kadar güçlü olmalarına rağmen, yumurta kabuğundan yapılmış gibilerdi ve bazen açılmaları için, neredeyse vazgeçtiğimiz birinin bize aşkını ifade etmesi yetiyordu.

YİRMİ

ŞİMDİ VE O ZAMAN

Günümüz

New York City, New York

Graumann Tiyatrosu

Sahne makyajımdan kalanları temizlemek için yüzüme ılık su çarptım. Hafif dokunuşlarla yüzümü kuruttuktan sonra aynadaki yabancıya baktım.

Upuzun kirpikler, pembeymiş gibi boyanmış yanaklar ya da Lolita kırmızısı dudaklar yok. Sadece ben. Solgun, lekeli tenim, dünyanın ağırlığı altında ısıldayamayacak kadar bitkin düşmüş zeytin yeşili gözlerim, parlayamayacak kadar spreyle kaplanmış kahverengi saçlarımla ben.

Dış görünüşüm bana fena gelmiyordu. Her şey orantılıydı.

Yine de bana bakan bu kadına gelince, onca zaman boyunca bir aşamada sanırım onu ne kadar beğendiğimi unutmuştum.

Yeni terapistimin yardımı dokunuyordu. Dört seansta, çok ilerleme kaydetmiştik.

Birçok farklı konudan konuştuk: çocukluğum, aşırı eleştirel bir yapısı olan annem, duygusal anlamda mesafeli

babam, insanları memnun etme arzum, annemle babamın boşanması ve tabii ki de Ethan.

Her zaman Ethan.

Bana nasıl tanıştığımızı, ilk öpüşmemizi, ona âşık olduğumu fark ettiğim ânı anlattırdı.

Beni ateşlediği bütün o yolları hatırlattı.

Kötü zamanlardan da bahsetmek zorunda olduğumuzu biliyordum. Aynı şeyleri tekrar yaşamak konusunda tereddütlüydüm sadece.

Kapı çaldı.

“Gel.”

Gelenin o olduğunu anlamak için arkama dönmem bile gerekmedi.

Arkamda durdu. Bana dokunmasa da göğsünden sıcaklık geliyordu. Beni aynada incelerken ben de ona baktım.

“Bu akşam muhteşemdin.”

Kafamı salladım. “Hayır, sen öyleydin. Ben sadece senin muhteşemliğinden etkilendim.”

“Ben öyle hatırlamıyorum.”

“Çünkü sen bana kendimi iyi hissettirecek bütün doğru şeyleri söylemeyi biliyorsun.”

“Aa, öyle mi? Sana iyi mi hissettiriyorum?”

Yaklaştı ama bana sarılmadı. Sadece temas etti. Varla yok arasıydı. Benden çok daha uzundu. Kafam çenesine değiyordu.

“Bugünlerde tek istediğim sana iyi hissettirmek,” derken sesi alçaktı. “Nasıl iyi hissettirmemi istersen.”

Eminim bu dediğinin aşırı derecede tahrik edici olmasını planlamıyordu ama öyleydi. Benimle sevişmesinin bana inanılmaz iyi hissettireceğini düşünmeden edemiyordum ve Tanrı biliyor ya, gerginliğimi biraz atmak bana iyi gelebilirdi. Ama Dr. Kate’le konuşurken, bunun yanlış yöne

doğru atılan çok büyük bir adım olacağını fark ettim. En azından şimdilik.

Ethan da bunu biliyor, sahne dışındaki ilişkimizi mümkün olduğunca arkadaşça tutmaya çok özen gösteriyordu. Bu resmen işkenceydi. Bunun iyi bir fikir olduğunu anlamak durumu daha da kolaylaştırmıyordu maalesef.

Şu an bile, onun bana dokunmamak için mücadele verdiğini görüyordum.

Aynadaki yansıma, "Göz kamaştırıcı olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi. Ben de geriye, ona doğru yaslandım.

"Kırışıklıklar oluşmaya başladı."

Kollarını bana doladı. "Daha neler?"

"Sahne makyajı yüzünden sivilcelerim çıktı." O çenesini omzuma koyarken ben de parmaklarımı parmaklarına doladım.

"Benim de. Ne olmuş?"

"Geçen gün çenemde bir kıl buldum. Bir benin içinden çıkan uzun, siyah bir kıl. Resmen bir cadıya dönüşüyorum. Fırsatın varken kaç."

Neşeyle güldü ve burnunu yanağıma bastırdı. "Bir daha asla kaçmayacağım. Lütfen beni kesinlikle çok güzel olduğundan başka bir şeye ikna etmeye çalışmayı kes çünkü öyle bir şey olmayacak. Mükemmelsin. Her zaman öyle oldun. Her zaman öyle olacaksın. Olduğun gibi. Sivilceler, kırışıklıklar, cadılara özgü çene kıllarıyla bir bütün olarak."

İşte öylece, kafamda kurduğum bütün o kusurlar yok oldu.

"Taraflısın sen," deyip ondan uzaklaştım ve biraz pudra sürdüm.

Makyaj masasına yaslanıp izledi. "Tamamen taraflıyım. Bununla gurur duyuyorum. Biraz parlatıcı sür."

Ona döndüm. "Ne? Bana daha az önce beni doğal halimle sevdiğini söyledin."

"Öyle zaten ama ruj sürerken dudaklarını büzüşünü izlemekten de hoşlanıyorum. İnanılmaz seksi bir şey." Bir sandalye çekip oturdu. "Aslında önce sür, sonra sil. Sonra tekrar sür. Ben dur diyene kadar bu şekilde devam et. Bilgin olsun. Bir süre burada kalabiliriz."

Gülümseyip parlatıcımı aldım. Sonra çubuğunu çıkarıp ona doğru tuttum.

"İstediğin bu mu koca çocuk? Bu süngerimsi, ıslak ucu dudaklarıma sürmem mi? Bu seni tahrik mi ediyor?"

Ellerini üst bacaklarına bastırırken bütün bedeni ürperdi. Sonra gözlerini kapatıp dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü ovuşturdu.

"Beni hiçbir savunma mekanizmamın olmadığı görüntülerle boş yere tahrik ediyorsun. Üç yıldır seks yapmam sana hiçbir şey ifade etmiyor mu kızım? Ateşleme fitilim çok kısa."

"Ateşleme fitilini gördüm ben. Gerçekten hiç kısa değil."

Bir ses çıkarıp banyoya doğru gitti. "Burada bekle. Bu uzun sürmez."

O kapıyı çarparken güldüm.

Yaklaşık olarak üç dakika sonra geri geldi. Ben toplanmayı bitirirken koltuğa oturdu.

"Eee? Dr. Kate'le nasıl gidiyor?" diye sorarak konuşmamızı müstehcen olmaktan uzaklaştırıp tekrar normale döndürdü.

"O harika. Ama ona Dr. Kate demek biraz tuhaf. Dr. Drew gibi, kendi sohbet programı falan olması gerekiyor-muş gibi hissediyorum."

"Evet ama Dr. Drew'un aksine, Kate onun soyadı."

Durdum ve ona döndüm. "Ben adı olduğunu sanıyordum."

“Öyle zaten.”

“Ama... O halde...”

“Kate Kate. Evet. Büyük bir gayrimenkul komisyoncusu William Kate’le evlenmiş.”

“Demek öyle. O zaman ben Taylor Swift’le evlenirsem, onun adı da Taylor Taylor olurdu.”

Ethan’ın gözleri parladı. “İl... O zaman bu konuda fikir yürütelim. Düğün gecesi nasıl olurdu?”

Bacağına vurdum.

“Hayır, gerçekten,” deyip öne doğru eğildi. “Gerçekten bilmek istiyorum. Tutkulu bir şekilde öpüşüp birbirinizin kıyafetlerini çıkardığınız kısımdan başla.”

Güldüm ve toplanmaya devam ettim.

Birkaç saniye sessizce beni izledi. Sonra, “Yani biz evlenirsek benim soyadımı alır mıydın? Yoksa benim Ethan Taylor-Holt olmamı mı beklerdin?” dedi.

O anda birdenbire yüzümdeki bütün kan çekildi.

Ethan güldü. “Cassie sakın ol. Sana benimle evlenip evlenmeyeceğini sormuyorum.”

“Hıı. Tamam.” Ciğerlerim tekrar çalışmaya başladı.

Ethan bana hafifçe gülümsedi. “Henüz.”

Dr. Kate bacak bacak üstüne atarken, ben de kocaman deri koltuğa yerleştim. O mükemmel sarışınlığı ve özel tasarım ayakkabılarıyla, üstü çerçeveli altı cam olan seksi gözlük reklamlarına ait gibi duruyordu.

“Merhaba Cassie. Nasılsın?”

“İyiyim.”

Dr. Kate bana bir bakış attı. Anlamsız, otomatik cevaplara başvurmamam gerekiyordu. Hislerimi mümkün olduğunca dürüst bir şekilde ifade etmem, tanımlamam ve onlara yüzleşmem gerekiyordu.

"İmm... Tamam. Ben... gerginim. Kafam karışık. Biraz da midem bulanıyor."

"Hı hı." Bu öz farkındalığımı gülümseyerek ödüllendirdi. "Oyun nasıl gidiyor?"

"İyi sanırım. Ön gösterimler ilgiyle karşılandı. Şehirde de oyun hakkında herkes iyi konuşuyor."

"Gala bu akşam, değil mi?"

"Evet."

"Beklentilerin neler?"

"Endişeden kendi kendimi hasta edeceğim. Sonra biraz odaklanma egzersizi yapıp tamamen başka birine dönüşebileceğime ve bastırılmayan güvensizliklerimin görünmez olacağına ikna etmeye çalışacağım kendimi."

Doktor bu kez bana gerçekten gülümsedi. "Bu kulağa çok yorucu geliyor. Ethan nasıl?"

"Sinir bozucu derecede sabırlı, anlayışlı, inanılmaz sakin. Yani en azından söz konusu biz olduğumuzda. Oyunla ilgili gergin tabii ki de."

"Onun bu sabrı sinirine dokunuyor gibi."

"Dokunuyor. Her şey çok kolaymış gibi davranıyor."

"Eminim öyle değildir ama o çok uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyor. Bu senin daha beşinci seansın. Bence dikkate değer derecede iyi gidiyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Bu süreci kabullenmenden etkilendim."

"İyileşmek istiyorum."

"Biliyorum. Böyle düşünmen, iyileşmeni gerçekleştirmen için muhteşem bir platform."

Eteğimi onuncu kez düzelttim. Ama bu gerginliğimi azaltmadı. Dr. Kate sabırla bekledi. Hazır olduğumda başlayacağımı biliyordu.

"Şey... Dün gece rüyamda yine onu gördüm. Geçmişteki halini. O anki haliyle şimdiki halim arasında öyle çok benzerlik görüyorum ki."

"Sen şu an kendini nasıl görüyorsun?"

"Temkinli. Kendimi korumayı çok istiyorum."

"Kendini korumakta başarılı olduğunu hissettiğin bir an var mıydı?"

"İlk ayrılığımızdan sonra evet. Bir süre."

Defterine bir şey yazdıktan sonra tekrar bana baktı. "Eğer bana o anki halini tasvir edecek olsaydın, ne derdin?"

Birkaç saniye düşündüm. "İlk kez kalbimi kırdığında kendimi bir kaleye kapatmaya çalıştım. Yüksek, delinmez duvarları olan bir kaleye."

"Peki Ethan bu senaryoda neydi?"

"O... karşı konulmaz bir güçtü ve duvarlarımı ne kadar yüksek inşa etsem de yine de içeri girmenin bir yolunu buldu."

"Sen de onu dışarıda tutmak için mücadele verdin."

"Hem de her gün."

"Peki onunla tekrar cinsel bir ilişkiye başladığında bu daha mı zor oldu?"

"Evet." *Bin kat daha zor.*

"Benzetmende, hiçbir dış güçten etkilenmeyen biri olmayı denemişsin. Ne değişti?"

Her şey.

"Benden kapıyı açmamı istedi."

Bedenimin aşağılarında ısrarcı bir kıpırtıya uyandım. Sonra boynumdaki dudakları, göğüslerimdeki elleri, popoma baskı yapan sertliği fark edince anladım ki...

Ethan beni havaalanında karşılamıştı.

Ethan tekrar deneyebilir miyiz diye sormuştu.

Ethan bana beni sevdiğini söylemişti.

Ethan bana, sabah benimle sevişebilmek için gece burada kalacağını söylemişti.

Sabah olmuştu ve... gitmemişti. Korkmamıştı ve sözünü yerine getirmeye niyetli gibiydi.

Ben de özellikle onun bana sarılış şekliyle cesaretlendim. Sanki bütün gece bana sarılmış ama bana bu şekilde dokunmaktan kendini alıkoymuş gibiydi.

Beni öpüp emmeye devam etti. Arkama ulaşip parmaklarımı saçlarına daldırdım. Nazikçe omzumu ısırdığında her zaman böyle uyandırılmak istediğimi aklıma kazıdım.

Bana sürtiñmeye devam ederken alçak ve şehvetli bir ses çıkardı. Onu öyle çok istiyordum ki bu his rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Pürüzlü sesimle, "Günaydın," dedim.

"İmmm..." Dudakları tenimde titreşirken bir elini karnıma, sonra da daha aşağı indirerek en çok kıpırtı duyduğum yerime bastırdı. Belimi ona doğru büktüm ve bedenimi azıcık kıpırdatacak yavaşça içime girdi.

Nefesimi tuttum. Bu his çok fazlaydı. Sonra omzuma nefes verdiğinde uzunca inledim.

Bedenlerimiz tamamen birleştğinde, "İşte şimdi günaydın," dedi.

Sonra bir günün ne kadar aydın olması gerektiğini baştan tanımlamaya koyuldu.

Hem de iki kez.

Dr. Kate not defterine bir şey yazdı ve "Yani onu tekrar kabul ettin, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Devamlı duruşlarını değiştirdiğim bacaklarımı inceledi. "Bu zor bir karar mıydı?"

Bacaklarımı tekrar serbest bıraktım ve ellerimi dizlerime koyup oturdum. "Evet ve hayır. Onu çok özlemiştim. Sonunda ona sahip olmak için kendi kendime izin vermek rahatlatıcıydı."

"Ama..."

"Ama..." Bunu yapmak zordu. O kadar uzun bir zamanı o hislerden saklanarak geçirdim ki onlardan bahsetmek bana çıplakmışım gibi hissettirdi.

"Bir dakika durmaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. İyiyim." Derin bir nefes aldım. "Başlangıçta temkinliydim. Onda eski halini arıyordum ama ilk başta o hali görünürlerde yoktu."

Perşembe gecesi. Cuma. Cuma gecesi. Cumartesi.

Ethan eve gitmedi.

Yiyecek almak için bir kez dışarı çıkması hariç üstünü giymedi. Yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı.

Bana yemek yaptı. Hem de çıplak. Mutfaktaki becerileri yatak odasındaki becerileri kadar insanın aklını başından alacak türdeydi ve bu oldukça etkileyiciydi.

Cumartesi akşamı beni sinemaya götürdü. Biletimi falan aldı. Elimi tutup gerçek bir erkek arkadaş gibi davrandı.

Bu tuhaf ama güzeldi. Bu geçici bir dönem olabilir diye tadını çok fazla çıkarmak için kendime izin vermedim. Yani daha önce de bu aşamaya gelmiştik ve nasıl sonuçlandığına bir bakın!

Bu kez gerçekten farklı olmasını diliyordum.

Işıklar kapanır kapanmaz eğilip beni öptü. On dakika içinde benim elim kasığında, onun dudakları da boynumdaydı. Ekranda bir şeyler patlamaya başlayınca orayı terk ettik.

Yüzümü elimle yellemek için kendimi tutum.

"Uzun süren duygusal mesafeniz birleşmenizin oldukça... ateşli geçmesine neden olmuşa benziyor."

“Öyle de diyebilirsiniz.” Birbirimize doyamıyorduk. Bu çok heyecan verici bir durumdu.

“Peki ya sonra?”

“Sonra...” Ellerime baktım. “Baş başa olmayı bırakmak ve diğer insanların arasına karışmak zorunda kaldık.”

“Sorun bu muydu peki?”

“Sorunlarımızın başlangıcıydı. Evet.”

Pazar akşamı, küçük kozamızın sonsuza kadar süremeyeceğini biliyorduk. Birazdan düş alıp Ruby’yi havaalanından almaya gitmek için hazırlanmak zorundaydık. O tekrar bir araya geldiğimizi bilmiyordu. Ne kadar mutlu olacağını bir derece tahmin edebiliyordum ancak. Ayrıca yarın dersler başlıyordu. Yani Ethan bu gece kendi yatağında uyumak zorundaydı.

Gerçek hayata dair göz ardı ettiğimiz ufak detaylar sivri uçlarını narin kozamıza batırarak içeri girmeye başlamışlardı.

Ben gergindim. Bu hafta sonu olduğum orgazmların sayısı düşünülürse bu çok büyük bir başarıydı.

Ethan’a doğru sokulup kalp atışlarını dinledim.

“Yarın ne yapacağız?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Okulda.”

Kalp atışları oldukça sakin kaldı. Şaşırdım. Göğsünde bir şekil çizdim. Elini elimin üstüne getirdi. Parmaklarıyla yumruğumu okşadı.

“Bana deli diyebilirsin ama derse gidebileceğimizi düşündüm. Hani bir şeyler öğrenmek, oyunculukta iyileşmek, belki de mezun olmak için.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Beni altına aldı ve suratımı ellerinin arasına aldı. Ağırdı ama basınç hoşuma gitti. Bu bir şekilde iç rahatlatıcıydı. Sanki tamamen buradaymış, aklı başka bir yerlerde değilmiş gibiydi.

"Eğer birlikte olduğumuzu saklamamamız gerektiğini düşünüp düşünmediğimi soruyorsan o zaman hayır. Okuldaki her erkeğin bilmesini istiyorum. Belki o zaman azgın aylar gibi etrafında dolanmayı bırakırlar."

"Kimse etrafımda dolanmıyor," derken sırtını okşadım.

Alaylı bir kahkaha attı. "Tabii, tabii."

"Kim?"

Yanağımı, çenemi, boynumu öptü. "Herkes. O okulda aleti olan bütün yumuşak herifler senden bir parça koparmak istiyorlar: Lucas, Avery, Sıkıcı Nick, Matt Damon'a benzeyen şu tuhaf çocuk. Benim duymadığımı sandıklarında hep yorumlar yapıyorlar. Ayrıca lanet Connor'dan hiç bahsetmiyorum bile..."

"Hı, anladım."

Beni öpmeyi bıraktı. "Neyi?"

"Mesele Connor demek."

Öperek tekrar boynumdan yüzüme çıktı. "O bir pislik."

"Hayır, değil. Benimle ilgili hiçbir cinsel yorum yapmadı."

"Aynen. Sorun da bu."

Dirseğine dayanıp saçımı yüzümden geri çekti. "Diğer bütün o pisliklerin seninle ne kadar yatmak istediklerinden bahsetmeleriyle başa çıkabilirim çünkü onların hepsi laf. Ama Bain'e gelince, o adi herif sadece seni becermek istemiyor. Daha fazlasını istiyor. Seni gerçekten seviyor."

Bunu onu öyle aşağılayarak söyledi ki güldüm. "Pislik! Şimdi ondan neden nefret ettiğini anlayabiliyorum."

Ethan gülümsedi ve kafasını salladı. "Gülebilirsin ama her konuştuğunuzda, yüzünde onu yumruklamak istememe neden olan duygu dolu, vıcık vıcık bir ifade beliriyor. Sana inanılmaz aşık ve yemin ederim ki buna bir son vermesi gerek."

Sessizleşti ama beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Kaşlarına dokunarak onları çatmasına engel olmaya çalıştım.

"Ethan, ben Connor'a ilgi duymuyorum. Sana ilgi duyuyorum."

Onun içini rahatlatmak tuhaftı. Eskiden bunu yapmak bana çok kolay gelirdi ama artık sözcükler boğazıma sürtünen bir zımpara kâğıdı gibiydi. Yine de işe yaramış olacaktı ki dikkatini tamamen bana verdi.

Tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar ilgi duyuyorsun?"

Göğsümü avuçladı. Parmağıyla nazikçe meme ucumu okşadı. Ani ve sığ bir nefes aldım.

"Çok."

Nefes almak güçleşiyordu. Bunu o kadar kolayca başarıyordu ki korkutucuydu.

Eğilip ağzını açarak eliyle tuttuğu göğsümü öptü. "Bana yazın beni ne kadar çok özlediğini tekrar anlat."

Konuşmaya çalıştım. "Seni çok özledim." Çok fazla. Beni buna pişman etme.

Diğer göğsümü de unutmadı. Orada da yine çok nazikti. "Yüzümü hayal etmekle kendine dokunmak ile ölçecek olursak ne kadar?"

"Bayağı çok." Daha fazlasına ihtiyaç duyarak saçını çektim.

"Ne kadar çok?" Dişlerini de devreye soktu. Sadece biraz ama yeteri kadar.

Belimi geriye doğru büktüm ve "'Seni o kadar çok özledim ki vibratörümün adını Ethan olarak değiştirdim' kadar çok," dedim.

Tekrar yüzüme çıktı. "Güzel. Tam kararındaymış o zaman."

Onu öptüm ve bacaklarımın arasına girerken dudaklarımda nefes nefese kaldı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?"

Beni derin ve yavaş yavaş öptü. Sonra boynumla omzumun birleşimine indi.

"Dilimi tam olarak doğru şekilde kullanırsam 'Cassie Ethan'ın. Uzak durun' anlamına gelecek bir kızarıklık yapabileceğimi düşünüyorum."

Emmeye başladı. Çıglık attım. "Ethan Robert Holt! Vücudumda iz bırakayım deme sakın!"

“Şşş... Düzgün yapmak için odaklanmam gerek.”

“Ethan!”

Oflayıp üstümden çekildi. Kasığında oluşan kocaman kabartıyı fark edince güldüm.

“Evet, tabii. Bana yaptığına gül. Sonra da diğer erkeklere benim olduğumu göstermeye yönelik bütün çabalarımı boşa çıkar. Çok adil doğrusu.”

Onu öpüp sorunuyla ilgilenmek için yorganın altına uzandım. Parmaklarımı aletine doladığımda nefes aldı ve izleyebilmek için yorganı aşağı indirdi.

“Bir yıldan uzun bir süredir ayrıydık. Eğer başka erkekleri isteseydim, onlarla olamaz mıydım sence?”

Elimin ritmiyle uyumlu olarak hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

“Nick’le çıktın.”

“Sayılmaz. Kıskanmanı gerektiren hiçbir şey yoktu.”

Kafasını yastığa bastırdı. “Seni o partide öptü. Kıskanmamı gerektiren bir sürü şey vardı.”

“Evet ama o gece bunu telafi ettin, değil mi?”

“Off, evet.” Soruma mı cevap verdi, yoksa gittikçe artan hızıma mı tepki verdi bilmiyordum. Önemli de değildi. Gözlerini kapattı ve bu konuşma bitmişti.

Ona haz verirken uzun dakikalar boyunca yüzünü izledim. Herhangi bir erkeği nasıl kıskanabildiğini asla anlayamayacaktım. Evlat edinilmekle ilgili sorunlarını ve kadınlarla olan geçmişini anlıyordum ama ne kadar inanılmaz olduğunu gerçekten anlamıyor muydu?

Ben lisedeyken bir arkadaşımın bana, erkek arkadaşının kendisini güzel bulmadığını anlattığını hatırladım. Böyle bir şeyi anlayamamıştım. Birini sevdiğinizde, nasıl görünürlerse görününler size güzel gelmeliydiler.

Ethan’ın yüzünü izlerken kendini, gerçekten ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu görmeye yetecek kadar sevmeyi için diğer erkekler söz konusu olduğunda güvensiz hissedebileceğini fark ettim.

Sanki bu düşüncemi kanıtlarcasına belini geriye doğru büktü ve boşalırken uzunca inledi ve tam o anda gezegendeki en güzel, en seksi ve en muhteşem erkekti.

En azından benim için.

Dr. Kate, şüphesiz benim gittikçe yoğunlaşan gerginliğimi fark ederek durakladı.

"Ethan'la onun kendine güven sorunlarıyla ilgili konuştun mu hiç?"

Gözlerimi ovuşturdum. "Hayır. Pek sayılmaz." Konuşmalıydım ama yapmadım.

"Ama ara sıra onun içini rahatlattın, değil mi?"

"Evet. Muhtemelen yeteri kadar değil ama."

"Kendine güveni eksik olan insanların içlerini yeteri kadar rahatlatmak zordur. Şu an özel olduğuna inanman için Ethan'ın içini ne kadar rahatlatması gerekir?"

Döndüğünden beri içimi rahatlatmaya çalıştığı zamanların sayısını unuttum. "Ne demek istediğinizi anladım."

Dr. Kate, "Eee?" deyip arkasına yaslandı. "Tekrar bir araya geldiğinizde Ethan ilişkinizi gizlememe konusunda memnun muydu?"

"Evet."

"Sen bu konuda nasıl hissettin?"

Kısmen rahatlamış ama çoğunlukla... "Bu durum beni endişelendirdi. Bu kez farklı olacağına pek güvenemiyordum."

"Peki ya arkadaşlarınız? Sizi desteklediler mi, yoksa uzaklaştırmaya mı çalıştılar?"

"Eminim hepsi deli olduğumuzu düşünmüşlerdir ama o zaman, onların bizi yargılaması ödenecek çok hafif bir bedeldi."

Oyunculuk bölümüne yaklaştıkça daha da gerildim.

Herkes ilk ayrıldığımızda Ethan'la neler yaşadığımızı görmüştü. Tekrar birlikte olduğumuzu fark ettiklerinde, eminim tekrar denediğimiz için gezegendeki en aptal insanlar olduğumuzu düşüneceklerdi.

Ben de onlara tamamen karşı çıkamazdım.

Ethan elimi sıktı. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim. Ya sen?"

"Harikayım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

İkimiz de yalan söylüyorduk ve bunu biliyorduk.

Binaya yaklaşıırken, sınıfımızın çoğunu bankların orada toplanmış, muhabbet edip gülerken ve sigara içerken gördüm. Zoe bizi el ele yürürken gören ilk kişi oldu. Ağzı açık kaldı. Phoebe'yi dürtünce o da dönüp baktı. Birkaç saniye içinde hepsi bize bakıyordu.

Önlerinde durduğumuzda, "Selam millet. Güzel bir yaz geçirdiniz mi?" diye sordum.

Jack her zamanki ukala gülümsemesiyle, "Ben harika bir yaz geçirdim. Özlemiyle yanıp tutuşmayı asla bırakamayan zavallı bir herif olduğum için bir yıldan uzun bir süre önce ayrıldığım eski kız arkadaşım ile tekrar birlikteyim. Aa! Dur bir dakika. Bu sendin, değil mi Holt?" dedi.

Herkes güldü ve gerginlik dağıldı. Bir kez olsun Avery'ye düşük çenesi için minnettardım. Ethan bile gülümsüyordu.

Tek gülümsemeyen kişi Connor'dı.

İnanmadığını gizlemek üzere kafasını çevirmek için bir saniye geç kalmıştı.

"Connor arkadaşınız mıydı?"

"Evet."

Doktor kafasını yana doğru eğdi. "Neden Connor'la ilgili bana anlattığından daha fazlası varmış gibi hissediyorum?"

Yere baktım. Ethan'ı unutmaya yönelik bütün yanlış girişimlerim arasında en çok Connor'dan pişmandım.

"Daha fazlasıydı. Ethan'dan sonra biz... sevgiliydik. Bir süre."

Dr. Kate anladığını gösteren bir ses çıkardı. "İntikam âşıkları mı?"

Kafa salladım. Ona nasıl davrandığımı utançtan ölmekten düşünemiyordum hâlâ.

Dr. Kate yavaşça, "Anladığım kadarıyla ilişkinizi sen bitirdin, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Onu incittiğimi biliyorum ama böylesi en iyisiydi."

"Ama oyunculuk okulunda siz hiç..."

"Hayır. Sadece arkadaşlık. Onun benden hoşlandığını biliyordum hep ama..."

"Sen ilgi duymuyordun. Öyle mi?"

"Evet."

"Connor bu yüzden gücendi mi?"

Connor'ın ayrılığımızdan sonra bana ne kadar destek olduğunu ve Ethan'la tekrar birlikte olduğumuzda bu durumun nasıl değiştiğini hatırlıyordum. "Sanırım. Ama bu konuda hiçbir zaman çirkinleşmedi. Sadece... korumacıydı."

"Ethan bunu pek hoş karşılamamıştır eminim."

"Hem de hiç."

Birisi elini belime koydu.

"Yani onu tekrar kabul mü ettin gerçekten? Hem de sana yaptığından sonra."

Connor bugün benimle ilk defa konuşuyordu. Bir sandviç alıp kafeterya sırasında ilerledim.

"Bu karışık bir durum Connor."

"Eminim öyledir."

Bir içecek alıp sırada peşimden geldi.

"Sadece dikkatli olacağına söz ver," deyip göz ucuyla grubun geri kalanıyla birlikte oturan Ethan'a baktı. "Herhangi bir belirti göstermeye başladığı an bırakıp git. Tekrar incindiğini görmek... şey... çok kötü olurdu, değil mi?"

"Belki bu kez yürür."

Belli belirsiz bir kahkaha attı. "Evet. Belki."

Ethan bu tarafa baktı ve bizi birlikte görünce yüzü düştü.

Connor ofladı. "Neden artık arkadaş olamayacağımız hissine kapılıyorum?"

Aldıklarımızı ödeyip masaya gittik. Yaklaştığımızda Ethan ayağa kalkıp kollarını bana doladı. Sonra beni Connor'ın hemen önünde uzun uzun ve derin derin öptü. Benim kendisine ait olduğumu göstermeye çalıştığı daha bariz olamazdı. Tabii sırtıma pelerin gibi üzerinde "Ethan Holt'a Ait" yazan koca bir tabela asmadığı sürece.

Connor gözlerini devirip Zoe'nin yanına oturdu. Ethan oturup beni kucağına çekti.

Hiç kimse farkında değilmiş gibi duruyordu ama bütün öğle yemeği boyunca iki yanımdaki iki erkek arasındaki gerginlik göğsüme doğrudan bir ağırlık gibi çökmüştü.

"O zaman Ethan ile Connor arasındaki anlaşmazlık siz tekrar bir araya gelince daha da mı arttı?"

İç geçirdim. "Evet. Yani, zaten birbirlerini pek sevmezlerdi ama en azından rol yaparlardı."

"Az önce 'herkesin' deli olduğunu düşündüğünden bahsettin. Başka kim seni eleştirdi?"

"Ev arkadaşım Ruby."

"Ethan'ı sevmiyor muydu?"

"Hayır. İlk defasında neler yaşadığımı görmüştü ve sanırım benim öfkem ona da bulaşmıştı. Tekrar bir araya geldiğimizde, en başta bir parça... hoşgörüsüzdü."

"Ethan! Çık şu lanet banyodan! Bir kızdan daha çok oyalanıyorsun."

Ruby kapıya vurup sinirle homurdanıyordu. Ethan'la tekrar birlikte olduğumuza memnun olmadığını söylemek çok hafif kaldı.

Koltukta yanıma otururken, "Neden senin şu lanet erkek arkadaşın duşta bu kadar çok oyalanıyor?" diye sordu. "Artık masturbasyon yapmasına da gerek kalmadı zaten. İkiniz sürekli işi pişiriyorsunuz."

"Sanırım uzun uzun duş almaktan hoşlanıyor."

"Kendini beğenmiş gıcık!"

"Ruby kibar ol."

"Kibarım zaten. Çirkinleşseydim mutfığa gidip sıcak suyu açardım."

Yüzünde muzip bir ifade belirdi.

"Ruby... hayır."

Gülerek mutfığa koştu. Musluğun üç saniye kadar aktığını duydum. Sonra banyodan bir erkek sesi geldi.

"Lanet olası, adi, kahrolasıcı!"

Ofladım.

Sanki çocuklarla yaşıyor gibiydim.

Ethan üstünden sular akararak kapıda belirdi. Beline bir havlu sarmıştı ama yüzünde çok öfkeli bir ifade vardı.

"O nerede?"

Ruby mutfaktan kafasını çıkardı. "Kim? Ben mi?"

Ethan ona öfkeyle baktı. Ruby tatlı tatlı gülümsedi.

"Başıma bela olmayı kes."

"Peki ama sen en yakın arkadaşımın çıkmayı keser kesmez."

"Bu ikisi aynı şey değil."

"Yanılıyorsun. Senin Cassie'yle çıkman benim için büyük bir baş belası."

"Alış o zaman."

"Ne zamana kadar? Sen her şeyi berbat edip onu tekrar terk

edene kadar mı? Burada birkaç haftadan mı, yoksa aydan mı bahsediyoruz?"

Ruby'ye sinirli sinirli baktım.

Ethan dişlerini sıktı ve sessiz kaldı. Sonra yatak odasına girip kapıyı çarptı.

Benim öfkem tavan yaparken Ruby sakinleşmişti.

"Bu da ne demek oluyor Ruby?"

"Özür dilerim. Sadece o... Öyle dememeliydim."

"Ona karşı biraz anlayış gösteremez misin?"

"Onun seni tekrar incitmesini istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

"Değiştğini falan düşündüğünü biliyorum ama bana fazla iyi gibi geliyor. Ona güvenmiyorum. Sen güveniyor musun?"

Bu, dünyada cevap vermesi en zor soruydu. Evet demek istedim ama ona bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz vermiştim.

"Bilmiyorum."

Kafasını sallayıp bana sarıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama söyleyeyim, eğer seni bir daha incitirse bacak arasına öyle bir diz atacağım ki orası içine girip bir daha çıkmayabilir."

Ben de ona sıkıca sarıldım. "Eğer beni tekrar incitirse bunu yapmana kesinlikle izin vereceğim."

"Güzel."

Ruby'yi düşünmek onu özlememe neden oldu. Eğer o ve Tristan olmasaydı, kafayı şu ankinden daha çok yemiş olurum.

Dr. Kate, "Ruby hâlâ hayatında mı?" diye sordu.

"İstediğim kadar değil." Onu her gün özliyordum. "Mezuniyetten hemen önce hamile kaldı. Erkek arkadaşı son seneden önceki yaz tanıştığı Avustralyalı bir iş adamıydı. Ruby'ye evlenme teklif etti ve mezuniyetten sonra Sydney'de yaşamaya gittiler. Şimdi üç çocukları var ve mide bulandırıcı derecede mutlular."

"Ethan'ın tekrar hayatına girdiğini biliyor mu peki?"

"Evet. Birkaç haftada bir internetten konuşuyoruz."

"Bu konuda ne düşünüyor?"

Eyvah!

"Ona Ethan'la bir oyunda rol almayı kabul ettiğimi söylediğimde delirdiğimi düşündü ve bana yarım saat söylendi. Sonra Ethan'ın özür dileyip beni tekrar istediğini anlattığımda masalsı hayatından kalkan ilk uçağa atlayıp onu pataklamakla tehdit etti. Ona sorunlarını çözmek için ne kadar çok çalıştığını ve ne kadar farklı olduğunu anlattığımda uzun bir süre sessiz kaldı."

"Peki ya şimdi?"

Derin bir nefes aldım. "Terapi gördüğüme seviniyor ve Ethan konusunda temkinli. Çok temkinli ama benim mutlu olmamı istiyor. Onu tekrar kabul etmeyi düşünmeden önce ona kırk takla attırmam gerektiğini düşünüyor."

"Peki Ruby onun farklı olduğuna inanıyor mu?"

Kafamı salladım. "Şüpheli."

"Neden?"

"Çünkü Ethan bizi daha önce de değiştiğine ikna etmişti."

Yüzünde havalı bir ifadeyle bana doğru geliyordu. Yani normaldekinden daha havalı bir ifadeyle. Yanımdaki Zoe ve Phoebe'nin gizemli bir şekilde sesleri kesildi. Dönüp baktığımda ağızları açık izlediklerini gördüm.

Onları pek suçlayamıyordum. Ethan'ın bana doğru yürüdüğünü her gördüğümde, sanki dünya ağır çekime giriyordu. Diğer kadınları da aynı şekilde etkilediğine şüphem yoktu.

Zoe, "Off! Çok seksi," diye geveledi.

Belki bu beni kötü bir insan yapıyordu ama Zoe'nin, gözleri sadece beni gören bir erkeğe salyalarını akıtarak bakması beni çok mutlu etti.

Biraz fazla yüksek sesle, "Günaydın erkek arkadaşım," dedim.

Bana ulaştığında, "Günaydın kız arkadaşım," diye geveleyip ensemden tuttu ve öpmek için beni kendine çekti.

Zoe ve Phoebe'ye ait bütün düşünceler aklımdan çıkıp gitti. Aslında Ethan'ın muhteşem dudaklarıyla ilgili olmayan her düşünce buhar olup uçtu.

Avery yanımda, "Off! Tanrı aşkına çocuklar! Daha yeni kahvaltı ettim ve bunu görmeye ihtiyacım yok. Sanırım siz ayrıyken ve bütün gün pasif olarak gözlerinizle birbirinizi becerdiğiniz zamanlar daha iyiydi. O zaman kesinlikle daha az dil görüyorduk. Gidin kendinize bunu yapacağınız bir oda bulun," dedi.

Ethan, "İyi fikir," deyip elimi tuttu ve beni koridora çekip makyaj odasına götürdü. Sonra kapıyı kapatıp çantasından bir şey çıkardı.

Bana uzatıp, "İyi ki doğdun," dedi.

Hatırlamasına şaşırmış ve memnun olmuşum. Ona hatırlatmadan hatırlamasını istiyordum. Kulağa ne kadar önemsiz gelse de bir tür erkek arkadaşlık testini geçmişti.

Bu da aradan çıktığına göre elimdeki şeye şüpheli şüpheli baktım. Kırış kırış bir kâğıt ve bantların yapıştığı kare bir şeye benliyordu.

Ethan omuz silkti. "Evet... Paketleme konusunda berbatım işte. Bunu senden saklamaya çalışıyordum ama al işte... Öğrendin."

Gülümseyerek paketi yırttım. İçinde Ethan'ın eski, yıpranmış The Outsiders kitabı vardı.

"Vay!" Bu kitabın onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için boğazım düğümlendi. "Ethan..."

"Bekle," deyip kitabın kapağını açtı. "Bak."

İlk sayfada bir mesaj vardı: "21. Doğum günü için Cassie'ye. Ethan bana senin çok özel bir genç bayan olduğunu söyledi. Umarım geleceğin güneş kadar parlaktır. Her zaman olduğun gibi kal. En içten sevgilerimle, S. E. Hinton."

"Aman Tanrım!" Kafamı kaldırıp Ethan'a baktım. Yüzündeki havalı ifade artık tavan yapmıştı. "Ona benim için mi imzalattın?"

Ethan kafa salladı. "Ona yazın e-posta gönderdim. Gerçekten çok iyi davrandı ve imzalamayı kabul etti. Birkaç gün sonra kitabı ona postayla gönderdim ve bir hafta içinde geri gönderdi."

"Yazın mı? Ama... biz o zaman birlikte bile değildik."

Ethan, kendini ele verdiği için utanarak duraksadı. "Biliyorum ama ben öyle olmamızı istiyordum. Senden ayrı bir yıl daha geçirmenin fikrine bile katlanamıyordum."

"Ya hayır deseydim?"

Ethan omuz silkti. "Yine de kitabı sana verirdim. Bu senin yirmi birinci doğum gününün ve özel ," deyip beni nazikçe öptü. Öyle açık ve rahattı ki. "Sen özelsin."

Yüzünü okşadım. "Bu inanılmaz."

Beni tekrar öptü. "Yani hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gitmek mi? Bu..." Ağlamamaya çalışarak kafamı salladım. "Bu birinin benim için yaptığı en güzel şey. Çok sevdim," dedim. Seni seviyorum demek istedim ama sözcükler bir türlü çıkmadı. Onun yerine onu öpüp, "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Belki de onun değişemeyeceği konusunda yanlışmışım. Belki de ikinci bir şans, tam da bizim ihtiyacımız olan şeydi ve aramızdaki şeyin onun korkusundan daha önemli olduğunu anlamak için ayrılmanızı gerekmişti.

Nedeni her neyse minnettardım. Ona, önce olduğumdan daha çok âşık olduğumu hissettim ve o anda, istesem de kendimi durdurabileceğimi sanmıyordum.

Ethan bana sarıldı ve tişörtü siyah olduğu için yanaklarımdan zorla süzülen gözyaşlarının gizli kalmasına sevindim.

Kızardığının gayet farkında olarak Dr. Kate'e baktım.

Bana hafifçe gülümsedi. "Yani birlikteyken bir süre mutluydunuz."

"Evet. Gerçekten mutluyduk. En azından ben öyleydim. Şimdi dönüp baktığımda sadece birkaç ay olduğunu fark ettim. Yeteri kadar uzun değil."

Dr. Kate defterine bir şeyler yazdı. "Ne zaman bir şeyler değişmeye başladı?"

Gerginliğim gittikçe yoğunlaşmaya başladı. "Tam ne zaman olduğunu bilmiyorum. Yavaş yavaş oldu."

"Peki bunu tetikleyen belirli bir unsur var mıydı?"

"Connor."

Ona gittikçe daha kısa cevaplar vermeye başladım. O yüzden kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ben Ethan'a sinirliydim, Dr. Kate'e değil. "Connor ne zaman yanımızda olsa Ethan içine kapanıp geriliyordu."

Dr. Kate ellerini kucığında kavuşturdu. "Cassie, bana Connor'dan bahset."

Bir an durakladım. "O çok açık, tatlı ve ilgiliydi."

"Yakışıklı mıydı?"

"Evet. Çok."

Dr. Kate kafa salladı. "Ethan'ın onu öfkesinin ve güvensizliklerinin odağı olarak seçmesine şaşmamalı o zaman. Memelilerin beyni, algılanan bir tehdit söz konusu olduğunda her zaman mantıklı işlemez. Ethan'ın kafasında, Connor'ın seni çalma potansiyeli varmış. İlkel içgüdüleri duruma bu şekilde tepki vermiş olmalı."

"Yani Connor ne zaman yanımızda olsa bu yüzden mi bir mağara adamına dönüşüyordu?"

"Ne yazık ki evet."

Ellerimi kavuşturup sıktım. "İnanılmaz."

Dr. Kate durakladı. "Anksiyeten ne durumdaydı?"

"Artıyordu."

"Yani Ethan'ın kıskançlığı seni üzdü mü?"

İç geçirdim. "İlk başta beni o kadar sahiplenmesini çekici buluyordum ama sonra..."

“Daha mı kötüye gitti?”

“Evet. Tekrar bir araya geldiğimizde, kıskançlığının ne kadar yoğun olduğunu pek belli etmemeye çalıştı.”

“Başarılı oldu mu?”

“Bir derece.”

“Nasıl yani?”

Alınım terlemeye başladı. “Son sınıftaki mezuniyet gösterisinde.”

Erika masasındaki büyük dosyayı açtı ve bir dizi kâğıt dağıttı.

“Bayanlar ve baylar, bildiğiniz üzere son sınıf gösterisine sadece birkaç ay var ve bunlar size verilen sahneler. Eğer hangi monologları sahnelemek istediğinizi henüz bildirmediyseniz lütfen hemen yapın. Unutmayın ki bu gösteri yapımcılar, ajanslar, sponsorlar ve sektördeki önemli kişiler tarafından izlenecek. İyi değerlendirin.”

Başparmağımı kemirdim. Son sınıf gösterisi ödümü patlatıyordu. İyi bir performans sergileyenler, doğrudan profesyonel bir kariyere doğru yol alırdı. Yoksa herkese açık seçmeler ve mülakatlardan oluşan bir dünyaya dalmak gerekirdi. İyi olma baskısı çok saçmaydı aslında.

Miranda, “Geçen sene neler olduğunu duydun mu? Neredeyse sınıfın yarısına çeşitli yerlerden sözleşme imzalama teklifi gelmiş,” diye fısıldadı.

“Nereden mesela?” diye fısıldadım.

“L.A., Toronto, Londra, Avrupa, San Francisco... hatta Broadway.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bu şey çok önemli kızım.”

Sanki yeterince gergin değildim de.

Ethan elimi tutup parmaklarını parmaklarıma doladığında başparmağımı yok etmek üzereydim. “Kes şunu. Tırnaklarını seviyorum ben.”

"Panik oldum."

"Biliyorum. Kes şunu. Beni de etkiliyor."

"Sence birlikte bir sahnemiz olacak mı?"

"Olsa iyi olur. Ben sahnede hiçbir zaman seninle olduğum kadar iyi değilim." Elimi sıktı ve gülümsedi.

Off, onu çok seviyordum. Ona hâlâ bunu söylememiştim tabii ki de. Hâlâ doğru ânı bekliyordum. Her deneyişimde, kalbim korkak bir tavşanmışım gibi küt küt atıyordu.

Ama bu onu sevmediğim anlamına gelmiyordu.

Erika bize sahne dağılımlarımızı verdi. "Şimdi, ben bu grupları ve eşleştirmeleri uzun uzun ve derinlemesine düşündüm. Hepinize yeteneklerinizi öne çıkaracak sahneler vermeye çalıştım ama size yeteneğinizdeki çeşitliliği de göstermem gerek. O yüzden bazı sahneler daha önce sergilediğiniz sahneler olacak ama bazıları yeni olacak. Hepiniz üç sahne ve iki monolog sahneleyeceksiniz. Monologlarınızdan birisi Shakespeare'den olmak zorunda."

Kafamı eğip listeye baktım. Ethan ve ben, Romeo ve Juliet'teki balkon sahnesini yapacaktık. Neyse ki. Mükemmel bir iş çıkaracağımı bildiğim bir roldü bu. Ethan ve Connor, İçimdeki Düşman'dan sahnelerini canlandıracaklardı. Burada da şaşılacak bir durum yoktu. Muhteşemlerdi.

İlginç olan, Ethan'ın Jack'le Rosencrantz ve Guildenstern Öldüler'i sahnelemek için eşleştirilmesiydi. Ethan'ı hiç komedi yaparken izlememişim. Onun adına heyecanlandım.

Diğer iki sahnem yeniydi: Zoe ve Phoebe ile Jean Genet'nin Hizmetçiler'i ve Connor'la Portre adında bir şey.

Bütün alıntıların senaryoları prova programına ataçla iliştilmişti. Hizmetçiler'i zaten biliyordum. O yüzden Portre'nin neyle ilgili olduğunu görmek için sayfayı çevirdim.

Sadece iki sayfa vardı ve sonunda olduğum yerde kaldım.

Hın...

Aman Tanrım! Olamaz.

Ethan aklını kaçıracaktı.

Dr. Kate gözlüklerini çıkardı. "Anladığım kadarıyla oyunun tartışmalı bir içeriği vardı."

Bu kadar gergin olmasam gülerdim. "Öyle de diyebilirsiniz. Ama bence Connor dışında başka biriyle eşleştirilseydim Ethan o kadar umursamazdı."

"Tepkisi aşırı mıydı?"

Sırtımdan yukarı bir ürperti duydum. "Aslında hayır. Hiç beklediğim bir tepki değildi."

Ethan sessiz ve hareketsizdi.

Onun öfkeden kuduracağını düşünmek yeterince kötüydü zaten ama bu daha beterd.

"Lütfen bir şey söyle."

Gözlerini kırptırdı.

Ortama çöken enerji gerginden de öteydi. Ona dokunmak istiyordum ama nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

"Ethan, bu büyüülecek bir şey değil."

Suratını astı ve kafasını salladı.

"Yani Erika dedi ki normalde bana bunu yaptırmazmış ama senaryoda böyle yazıyor ve yapımcılarla yönetmenlerin benim namuslu geçinen birisi olduğumu düşünmelerini istemiyorum. Yani zaten herkes onları görmeyecek ki. Sahnenin çoğunda sırtım seyircilere dönük olacak. Onları gerçekten tek görecektir kişi Connor."

Ethan güldü ama bu gülüşü alaylı ve tersti. "Sadece Connor."

"Yapışkanlardan takabilirim."

"O da ne?"

"Hani meme uçlarını kapatacak yapıştırma gibi şeyler var ya, onlardan."

Ethan yine güldü. "Hı. Tamam, o zaman sorun yok."

Kafamı eğdim. Neredeyse bana bağırmasını istiyordum. Öyle yapmasıyla başa çıkmak bu sessiz, alaycı öfkeyle başa çıkmaktan çok daha kolay olurdu.

"Ethan..."

"Hayır, haklısın Cassie," deyip ellerini havaya kaldırdı. "Büyütülecek bir şey değil. Kız arkadaşım yüzlerce insanın önünde üst taraftı çıtırılacak kalacak ama göğüslerini iyice görecek tek kişi, muhtemelen tanıştıkları ilk günden beri onunla ilgili fanteziler kurarak mastürbasyon yapan herif olacak. Hiç büyütülecek bir şey değil. Kesinlikle endişelenmem gereken hiçbir şey yok."

"Yok. Göğüslerimi görecek. Ne olmuş yani? Sahnenizde senin de onun önünde üstün çıplak. Hatta göğsünü bile öpüyor."

"Kıskanmış gibisin."

"Kıskanıyorum zaten. Seni başka insanlarla öyle şeyler yaparken görmekten nefret ediyorum. O kişi Connor bile olsa. Ama hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum."

"Çünkü Connor'la ben birbirimizden nefret ediyoruz. Onun sana salyalar akıtarak bakması farklı bir durum. Sen ondan nefret etmiyorsun. O senden hiç nefret etmiyor."

Yanına oturdum. Durumu düzeltmek için ne diyeceğimi bilemedim.

İç geçirip yüzünü ovuşturdu. "En azından senaryoyu görebilir miyim?"

Senaryoyu ona verdim ve şöyle bir okurken yüzünü inceledim. Metinde hoşuna gitmeyecek şeyler olduğunu biliyordum ama önceden bilirse önlemini ona göre alırdı. Değil mi?

Kaşlarını rekor oranlarda çatmaya başladığında daha yarısından daydı.

Sahne talimatlarını işaret etti. "Marla gömleğini ve sutyenini çıkarır. Christian onun resmini çizerken ona bariz bir şehvetle bakar. 'Ona baktıkça daha da güzelleşiyor. Onun evli olduğunu kendime hatırlattıkça bu önemini o kadar yitiriyor. O benim modelim olmaktan çok daha öte. O benim ilham perim.' Ona doğru yürür. Bedenine dokunduğunda Marla tepkisizdir. 'Onun resmini yaptıkça, fantezilerim de bir o kadar gerçekleşiyor. Fırçamın her dokunuşu, sanki ona dokunuyormuşum

gibi parmak uçlarını karıncalandırıyor.' Parmaklarını onun bedeninin yanında gezdirdikten sonra göğüslerini avuçlar."

Ethan kafasını sallayıp derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "'Tabii ki de zihnimdeki Marla da benim onu istediğim kadar istiyordu. O da bana bir şeyler yapıyordu.' Marla ayağa kalkar. 'Harika şeyler.' Christian'ın gömleğinin düğmelerini açar ve göğsünü okşar. 'Gerçek Marla'nın asla yapmayacağı şeyler.' Önünde eğilir. Pantolonunu çözüp ona ağzıyla zevk vermeye başladığında ışıklar loşlaşır. 'Keşke fantezilerimdeki bu harika şeyleri yapsa, kocasına ihanet etse, benim kendisini sevmeme izin verse... Ona o kadar çok şey verebilirdim ki: bir dünya dolusu güzellik, haz ve muhteşem bir sanat... Her şeyi verebilirdim. Her şeyi.' Christian orgazm olurken ışıklar aniden yanar, sonra söner."

Ethan senaryoyu kapattı ve kafasını eğdi. "Lanet olsun."

Artık öfkeli değildi. Sadece... kaderine razı olmuştu.

Onun içini rahatlatmayı öyle çok istiyordum ki... Ama biliyordum ki durum tersine dönmüş olsaydı, bana kendimi iyi hissettirmek için kimsenin pek söyleyebileceği bir şey olmazdı. Konuşmak yerine onun yanağını, kaşlarını, alnını, sonra dudaklarını öptüm. Beni kucağına çekip sarıldı. Göğüslerimiz birbirine temas ettiğinde korkudan çok hızlı atan kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Saçını okşayarak, "Erika'ya yapamayacağımı söylememi ister misin?" diye sordum.

Beni daha sıkı sardı ve alnını kalbime bastırdı. "Hayır. Senaryo muhteşem. Bu senin için harika bir rol. Connor için de muhteşem bir rol. Erika bunu o nedenle seçmiş. Ben sadece... ben onun sana dokunacağını düşünmekten nefret ediyorum. Off! Onun aletini ağzına alacakmışsın gibi yapışını izlemek bile muhtemelen beni öldürecek."

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Yüzüne dokundu-

ğumda sıcaktı. Hislerini uzaklaştırmaya çalıştığını görebiliyordum ama bu kolayca yapılabilecek bir şey değildi.

“Keşke Erika, Connor yerine seni seçseydi.”

Gözlerini açıp parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi. “Ben-
ce de.”

O gece seviştiğimizde farklıydı. Daha sertti. Sanki Connor’la beni birlikte düşünmemek için çabalayarak beni beceriyordu. Sonrasında konuşmadı. Sadece bana sarıldı.

Ertesi sabah, bu konuda daha sakindi ama gözlerindeki üzgün bakışlar gözümünden kaçmadı. Korkunç bir felaketi öngören ama nasıl engelleyeceğini bilemeyen bir insan gibi duruyordu.

Titrek bir nefes aldım.

“Cassie?” derken Dr. Kate’in sesi alçaktı. “Bu anılar karşısında duygusallaşman normal. Bu seansın amacı bu. Yani öfkeni tetikleyen şeyleri ortaya çıkarıp onlarla yüzleşmeye çalışman ve bu sürecin bir parçası olarak ele alabilmemiz için duygularını dışa vurman.”

“Bizi nasıl iki kez mahvedebildiğini anlayamıyorum. Birincisini neredeyse tamamen affedebilirdim ama ikinci kez... Eğer yapamayacağını biliyorsa neden tekrar deneme zahmetine girdi ki?”

Dr. Kate anlayışla kafa salladı. “En iyi niyetler bile incitici sonuçların gölgesinde kalabilirler. ‘Çözülmemiş terk edilme’ ifadesini duydun mu hiç?”

Kafamı salladım.

“Bu durum farklı insanlarda farklı şekillerde ortaya çıkar ama genelde insanın kendi kendini mahvetmesiyle sonuçlanır. Bu durumdan mustarip kişiler için sinir bozucu bir şeydir çünkü korku, öfke ve kendi kendine zarar verme eğilimlerini fark ederler ama onları değiştirme güçlerinin olmadığını hissederler. Sana tanıdık geldi mi?”

Kafamı salladım. "Evet." Sadece Ethan'la alakalı olarak da değil. Ben de yıllardır bu şekilde hissediyordum.

"Bazıları uyuşturucu, seks, yemek, alışveriş ya da kumarla kendi kendilerini tedavi etmeye çalışırlar."

Ethan eskiden çok içerdi. Ben de kendimi anlamsız sekste kaybetmişim.

Dr. Kate öne doğru eğilerek oturdu. "Bu tür döngülerdeki insanlar dışarıya karşı verdikleri tepkileri değiştirirlerse iç süreçlerinin de değişebileceğini sanırlar."

Alçak sesle, "Bir maske takmak gibi," dedim.

"Evet. Aynen bir maske takmak gibi."

Gittikçe daha da duygusallaşarak dişlerimi sıktım. "Ethan maske ödevimizden kalmıştı. Telafi etmek için fazladan ders alması gerekti."

Dr. Kate durakladı. "Sana karşı duygularını gizlemekte ne kadar başarılı oldu?"

"Connor'la ilk çalışmaya başladığımda bu konuda rahat davranmaya çalıştım. Aslında sanırım ben ondan daha gerindim."

"Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü..." Tırnaklarımla oynayıp neredeyse fısıldayarak cevap verdim. "Ona benden tekrar ayrılması için bir bahane vermek istemedim."

Dr. Kate'e bakamıyordum ama onun bana baktığını hissedebiliyordum.

"Cassie, davranışının utanılacak bir tarafı yok. Tekrar incinmekten korkuyordun. Anlaşılan terk edilmekten tek etkilenen Ethan değilmiş. Sen de bundan hâlâ etkilendiğin için buradasın."

Kafamı salladım. O zamanlar, duygusal anlamda böyle zıt kutuplarda olduğumun farkında değildim. Tek bildiğim birçok yöne çekildiğim için kıpırdamaktan korktuğumdu.

Tişörtümü çıkarırken kendimden emin olmam gerekiyordu ama değildim. Sutyenimi çıkarırken daha da az kendimden emindim. Meme uçlarımda ten rengi yapıştırmalar vardı ama daha az çıplak hissetmemi sağlamadılar. Connor'ın gözlerinin içine bakmam gerekiyordu ama bakamadım. Karşımdaki Connor'dı. Arkadaşım Connor. şu an önümde durmuş, göğsüme bakan ve çok hızlı nefes alıp veren Connor.

Erika, "Duruşuna dikkat et Cassie. Sen canlı bir modelsin. Yarı çıplak görülmeye alışkın olman gerek," dedi.

Doğrudum. Connor repliklerini söyledi, sonra bana dokundu. Elleri nazikti. Parmaklarını yanımda, kaburgalarımda gezdirdi. Göğüslerime dokunmadan önce durakladı. Kafamı kaldırıp ona baktım. Ellerini göğüslerime koyup hafifçe sıktığında neredeyse özür diler gibiydi.

"Güzel. şimdi Cassie. Sen onun fantezisine, onu, onun seni istediğı kadar isteyen Marla'ya dönüşüyorsun."

Denedim. Gerçekten denedim. Connor'ın gömleğinin düğmelerini çözüp omzundan aşağı iterken kendimden eminmişim gibi yaptım. Sonra elimi göğsüne koyup kaslarının kıvrımlarında gezdirdim. Derin bir nefes aldı ve parmaklarını yanlarında sıkıp gevşeterek, merakımın çok yoğun bir şehvete dönüşmesini bekleyerek beni izledi.

Göğsü Ethan'inkinden farklıydı. Daha tüylü, biraz daha ince, yine çok hoştu ama o değildi.

"Tamam. Dur."

Kollarımı indirip ofladım. Connor geri çekilip gözlerini ovuşturdu. Çok berbat oynuyordum. O da bunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

Erika not defterini bırakıp sahneye geldi. Gömleğimi alıp bedenimi örttüm.

"Cassie, ona dokunduğunda aklından neler geçiyor? Çünkü onunla ne kadar çok yatmak istediğın olmadığını tahmin ediyorum."

"Özür dilerim. Ben yapamıyorum..."

Göz ucuyla Connor'a baktım. İyi bir performans çıkarmak için çok çabalıyordu ama ben ona engel olup duruyordum. Bu gidişle, sahnemiz şimdiye kadar anlatılmış en yavan aşk hikâyesi olacaktı.

"Bay Bain, bir ara verin. Bayan Taylor'la bir süre çalışmak istiyorum."

"Tabii, olur." Connor bana anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da gömleğini giyip çıkışa yöneldi.

Erika beni inceleyip kollarını kavuşturduğunda gerildim.

"Neyin var senin? Connor'la kimyanızın tuttuğunu biliyorum. Buna şahit oldum. Özellikle de geçen sene İhtiras Tramvayı'ndan sahnelerde. Sizi o yüzden bunda eşleştirdim. Neden kendini tutuyorsun? Sorun çıplaklık mı?"

Kafamı salladım.

"O zaman ne?"

Ona, sahneye kendimi tamamen veririmsem erkek arkadaşımın nasıl tepki vereceğinden korktuğumu nasıl söyleyebilirdim ki? Bu dünyanın en zayıf bahanesiydi.

Ben cevap vermeyince suratını astı.

Ethan ve beni, bu durumdan çıkarım yapacak kadar iyi tanıyordu artık.

"Cassie, ilişkinin performansını etkilemesine izin veremezsin. Bu ikisi farklı hayatlar. Bay Holt bir oyuncu. Bunu anlaması gerek."

"Anlıyor ve beni gerçekten destekliyor ama... bunu izlemesi zor olacak. Anlatabiliyor muyum?"

"O zaman belki de izlememeli. Bu gösteride en iyi performansını sergilemelisin. Sana engel olan ve dikkatini dağıtan her şeyi ikinci plana atmalısın."

"Onun izlemesini yasaklayamam."

"Hayır ama izlememesinin kendi yararına olacağını önerebi-

lirsin. Şu an ihtiyacınız olan en son şey, özel hayatınızda sorunlar. Böyle şeyleri sadece sahnede yansıttın. Anlaşıldı mı?"

Kafa salladım. Evet."

"Güzel. Şimdi prova yapmaya hazır mısın?"

"Evet."

Annem tarafından azarlanmış gibi hissettim.

"Beş dakika ara ver ve farklı bir tavırla gel. Bu oyunu şekillendirmek için çok fazla zamanımız yok ve ikiniz de kendinizi verirsiniz oldukça muhteşem olabileceğine gerçekten inanıyorum."

Gömleğimi giyip sigara içmek için dışarı çıktım. Bu günlerde fazla sigara içmiyordum çünkü Ethan bundan pek hoşlanmıyordu. Bu, erkek arkadaşım için davranışlarımı değiştirmemin başka bir örneği idi.

Tekrar içeri girdiğimde Ethan'a dair bütün düşünceleri kafamdan çıkarıp kendimi tamamen sahneye verdim. Connor afalladı. Marla olduğumda yüz ifadesindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Onun tenine büründüğümde, kocamdan başka bir adamı arzuladığım için suçluluk duyuyordum ama bu sır gibi, ressama karşı duyduğum fiziksel çekimi de incelemeliydim.

Sahnenin sonunda ikimiz de kızarmıştık ve nefes nefeseydik. Ben onun önünde eğilmiş, pantolonundaki kabarıklığı fark etmiş gibi yapıyordum.

Erika memnun olmuşa benziyordu. "Çok daha iyi. Yarın görüşürüz."

Connor ve beni giyinmemiz için yalnız bıraktı. Aramız tuhaftı. Connor her zaman yanında kendimi çok rahat hissettiğim tek insan olmuştu ama bu prova onu da mahvetmişti. Connor memelerime dokunmuş ve sertleşmişti. Karakterime büründüğümde ben de ondan tahrik olmuşum.

Bu konuda nasıl tuhaf hissetmeyebilirdik ki?

Tiyatrodan çıktığımızda Ethan bekliyordu. Connor, "İyi geceler," diye geveleyip ikimizin de gözünün içine bakmadan gitti. Ben de kafamı hemen Ethan'ın göğsüne gömüp ona sıkıca sarıldım.

Saçımı okşarken, "Selam. İyi misin?" dedi.

"Evet. Sadece yorgunum."

"Zor bir gün müydü?"

"Evet. Erika canıma okudu."

"Neden?"

"Çünkü kendimi frenliyordum."

Ethan duraksadı. "Connor'la mı?"

"Evet."

"Anladım." Saçımı okşamayı kesti. "Gömleğini... çıkarmadın mı yani?"

"Hayır, çıkardım ama..."

Kafamın yanında çene kaslarının kasıldığını hissettim. "Ama ne? Sana dokundu mu?"

"Evet." Kalp atışlarının göğsünden çıkacak gibi attığını duyabiliyordum. "Ama seni düşünüp durdum. Nasıl tepki vereceğini. Erika bana buna bir son vermem gerektiğini söyledi."

"Eee... Ne oldu?"

Ona bakabilmek için geri çekildim. Tahmin edilebileceği üzere kaşlarını çatmıştı. "Daha çok çabaladım."

Kaşlarını daha çok çattı. "Eee?"

"Eee'si şey... İı...." Connor göğüslerimi avuçladığında hissettiğim nefes kesen elektriği hatırladım. Onu ağzıma alıyormuş gibi yaptığımda yüzümün hemen önündeki kabarıklığını hatırladım. "Sanırım sonunda iyi bir performans oldu."

Ethan âdeta çöktü ve yüzündeki ifade kalbimi kıracak gibiydi.

Uzanıp onu öptüm. Onu öpmem gerekiyordu. Ona istediğim kişinin kendisi olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Kendime bir sahne sırasında başka bir erkekten etkilenenin ben değil, canlandırdığım karakter olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

O da beni öptü. Ellerini saçlarıma daldırıp kafamı istediği yere getirdi. Üç saniyede beni Connor'ın bütün gece yapmaya uğraştığından daha çok ateşlendirdi.

Bütün bedenim kıpkırmızı olduğunda, "Beni eve götür," dedim.

Götürdü. Bir saat sonra altında kendimden geçmiş ve terleşmiş bir halde yatarken, ona tekrar bir araya geldiğimizden beri ilk kez onu sevdiğimi söyledim.

*Bunu suçluluktan değil, gerçekten kastederek söyledim.
Çoğunlukla yani.*

Dr. Kate bana bir bardak su doldurdu. Minnettarlıkla kabul ettim. Ellerim en azından bir işe yarardı.

“Connor’la yaptığını fazla fazla telafi etmeye çalışmış olabileceğini düşündün mü hiç?”

“Muhtemelen.” Biraz daha su içtim. “Ama Ethan’ın ortada aptal bir aşk üçgeni olduğunu düşünmesini istemedim çünkü yoktu.”

Dr. Kate bana birkaç saniye verdikten sonra, “Ethan’ın güvensizliğini haklı çıkarmaya çalıştığın oldu mu hiç?” dedi.

Cevap verecekken neredeyse boğulacak gibi oldum ama dürüstlük olmadan bu seansların bir anlamı yoktu.

“Hayır ama...”

Biraz daha bekledi.

“Connor’ı sevseydim her şeyin ne kadar farklı olabileceğini sık sık merak ederdim. Connor hiç karmaşık değildi. Ama yapamadım. Ethan’ı bir daha asla göremeyeceğimi düşündükten sonra bile.”

“Yani Ethan’la hâlâ birlikte olduğunuzda herhangi bir belirti bile yok muydu?”

Kafamı salladım. “Connor’dan sahne üzerinde etkilenmek zorunda olsam da sahne dışında asla devam ettirmek istemedim.”

“Ona bunu söyledin mi?”

“Connor ve ben hiç bu konudan bahsetmedik ama bildiğini anlayabiliyordum. Ethan’a gelince, ona endişeleneceği hiçbir şey olmadığını tekrar tekrar söyledim.”

O kadar çok söylemişim ki sözcükler âdeta ağzımda zehir gibi bir tat bırakmıştı.

"Ama sana inanmadı."

Üzüntüm tenimi bir yara gibi acıttı.

"Evet."

Ethan'ın numarası ekranımda belirlediğinde arabanın silecekleri bir o yana bir bu yana gidiyordu.

"Selam." Bitkindim ama onunla konuştuğuma memnundum. Bu hafta birbirimizi pek görmemiştik ve onu aşırı özliyordum. Son sınıf gösterisi dört gün sonraydı ve sürekli prova yapıyorduk. Romeo ve Juliet sahnesini sadece birkaç kez çalıştık çünkü anlaşılan muhteşemdik. Erika yeni sahneleri mükemmelleştirmeye çalışmaya kararlı olduğundan onlar üzerinden daha çok çalışıyordu.

Ethan da benim kadar yorgun bir ses tonuyla, "Selam. Neredesin?" dedi.

"Eve gidiyorum."

"Bizim prova da bitti sayılır. Sanırım Avery'yle sonunda bu lanet Stoppard diyalogunda bir ritim tutturmaya başladık. Tabii arka plandaki fırtınadan çok bir şey duyamıyoruz, orası ayrı. Yağmur felaket, değil mi?"

"Evet. Umarım gemi yapma becerilerin gelişmiştir. Yoksa başımız dertte."

"Gemiye ihtiyacımız yok. Batmayan havuz koltukları var bende. Bardak tutacakları da var."

"Çok havalı."

"Kadınımı sırlıslıkla bir kıyametten kurtarmak için hiçbir masraftan kaçınmadım."

"Hiçbir şey kaliteli, eğlence amaçlı, suda batmaz koltuklar kadar 'Seni seviyorum' anlamına gelemmez."

Ethan bir ses çıkardı. "Şimdi kafamda Avery'nin havuzu için aldığı batmayan koyunlarla ilgili bir şeyler canlandı."

"Bu konudan bir daha bahsetmemeye karar vermiştik."

"Haklısın. Seni ne kadar çok özlediğimden bahsedebilir miyiz?"

Gülümsedim. "Bu dediğini unutmasan olur mu? Evin önüne geldik. Kapıya doğru koşmam gerek de."

"Geldik mi?"

"Evet, immm..." Derin bir nefes aldım. "Sırılsıklam olmaya-yım diye Connor beni eve getirdi."

Bir sessizlik oldu. Sonra... "Demek öyle. Şemsiyen yok mu senin?"

Ethan'ın ses tonu beni hemen tedirgin etti. "Evet ama fırtına var. Connor'ın arabası tiyatronun arkasındaki parktaydı. Ayrıca saat gecenin onu."

Connor yanımda hafifçe kafasını salladı. Biz ne zaman birlikte olsak Ethan'ın böyle davranması ikimizin de sinirini bozuyordu. Şimdiye kadar korkusunun gereksiz olduğunu anlamalıydı. Sırf bir arabanın içinde yalnızız diye, içimde birdenbire Connor'ı becerme isteği uyanacağına mı inanıyordu gerçekten?

"Bekle," deyip çantamı aldım. "İçeri girdiğimde konuşalım." Beklet tuşuna basıp iç geçirdim. "Teşekkürler Connor. Yarın görüşürüz."

"Bir şey değil. İyi geceler." Bana telefon konuşmasının geri kalanının hoş olmayacağını bilen bir ifadeyle baktı. Arabadan mümkün olduğunca çabuk indim. Sonra da bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda kapıma koştum.

İçeri girdiğimde ceketimi çıkarıp Ethan'ı beklemeden aldım.

"Selam."

"Selam," derken sesi çok kızgın geliyordu. Homurdanmamak için kendimi tuttum. Şu an bununla uğraşamayacak kadar yorgundum.

"Ethan, beş dakikalık bir araba yolculuğuydu. Neyle ilgili endişe duyabilirsin ki?"

"Bilmiyorum Cassie. Sen bana söyle."

"Söyleyecek hiçbir şey yok. Connor'la bir şey yapmayı aklımdan bile geçireceğimi düşünecek kadar az mı inancın var bana gerçekten?"

"Bugünlerde bütün vaktini onunla geçiriyor gibisin. Belki de kimin gerçek erkek arkadaşın olduğu, hangi sinir bozucu dingilin seni yatağa atmaya çalıştığı konusunda kafan karışıktır."

"O beni yatağa atmaya falan çalışmıyor. Sana bunu kaç kez söylemek zorundayım?"

"Cassie, onun sana nasıl baktığını gördüm."

"Bana nasıl baktığı kimin umurunda ki? Asla, gerçekten asla bir şey yapmayı denemedi. Sen ona her zaman kabalık etsen de mükemmel bir centilmen gibi davrandı."

"Evet, tabii. Altı haftanın büyük bir çoğunluğunu memelerini avuçlamakla geçiren mükemmel bir centilmen."

"Off! Tanrı aşkına!" Gözlerimi ovuşturdum. "Şu an seninle bunu yapamam. Gerçekten yapamam. Beni bitkin düşürüyorsun. Dört gün sonra hayatımızın en önemli performansı var ve şu an kendi kendini endişeden öldürüp beni de yanında dibe çekiyorsun. Durman gerek. Gerçekten."

Oflayıp sessiz kaldı.

Onunla kavga etmekten nefret ediyordum. Özellikle de telefonda. Burada olsaydı ona dokunabilirdim. Onu ve sadece onu sevdiğimi gösterirdim. Şu an onun dişlerini sıkarak asılsız çıkarımlar yaptığını, benden şüphe edecek kadar kendinden şüphe duyduğunu hayal edebiliyordum.

"Olur. Tamam. Şey... Kapatsam iyi olur. İyi geceler."

"Bekle."

Durakladı. "Ne?"

"Provan bittiğinde bana gelmek ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü... seni özledim ve görmek istiyorum."

"Cassie, yorgunsun. Ben de yorgunum."

"Eee? Gel de burada uyu. Lütfen."

"Pek sanmıyorum. Dinlenmen gerek ve az önce seni bitkin düşürdüğümü itiraf ettin."

"Ethan..."

"Yarın konuşuruz."

Hat kesildi. Koltuğa kendimi bıraktım.

Lanet olsun!

Islak ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Sonra ona bir mesaj attım.

Özür dilerim. Seni seviyorum.

Tahmin edilebileceği üzere cevap gelmedi.

Yarım saat sonra duştan çıktığımda kapı çaldı. Bornozumu giyip kapıyı açınca Ethan'ı sırlıklam bir halde karşımda buldum.

"Ne yapıyorsun? Sırlıklam olmuşsun."

"Gelmemi istedin. Unuttun mu? Beş dakikadır kapıyı çalıyorum." Arkama, evin içine doğru baktı. "Kapıyı açman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Duştaydım."

Yüzünden şüphe akıyordu ve gömleğinin önünden tutup onu içeri çekerken gözlerimi devirdim.

"Bekle," deyip havlu almak için içeri giderken onu orada halıya sularını damlatması için bıraktım.

Geri döndüğümde kafasına bir havlu atıp sertçe saçlarını kuruttum.

"Çok aptalsın biliyorsun, değil mi?"

"Neden?"

Onu koltuğa itip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardım.

"Çünkü seni ne kadar çok sevdiğime dair hiçbir fikrin yok." Gömleğinin düğmelerini çözüp çıkardım. "Ve sanki senin dışında başka biriyle olabilirmişim gibi aptalca, imkânsız şeyler düşünüyorsun."

"Cassie..."

"Kapa çeneni."

Onu ayağa kaldırdım ve yatak odasını işaret ettim. "Git, bak."
Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Git de Connor'ın yatağında olmadığından emin ol. Dolaba da bak. Ruby'nin odasına da. Hazır elin değmişken cep telefonumu ve bilgisayarımı da kontrol et. Onu sanal ortamdan mesajlaşarak becermiyorum."

Ethan kafasını eğdi.

"Hadi git. Bak."

Parmaklarını saçında gezdirip saçlarını geriye aldı. "Bakma-
ma gerek yok."

"Yok mu?"

"Hayır." Yanıma gelip kollarını bana doladı. "Haklısın. Aptalım ben."

Kafasını boynuma koydu ve bu hareketi beni yumuşatmaya yetti. Sonra dudaklarını şah damarıma bastırdı ve bedenimi yine ateşledi.

İstediğimin bu olduğunu neden anlamıyordu ki? Dudaklarının tek bir dokunuşuyla ortaya çıkarabildiği bu inanılmaz derecede çılgınca şehveti... Kimsenin asla bana kendisi gibi hissettiremeyeceğini anlamıyor muydu?

Ahmak herif.

Bornozumu çekip açtı ve nazik parmaklarıyla bütün bedenimden özür diledi.

"Bana tekrar beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı.

Suratını ellerimin arasına aldım. "Seni seviyorum. Daha da önemlisi, sana tam anlamıyla âşığım. Saçmalamayı kes lütfen." Göğsünü öptüm ve kaslarının altında hızla atan kalbini hissettim.

"Deneyeceğim. Kolay değil. Çok uzun zamandır böyleyim."

"Böyle olman gerekmiyor."

"Lütfen bunu beynime söyle. Beni dinlemiyor."

"Beni yatağa götür. Bu, beynini susturur."

Beni kucağına alıp yatağa taşıdı. Korkularını uzaklaştırmaya çalışarak onu öptüm ve ona hoşuna gittiğini bildiğim her şekilde dokundum.

Bedenlerimiz sonunda birleştğinde şüphe etmeyi bıraktığını gördüm ama deneyimlerime dayanarak bu sevişerek şeytan çıkarmanın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Sevişip birbirimizin kollarında uyuyakalacaktık ve her şey mükemmel olacaktı ama sabah gölgeler geri dönecekti.

Kendi kendime, mezuniyete kadar dayanabilirsek bir sorumuz kalmayacağını söyleyip durdum. Connor kendi yoluna giderdi, ben de kendi yoluma giderdim ve Ethan'ın da artık benden şüphe duymak için bir nedeni kalmazdı ama mantığım bana her zaman bir Connor olacağını fısıldadı. Ethan için bir tehdit oluşturacak ve ona beni kaybedecekmiş gibi hissettirecek birisi. Ve asla böyle bir şey olmayacak olsa da onu aksine nasıl ikna edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sessiz kaldığımı birkaç saniye sonra fark ettim.

Kafamı kaldırıncı Dr. Kate'i bana bakarken buldum.

"İyi misin?"

Cevap vermedim.

"Sadece nefes alıp ver Cassie. Bırak da şu an hissettiğin her şey gelsin ve geçsin. Her nefes anksiyeteni daha da azaltacak. Ona artık ihtiyacın yok."

Derin nefesler aldım. Nefes alıp verdikçe her şey daha kolaylaştı.

Birkaç dakika sonra, gözlerimi açacak kadar sakin hissediyordum.

Dr. Kate bana içtenlikle gülümsedi. "Çok güzel. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Bütün enerjim tükenmiş gibi."

"Güzel. Bu arındığın anlamına geliyor. Bunu her yaptığında duygu yükün azalacak. Amacımız da bu."

Saate baktı. "Birkaç dakikamız kaldı. Kafanı meşgul eden başka bir şey var mı?"

Yavaş bir nefes daha aldım ve verdim. "Bir şeyler yanlış gitmeye başladığında bazen çok yoğun bir suçluluk hissi- ne kapılıyorum... Ethan'la ilgili."

"Hangi konuda?"

Kafamı salladım. "Ona yardım edemediğim için. Bir- çok şey benim hatammış gibi hissediyorum çünkü onun değişmesine yardım edecek kadar güçlü, zeki ya da sabırlı değildim."

Not defterini bırakıp gözlüklerini çıkardı. "Cassie, emin ol ki insanları değiştirmek mümkün değildir. Onları teşvik edebilir ve destekleyebilirsin ama o kadar. Gerisi onlara kalmış."

"Ama daha fazlasını yapmam gerektiğini hissettim."

Dr. Kate bana birkaç saniye baktıktan sonra bacak ba- cak üstüne attı. "Kitap sever misin?"

Bir anlığına onun bu ani konu değişikliği karşısında şaşkına döndüm. "İmm... Evet."

Ellerini kavuşturdu. "Diyelim ki insanlar kitaplar. Hayatlarımıza giren herkes birkaç sayfamızı görür. Hoş- larına gidersek onlara daha çok sayfalarımızı gösteririz. Eğer onlardan hoşlanırsak onların düzeltilmemiş kısımla- rı da görmelerini isteriz. Bazı insanlar kenarlara not alır. Hikâyemizde ve bizde iz bırakırlar ama en sonunda, bizi bir insan olarak temsil eden basılmış kelimeler, bizim izni- miz olmadan değişmezler."

Öne doğru eğilip bana gülümsedi.

"Ethan'ın üzerinde büyük bir etkin vardı. Şüphesiz ki onun hayat hikâyesinde, her yerde iz bırakmışsın. Ne ya- zık ki birçok başka insan da iz bırakmış. Ethan onların et- kilerini silmeyi ve sadece kendisini güçlendiren kısımları tutmayı seçti. Yani kendini yeniden bastı. Bunu tek yap-

bilecek kişi Ethan'dı. Aynen senin, hikâveni yeniden yaza-
bilecek ve nasıl bittiğine karar verebilecek kişi olman gibi.
Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kafa salladım çünkü dediği çok mantıklıydı ve ben
kendi kendime yardım etme sorumluluğunu almadığım
sürece dünyadaki bütün terapilerin bana yardım edeme-
yeceğini fark etmem hem çok korkutucu hem de heyecan
vericiydi.

Kolumu sıvazladı. "Neyse, zamanımız doldu. Birkaç
gün sonra görüşürüz. Bu arada, kendine fazla yüklenme-
meye çalış ve lütfen Ethan'a iyi dileklerimi ilet."

"İletirim. Teşekkürler."

Bekleme odasına adım attığımda Ethan oradaydı. Oku-
duğu kitabı kapatıp ayağa kalktı. Az önce yaşadığım onca
duygudan sonra onu gördüğüme ne kadar mutlu olduğü-
ma şaşırdım.

Bana bakışı içimi yeni baştan ısıttı.

"İyi bir seans mıydı?"

Gülümseyip yanına gittim. "Oldukça iyiydi. Ne oku-
yorsun?"

Görmem için kitabı kaldırdı.

"Mutluluk Sanatı mı?"

"Dalai Lama tarafından yazılmış."

"O zaman hafif bir kitap."

Ethan kafasını salladı. "Hafif değil ama kesinlikle oku-
maya değer."

"Öyle mi? Neden bahsediyor?"

Ciddi bir ifadeyle bana yaklaştı. "Özetle, 'Cassie'yi her
gün gülümset ve duymak istemediğinde bile ona kendisini
sevdiğini söyle,' diyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Aşırı duygulandım.

Sanki hiç bırakmak istemezmiş gibi kollarını bana dolamasının da yardımı dokunmadı.

Ben de bırakmak istemiyordum.

Ama mesele şuydu ki eğer insanlar kitap olsaydı Ethan seksi, akıllı, sizi salya sümük ağlatsa da elinizden zor düşüreğiniz akıcı, çok satan bir kitap olurdu.

YİRMİ BİR

AÇILIŞ GECESİ

Üç Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Son Sınıf Gösterisi

Birbirimizi dünyada tutan tek güçmüşüz gibi birbirimize sarıldık. Bedenimi bir adrenalın sarmıştı ve Ethan'ın bana sarılması sinirlerimi yatıştırırsa da onlardan tamamen kurtulamıyordum. O da aynı şekildeydi. Bu performans çok önemliydi.

Birkaç sinirin bize faydası olurdu; enerjimizi artırıp yoldan çıkmamamızı sağlardı.

Yerlerimizi almamız için çağrı yapıldığında geri çekilip gözlerinin içine baktım. Yüzümü okşayıp bana sevgiyle baktı ama yüz ifadesinde başka bir şeyin belirtisi de vardı.

Şüphe miydi bu?

Korku mu?

Yoksa ikisi de mi?

Sahneye gittik ve gösteri başladı. Bizim sahnemiz ilkti. *Romeo ve Juliet*. Onunla performans sergilemek kolaydı.

Hiç çaba sarf etmeden aramızdaki bağı benimsiyorduk. Sahne kusursuzdu ve biz selam verdikten sonra Ethan beni sahneden indirip zafer duygusuyla öptükten sonra üstünü değiştirmek için koşup gitti.

Akşamın geri kalanının nasıl geçtiğini anlamadım. Sahnelerimizi ve monologlarımızı oynadık, alkışlarımızı aldık ve üstümüzü değiştirerek sonraki kostümlerimizi giydik. Birbirimizi sahne arkasında kısacık gördük ama bir karakterden çıkıp diğerine girerken yaptığımız işe odaklandık. Yeteneğimizdeki geniş yelpazeyi sergiledik. Seyircileri etkiledik. Bu akşam koltuklarda sadece insanlar değil, ajanslar ve sözleşmeler de vardı. Geleceklerimiz vardı.

Ethan'la ben bu meydan okumaya en iyi şekilde cevap verdik. Gerginliğimize rağmen ikimiz de inanılmaz iyi bir performans sergiledik.

Son sahne, *Portre*'den Connor'la benim sahnemdi. Kendimden emindim ve o ânı yaşıyordum. Connor'la ortalığı kasıp kavurduk. Sahnedeki enerji gerçeklik kokuyordu ve ancak kafamı eğerek selamımı verirken Ethan'ı kenarda suratı bembeyaz olmuş bir halde gördüm. Gülümsemem kayboldu. Bu sahneyi daha önce görmemişti. Ben görmemesini sağlamıştım.

Birkaç gün önceki tartışmamızdan sonra ona bu akşam izlememesi için yalvarmıştım.

Anlaşılan beni dinlemeyi bırakmıştı.

Sahneden inerken ona zor bakıyordum.

Günümüz

New York City, New York

Graumann Tiyatrosu

Gala Gecesi

Her gala gecesi heyecan ve korkunun bir birleşimidir ama bu... daha da beter. Göz kalemimi üç kez çekmek zorunda kaldım çünkü elim çok fazla titriyordu. Yapım stajyeri Cody kapıyı çalıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda aklım çıktı.

"İyi misiniz Bayan Taylor?" diye sordu.

"Evet, iyiyim."

"Erkenden hazırlanmışsınız."

"Evet. Panik olmam gereken bir sürü şey var ve bütün buna yetecek zamanı ayırmam gerek."

"Panik olmanıza gerek yok. Harikasınız. Oyun muhteşem."

"Evet ama bugün burada oturan bütün Broadway eleştirmenleri işlerinde çok iyiler. *New York Times*'dan o pislik de burada ve sırf insanları gıcık etmek için bir şeyleri beğenmeme gibi bir huyu var."

"Ama bu yanlış."

"Bir de bana sor. Bu oyunun ne kadar şüpheli olduğuna dair bir yazı yazdı bile. Senaryoyu beğenmemiş. Eminim Ethan'la beni de beğenmez."

"Hiç sizi gördü mü? Performansınızı izledi mi?"

"Hayır Cody. O bir eleştirmen. Beğenmediğini bilmesi için bir şeyi görmesi gerekmez." Saçımı taradım. "Ethan nasıl?"

"Şey... Kustu."

"Kaç kez?"

"Üç. Şimdi yatıyor. Size bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Valium, bir şişe viski ve beş kilo kendine güven."

"Eğer viskiyi getirirsem kendine güven kısmının kendiliğinden geleceğini tahmin ediyorum."

Ona doğru döndüm. "Holt yine sana benim sarhoş olduğum zamanlardan bahsetti, değil mi?"

"Biraz. Etkilendim."

"Şunu belirteyim ki *Martha'nın Şarap Bağı* olayı var ya? Orada herkes yarı çıplaktı. Sadece ben değil."

"Bay Holt öyle olduğunu anlattı. Tamam. Ben gidip alkol satan bir dükkânı soyup soğana çevirsem iyi olur. Birazdan viskinizi getiririm."

"Bir dakika. Sen alkol alamazsın çünkü on iki yaşında falansın."

"Ben yirmi iki yaşındayım Bayan Taylor."

"Gerçekten mi? Yani reşit misin? Hımmm... O zaman sana cinsel tacizde bulunmayı tekrar gözden geçirmem gerekebilir."

"Lütfen yapmayın. Bay Holt iri bir adam. Beni böcek gibi ezerdi."

"Artık kıskançlık etmiyor." Cody bana bir bakış attı. "Tamam. Kıskanıyor ama bu konuda çirkinleşmiyor."

"Ona Bay Bain'in size bir buket gül gönderdiğinden bahsettiniz mi?"

"Çıldırıldın mı? Burayı dağıtırdı."

"Gerçekten mi?"

"Sanmıyorum. Yine de belki kartı saklayabilirsin."

Kartı alıp cebine soktu. "Gitti, bitti."

"Harikasın Cody. Güzelsin de."

Güldü. "Harika bir oyun çıkarırsınız umarım Bayan Taylor."

"Teşekkürler. Bittiğinde görüşürüz."

O gittiğinde birinci sahne kostümümü giyip odaklanma egzersizlerimi yapmaya başladım.

Üç set *tai-chi* yaptıktan sonra vazgeçtim. Dikkatim dağılmıştı. İhtiyacım olan...

Kapı çaldı. Mükemmel zamanlama.

"Gel."

Ethan içeri girdi. Berbat görünüyordu. O da kostümünü giymişti ama makyajına rağmen renginin ne kadar attığını görebiliyordum.

Yanıma gelip koltuğa çöktü.

"İyi misin?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Bu akşam *Times*'dan o adi pisliğin geldiğini duydu mu?"

"Evet. Ayrıca New York'taki diğer bütün Broadway eleştirmenleri ve blog yazarları da gelmiş."

Ethan midesini tuttu. "Lanet olsun. Annemle babam da burada."

"Çok beğenecekler. Benimkiler de haftaya gelecek. Onlarla gala gecesinin çılgınlığından uzak biraz zaman geçirmek istedim."

"Sana çiçek yolladılar mı?"

"Evet. İkisi de bir buket çünkü bildiğin üzere boşanmış insanlar telefonda konuşup ortak bir hediye ayarlayamazlar."

"Tabii ki de yapamazlar."

"Tristan bana üstünde 'Eğer eleştirmenler oyununuzu beğenmezlerse onlara bunu ver ve kendi kendilerini becermelerini söyle' yazan bir kartla birlikte hediye kutulu bir vibratör göndermiş."

Ethan güldü. Sonra homurdandı. "Bu, bugün duyduğum en güzel şey. Bu akşam gelecek mi o?"

"Evet. Yeni erkek arkadaşını da getirecek."

"Aa, ne güzel. Poposuyla ilgili uygunsuz tasvirlerden sonra yüzünü görmeyi gerçekten çok isterim."

"Aynen."

Ethan doğrulup ofladı. "Görüyorum ki Connor sana gül yollamış."

Kalbim sızladı. "İn... Gördün mü?"

"Evet. Ben geldiğimde onları sahne kapısına bırakıyordun."

"Eyvah! Şey... Onunla konuştun mu?"

"Evet. İkimize de şans diledi."

"Bu konuda çok sakın duruyorsun."

"Öyleyim zaten." Ona şüpheli bir bakış attım. Elini sallayarak beni durdurdu. "Connor bizim önümüze çıkan ufacık bir engeldi. Sürekli onu bir güzel pataklamanın hayalini kursam da o iyi biri. Yaptığı tek yanlış hayallerimde ki kızıdan hoşlanmaktı ama bunun için onu suçlayamam. Sen resmen göz kamaştırıcısın."

"Yani onun bana çiçek göndermesini sorun etmiyor musun?"

"Hayır. Sana istediği kadar çiçek gönderebilir. Gecenin sonunda seni eve götürün benim."

"Benimle sadece eve kadar yürüyorsun."

"Laf! Seni evine geri götürüyorum. Sonra kapıda birbirimize iyi geceler diliyoruz ve sonrasında saatlerce sertleşmiş bir halde kalmamı sağlayacak şekilde sürekli birbirimize sarılıyoruz."

Güldüm. "Saatlerce mi? Gerçekten mi?" Bana sinirli bakınca gülmeyi kestim. "Özür dilerim. Zor durumda olmalısın."

"Hayır. İyiyim. Çünkü bir gece beni içeri çağıracağını ve o gece seninle saatlerce tatlı tatlı sevişeceğimi ve Connor'dan eser kalmayacağını biliyorum. En azından kalmamasını umuyorum. Kalsaydı ürkütücü olurdu."

Güldüm. Yanına gittiğimde bacaklarım iki yanda kucağına oturana kadar elimden çekti. Üç saniye falan direndikten sonra buna ihtiyacım olduğunu kabullendim. *Ona ihtiyacım var. Ethan, bu akşam endişelenilmesi gereken onca şeyin arasında yok.*

Altımda yerleşti ve bir ses çıkardı.

“Canını mı acıtıyorum?”

“Hayır. Yaptığın can acıtmanın tam tersi. Tanrım! Çok iyi hissettiriyorsun.”

Boynuna sokuldum. O da kollarını bana doladı. İki dakika içinde nefeslerimiz senkronize oldu ve sinirlerim yatıştı.

Kapı bir kez çalındı. “Gel,” diye geveledim.

Gözlerimi hafif araladığımda Marco’yu kapının eşiğinde durmuş, bize bakarken gördüm.

“Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?”

İkimiz birden, “Konsantre oluyoruz,” dedik.

Marco gözlerini kırptırdı ve kafasını salladı. “Erika, o okulda size gerçekten çok ilginç teknikler öğretmiş. Yine de işinizi gören her şey uyar. Bu akşam için ikinize de iyi şanslar dileyecektim ama muhteşem olacağınızı bildiğim için bunun gerekli olduğunu pek sanmıyorum.”

Ethan, “Teşekkürler. Biliyoruz,” dedi ve beni kollarıyla daha sıkı sardı. Bu kadar rahatlamış olmasaydım kıkırdardım.

“Peki o zaman. Harika bir oyun çıkarın. Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz Marco.”

Marco kapıyı kapattığında ikimiz de iç geçirdik.

Ethan, “O eleştirmenlere acıyorum,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü bitirdiğimizde, ne kadar harika olduğumuzu anlatmaya yetecek sıfat bulmakta zorlanacaklar.”

Boynuna gülümsedim. “Çok doğru.”

Üç Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Son Sınıf Gösterisi Gecesi

Gösteri sonrası parti çok çılgındı. Herkes kendini öyle serbest bırakıyordu ki medeni olma anlayışı buhar olup uçmuştu. Ortama ilkel bir enerji hâkimdi. İnsanlar yoğun marihuana dumanı arasında kafalarına alkol dikiyorlardı ve özel kalması gereken şeylerin ulu orta yapıldığına şahit oluyordum.

Ethan salonun diğer ucunda Avery ve Lucas'la konuşuyordu ama ara sıra bana bakıyordu. Bu akşam yüzünden sinir olduğu barizdi ama sorun değildi. Ben de sinirliydim.

Ruby kolunu omuzlarıma dolayarak, "Mutluluğunuza gölge mi düştü?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Erkekler. Neden bu kadar aptallar ki?"

"Bizi daha zeki göstermek için mi? Sanırım Holt, Connor'la şu ufak sahnemizden pek hoşlanmadı."

"Hem de hiç."

"Dürüst olmak gerekirse oldukça ateşliydi. Ayrıca açık konuşalım. Connor hiç de fena görünmüyor. Ben Holt olsaydım, ben de çok kızardım."

"Ruby..."

"Sadece fikrimi söylüyorum."

Onun birasını alıp bir yudum aldım. "Sadece bittiğine seviniyorum. Belki şimdi unutulabilir. Önemsiz şeyler yüzünden kendimi savunmaktan bıktım."

"Anlıyorum. Sürekli olarak şüpheleri boş çıkarmaya çalışmak kadar yorucu bir şey yok. Eskiden benim de ne zaman beni bir erkekle görse kendisini aldatmakla suçlayan bir erkek arkadaşım vardı."

“Gerçekten mi? Onunla nasıl başa çıktın?”

“Ona hak verdim. Çünkü gerçekten de başka birkaç kişiyle daha yatıyordum.”

Ona birasını geri verdim. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Of canım. Biraz neşelen. Git erkeğini al, bize götür ve onu becererek aklını başından al. Sabah, neden bu kadar kızgın olduğunu hatırlamaz bile.”

“Öyle mi dersin?”

“Yani burada söz konusu Holt. Bir şeyleri saplantı haline getirme gibi bir yeteneği var. Garanti olsun diye, sabah da aletini ağzına alabilirsin belki.”

Ona sarıldım. “Seni çok seviyorum ama çok boş tavsiyeler veriyorsun.”

“Evet. Biliyorum. Yarın görüşürüz. Tamam mı?”

“Evet. Erkek arkadaşımın aletini ağzıma alırken görüşürüz.”

“Kapısı kapalı yatak odanda, değil mi?”

“Eğer şanslıysan.”

Derin bir nefes alıp Ethan’a doğru gittim. Yanına vardığımda Jack kafası iyi olduğu bariz bir şekilde kolunu bana doladı.

“Ah, tatlı Cassie Taylor. Bu akşam çok iyiydin. Çok iyi.”

“Teşekkürler Jack. Sen de.”

“Özellikle Connor’la olan sahnende memeni yandan şöyle bir görmek çok hoşuma gitti. Çok seksiydi. Holt, kız arkadaşının harika göğüsleri var. Umarım takdir ediyor-sundur.”

Ethan kafasını salladı. “Evet. Artık herkes gördü. Çok mutluyum. Gerçekten.”

Peki. Buraya kadar!

Gömleğinin önünden tutup çektim.

“Hey!”

Jack mızızlanarak, “Nereye gidiyorsunuz?” dedi.

"Onu becererek aklını başından almak için erkek arkadaşımı eve götürüyorum. Belki o zaman böyle aptallık etmeye bir son verir," dedim.

Ben Ethan'ı partiden sürükleyerek götürürken tezahüratlar oldu ama umurumda değildi.

Anahtarlarını elinden alıp onu sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa ittim. Ben neredeyse hiçbir şey içmemiştim ama arabaya girerken sendeleyişine bakılırsa Ethan sınırı iyice aşmıştı.

Ben kaldırımdan yola çıkarken arabasına dikkat etmemle ilgili bir şeyler geveledi. Onu duymazlıktan geldim.

Radyoyu açtı ve hoparlörden AC/DC sesleri yükseldi.

Radyoyu kapattım, tekrar açmaya çalıştığında da eline vurdum.

Koltuğuna çöktü ve camdan dışarı baktı.

"Az önce dediğinde ciddi miydin gerçekten?"

"Evet. Gerçekten seni becererek aklını başından alacağım."

"Hayır. Aptal olmam meselesinden bahsediyorum."

"Evet. Connor'la olan sahne yüzünden ne kadar sinirlendiğini görebiliyorum ama bu çok saçma. Biz oyun ne gerektiriyorsa onu yaptık. Bu işler nasıl yürüyor biliyosun. Beni suçluyormuşsun gibi hissediyorum."

"Suçlamıyorum. Sadece... onun sana dokunduğunu görüp duruyorum. Bunun bana nasıl hissettirdiğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Bu yüzden izlemeni istemedim Ethan. Böyle dönüp duramayız. Bunu aşmanın bir yolunu bulmayı denemek zorundasın."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Kişisel gelişim kitapları okuyorum," dedi.

"Ne?"

“Bir sürü var. Meditasyon yapıyorum ve olaylara verdiğim tepkileri değiştirmeye çalışıyorum ama bu gerçekten inanılmaz zor.”

“Neden bana söylemedin?”

“Ne kadar çaresiz olduğumu görmeni istememe imkân var da sanki.”

“En azından deniyorsun.”

“Evet ve başarısız oluyorum. Bu inanılmaz sinir bozucu çünkü değişmeyi çok istiyorum. Sonra bu akşamki gibi bir şey oluyor ve başladığım yere dönüyorum.”

Yüzüne dokundum. Umutsuz duruşu beni korkutuyordu. “Lütfen... denemeye devam et. Tamam mı? Vazgeçme.”

Ethan kafa salladı ama geri dönemeyecek kadar ileri gidip gitmediğini merak ettim.

Evimin önüne park edip içeri girdik. Kapıyı kapattığımda beni kapıya yaslayıp öptü. İçinde yok etmek istediğim bir çaresizlik vardı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Benimkinin bir yansıması gibiydi.

İkimizin de kötü insanlar olduğumuzu sanmıyordum. Neden sadece mutlu olamıyorduk ki?

Seviştiğimizde sertti, hatta öfkeli sayılırdı. Ethan uyu-yakaldığında, orada durup bu kez çekip giden taraf olmayı hayal etmeye çalıştım. Bunu yapabilir miydim acaba? O beni mahvetmeden önce bu ilişkiden uzaklaşabilir miydim?

Bu cezbedici bir düşünceydi.

Günümüz

New York City, New York

Graumann Tiyatrosu

Gala Gecesi

Parti, katılımcıların çoğu gibi gürültülü ve şaşaalıydı. "Canım!", "MUHTEŞEMDİNİZ" ve "Bayıldım!" sözcükleri havalarda uçuşuyordu. Ben de bütün bunların arasında iltifatları kabul edip insanlarla ayaküstü sohbet etmeye çalışıyordum. Oysaki tek yapmak istediğim Ethan'ı bulup göğsüne sokulmaktı.

Onu salonun diğer ucunda, dikkatini çekmeye çalışan bir dizi kadın arasında gördüm ama bu arada bir gözü üstümdeydi. Bana bakışı yanaklarımın hep kızarıp kalmasına neden oluyordu. Odanın diğer ucundan bile cinsel bir enerji yayıyordu. Etrafında toplanmış o zavallı kadınların üzerindeki etkisini düşünerek onlara acıdım.

Sahne Günlüğü'nden gelen eleştirmen, "Eee? Ethan'la aranızda ne var? Tiyatro okulunda ses getiren bir aşk yaşadığınızı duydum. Hâlâ birlikte misiniz?" diye sordu.

Ethan şampanyasından bir yudum aldı ve kendisiyle konuşan kadına kafasını salladı.

Onu izlemeden edemiyordum. "Hayır. Birlikte değiliz." "Arkadaş mısınız?"

Ethan benimle göz göze geldi ve öyle kaldı. "Hayır. Tam olarak arkadaş da sayılmayız."

"O zaman ne?"

Ethan suratını astı. Kendisiyle ilgili konuştuğumu biliyor muydu? "O... Ethan."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum."

"Hımmm... İlginç."

"Evet. Kesinlikle öyle."

Marco araya girip beni yanağımdan öptü. Bu akşam bunu çok sık yaptı. Oyunun böyle kabul görmesi karşısında mutluluktan havalara uçtuğu çok barizdi.

“Marco, Bayan Taylor’dan rol arkadaşıyla ilişkisi konusunda en ince detayları öğrenmeye çalışıyorum ama ke-tumluk ediyor. Sen bilgi vermek ister misin?”

“Sevgili hanımefendi, eğer başrol oyuncularımın arasında neler döndüğünü anlayabilseydim, provalarım daha az gerginlik ve sıkıntı yüklü geçerdi ama o zaman da oyun durgun olurdu. Aralarında her ne oluyorsa devam etmesi için dua ediyorum. Şimdi bizimle ilgili yazacağın fevkala-de yazıdan bahsedelim.”

Marco kolunu kadına doladı ve onu uzaklaştırdı.

Bense fark etmedim bile. Ethan hâlâ bana bakıyor, bütün bu heyecan ve enerjinin arasında beni sakinleştiriyordu.

Etrafındaki kadınlardan izin isteyip bana doğru geldi. Takım elbisesi içinde çok yakışıklıydı. Geçerken insanlar onu tebrik ettiler ve tebrikleri kabul etse de dikkati benim üzerimdeydi.

Yanıma geldiğinde şampanya kadehini uzattı.

“Bize!”

“Bize!” deyip kadehimi kadehiyle tokuşturdum. “Bunu kendi kendime söylüyor olsam da bu akşam muhteşem-dik,” dedim.

“Öyleydik ama ben oyun için kadeh kaldırmıyordum.”

Eğilip yanağımdan öptü. “Sen inanılmaz güzelsin. Bana çok müstehcen şeyler düşündürüyorsun. Lütfen dur.”

Şampanyamdan yudumlayıp elimle yüzümü serinlet-me isteğime karşı koydum. “Çok tuhaf. Ben de sana tam aynı şeyi söyleyecektim.”

Gecenin geri kalanının nasıl geçtiğini anlamadım. Ethan’ın annesi, babası ve kız kardeşiyle vakit geçirdik. Tristan ve erkek arkadaşıyla sohbet ettik. Medya için

fotoğraf çektiydik. Bütün bunlar olurken de aramızda git-tikçe ısınan bir elektrik vardı.

Her bakış şehvet ve beklenti doluydu. Her dokunuşuy-la karnımda kıvılcımlar çakıyordu.

Parti sona erdiğinde Ethan paltomla beni bekliyordu. Paltomu giydirirken boynuma yumuşak bir öpücük kon-durdu yandan.

Ürperip gözlerimi kapattım.

"Affedersin," deyip geri çekildi. "Ben sadece... bu akşam ellerimi senden uzak tutmakta çok zorluk çekiyorum." Ka-fasını salladı ve güldü. "Şey, dürüst olalım. Ellerimi sen-den uzak tutmakta her zaman zorluk çekiyorum ama bu akşam daha da çok."

YİRMİ İKİ

SONUN BAŞLANGICI

Üç Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Erika sınıfa omuzlarında bir yük varmış gibi girdi. Ortama büyük bir sessizlik hâkimdi. Gerginlik neredeyse elle tutulur gibiydi.

Cumartesi geceki gösterinin ardından ajanslar, yönetmenler ve yapımcıların teklif sunmaları için zamanları olmuştu hafta sonunda. Şimdi kime ne teklif edildiğini öğreneneğimiz an gelmişti.

Erika bir sürü zarfı kucağında tutuyordu. “Öncelikle ne kadar gurur duyduğumu söylememe izin verin. Cumartesi günkü performanslarınızın kalitesi şahaneydi ve hiçbirinizin seyircilerle benliğinizi paylaşmaya kendinizi daha çok adanmanızı isteyemezdim. Bunu da dile getirdikten sonra, teklif almayanlara üzülmeyin demek istiyorum. Bu, yetenekli olmadığınız anlamına gelmez. İşe alınabilir olmadığınız anlamına hiç gelmez. Sadece doldurulan rollere uygun olmadığınız anlamına gelir.”

Sınıfta dolanarak zarfları dağıttı. Ethan iki tane aldı. Ben de iki tane aldım. Birkaç kişi daha iki teklif aldılar. Çoğu bir tane aldı. Geriye kalan birkaç kişiyse hiç almadı.

Aiyah elleri boş oturarak gözyaşlarına boğuldu. Erika ona sarıldı ve ona da iş geleceğine dair onu temin etti.

Ben titreyen parmaklarla zarflarımı açtım.

İlki Los Angeles'da benim daimi bir üyeleri olmamı isteyen, çok çeşitli oyunları olan bir tiyatrodandı. Çağdaş oyunlar sergiliyorlar ve kazanç paylaşımı temeline bağlı olarak çalışıyorlardı.

Diğer zarfı açtığımda, yazarları tam olarak anlamak için üç kez okumam gerekti. Zarf bir yapımcıydı. *Portre*'nin Broadway versiyonunu yapmak istiyordu. Tam anlamıyla profesyonel bir versiyon. Beş hafta prova, ayrıca deneme amaçlı altıncı bir hafta daha. Oyunun haklarını çoktan almıştı ve Connor'la benim rol arkadaşlarımızı istiyordu.

Ethan'a baktım. Zarflarından birine kaşlarını çatarak bakıyordu. Adını söylediğimde kafasını kaldırıp baktı.

"Teklifler nasıl?" diye sordum.

Elindeki iki kâğıdı havaya kaldırdı. "Şey, ilk zarfta Lowbridge Shakespeare şirketi, *Romeo ve Juliet*'teki Mercutio rolü için bir sonraki Avrupa turlarına katılmamı istiyor."

"Bu harika bir şey."

"Evet."

"O zaman neden şok olmuş gibi duruyorsun?"

Ethan kafasını salladı. "Diğeriye New York Shakespeare Tiyatrosu. *Hamlet*'i canlandırmamı istiyorlar."

"Hangi rolü?"

Ethan sersemlemiş gibi duruyordu. "Başrolü. Monologumu beğenmişler demek."

"Aman Tanrım Ethan! Bu inanılmaz."

"Evet. İnanamıyorum."

"İnan. Sen harikasin. Sana gelen teklifler de bunu kanıt-
lıyor. Neden mutlu değilsin?"

"Ben, bu... Hangisini seçeceğime dair hiçbir fikrim yok.
Avrupa turu daha uzun bir kontrat ama diğeri... Yani *Ham-
let* bu! Yıllardır o rolü oynamak için testislerimden birini
feda ederim deyip duruyordum."

"O zaman onu seç. Hem bu, sektördeki en gıptayla ba-
kılan erkek rollerinden birisi. Kesinlikle piyangoyu vurur-
sun."

Ethan omuz silkti. "Ümarım öyle olur. Ama ya sen?"

"Şey, bana da L.A.'deki *Roundhouse*'da bir yer teklif et-
tiler."

"Gerçekten mi? Onlar oldukça etkileyiciler. Yapımları
çok çarpıcı. Ya diğeri?"

"Diğeri bir Broadway alt yapımı."

"Şaka mı yapıyorsun? Tanrım Cassie! Bu harika."

"Evet, biliyorum..."

"Bir ama gelecek gibi hissediyorum."

Derin bir nefes aldım. "*Portre* için."

Ethan gözlerini kırptırdı. "*Portre* derken şöyle..."

"Connor'la, evet. İkimizi de istiyorlar."

Ethan gerçekten mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.
"Ne kadar sürecekmış?"

"Başlangıçta on bir hafta. Sonra eğer iyi gişe yaparsa...
Kim bilir? Birkaç ay. Gerçekten şanslıysak bir yıl."

Ethan kafa salladı. "Vay be! Bir yıl. Bu... Gerçekten vay!
Harika bir fırsat."

"Evet. Sanırım."

Midemde bir düğüm oluştu ve Ethan'm çatık kaşları ile
etrafını saran karanlık enerjiyle beslendi âdetâ.

Elimi iki avucu arasına aldığında o halden kurtulma-
yı neredeyse başarmıştı. "Gerçekten Cassie. Bu inanılmaz.
Senin adına çok mutluyum gerçekten."

“Gerçekten mi?”

Gülümsedi. “Gerçekten.”

Çok ikna ediciydi ama o fevkalade bir oyuncuydu zaten.

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor’ın Evi

“Bakamayacağım.”

“Ben de.”

“İhtiyacımız olduğunda Cody nerede Tanrı aşkına?”

“Uyuyordur umarım. Saat sabahın altısı.”

Ethan’la ben salonumun ortasında, aramızda bir deste gazete ve çeşitli bloglardan çıktılarla bağdaş kurmuş oturuyorduk.

Eleştiri yazıları, oyunumuzla ilgili nihai kararlar...

“Tamam. Sen *Times*’ı oku. Ben buna gerçekten dayanamam,” dedim.

Ethan da, “Peki. O zaman sen de *Post*’u okumalısın. O herif dün gece elimi çok uzun süre sıktı. Ayrıca biraz da okşadı,” dedi.

“Peki.”

İkimiz de bir gazete alıp sanat köşesini açtık. Ben *Post*’taki yazıyı okudum. Okurken yüzüm gittikçe daha çok ısındı. Sonuna vardığımda göz ucuyla Ethan’a baktım. *Times*’a kaşlarını çatarak bakıyor ve kafasını sallıyordu.

Gazeteyi bırakıp nefes verdi. “Şey... bu... bayağı beklenmedik olmuş.”

“Beğenmiş mi?”

“Hayır. Bayılmış. Senaryo hariç her şeyi beğenmiş ama diğer bütün unsurlar çok iyi olduğu için onun da bir önemi olmadığını söylemiş.”

"Ama bizi beğenmiş mi?"

Ethan kafa salladı. "Aynen şöyle yazmış: 'İki başrol oyuncusunun arasında seyircileri bu oyuna tekrar tekrar getirecek büyüleyici bir kimya var. Gala gecesinde konuştuğum insanların çoğu daha şimdiden tekrar izlemeyi planlıyorlardı. Bu oyunun uzun ve refah dolu bir geleceği olmasını sağlayacak türden bir sihir bu. Mutlaka görülmesi gereken bir tiyatro gecesi.'"

"Vay canına!"

"Aynen."

Eleştirilerin geri kalanı da oldukça benzerdi. Herkes oyunu, özellikle de Ethan'la benim aramdaki çekimi çok beğenmişti. Okumayı bitirdiğimizde, bütün övgüler karşısında çok utandım. Yüzüme soğuk su çarpmam gerekiyormuş gibi hissettim.

Ayrıca tuhaf bir şekilde duygusallaştım.

"Hey." Ethan yüzüme dokundu. "İyi misin?"

"Evet. Sadece... mutluyum. Anlatabildim mi?"

"Ağlayacak gibi duruyorsun."

"Kapa çeneni. Ağlamaktan konuşmak beni ağlatacak." Gözlerimi kırıştıtırıp gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

"Özür dilerim."

"Özür dileme. Bu, ağlamaktan bahsetmekten daha beter. Kahretsin!" Gözlerimi daha çok kırıştırdım ama çok geçti. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ethan yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarımı sildi. Bu da durumu daha da kötüleştirdi.

Beni kollarına çekti ve ağladım. Mutluluk gözyaşları dökmeyeli uzun zaman olmuştu. Dudaklarını alnıma bastırıp saçlarımı okşadı.

Bu, çok güzel bir histi... Öylesine kesin ve net olarak doğrudu ki daha çok ağlamama neden olmuştu.

Üç Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Bana neredeyse bir haftadır dokunmadı. Yani aslında dokundu da doğru şekilde değil. Dokunmasına ihtiyaç duyduğum şekilde değil.

İçine kapanıyor ve mesafe koyuyordu. Şimdi de aynen geçen seferki gibi bunu durduramayacak kadar güçsüz olduğumu düşünmek midemi bulandırıyor.

Yine de deneyeceğim tek bir şey vardı. Kazanılmayacağı tahmin ettiğim bir oyunda, çaresiz tek bir hamle...

"Erika'ya *Portre*'yi es geçeceğimi söyleyeceğim."

Ethan kitabından kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Reddedeceğim. Onun yerine Los Angeles'ı kabul edeceğim."

"Cassie..."

"Yani o da harika bir yapım. Ayrıca Broadway bir yere kaçacak değil ya. Oraya başka bir şekilde girerim."

Ethan kitabını indirip iç geçirdi. "Aptal olma. Bunu reddedemezsin. Özellikle de bunu benim için yaptığını düşünüyorsan."

"Sanırım bunu bizim için yapıyorum. Connor'la o oyunu haftada sekiz kez sahnelememi düşünmenin seni ne kadar çıldırtıyor olabileceğini biliyorum."

"Eee? Ne olmuş? Beni bu karara dahil etmek çok saçma. Bu senin kariyerin. Bunu yapman gerek."

"Seni kaybedeceğim anlamına geliyorsa hayır."

Ethan gözlerini ovuşturdu. "Eğer kabul etmezsen beni zaten kaybedeceksin çünkü bu kadar önemli bir şeyi mahvettiğim için kendimi asla affetmem. Lütfen Cassie. Kabul et."

“Ama...”

“Hayır. Bu tartışmaya açık değil. Sana harika bir fırsat verildi ve bunu benim yüzümden sabote etmene izin vermeyeceğim. Asla olmaz. Erika’ya kabul edeceğini söyleyeceksin, yoksa ben söylerim.”

Kitabını sertçe kapattı ve çantasına attı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve.”

“Ama ya Toplumda Sanat dersimiz ne olacak?”

“Kendi başıma çalışacağım.”

“Niye bana bu kadar kızgınsın?”

Çantasını omzuna atıp bana döndü. “Sana kızgın değilim. Kendime kızgınım. Kariyerini benim için feda etmen gerektiğini düşündüğün için kızgınım.”

“Ethan...”

“Hayır Cassie. Bu çılgınlık. Bu aşk değil, korku. Benim tepkimden korkuyorsun ve bunun karar verme sürecini etkilemesine izin veriyorsun. Ben sana ne halt ediyorum böyle?”

“Hiçbir şey etmiyorsun. Bazen bir şeyleri yürütmek için taviz vermek gerekiyor.”

“Bu bir taviz değil. Sen benim için hayalinden vazgeçiyorsun ve böyle yapmak zorunda olduğunu düşünmen, sana benim böyle düşündürmüş olmam beni sinirlendiriyor.”

“Sen yapmadın. Ben...”

“Lütfen kes şunu. Bu Connor meselesini gerçekten atlatmaya çok çabaladım ama yapamıyorum ve bunu sen de biliyorsun. Ama ya bu? Çözüm bu değil.”

“O zaman çözüm ne? Bir çözüm var mı? Çünkü gerçekten beni endişelendirmeye başlıyorsun.”

Yüz ifadesi yumuşadı ama içimi rahatlatmadı. Bu aşamada rahatlatılabilir miydi, emin değildim.

“Gitmem gerek.”

“Bekle.”

Bir eli kapıda durdu. Yanına gidip bana bakmasını sağladım. İstemeye istemeye baktı.

“Seni seviyorum,” deyip parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. Nefes aldı ve bir kolunu bana doladı. Öpücüğüme karşılık verse de pek uzun sürmedi. Geri çekildiğinde eli hâlâ kapının kolundaydı.

“Ben de seni seviyorum,” deyip yanağını avuçladı. “Sorun da bu.”

Kapıyı açtı ve aşağı inerek arabasına doğru gitti. Ben de gözden kaybolana kadar onu izledim.

Günümüz

New York City, New York

Graumann Tiyatrosu

Tiyatroya geldiğimde çantamı giyinme odasına bırakıp gidip Ethan’ı buldum. Bana bazı meditasyon teknikleriyle yardımcı oluyordu ve bu konuda pek başarılı olamasam da o sabırlı bir öğretmendi.

Tabii ki de Tristan bunu öğrendiğinde aklını kaçırdı. Aslında dürüst olmak gerekirse, o nadiren aklını kaçırdı ama bir süre sessizleşti ve bana düşmanca bir ifadeyle baktı.

Tanıştığımızdan beri bana meditasyon yaptırmaya çalışıyordu ama ben her zaman vakit kaybı olduğunu söyleyerek reddettim. Ethan’la benim, şu an onun kitabındaki en popüler insanlar olmadığımızdan bahsetmeme bile gerek yoktu.

Ethan’ın giyinme odasına gittim ama orada yoktu. Sesi tiyatronun içinde bir yerden geliyordu. O yüzden sesin geldiği yere doğru gittim.

“Bilmiyorum. Yani oyun bir aydır sahnede. Daha yeni yeni ayaklarımızın üstünde duruyoruz. Evet, bunun muhteşem bir fırsat olduğunu biliyorum ama...” Yüzünü ovuşturdu ve ofladı. “Seri dinliyorum. Anladım ve hayır, bunun Cassie’yle bir alakası yok. Ben sadece... bunun için doğru zaman mı bilmiyorum.”

Adımı duyunca tekrar gölgelere çekildim.

Ethan telefon görüşmesini, “Düşüneceğim,” diyerek kapattı. O telefonu kapatırken ben de sessizce tekrar giyinme odasına girdim.

Bir dakika sonra geldiğinde beni gördüğüne şaşırmış gibi duruyordu.

“Aa selam!”

“Selam. İyi misin?”

“Evet. İyiyim.” Telefonu masaya koyup yere oturdu. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Bana neredeyse hiç bakmadı. Meditasyon rutinimizi tamamladık ama Ethan’ın aklının başka bir yerde olduğu belliydi.

Benim meditasyonum da berbattı. Nefes alış verişim kesik kesikti ve tek yapabildiğim telefon konuşmasının neyle ilgili olduğunu ve neden benden saklandığını merak etmekte.

Döngümüzü bitirip de gözlerimi açtığımda bütün o süre boyunca Ethan’ın bana baktığı izlenimine kapıldım.

Alçak sesle, “Sarılmak ister misin?” diye sordu.

Ayağa kalkıp kafamı salladı. “Hayır. Sanmıyorum.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Son zamanlarda hislerimi açıkça dile getiren kısımlarımın, Ethan’a şu an olan her neyse onun ağırlığı altında ezildiğini hissedebiliyordum. Ona güvenmek

konusunda ilerleme kaydetmiştim ama şimdi... şüphe geri dönmüştü.

"Cassie..."

"İyiyim. Sadece yapacak işlerim var."

Elimi tuttu. "Bekle. Neler oluyor?"

Kafamı salladım. Onunla yüzleşemezdim çünkü söyleyeceği şeyden ödüm patlıyordu. "Yok bir şey. Sadece canım bu akşam sarılmak istemiyor."

Elimi çekti ve odadan çıktım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bir şeyler yine kötü giderse ne yapardım düşünemiyordum bile.

YİRMİ ÜÇ

BAT YA DA YÜZ

Üç Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Kendimi bir denizaltı gibi hissediyordum.

Bu tuhaf bir benzetmeydi ama çocukken denizaltına bir torpidonun çarptığı bir film izlemiştim. Bütün kompartımanlar suyla dolmaya başlamıştı ve insanlar koridorlarda koşuşturuyor ve boğulmamak için arkalarından hava geçirmez kapıları kapatıyorlardı.

Ethan'ın son zamanlardaki davranışları, tekrar bir araya geldiğimizde ona açtığım alanları kapatmama neden oluyordu ve torpido daha çarpmamıştı bile.

Ethan da bunu fark ediyordu. Benim de kendisi gibi araya mesafe koyduğumu görüyordu. Mezuniyetten sonra New York'ta nasıl birlikte zaman geçireceğimizi konuşmuştuk ama hiç inanmadan. Uğraşsam da numaradan inanmış gibi görünebileceğimi sanmıyordum. Her yanımda hissizleşmiş ve hiç acı çekmiyordum.

Ama aksi gibi hiç de iyi hissetmiyordum.

Hâlâ seks yapıyorduk ama yakınlık uçup gitmiş gibiydi. Geçmişte buna karşı mücadele verebilirdim ama artık yapamazdım.

Ben bu ilişkinin bakıcısı değildim. Bir kez sorumluluk almıştım ve neredeyse onun yüzünden mahvolmuştum. Eğer Ethan aynı şeyleri tekrar yaşayacağımı sanıyorsa büyük hayal kırıklığı duyacaktı.

Bence ikimiz de, bunun mümkün olmadığını bilsek de birbirimizi büyümlü bir şekilde düzeltmeyi bekliyorduk.

Günümüz

New York City, New York

Graumann Tiyatrosu

Oyuna sahnenin karşılıklı iki ucunda başladık ve sonraki sahne boyunca yavaş yavaş birbirimize doğru çekildik. Bu hareketlerimize yönelik bir metafordu. Derin bir nefes alıp duygularımın her söylediğime tutunmasını sağlayarak kendimi açtım.

“Birisi bir zamanlar, ‘Eğer bir şeyi seversen, serbest bırak. Eğer geri gelirse senindir. Gelmezse zaten hiç senin olmamıştır,’ demiş.”

Işık loştı ama biz birbirimize doğru ilerlerken yavaşça aydınlandı.

Ethan, “Sen buna inanmıyor musun?” diye sordu.

“İnanıyorum ama bazen insanlar korktukları için, yanlış bildikleri için, güvensiz ya da kafaları karışık olduğu için gitmek isterler ve işte öyle zamanlarda... o zor ve belirleyici anlarda iki insan düşmek ya da uçmanın eşiğindedirler. Asıl mesele kendi kendine şu soruları sormaktır: Bu insanın gitmesine izin vermeli miyim? Yoksa kapıya doğru

bir adım daha atmadan önce neden kalması gerektiğini iyice açıklamalı mıyım?"

Ethan kafasını eğdi. "Benim bir nedene ihtiyacım yoktu. Bir bahaneye ihtiyacım vardı."

"Neden?"

"Çünkü senin aileni ve paranı öğrendiğimde senin için yeterince iyi olmadığını ya da sana iyi gelmeyeceğimi düşündüm."

"Ama bu aptallık. Para yüzünden biri için yeterince iyi olmadığını düşünmek mi?"

"Dürüst olmak gerekirse hem para hem de güç."

"Benim hiç gücüm yok."

Ethan'ın bakışları yoğunlaşarak tenimin içine işledi. "Benim üzerimde var."

Şimdi ayakuçlarımız birbirine değiyordu ve elimi yüzüne koydum. "Sana ailemden bahsetmedim çünkü önemli değildi. Aynı kurdeleler ve süslü ambalajların kutunun içindeki hediyeyle alakası olmadığı gibi. Ben sadece pahalı bir etiketten daha öte bir değer görmek istedim ve sen bana bunu verdin. Benim gibi sade, gösterişsiz birine dünyadaki en değerli şey gibi hissettirdin."

Beni öptü ve spot ışığı sadece bize odaklanırken ışıklarrın gerisi söndü. Tek bir ışık huzmesi içindeki kocaman bir dünyaydı bu.

"Yani evet, bir şeyi serbest bırakacak kadar sevmeye inanmıyorum ben. Ben onun için mücadele edecek kadar sevmeye inanıyorum. Kapıdan çıkıp gitme kararını vermeden önce, o kişi benim olduğunu bilene... anlayana kadar bağırarak, haykırmak ve yumruklarımı bir şeylere indirmeye inanıyorum."

Ethan yüzüme dokundu ve parmaklarını nazikçe yanğımdan aşağı doğru gezdirdi. "Gitmeme izin vermediğin için mutluyum."

“Ben de. Yoksa peşinden gelmek zorunda kalırdım.”

Spot ışığı kararırken beni öptü ve birkaç saniyelik sessizliğin ardından seyircilerden bir alkış koptu. Sam ve Sarah’yı bırakıp Cassie ve Ethan’a dönmem için birkaç dakika geçmesi gerekti ama döndüğümde ışıklar tekrar yandı ve kafalarımızı eğerek selam verdik.

İyi bir oyun sahnelemenin verdiği o tanıdık adrenalini yoğunluğunu hissettim ama altında dalga dalga bir endişe vardı. Bu his, hafta içi Ethan’ın telefon görüşmesine kulak misafiri olduğumdan beri oradaydı.

Sahneden indik ve giyinme odalarımıza döndük. Makyajımı silip üzerimi değiştirdiğim süre boyunca kara kara düşündüm.

Ethan kapımı çaldığında öfkeden kudurmak üzereydim.

“Gel!” diye bağırdım. Parmağımı ona doğrulttuğumda kapıyı daha yeni kapatmıştı.

“Ben sormak zorunda kalmadan bana gelmeni istedim gerçekten ama bu beni çıldırıyor. Ne saklıyorsun benden?”

“Ne?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun? Bütün hafta ağzını bıçak açmadı.”

“Cassie...”

“Sana güvenebileceğime söz verdin. Bana içinin dışının bir olduğunu söyledin. Bütün bunlar yalan mıydı?”

“Hayır.”

“O zaman söyle bana. Seni geçen gün telefonda konuşurken duydum. Bir şeyler döndüğünü biliyorum. Benimle bir alakası olmadığını söyledin ama öyle olduğundan oldukça eminim.”

Ethan ofladı. “Geçen hafta seyircilerin arasında bir casting direktörü varmış. Los Angeles’a gidip yeni ve popüler

bir HBO dizisinde konuk oyuncu olmamı istiyor. Oldukça önemli bir rol ve menajerim kabul etmem için ısrar ediyor.”

“O zaman neden kabul etmiyorsun?”

“Çünkü... daha dört haftadır birbirimize karşı açığız ve sahne dışında da önemli bir ilerleme kaydetmeye başladık. Ayrıca... ben gitmek istemiyorum.”

“Ethan...”

“Başka fırsatlar da çıkacak. Bunu reddettiğim için kara listeye falan alınacak değilim.”

“Hayır ama reddedersen büyük aptallık edersin.”

“Gördün mü? İşte bu yüzden sana söylemek istemedim.”

“Sana kabul etmeni söyleyeceğim için mi?”

“Evet.”

“Çok saçma.”

“Hayır, değil.” Ayağa kalkıp yanıma geldi. “Burada kalıp her akşam seninle bu çok harika oyunu sahnelemek ve bir haftalığına ülkenin diğer ucuna uçmamak istiyorum. Bunun neresi bu kadar yanlış?”

“Çünkü sadece bir hafta ve sen olmadan da idare edebiliriz biz. Bu gerçekten muhteşem bir fırsat. Menajerin yapımcılardan onay aldı mı?”

“Evet. Seyircileri hayal kırıklığına uğratmak konusunda endişeliydiler ama aynı zamanda reklamın da harika olacağını düşünüyorlar.”

“Gerçekten olurdu.”

“Yani bir haftalığına buradan gitsem sorun etmez misin?”

“Tabii ki de ederim ama bununla yaşayabilirim. Senin yerine geçecek kişinin sahneye çıkmaya hazır olması için fazladan prova yapmamız gerekebilir ama Nathan çabuk öğreniyor. Bir sorun yaşamaz.”

Ellerini ceplerine sokarken neredeyse yüzünü eksittiği gözümünden kaçmadı.

“Of! Tanrım! Lütfen bana gitmek istememenin nedeninin dublörünle sevişme sahneleri canlandıracak olmam olmadığını söyle.”

Ethan kafasını salladı. “Değil.” Bana bakmıyordu. Pank olmaya başladım. “Bunu söylediğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Söylesene. Beni korkutuyorsun.”

Derin bir nefes aldı. “Seni bırakmak istemiyorum. Daha önce bunu yapmamam gerektiği kadar çok yaptım. Şimdi de bu çıktı. Tekrar buraya gelip seninle olmak için o kadar çok uğraştım ki... Yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Ethan...”

“Hayır. Anlamıyorsun. Sadece oyunda bile olsa burada sana her gün dokunup seni her gün öpebiliyorum. Bunu nasıl bırakabilirim ki?”

“Sadece bir haftalığına.”

“Sensiz bir hafta bir yıl gibi geliyor. İnan bana. Bunu biliyorum.”

Yanına gidip kollarımı ona doladım. Bana öyle sıkıca sarıldı ki neredeyse rahatsızlık vericiydi.

“Yapabilirsin. Yapman gerek.”

“Neden?”

Geri çekilip ciddi bir ifade takınarak ona baktım. “Yıllar önce, gitmeden hemen önce bana dediklerini hatırlıyor musun? ‘Birinin senin için kendini değiştirdiğini anlamadan önce, o kişinin kendini feda edişini izlemenin de bir sınırı vardır. Üstelik söz konusu değişim iyi de değil,’ demiştin. Şu an olan da aynen bu. Senin bu kadar gelişme kaydetmiş olmanı ve şu an sahip olduğun güç ve cesareti çok seviyorum ama bunu benim yüzümünden yapmak mı? Bu çok yanlış. Menajerini arayıp ona işi kabul ettiğini söyle.”

“Cassie...”

“Gerçekten Ethan. Kabul et. Geri döndüğünde ben burada bekliyor olacağım.”

Bana tekrar sarıldı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. “Biliyor musun? Dr. Kate bugün ilginç bir şey söyledi. Bazı insanların korkularını kabullenmeleri gerekirken onu alt etmeye fazlasıyla taktıklarını söyledi. Aslında tek yapmaları gereken, onları korkutan şeyi daha çok yapmakmış.”

Ethan boynuma nefes verdi. “Seni tekrar bırakmaktan korkuyorum.”

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Yine de yap bunu.”

“Seni seviyorum,” derken yüzümü avucuna aldı. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bunu bana her gün söylüyorsun. Nasıl unutabilirim ki?”

Bir gün ben de aynı şekilde karşılık verme korkumu kabullenip bunu ona söyleyecektim.

Üç Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Final haftası cehennem gibiydi. Sersem bir halde bir ders-ten diğerine gidiyordum. Ethan’la vakit geçirip konuşmamız gereken onca şeyden bahsetmekten kaçınmaktan çok yorulmuştum ve konsantre olabilmek için duygularımı bir kenara atmakla fazlasıyla meşguldüm.

Son oyunculuk ödevim de resmen bir felaketti. Öylesine içime kapanıktım ki en basit bir duyguyu bile sergileyemiyordum. O yüzden yapmacık bir şekilde rol yapıp Erika’nın fark etmemesini umdum.

Tabii ki de fark etti.

Ben daha bitirmeden onun yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Ethan'a baktığımda, onda da hayal kırıklığı gördüm ama onunkisi daha derindi.

O gece, mezuniyetten sonra ne olacağını konuştuk. Bana annesi ve babasının, ben kendime bir ev bulana kadar Manhattan'da onlarla kalmamı teklif ettiklerini söyledi ama buna pek memnun olmuşa benzemiyordu.

Ona *Hamlet* için provalara ne zaman başlayacağını sordum ama bu soruyu geçiştirdi. Hatta sorularımın çoğunu geçiştirdi. Sonunda vazgeçtim.

Gitmeden hemen önce beni uzun uzun öptü ama bu beni iškillendirmişti.

Ertesi gün cumartesiydi. Ruby'nin erkek arkadaşı hafta sonu şehir dışındaydı. O yüzden keyfimi yerine getirmeye çalışmak için beni zorla evden çıkardı.

Alışverişe gittik ve öğle yemeği yedik. Eğleniyormuşum gibi yaptım ama Ruby bunu yutmadı.

Eve döndüğümüzde sabrı taşı.

"Tamam. Yeter bu kadar. Holt'la aranızda neler oluyor?"

Ofladım. "Bilmiyorum."

"Off! Bu çok sinir bozucu." Koltuğa kendini bıraktı. "Siz çok uzun zamandır tuhafsiniz. Hâlâ Connor yüzünde kafayı mı yiyor?"

"Bilmiyorum. Bir nedeni de o sanırım."

"Ama sana o oyunu kabul etmeni söyledi, değil mi? Yani eğer başa çıkamayacağını biliyorsa neden bunu yap-sın ki?"

"Benim başarılı olmamı istiyor?"

"Ama o zaman o mutsuz mu olacak?"

"Evet."

"Vay be! Asil olan şeyi yapmaya çalışıyor. Neredeyse onu sevecek gibi oldum. Tabii ki bunun bir nedeni de onun mutsuz olacağını bilmek de olabilir."

Ruby'ye sinirli sinirli baktım.

Gözlerini devirdi. "Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Birazcık. Cevap vermekten kaçınıyor."

Telefonum çaldı. Cevap vermeden önce kimin aradığına baktım.

"Merhaba Elissa."

"Cassie, buraya gelmen gerek." Sesi panik olmuş ve biraz da ağlamış gibi geliyordu.

"İyi misin?"

"Hayır. Sana söylememem gerektiği umurumda bile değil. Sadece buraya gel."

Telefonu kapattı ve paranoyam büyük bir anksiyete krizine dönüştü.

"Ruby, arabayı ödünç alabilir miyim?"

"Tabii ki de. Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok ama içimde kötü bir şeyler olduğuna dair bir his var."

Yirmi dakika sonra, Ethan'ın binasının önüne park edip koşarak merdivenleri çıktım. Kapısını yumruklarken kafamda binlerce farklı senaryo dönüp duruyordu. Paniğimi kontrol etmeye çalışsam da, birazdan dayanmak zorunda olduğu, Ethan kılığındaki kaçınılmaz kırığı beklerken kalbimin ezildiğini hissedebiliyordum.

Saniyeler içinde Elissa kapıyı açtı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve çok sinirliydi.

"Belki sen onun aklını başına getirebilirsin. Ben yapamıyorum. Eğer sorarsa seni ben aramadım."

Bunu deyip gitti ve kapıyı arkasından çarptı.

Evin içine girince her yerde kutular gördüm. Çoğu yarı dolu ve karışık. Ethan'ın yatak odasına girdiğimde yine bir sürü kutu gördüm.

Kolları kozmetik ürünlerle dolu bir halde banyodan çıktı ve donup kaldı.

Birbirimize birkaç saniye baktık. Sonra, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Ben de sana aynısını sorabilirim," deyip etraftaki kutulara baktım. "Erkenden toplanıyorsun. Kira kontratı iki hafta sonra dolana kadar burada kalacağını sanıyordum."

Hiçbir şey demedi. Sadece yere baktı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her nefes alışımda onu duyabiliyordum.

"Ethan?"

"Sana söyleyecektim. Ben sadece... bunu nasıl yapacağımı bilemedim."

Sırtımdan aşağı bir ürperti duydum. "Neyi bana söyleyecektin?"

Derin bir nefes alıp verdi. Sonra aynı şeyi tekrar yaptı. Kafamda çalan uyarı zillerini duymazlıktan gelmeye çalıştım.

"*Hamlet*'i reddettim. Avrupa'daki işi kabul ettim. Üç gün içinde gidiyorum."

Ona öylece bakakaldım. Bedenimde öyle yoğun bir adrenalin ve gergin bir enerji vardı ki keskin bir kahkaha attım. "Hayır, gitmiyorsun."

Ethan tekrar hareket etmeye başlayıp kozmetik ürünlerini sırt çantasına attı. "Evet, gidiyorum."

Bunun olacağını biliyordum ve her ne kadar hazırlanmayı denediysem de yine de şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Göğsümdeki acı nefesimi kesti. Hissizlikle korumaya çalıştığım her yer alev aldı ve yandı.

Hiçbir şey diyemedim. O yüzden sadece kafa salladım.

Ellerini ceplerine soktu. "Seninle kalmak için bir bahane bulmayı öyle çok denedim ki ama yapamam. Seni etkilemesinler diye sorunlarımı alt etmeye çalıştım ama başarısız oldum. Her gün biraz daha içine kapandığını görüyorum ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Eğer kalırsam sadece ruhunu mahvetmekle kalmayacağım, kariye-

rini de mahvedeceğim. Bunun oyunculuğunu etkilediğini daha şimdiden görebiliyorum ve bu beni resmen öldürüyor. Yapamam Cassie. Seni de kendimle birlikte dibe çekmem. Her ne kadar gitmek beni öldürse de kalmak beni daha çok yıkacak.”

Çaresizlikle acıyı bastırmaya çalışsam da güçlükle yutkundum. Birkaç kez nefes alıp verdim. Dimdik durdum ve böyle bir şey olmuyormuş gibi yaptım.

Ethan beni terk ediyordu.

Yine.

Bana benimle bir ilişki yürütebileceğini söylemişti ama bu bir yalandı. İnanmak istediğim güzel bir yalan.

İnanılmaz derecede aptaldım ben.

“Cassie,” deyip bana doğru bir adım attı. “Lütfen bir şey söyle.”

“Ne dememi bekliyorsun ki?” Sesim düz ve kayıtsızdı. Duygularımın da öyle olabilmesi için yalvardım.

“Bilmiyorum. Bana anladığını söyle.”

Hâlâ şaşkın bir halde ona baktım. “Anlamıyorum.”

“Bana benden nefret etmediğini söyle.”

Bu beni güldürdü. İçim ıstırap doluyken böylesine mutlu bir ses çıkarmam tuhaf görünüyordu. “Bu kararı ne zaman verdin?”

“Bize teklifler geldikten hemen sonra.”

Ona dik dik baktım. “Ama... sen *Hamlet*’i kabul ettin.”

“Hayır, etmedim.”

“Yani bana yalan mı söyledin?”

“Hayır, sana onu kabul ettiğimi söylemedim hiç. Sadece sen kabul edeceğimi farz ettin.”

Deliler gibi çılgılık atmaya öylesine yaklaşmıştım ki bu beni korkuttu. “Bana tam olarak ne zaman söyleyecektin? Havaalanına giderken mi?”

Ethan ellerine baktı. "Sana söylemeyi onlarca kez denedim. Sonra gerçekten gittiğimi düşünüyorum ve içimde bir... bir boşluk oluşuyor ve bunun düşüncesi bile canımı çok acıtıyor."

Bana beni terk edeceğini söylemek canını çok mu acıtıyormuş?

İçime lav gibi bir kalp acısı dolarken boğazım tılandı. Yutkunarak nefes almaya ve öfkemi bastırmaya çalıştım. Yapamadım.

"Canın cehenneme Ethan! Ben bizi korumak için *Portre*'yi reddetmeyi teklif ettim. Bana sen izin vermedin."

"Sorun *Portre* değil," deyip bana doğru geldi. "Sorun Connor bile değil. Sorun benim. Senin benimle birlikteyken dönüştüğün kişi. Bu hiç de sağlıklı değil Cassie. Sana çok fazla şey vermek istiyorum ama tek yaptığım almak ve sonunda bileklerine bağlı bir ağırlığa dönüşeceğim. Bana çoktan böyle olmaya başlamadığını söyleyemezsin."

"Yani gidiyor musun? Böyle kaçmak bir çözüm mü?"

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kalabilirsin. Bizim için, benim için savaşabilirsin."

"Savaşşıyordum ve kaybediyordum. Anlamıyor musun? Sen bensiz daha iyisin. Her zaman öyle oldun ama ben bunu kabul edemeyecek kadar âşıktım sana. Şimdiyse tek düşünebildiğim şeyi yapıyorum. Sonunda benden kurtulduğun için inanılmaz derecede minnettar olman gerek."

Nefes nefeseydi ve gözleri dolmuştu. Ben de duygularımın etkisiyle titriyordum.

Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama hepsi uçup gitti ve diyecek bir şey bulamadım. Nükteli laflar, yakarışlar, fikrini değiştirmesi için yalvarışlardan eser yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Hiç.

Kalbim içimde canlı bir yara gibi atıyordu. Acı yüzünden gözlerimi kapattım.

Birkaç nefes sonra bedenimi bir öfke kapladı ve sonunda hissizleştim.

Bu tuhaf bir histi. Sanki doğal bir anestezi gibiydi.

Gözlerimi açıp Ethan'a baktığımda kayıtsız ve soğuk hissettim. Ona kendimi kapatmıştım. Şoka girdiğimin bir parça farkındaydım ama umurumda değildi.

Omuz silktilim. "Sanırım buraya kadarmış o zaman."

"Cassie..."

"Mezuniyeti kaçıracaksın."

"Eğer başka bir yolu olsaydı..."

"İyi yolculuklar. Eminim muhteşem bir *Mercutio* olacaksın."

Gitmek üzere arkamı döndüm. Dış kapıya yaklaştığımda, "Bekle!" diye bağırdı.

Durdum ama arkama dönmedim. Onu arkamda hissedebiliyordum. Yakındaydı ama bana dokunmuyordu.

"Cassie, ben..." Ofladı ve nefesi saçımı kıpırdattı. "Bundan nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum. Lüt-fen..."

Elime dokundu ama parmakları beni yakmış gibi geri çekildim. Sonra aylar önce yapmış olmam gereken şeyi yapıp ondan uzaklaştım ve arkama bakmadım.

Günümüz

New York City, New York

Graumann Tiyatrosu

Bitkin bir halde tiyatrodan çıktık. Oyunu her akşam sahnelemek dışında, Ethan'ın yerine geçecek yardımcı oyuncuyu

yarın akşam sahneye çıkacağı şekilde tamamen hazırlamak için gündüz de tiyatroya geliyorduk.

Nathan'la çalışmak ilginçti. Muhteşem bir oyuncuydu ve aramızdaki kimya çok farklı olsa da bence seyirci yine de olumlu bir tepki verecekti.

Ethan sevişme sahneleri konusunda şaşırtıcı derecede sakindi. Hatta beni kaldırması kolay olsun diye popo-mun neresini tutması gerektiğine dair tavsiye bile verdi. Onun bunu hiç sorun etmediğini gördüğümde bu rahatlamam ve işimi yapmam için bana güven verdi. O aşamada, Marco'nun rahat bir nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ethan'la ben sessizce eve yürüdük. Arada ellerimiz birbirine değiyordu. Ona duyduğum tanıdık arzu baş gösterdi ve gittikçe daha da yoğunlaştı. Onun gideceği saat yaklaştıkça içimdeki arzu giderek daha beter hale geldi. Paniğim de dahil olup geri dönmemeyi aklımdan bile geçirmesin diye bu konuda bir şey yapmamı, ona dokunmamı, onu öpmemi, onu hangi şekillerde mutlu edebileceksem hepsini ona göstermemi talep ediyordu.

Daireme ulaştığımızda ikimiz de tedirginlikle hareket ediyorduk. Bu bir veda olacaktı ve bunun fikri bile damarlarımdaki kanın donmasına neden oluyordu.

"Ee..." deyip bana gülümsedi. "Bir hafta sonra görüşürüz o zaman."

"Harika bir iş çıkaracaksın. Keyfini çıkar. Tamam mı?"

"Denerim."

Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra yaklaşıp bana sarıldı.

"Seni inanılmaz derecede çok özleyeceğim. Her gün konuşacağımıza söz ver," derken ılık nefesi boynumu okşadı.

"Konuşacağız."

"Siz de Nathan'la birlikte harika bir iş çıkaracaksınız."

“Yine de onun sen olduğunu hayal edeceğim.”

“Güzel.” Geri çekildi. “Seni seviyorum,” deyip alnım-
dan öptü. Ben de göğsüne sokuldum.

Geri çekildiğinde neredeyse kendimi kaybetmek üzereydim. Ayrılık hissi ani ve acılıydı.

“Kal,” deyip ona doğru ilerledim. “İçeri gel de biraz şarap falan iç. Biraz burada kal.”

Ethan kollarını bana doladı. “Eğer içeri girersem gitmek istemeyeceğim.”

Çenesini okşadım. “O zaman bütün gece kal. Zaten uçağın yarın sabah.”

Bana daha sıkıca sarılıp iç geçirdi. “Cassie... yapamıyoruz.”

“Nedenmiş o? Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun.”

“Terapin...”

“İyi gidiyor. Dr. Kate memnun.”

“Birlikte olduğumuzu bilirse hiç de memnun olmaz.”

Parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. “Bilmesi gerekmiyor.”

Elimi yüzünden çekip öptü. “Evet, gerekiyor. Ayrıca seksiliğini on üzerinden on bire çıkarman da bana karşı kullanılacak adil bir silah değil.”

Kafamı kaldırıp ona baktım ve hissettiğim kadar çaresiz görünmemeye çalıştım. “Sadece beş dakika.”

“Bir dakika daha kalırsam seninle neden sevişmemem gerektiğine dair bütün nedenleri unutacağım. Öyle yaparsam da yarın o uçağa binmemin imkânı kalmayacak ve menajerim beni, muhtemelen seni de, öldürür. O nedenle gidiyorum.” Yerinden kıpırdamadı.

“Tamam.”

“Beni özleyeceğini söyle.”

“Seni deli gibi özleyeceğim.”

Uzun bir of çekti ve parmaklarını yüzümde gezdirdi.
"Haftaya görüşürüz."

"Tamam."

O asansöre doğru gidip düğmeye basarken onu izledim. Sonra asansöre binişini ve kapılar kapanırken el sallayışını izledim.

Uzun bir süre kapalı asansör kapılarına baktım.

Geri aılmadılar.

YİRMİ DÖRT

TEKRAR

Üç Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Duş soğuk akıyordu ve alnımı çok uzun süredir fayansa yaslamış bir halde durduğumu fark ettim. Banyodan çıktım ve bornozumu giyip yatağa kıvrıldım.

Son üç gündür yataktan zor çıkmıştım zaten. Neredeyse hiçbir şey yememiştim.

Ruby haftayı, zengin Avustralyalı sevgilisiyle Hawaii'de geçiriyordu. O yüzden canıma da okuyamıyordu. Ona Ethan'dan bahsetmedim. Bahsedemezdim.

Beni bunun olacağı konusunda uyarmıştı. Dinlemeliydim.

Telefonum çaldı. Arayan numaraya baktıktan sonra duymazlıktan geldim.

Arayan Ethan'dı.

Yine.

Onlarca kez aradı ama hiç cevap vermedim. Ne diyebileceğimi düşündüğünü bilmiyordum. Fikrini değiştirmemin imkânı da yoktu zaten. Artık düşünmek bile istemiyordum.

Canı cehenneme!

Ona da, onu hâlâ nasıl sevdiğime de lanet olsun!

Telefon çalmayı kesince yakınlardaki pizzacıyı arayıp karışık, büyük bir pizza istedim. Eğer akşamı perişan olarak geçireceksem uygun malzemelere ihtiyacım vardı.

Yarım saat sonra kapı çaldı ve karnım guruldadı. *Tanrı "En fazla yarım saat sonra kapınızda!"yı kutsasın.*

Kapıyı açtığımda Ethan'ı karşımda pizzamla dururken bulduğumda donup kaldım. Onu görünce bedenimdeki bütün tüyler ürperdi. Katı ve kayıtsız olmak istiyordum ama öyle değildim. Hissizliğim geçmeye başlayınca kalbim küt küt attı.

Kutuyu bana uzattı. "Ben... senin yerine pizzanın parasını ödedim."

Titreyen ellerle kutuyu çekip elinden aldım.

"Demek pizzamın parasını ödedin, öyle mi? Bu dünyanın en rezil herifi olmanı telafi etti. Teşekkürler."

Kapıyı ittim ama eliyle durdurdu. "Cassie, lütfen..."

"Bırak." Gitmesi gerekiyordu. Şimdi. Ben yıkılmadan önce.

Kapının arasında duracak şekilde bana doğru geldi. "Yarın gidiyorum. Veda etmeye geldim."

Sırf bunun lafı bile gözlerimin dolmasına neden olmaya yetti.

Veda.

"Sonra görüşürüz" ya da "yarın görüşürüz" hatta "seni ararım" bile değil.

Elveda.

Arkamı döndüm ve pizzayı götürürken nefes almak için mücadele verdim. Onu içeri davet etmedim ama yine de girdi. Kapı arkasından kapandığında dişlerimi öyle sıktım ki dişlerim gıcırdadı.

Arkama dönmedim. Söyleyecek bir şeyi varsa sırtıma söyleyebilirdi. Yüzüm her şeyi açığa verirdi.

“Beni görmek istemediğini biliyorum. Seni incittiğimi de biliyorum. Sadece... Kahretsin Cassie. Ben asla böyle bitmesini istemedim. Asla. Ama birinin senin için kendini değiştirdiğini anlamadan önce, o kişinin kendini feda edişini izlemenin de bir sınırı vardır. Üstelik söz konusu değişim iyi de değil. Sen olduğun gibi mükemmeldin. Umarım ben gittiğimde tekrar o haline dönebilirsin.”

Cevap veremedim. Anlamıyordu. Beni iyileştirmeye çalışarak durumu daha da beter bir hale getirdiğini anlamıyordu.

Bir nefes aldım ve aynı anda hıçkırarak iç geçirdiğim için nefret ettim.

“Cassie...”

O anda Ethan kollarını bana doladı. Göğsüne doğru dönmeyi planlamıyordum ama döndüm. Sonraysa hiç hissiz değildim. Hıçkırarak ağlayan bir acı ve pişmanlık yumağıydım ve bunun bizim için bir son olduğunu gerçekten anlayamasam da kalbim bana öyle olduğunu söylüyordu.

“Cassie... Off! Lütfen ağlama. Lütfen...”

Suratımı ellerinin arasına alıp gözyaşlarımı sildi. Dudakları alnımda, yanaklarımdaydı ve her şeye rağmen hâlâ bana çok güzel şeyler hissettirdiği için çok öfkelen dim.

“Cassie...” Yavaşça dudaklarımdan öptü. Bir kez, iki kez... Gömleğini tuttum. Elimi altındaki tenine bastırdım. Beni üçüncü kez öptü ve geri çekilmesine izin vermedim. Onu çılgınlar gibi öptüm. Ona öfkemden bir parça sundum. Bana daha sıkıca sarıldı ve neler olduğunun farkında değilmiş gibi yapmaya bile çalışmadı.

Farkındaydı.

İkimiz de farkındaydık.

Gittikçe daha sert ve şehvetli bir şekilde hareket ediyorduk. İkimiz de bunun edeceğimiz tek veda olduğunu biliyorduk. Sözcüklerin bize hiçbir faydası dokunmuyordu. Hiçbir zaman dokunmamıştı. Onlar bizimle ilgili bütün yanlışları dile getirmek konusunda faydalılardı ama bu neden çok doğru olduğumuzu ifade etmenin tek yoluydu.

Bu, onun kalmasını veya gidişinin daha az acı verici olmasını sağlamayacaktı. Eğer sonumuz trajedi değil de romantik bir aşk hikâyesinininki gibi olsaydı ne olabileceğine dair bir fikir verecekti bize sadece.

Koridorda ilerleyip yatak odama giderken birbirimizi çekiştirip durduk. Onun kıyafetlerinin yarısı çoktan çıkmıştı. Gerisinin çıkması da fazla uzun sürmedi. Benim bornozum da yeri boyladı. Beni yatırıp kafasını bacaklarımın arasına gömerken nazik davranmadı. Beni ilk kez terk ettiği günün önceki gecesinden beri onda böyle bir çaresizlik görmemiştim ve gitmesi kesin olduğu için böyle olduğunu biliyordum.

Hislerimin beni darmadağın etmesine engel olmak için gözlerimi kapatıp yatağı sıkıca tuttum. Bir süre başarılı oldum. Boşalmamı sağladı. İyiydim. Bedenimi öperek yukarı doğru çıktı ve yine iyiydim. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde hafifçe sarsılmaya başladım. İçime girerken gözlerimin içine baktı ve kararlılığım tam ortadan çatırdadı. Ethan her şeyi öylesine yavaşlattı ki bitmesini istemiyor gibiydi. Bense ortadan ikiye bölündüm. Bir yarım hazla zonkluyordu. Diğer yarım, yani güvenen ve seven yanımla soluyor ve ölüyordu.

Bundan sonra eski halime dönebileceğimi mi düşünüyordu? Bu imkânsızdı. Olan olmuştu. O, eskiden olduğum kadını zehirlemişti. O gittikten uzun süre sonra bile hâlâ zehirli olacaktım.

Bir daha orgazm olmadım. Hâlâ içimde olsa da bednim onun kaybının yasını tutuyordu.

Ethan boşaldığında kafasını boynuma koydu ve kendime ağlamayı yasaklasam da yine de ağladım. Gözyaşlarım sessizdi ama onun anlayabildiğini biliyordum. Aynen benim, seksten sonra onun neden o kadar hareketsiz kaldığını, kollarını bana neden sıkıca doladığını ve nefesinin neden düzensiz olduğunu, üstümden kalkarken neden yüzünü yastığıma sildiğini anlayabildiğim gibi.

Sırtüstü yattı. Kollarıyla gözlerini kapattı. Bense kıpırdamadım. Kıpırdayamadım.

Kıpırdarsam cam gibi paramparça olacaktım.

“Cassie...”

“Söyleyeceğin hiçbir şey beni terk etmeni haklı çıkaramayacak. Hiçbir şey. Asla.”

Titrek bir nefes aldı. “Eğer başka bir yolu olsaydı...”

Ona sırtımı dönerek duvara baktım. Şu an burada olması benim için çok zordu. Bu ona yalvarmak istememe neden oluyordu ve bu gururumun izin vermeyeceği bir şeydi.

“Gitmen gerek.”

Kıpırdamadı.

“Şimdi Ethan.” Güçlüymüşüm gibi konuşmaya çalıştım ama sesim çatladı. Tabii ki de çatladı. Şu an, paramparça parçalarımı sırf o benim dağıldığımı görmesin diye büyük bir kararlılıkla bir arada tuttuğum bir şeydim sadece.

O ayağa kalkarken yatak kıpırdadı ve kıyafetlerini toplayıp giyinirken ben sadece duvara baktım. İlişkimizin bitişinin nasıl olacağını hayal etmiştim bilmiyordum ama kesinlikle böyle hayal etmemiştim.

En aptal ve iyimser hayallerimde asla bitmeyeceğini düşünürdüm.

Şaka gibi.

Onun kapıda tereddütle beklediğini, beni izlediğini, iyi olmamı umduğunu hissedebiliyordum.

Değildim. Şu an, iyi olabileceğim bir zamanı düşünemiyordum bile.

"Cassie..."

"Git."

"Belki bir gün... biz..."

"Defol git!"

Teslim olup iç geçirişini duyduğumda nefesim daraldı. Gitmeden önce, "Seni özleyeceğim," diye fısıldadığında boğazım tamamen kapandı.

Dış kapının kapandığını duyduğumda bedenimden bir hıçkırık koptu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha... Ta ki ben boğulana ve nefes almaya çabalayana kadar.

Sonunda nefes alacak kadar sakinleştim ve duşa girdim. Ondan kalan her şeyi yıkadım. Bu arada da, bir daha hiçbir erkeğin beni böyle etkilemesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Bir daha asla.

Ayrıca hayatımın geri kalanı boyunca, kimseden Ethan Holt'tan ettiğim kadar nefret etmeyeceğime de yemin ettim.

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Ethan'ın yarın gitmesi gerekiyordu ve bu akşam hissettiklerimi sadece "huzursuzluk" olarak adlandırmam hafif kalırdı. "Duvarlara tırmanmak" daha yakındı aslında ama yine de yeterince çılgınlık ve telaş içermiyordu. Kafayı yemiş gibi hissediyordum.

Ethan eve gittiğinden beri tek yaptığım saatime bakmak ve uçağı kalkana kadar geçen saatleri saymaktı. Şu an on saat kırk iki dakika vardı. Yatağıma baktım ve uyumaya çalışmayı gözden geçirdim ama saat gece iki olsa da bunun mümkün olmayacağını biliyordum.

Tristan'ın horlaması koridorda yankılanıyordu. Bu da çığlık atmak istememe yeterdi. Evden çıkmam gerekiyordu.

Sabahlığını çıkarıp üstümü giydim. Apartmanın lobisine inerken kendi kendime sadece yürüyüşe çıktığımı söyledim. Sadece bir yürüyüş. Caddeye çıkıp geçen ilk taksiyi durdurduğumda kendi kendime arabayla bir gezintiye çıktığımı söyledim. Ethan'ın binasının önüne geldiğimde nereye gittiğimi, ne yapmayı planladığımı, daha da açık konuşmak gerekirse kime ne yapmayı planladığımı kabul etmediğim için kendi kendime pis, sapık bir yalancı olduğumu söyledim.

Ethan'ın güvenlik kodunu girip kapıyı açtım. Binası sessizdi. Asansör onun katına gelerek açıldığında neredeyse cesaretimi kaybedip gidecektim. Ethan muhtemelen uyuyordu. Yapmasını isteyeceğim şeyden kaçınmaya çalışacağı kesindi. Bu birçok yönden çok kötü bir fikirdi ama yine de şu an bana, şimdiye kadar aldığım en gerekli karar gibi geliyordu.

Koridorda ilerleyip kapısını çaldım. Ethan kıpkırmızı gözlerle, uykulu bir halde kapıyı açmadan dakikalarca beklemeyi umdum ama kapı saniyeler içinde açıldı ve o benden çok daha sabırsız görünüyordu.

"Yok daha neler!" dedi ve bir anlığına kapıyı suratıma kapatacağını düşündüm. "Neler oluyor Cassie?"

"Ne?"

"Buradasın."

"Biliyorum."

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Senin kendi evinde, benden çok uzakta ve uyuyor olman gerekiyor. Tercihen de çirkin, pamuklu bir pijamayla."

"Ethan..."

"Bu gece senden uzak durmak için ne kadar çok çabaladığımı biliyor musun? Saatlerdir şeytana uymamaya çalışarak salonumda dolanıp duruyorum. Şimdi de sen çıkıp geliyorsun. Hem de böyle görünerek..."

"Nasıl?"

Eliyle beni işaret etti. "Enfes, aşırı tahrik olmuş, inanılmaz güzel. Hangisini istersen seç."

Ona doğru bir adım attım ama beni durdurmak için elini kaldırdı. "Asla olmaz. Eğer bu eve adımını atarsan, bu akşam beklememiz gerektiğine ve terapine dair yaptığımız konuşma, 'Seks yapmamalıyız' lafı falan hepsi boşa gider. Senin gitmen gerek."

Tam ayakuçlarım eşiğe değmişti ki durdum. Ona yaklaşmaya hazır olduğumu söylemenin hayalini kurduğumda biraz daha hevesli olmasını bekliyordum. Yani, benim için iyi olan şeyi yapmaya çalıştığını biliyordum ama sorun zaten her zaman buydu. Benim için en iyi olan şeyi bilmek konusunda berbattı.

Küçük bir adım attım. "Ethan, dinle..."

Ethan geri çekildi. "Yapma bunu. Yaparsan gerçekten yapacaklarımdan sorumlu değilim. Üç yıl oldu Cassie. Üç koca yıl. Sana yapacağım şeyler..." Kafasını salladı. "Anlamazsın bile."

"Ya anlıyorsam? Ya benim de sana yapmak istediğim şeyler varsa?"

Ethan gözlerini kapatıp kafasını duvara vurdu. "Off! Gerçekten mi? Niye böyle bir şey dedin ki?"

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

Ethan gözlerini açtı. "Cassie, her şeyi mahvedeceğiz."

“Umurumda değil.” Ellerimi göğsüne koydum. “Buna ihtiyacım var ve sürekli söyleyip durduğun üzere senin de var.”

“Bunu berbat etmek istemiyorum.”

Yüzünü okşadım. “En kötü ne olabilir ki?”

“Yakınlaşmamızı, seni sorunlarla yüzleşmeye zorlayan bir unsur olarak görüp panik olabilir, beni ve ilişkimizi devre dışı bırakabilirsin.”

Gözlerimi devirdim. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Ben ciddiylim.”

“Böyle bir şey olmayacak.”

“Bir zamanlar ben de senin şu an içinde bulunduğun konumdaydım. Unuttun mu? Böyle bir şey olabilir.”

“Ethan, seni seviyorum ama gerçekten bu kadar çok düşünmeyi kesmelisin.”

Ethan donup kaldı. Gözlerini kocaman açtı. “Ne dedin sen?”

Geriye doğru bir adım attım. “İı... Demek istediğim...”

“Beni sevdiğini söyledin.” Paniği ortadan kalkmış gibi görünüyordu.

“Evet, dedim ama...”

“Öyle demek istemedin mi?” Yanağımı okşamak için bana yaklaştı. “İstemediysen sorun değil. Ya da istediysen de veya bunu kabullenmeye hazır değilsen de sorun değil. Sadece... söyle bana.”

Üstüme tuhaf bir rahatlık hissi çöktü ve onun birkaç ay önce dediği bir şeyi hatırladım. Beni sevip sevmemesinin bir sözcüğe bağlı olmadığını, bunun açık ve net bir gerçek olduğunu söylemişti. Onu sevdiğimi söylemesem bile bu doğrudu. O yüzden neden inkâr edecektim ki?

Alçak sesle, “Gerçekten kastettim,” dedim. Bir panik atak geçirmeyi bekledim ama aksine tek hissettiğim şey rahatlıktı. Yoğun, çok geç kalmış bir rahatlama hissi.

Ethan'ın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Öyle mi?"

Derin bir nefes aldım ve gülümsemesine karşılık verdim. "Kesinlikle."

Bana öyle büyük bir neşeye bakıyordu ki her yerini öpmek istedim. Onun yerine, kafasını aşağı doğru çekip dudaklarını öpmeye razı oldum.

İlk anki şok ikimizin de donup kalmasına neden oldu. Bu bir sahne öpücüğü değildi. Koreografinin parçası olan ve karakterlerimizle sınırlandırdığımız hisler yoktu. Bu bizdik. Olmamız gereken halimiz. Bir daha asla olabileceğimizi düşünmediğim halimiz.

Birazcık geri çekilip birbirimize baktık. Bunu gerçekten yapacaktık. Bunca zaman sonra.

Daha heyecanlı olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama sonra bütün yaşananların bizi buraya getirdiğini fark ettim. Acı verici olanların bile.

Ethan'da tereddüt ettiğine, kendini korumaya çalıştığına ya da kararından şüphe ettiğine dair bir belirti aradım ama onlar yerine benim için endişelendiğini ve bana duyduğu aşırı yoğun sevgiyi gördüm.

Bu fazlasıyla yeterliydi.

Bu, her şey demekti.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni daha da sertçe öptü. Yaptığımız şeyin çok tanıdık gelmesinin verdiği bir mutluluk vardı ama daha önce hiç olmadığı bir tarzdaydı.

Şehvet hâlâ vardı, hatta hiç olmadığı kadar dizlerimin bağını çözecek derecede ama daha derin bir şey daha vardı. Bu his bedenimde geziniyor ve beni Ethan'a sıkıca bağlıyordu. Geçmişte, ruhlarımıza kadar inen aramızdaki bu bağ çok sık olmayan anlarda gelip giderdi ama şimdi Ethan sanki bu bağla yaşıyor gibiydi.

Hâlâ çok korkuyordum ama ben de bu şekilde yaşamak, onu sahip olacağım ilk ve son erkek yapmak istiyordum.

Koridorda ilerleyip salona girerken öpüşmeye devam ettik. Gömleğini çekiştirdim ama geri çekilip nefesini toplamaya çalıştı. "Bu kadar hızlı ilerlememize gerek yok."

"Üç yıldır seks yapmadın ve yavaşlamak mı istiyorsun?"

"En son seninle seks yapmıştım. Bunun için çok uzun zaman bekledim. Tadını çıkarmak istiyorum."

"Sen tam," deyip saatime baktım, "dokuz saat otuz sekiz dakika sonra uçağa bineceksin. Şu an soyunabilirken gerçekten bunu tartışarak zaman mı harcayacağız?"

"Çok mantıklı konuşuyorsun."

Gömleğini çıkarıp beni yine öptü. Tanrım! Onu öpmeyi çok özlemiştim ki bu çılgınlıktı çünkü sahnede her gün öpüşüyorduk.

Ama böyle değildi.

Asla böyle değildi.

Beni oyun sırasında böyle öpseydi seks sahnesi canlandırmadan ibaret olmazdı.

Bu, beni korkutmamak için kendisini ne kadar tuttuğunu kanıtlıyordu.

Beni duvara yasladı ve göğüslerimle yeniden yakınlaştı. Ayakta durabilmek için omuzlarından tuttum. Tenimin altında kavurucu bir sıcaklık vardı ve midemde kasılıp gevşedi, kalbimi ve bedenimi coşturdu. Ethan'ın bana dokunduğu her yer geriye kalan yerlerden biraz daha aydınlandı.

Şu ana kadar bana dokunan bütün erkekler hafızamdan silindi. Her zaman Ethan vardı. Unutmak istediğimde bile bedenim hatırlardı.

Tişörtümü çıkardı ve ağzı göğsümle buluştuğunda ellerimi saçlarına daldırıp onu kendime çektim ve daha fazlasını, her şeyimi almaya teşvik ettim. Her şeyim onun içindi.

Beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım. Sonra ne kadar sertleşmiş olduğundan utanmadan kendini bana bastırıp sürtünerek hareket etmeye başladı.

Daha da hararetlendik. Şehvetli ve sabırsızdık. Alçak sesler ve arzu dolu ellerle iletişim kurduk.

Beni duvardan çekti ve koridorda taşıdı. Yatağına ulaştığımızda beni yatırır yatırmaz kıyafetlerimin geri kalanını çekiştirdi.

Ayakkabılarımı tekmeleyip çıkardım. O da kot pantolonuma saldırdı. Pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyrırken yüzündeki ciddi, konsantre olmuş ifade inanılmaz seksiydi. Sadece iç çamaşırımla kaldığımda durup öylece baktı.

“Offf!” Kafasını salladı. “Ne kadar çok hayalini kursam da gerçek halin hâlâ nefesimi kesiyor, hep kesti.”

Doğrulup sutyenimi çıkardım. Ethan sertçe yutkundü.

Parmaklarımı külotumun kenarlarına geçirirken, “Bunları da çıkarayım mı? Yoksa sen mi çıkarmak istersin?” diye sordum.

Ethan’ın yüzünde vahşi bir ifade belirdi. “Of, hem de nasıl isterim. Çok fazla istiyorum.”

Ayak bileklerimden tutup beni yatağın ucuna çekti. Sonra bacaklarımı gövdesine doğru kaldırdı.

“Bu, fantezilerimden biriydi,” derken külotumu çıkardı ve önümde diz çöktü. “Bunu yapmayı ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi tahmin bile edemezsin.”

Ayak bileğimden başladı. Yumuşak öpücükler ve işkence gibi bir yavaşlıkla yukarı doğru çıktı. Bedenimde dokunmadığı her yer kıskanç ve perişandı. Diğer her şey, derin ve dönüp duran bir sızıyı daha da yoğunlaştırarak kıvılcımlar çıkıp damarlarımdan alevler akmasına neden oldu.

Ethan ağırdan alıyordu. Benimse tek yapabileceğim gözlerimi kapatıp çarşafıya sıkıca tutunmaktı. Ne yaptığını biliyordu. Kendinden emindi. Ağzını bacaklarımla arasına kapattığında belimi öylesine büktüm ki neredeyse yatağa temas etmiyordum bile.

Tanrı'yla konuştum. Sık sık. Ona Ethan'ın adını söyledim. Sık sık. Bedenimdeki her şey döndü. Her yanıma kıpırtılar sardı. Kesik kesik fısıltılarla dönüşümlü olarak ikisine seslendim.

"Tanrım... Ethan..."

Tutarlı olmaya çabaladım. Onun daha önce bu kadar iyi olduğunu hatırlamıyordum hiç. Yani her zaman harikaydı ama bu... kelimelerle tarif edilemezdi. Uzun zamandır seks yapmamış bir erkeğe göre beceri düzeyi... Ahhh! Tanrım!

Artık düşünemiyordum bile.

Elleri kıpırdamayı hiç kesmedi ve her dokunuşu beni daha da gerdi. Öylesine yükseklerde uçuyor gibiydim ki yatağın bir buçuk metre üzerinde gibi hissediyordum. Ethan beni orada, o his ve tatmin seviyesinde tuttu. Sonra dilini bir kez değdirip parmaklarını bir kez büktüğünde sersemlemiş ve nefesim kesilmiş bir halde yere indim.

Kıpırdayamadım. Beynim durdu. Nefes almak bana uzak bir kavramdı.

Ethan her yeri öperek bedenimden yukarı çıktı. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye yetecek kadar güç topladım. O da tenime doğru memnuniyet sesleri çıkardı. Sesi bana ellerinin bile yapamadığı şeyler yaptı.

"Bunu görmeyi özlemişim. Boşalırken muhteşem görünüyorsun," dedi.

Gözlerimi kapalı tuttum ve o her yerime öpücükler kondururken kollarını okşadım. Kaslarının bende uyandırdığı his beni sersemlikten çıkarıp daha fazlasına susamama neden oldu.

Sıra bendeydi. O yüzden onu sırtüstü yatacağı şekilde ittim. Ben de aynen onun gibi tatlı bir işkence yapabiliyordim. Boynundan başladım. İnsanla hayvan arasında gelip giden seslerle tepki verdi.

Her yerini öptüm. Ona ilk seferimizmiş gibi dokundum. Bir nevi öyleydi zaten. Onun varlığının her bir parçası bana sahipti ama bu sefer gerçekten bana sahip olmayı hak ediyordu.

Pantolonunun beline geldiğimde yalayıp emdim. Acı çekiyor gibi sesler çıkardı. Kasığındaki gerginliğe bakılırsa acı çekiyor olmalıydı zaten.

Pantolonunun düğmesini açtım. Pantolonu çıkarıp bacaklarından başladığımda anlayamayacağım bir şeyler geveledi. Kendi kendine söylendi ve ellerini saçlarının arasına daldırdı. Onun üzerindeki gücüm karşısında zevkten dört köşe oldum.

Kendine güçlkle hâkim oluyordu ama onu suçlamıyordum. Ben de yıllarca seks yapmamış olsaydım, beni tamamen kendimden geçirmek için tek bir dokunuş yeterdi. Ethan'ın kontrolü takdire şayandı.

Siyah iç çamaşırının kumaşı aletini sımsıkı sarmıştı. Bir parmağımı o şişkinlik boyunca gezdirdim. Gözlerini sıkıca kapatıp uzun bir of çekti. Tekrar aynı şeyi yaptım ve elini yatağa vurup çarşafı sıkıca tuttu.

Aşağı inip üst bacağına okşadım. "Durmamı ister misin?"

Gözlerini kapalı tuttu ama beni yüzüne doğru çekebilmek için elimden tuttu. "Bir süre bunu yapmama izin ver," deyip beni öptü ve ikimiz de yan yatacak şekilde bizi çevirdi. Sonra bacağıma kalçasına doğru çekti ve tekrar ısınmaya çalışarak ereksiyonunu bana bastırdı.

Öpüşüp birbirimize sürtündük. Her şey çok güzel hissettiriyordu. Elleri, sanki hiç ayrılmamışız gibi bedenimde gezindi. Ritmi büyüleyiciydi.

"Şimdi sana dokunabilir miyim?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Yalvarmaya başlamak üzereydim."

"Biz ayrıyken benim sana dokunduğumu hayal ettin mi?"

“Her gün. Bazen günde birden fazla kez. Hayalimdeki sen tam bir seks hastasıydı.”

Elimi aramıza götürüp onu avuçladım. İnledi. Ben de gülümsedim. “Yani gerçek halime çok yakın o zaman. Öyle mi?”

Sırtüstü yattı. “Evet. Aşağı yukarı. Yüce Tanrım!”

Öperek boynundan aşağı indim. Dişlerimi kirli sakalında gezdirdim ve tenini tattım. Âdemelmesini öptüğümde uzun, kısık bir ses çıkardı. Dudaklarıma değen sakallar beni kaşındırmıştı. Bu arada aletini, iyice gerilmiş kumaşın üstünden okşamaya devam ettim. Ellerimi titreyen kaslarında gezdirdim.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve bir yandan bedeninden aşağı yavaşça inişimi izleyip bir yandan da kafasını yastığa koyup küfrediyordu.

Göbek deliğine ulaştığımda nefes almayı kesti.

“İyi misin?”

“Evet,” derken sesi gergindi. “İyiden de öte. Sadece... kendimi utandırmamaya çalışıyorum.”

“Buna imkân yok.”

İç çamaşırını indirdim ve çıkarmama yardım etmek için kalçasını kaldırdı.

Sonra da işte önümdeydi.

Benim dikkatlice bakışımı izledi. Çok tanıdıktı ama sanki bir rüyada yaşıyor gibiydim. Parmağımı boylu boyunca gezdirdim. O mükemmel kalınlığına parmaklarımı doladım.

Ethan her zaman mükemmeldi. Geçmişte, deneyimsizliğim yüzünden böyle düşündüğümü sanırdım ama başka erkeklerle de yattığım için hiçbirinin onunla yarışamayacağını biliyordum artık.

Yarışacaklarını düşünerek saflık etmiştim.

Eğilip dudaklarımı ipeksi tenine sürttüm. İnledi. Buna çok fazla dayanamayacağını biliyordum. Daha şimdiden karın kasları titriyordu.

Dilimi kullanınca kendini sıkımdan resmen titredi. Onu ağzıma aldığımda homurdanıp beni geri çekmeden önce o hissin tadını çıkarmaya doğru düzgün fırsatım bile olmadı.

“Tanrım... Hayır! Olamaz. Hayır. Hayır. Hayır.” Dişlerini sıkıp bütün karnına ve göğsüne doğru boşalırken inledi. Ben de hayranlıkla izledim. Her zaman bu kadar çok muydu? Yoksa aşırı cinsel tatminsizlik yüzünden mi böyleydi?

Yüce Tanrım!

Bittiğinde derin, sığ nefesler aldı ve yüzünü gizledi. “Kahretsin Cassie. Çok özür dilerim.”

Ellerini yüzünden geri çekip onu öptüm. “Dileme. Bu... etkileyiciydi. Özel bir efekt gibi. Tekrar yapabilir miyiz?”

Komodinin üstünden peçete alırken neşeyle güldü. “Tekrar boşalmamı sağlamak için benden izin mi istiyorsun? Hımm... Bir düşüneyim bakalım.”

Ben onu silerek temizlerken bile tepki verip gözlerimin önünde yeniden sertleşti. “Şey... Ben sadece kibarlık ediyordum. Tanrı biliyor ki rızan olmadan orgazm olmana neden olduğumda sinirleniyorsun.”

“O bir kez oldu ve o zaman da sırf utandığım için sinirlenmişim. Yine de orgazmın kendisi aklımı başımdan alacak türdendi.”

“Az önce olduğu gibi mi?”

“Hayır. Hiçbir şeyin onu geçebileceğini sanmıyorum. Hiçbir zaman.”

Sürünerek bedeninden yukarı çıktım ve onu öptüm. “Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum.”

Şimdi yüzünde bir parça korku gördüm. “Tanrım, bana yardım et.”

Birbirimize, kendimizden daha emin bir halde dokunduk ve öpüştük. Şehvetimizin yoğunluğunu bir parça dinmiş olsak da tekrar alevlendi. Bu şehvet, ellerimizi hızlandırdı, dokunuşlarımızı sertleştirdi. Dudaklarımız nazikçe hareket ediyordu ama geriye kalan her şey ihtiyaç duygumuz yüzünden sertti. Tekrar kurduğumuz bağı iyice pekiştirecek son adımı atmaya teşvik eden türdendi.

Beni bu son kısım endişelendiriyordu. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum ama eğer panik olacaksam içime girdiğinde olacağım kesindi.

Gitmeden önce benimle sevişmesinin ıstırabı hâlâ hatırladığımda canımı acıtacak kadar hafızama kazınmıştı.

Tabii bu kez de gidecekti ama geri gelmeyi planlıyordu, bana geri geleceğine dair söz vermişti. Beni öyle şefkatle okşuyordu ki eğer yapmazsa boğulacakmış da ben oksijeniymişim gibi duruyordu.

Kaygılarımı uzaklaştırmaya çalışıp ona odaklandım. Bu kolay oldu. Dikkatimi dağıtmak konusunda oldukça yetenekliydi.

Üstüme yuvarlanıp parmaklarıyla sihrini konuşturduğunda sabrım yerlerdeydi. İçimde, parmaklarla ya da boş orgazmlarla tatmin olmayacak keskin bir sızı vardı. Bu sızı onu istiyordu, her şeyiyle onu. Ona bunu söyledim ve bir prezervatif almak için komodinin çekmecesini karıştırdı. Onu takabilmek için dizlerinin üstünde durduğunda göğsünü öptüm. Omuzlarını okşadım. Ona dokunmayı bırakmıyordum anlaşılan.

Memnuniyetle inledi ve beni sırtüstü yatırdı. Bütün ağırlığını üstüme verip beni öptüğünde aramıza uzanıp onu içime aldım.

İçimde olduğunu fark ettiğinde donup kaldı. "Bundan emin misin? Durmak için çok geç değil."

"Evet, geç," deyip sırtını okşadım. "Sana ihtiyacım var."

“Bunu gittiğim için mi söylüyorsun sadece?”

“Hayır. Bunu söylüyorum çünkü inkâr etmekten yorul-
dum.”

Beni nazikçe öptü ve biraz daha içime girdi. İkimiz de nefes aldık.

“Cassie...”

“Aman Tanrım!”

Kafasını omzuma koydu ve sadece nefes alıp verdik.

“Unutmuşum,” diye fısıldadı. “Bunu nasıl unutabilirim ki? Tanrım!”

Kendisini gittikçe daha da içime sokacak ufak hareketlerle ileri geri gidip geldi. Gözlerimi kapatıp omuzlarından tuttum. Tek unutan o değildi. Ben eskiden bütün bu duyguları içime nasıl sığdırıyordum ki? Patlayacak gibi hissediyordum.

Kasığını öne bastırıp geri çekilmeye devam etti ve her hareketi içimi biraz daha doldurdu. Yüzü inanamaz bir ifadeden hayranlığa, kararlılığa ve sonunda sevgiye dönüşürken ben de büyülenmiş bir halde izledim. Bu kadar uzun zamandır o bana böyle bakmadan nasıl yaşadım ki?

Sonunda kasığı tamamen kasığıma temas ettiğinde bacaklarımı ona doladım ve onu öylece hareketsiz tuttum. İçimdeki paniğin kaynayıp geldiğini hissedebiliyordum ama bunun bitmesini istemiyordum çünkü o zaman gidecekti. Gidecekti ve ben bomboş kalacaktım. Artık öyle yaşayamazdım.

“Bana bak,” deyip yüzümü okşadı. “Yok bir şey.”

“Biliyorum.”

“Seni seviyorum. Ne kadar çok sevdiğimi anlatmaya kelimeler bile yetmez.”

Beni öpsün diye onu kendime çektim. Gerginliğimi azaltmaya faydası oldu. Kalçalarını kıpırdattığında gerginliğim daha da azaldı.

Uzun ve yavaş hamlelerle içime girerken dikkatimi dağıtmak için beni öptü. O da bunu bitirmek için acele etmiyordu hiç. Yıllardır ilk kez, sevişmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim. Her şey çok yoğun hissettiriyordu ama Ethan beni yönlendirdi. Elleriyle ve ağzıyla beni yatıştırdı; istikrarlı ve kararlı ritmiyle beni ateşe verdi. Bütün bunları yaparken de bana pişmanlıklar, özürler, aşk ve gelecekle ilgili şeyler fısıldadı. Bana ne kadar güzel olduğumu, bunu ne kadar uzun zamandır beklediğini, bunu tekrar tekrar yapabilmek için geri dönmeyi nasıl sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Ne kadar zaman boyunca seviştiğimizi bilmiyordum ama beni o kadar çok kez uçurumun eşiğine getirdi ki sayısını unuttum. Sonunda hazzın doruklarına çıktığımda bütün bedenimi etkileyen ve bitmek bilmeyen bir nöbet geçiriyor gibiydim. Bütün bu süre boyunca benimle konuştu. Sonunda uzun bir iniltiyle boşaldığında gözüme daha önce hiç olmadığı kadar güzel göründü.

Uzunca bir süre birbirimize sarılmış bir halde kaldık. İkimiz de yıllardır hiç olmadığımız kadar tatmin olmuştuk.

Sanırım uyuyakaldım çünkü gözlerimi açtığımda güneş pencerelerden içeri süzülüyordu.

Ethan dirseğine dayanmış, bana bakıyordu. Nerede olduğumu ve neden onunla olduğumu anlamam bir dakikamı aldı. Anladığımda gülümsememe hâkim olamadım.

“Selam!”

Beni öptü. “Günaydın.”

“Saat kaç?”

“Geç. Birazdan gitmem gerek.”

“Ben de seninle havaalanına geleceğim.”

“Hayır. Burada kal.”

"Ama..."

"Cassie." Yüzümü okşadı. "Lütfen... Kafamda sana dair en son görüntünün yatağımdaki çıplak halin olmasını istiyorum, havaalanında ağlarken değil. Ben yokken burada kal. Yiyeceklerimden ye. Duşumu kullan. Bedenini yatağıma, yorganıma sür. Bu beni inanılmaz mutlu eder."

Onu sırtüstü ittim ve göğsüne sokuldum. Sadece ona sarılmak istiyordum. Ona mümkün olduğunca uzun bir süre sahip olmak istiyordum.

Öylece yatıp sersemledik. Sonra duşa gitmek için altımdan kalktığımda yastığına sarılıp kokusunu içime çektim.

Onun etrafta dolandığını duyduğumda gözlerimi kapalı tuttum. Sanki gitmek için hazırlandığını görmemem, öyle bir şey olmayacağı anlamına geliyormuş gibi.

Ama olmak zorundaydı ve olacaktı da.

Yanağıma dudaklar değdiğiğinde gözlerimi açtım.

Elinde bir notla küçük, kadife bir kese tutuyordu. Kaşlarımı çattım.

"Bunu ben gittikten sonra aç," deyip yatakta yanıma koydu.

"Bu ne?"

"Bir hediye. Yıllar önce İtalya'dayken aldım ama sana vermeye cesaretim olmadı hiç. Sanırım şimdi var."

Beni öpmek için eğildiğinde, onu tekrar yatağa çekip kalması için yalvarmaktan alıkoydum kendimi.

"Haftaya görüşürüz," deyip yüzümü okşadı. "Seni seviyorum."

Derin bir nefes aldım. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsedi. "Beni sevmeni seviyorum. Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Sanırım edebiliyorum. Bana binlerce 'Seni seviyorum' yazan o e-postayı gönderdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

O zaman, eminim ben de senin şu an hissettiğinle aynı şey-
leri hissediyordum.”

Yatağın kenarına oturdu ve parmaklarını saçlarımda
gezdirirdi. “Öyle hissetmeni de çok seviyorum.”

“Bugün amma sevgi dolusun.”

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra,
“Tahmin bile edemezsin,” diye fısıldadı.

Kapı zili çaldı. Homurdanarak kalktıktan sonra panto-
lonunu düzelitti.

“Arabam geldi. Gitmem gerek.” Beni tekrar uzun uzun
ve özlemle öptükten sonra çantasını aldı. “Vardığımda
seni ararım.”

“Tamam.”

Kapıya yöneldi ama oraya varmadan durup bana dön-
dü. “Yorganı sadece bir saniyeliğine aşağı indirebilir mi-
sin?”

Gülümseyip yorganı açtım.

Ethan homurdanarak dudağını ısırıldı. “Vay canına! Bu
gelmiş geçmiş en iyi zihin fotoğrafı.”

Güldüm. Kapıya doğru gitti. “Seni neden tekrar becere-
meyeceğimi unutmadan önce gitmem gerek.”

Deşsete düşmiş gibi yaparak, “Becermek mi? Sevişme-
ye ne oldu? Çok kabasın Ethan Holt!” dedim.

Koridordan, “Sen benim kaba halimden hoşlanıyor-
sun,” diye seslendi. “Seni çılgınlar gibi becermemden de
çok hoşlanıyorsun.”

Sonra da dış kapı arkasından kapandı.

Kendimi yastığa bıraktım ve iç geçirdim.

Onu daha şimdiden özlüyordum.

Dün gecenin ne kadar inanılmaz olduğunu düşünüyör-
dum ki komodinin üstündeki telefonum titredi. Alıp me-
sajı okudum.

<Beni daha şimdiden özlüyorsun, değil mi? Hislerin karşılıklı. Hâlâ asansördeyim. Hediyeni açmayı unutma. Seni seviyorum.>

Gülümseyip kadife keseyi açtım. Ağzını aşığı çevirince içinden elime bir zincire geçirilmiş, altından ağır bir kalp düştü. Eski görünüyordu. Antika. Dürüst olmam gerekirse biraz yıpranmış.

Notu açtım.

Sevgili Cassie,

Çok uzun zamandır bunu sana vermek istiyorum ve dün gece bana verdiğin inanılmaz hediyeden sonra zamanın doğru olduğunu hissettim. Bunu Avrupa turnesindeyken Milano'da bir antika dükkânında buldum. Neden gözüme takıldığını bilmiyorum ama bunu sana almak zorundaydım.

Ama mükemmel değil. Bir sürü sahibi olmuş. Bazıları ona nazik davranmamış ve üzerinde bunu kanıtlayacak hasarlar var. Bir açıdan beni simgeliyor. Ne yazık ki sanırım seni de simgeliyor.

Gördüğüm bütün zararlara rağmen başıma gelen şey yine de güzel. Aslında bence mükemmel olmadığı için daha da güzel. Saf ve pürüzsüz olmasa da bir şeyin yine de değerli olabileceğini anlamam çok uzun zamanımı aldı. İnanmamakta dirensem de bunu bana sen öğrettin.

Bizi düşündüğümde, seninle hiç tanışmasaydım ne olurdu diye sık sık merak ediyorum. Değişmek için, geçmişimdeki saçmalıklarla ilgilenmek için bir nedenim olur muydu?

Gerçek şu ki sadece seninle tanışmak, değişmek zorunda olduğumu fark etmemi sağlamadı. Seninle tanışmak, sonra da seni kaybetmek yaptı bunu. Hem de iki kez. Senden uzak olmak, kendimle ilgili çirkin gerçekle yüzleşmemi sağladı ve kazadan sonra seni geri kazanmak, bana yıllar-

dır engel olan sorunları aşmaya ihtiyaç duymamın tek nedeniydi. Sen daha iyi olmayı istememi sağladın ve her ne kadar bunu kendim için de yapsam da sanırım sana layık olmak için de yaptım.

İşte bu benim sana kalbimi verme yöntemim sanırım. Uyduruk değil mi? Ayrıca tanıştığımız günden beri zaten senin olduğu için de biraz gereksiz.

Anlaşılan dün gece olduğumuz yere gelmek için baya dolambaçlı bir yoldan geçtik ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum ama yolculuğumuzda değiştirmek isteyeceğim onca şeye rağmen asla farklı bir son nokta istemezdim. O, hep sendin. Güzel, harika, yetenekli, sevecen sen.

Bana bu son şansı verdiğin için teşekkürler. Pişman olmayacağına söz veriyorum.

Şu an sana bakarken, nasıl çekip gittiğime dair gerçekten hiçbir fikrim yok. Beni kurtardığın için teşekkürler ve affettiğin için.

Hazır lafı açılmışken, uyurken aşırı güzelsin. Bunu biliyor musun? Sana bakmayı bırakamıyorum.

Bundan bahsetmişken de telefonumla birkaç fotoğrafını çektim. Bu yaptığım tatlı mı, yoksa ürkütücü mü? Tatlı tarafından bakabilmeni umuyorum. Sadece yanımda götürceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Seni daha şimdiden özliyorum.

Tamam. Artık bunu bitirsem iyi olur çünkü yakında uyanacaksın ve uyandığında yanında olmak istiyorum. Aslında her sabah uyandığında yanında olmak istiyorum ama sanırım bu başka zaman konuşulacak bir mesele.

Seni seviyorum Cassie. Her zaman sevdim. Her zaman seveceğim. Ben yokken yatağımı sıcak tut. Geri döndüğümde bir güzel kullanmana yardım edeceğime söz veriyorum.

Ethan

Kelimelerine baktım. Onları onlarca kez okuduktan sonra kolyeyi kafamdan geçirdim. Kalp göğüslerimin arasına yerleşti. Daha önce sahip olduğum hiçbir şey bu kadar mükemmel görünmemişti.

Bu kez beni bırakıp gittiğinde ağlamayacağıma yemin etmiştim ama Ethan bunu bayağı zorlaştırıyordu. En azından şimdi bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Telefonumu alıp ona bir mesaj attım.

Kolyeyi çok sevdim. Şimdi taktım. Mektubunu daha çok sevdim. Yazdıkların çok güzeldi ama hepsinden önemlisi, seni seviyorum. İndiğinde beni ara.

Yorganı üstüme çekip kokusundan kalanı içime çektim. Üç yıl önce biri bana, bir gün Ethan Holt'un yatağında yatıp ona aşk mesajları atacağımı söyleseydi, muhtemelen suratına yumruk atardım.

Şimdiyse başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordum.

Gala gecesinde bana verdiği kartı hatırladım. Kartta, "İnsanlar renkli camdan pencereler gibidirler. Güneş varken ısıldayıp parlarlar ama karanlık çöktüğünde, sadece içeride bir ışık varsa gerçek güzellikleri ortaya çıkar," yazıyordu.

Bununla beni kastetmişti ama aslında kendisini, bu halini ne kadar net tanımladığını bilip bilmediğini merak ettim.

İkimizi birlikte hayal edip gülümseyerek etrafımı saran ışıktaydım.

YİRMİ BEŞ

SON SELAMLAMA

Günümüz

New York City, New York

Dr. Kate beni inceledi ve gülümsememi elimle gizledim.

“Bugün farklı görünüyorsun. Mutlu musun?”

“Evet.”

“Çok mutlu.”

İnkâr edemezdim, etmek istemiyordum. “Evet.”

“Işıl ışıl parladığına bakılırsa sanırım sen ve Ethan...”

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Aynen benim cevap vermeme gerek olmadığı gibi. Yüz ifademden her şey belli oluyor olmalıydı.

Kafamı salladım. Not defterine bir şeyler yazdı. Hafifçe gülümsediği gözümünden kaçmadı.

“Kızmadınız mı?” diye sordum.

“Neden kızayım ki?”

“Çünkü ben sizin şey... hazır olmadığımı düşünebileceğinizi sandım.”

“Hazır hissediyor musun?”

“Evet.”

“O zaman tek önemli olan da bu. Ben senin mutluluğuna bir zaman dilimi koyamam Cassie. Bunu sadece sen yapabilirsin. Sen iyi hissettiğin sürece burada bir şey başarıyoruz demektir.”

“İyi hissediyorum ama aynı zamanda...”

“Ne?”

İçimde dönüp duran duygular tek bir kategoriye sığmazken ona ne hissettiğimi nasıl anlatabilirdim? Mutlu/temkinli. Coşkulu/korku dolu. Neşeli/endişeli.

“Dün gitti.” Sadece bu sözcükleri söylemek bile göğsümü acıttı.

Dr. Kate beni birkaç saniye inceledikten sonra, “Bununla nasıl başa çıkıyorsun?” dedi.

“Hoşuma gitmiyor. Onu özlüyorum.”

“Onu özlemen iyi bir şey.”

Pencereden dışarı bakıp bulutların şekil değiştirmesini izledim. “Bunu itiraf etmek tuhaf geliyor, ona ihtiyacım olduğunu kabul etmek... Çok uzun zamandır, ona ihtiyaç duymanın ne kadar zayıf olduğumu gösterdiğini düşünüyordum.”

“Peki ya şimdi?”

Kalp şeklinde bir bulut fark edip gülümsedim. “Şimdi, ona ihtiyaç duymak için kendi kendime izin vermenin bugüne kadar yaptığım en cesurca şey olduğunu görüyorum.”

“İyi şeyler cesur insanları bulur,’ derler.”

Ethan’ın kapısına gidişimi, onu benimle sevişmeye ikna edip ona tekrar kendimi açışımı düşündüm.

Sırtımdan yukarı hoş bir ürperti çıktı. “Sanırım öyle.”

Giyinme odamın duvarına yaslandım. Odaklanma egzersizimde zorlanıyordum ve bir türlü role giremiyordum. Dün gece de aynısı olmuştu. Eminim yarın gece de olacaktı.

Nathan'la oynamayı rahatsız edici bulduğumdan değildi ama Ethan olmadan role girmek düşündüğümünden çok daha zordu.

Gerginliğimi atmaya çalışıp boynumu döndürdüm. On dakikam vardı. Kendime çekidüzen vermem gerekliydi.

Koridorda Ethan'ın giyinme odasına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Işıkları yakarken kokusunu aldım ve içime ekdim.

Saniyeler içinde kendimi daha iyi hissettim.

Aynanın önündeki yerine oturup bütün eşyalarına dokundum. Pek eşyası yoktu zaten. Fondöten, pudra ve jöle, kirpikleri inanılmaz uzun ve koyu olduğu için hiç kullanmadığı göz kalemi.

Çekmeceyi açınca *Kutsal Bedeni Uyandırmak* isimli bir kitap buldum.

Ah Ethan! Demek biraz pornografi okuyorsun, öyle mi? Seni yaramaz herif.

Cinsel pozisyonlara dair resimler görmeyi bekleyerek kapağını açtım. Büyük hayal kırıklığına uğradım. Çok az resim vardı ve onlarda da orta yaşlı Çinli bir adam çeşitli meditasyon duruşlarını gösteriyordu.

Seni oyunbozan!

Kitabın arka sayfasını açınca bir fotoğrafımız düştü. Ethan'la benim bir fotoğrafımız. Kollarımızı birbirimize dolamıştık ve gerçekten çok mutlu görünüyorduk. O ânı çok iyi hatırlıyordum. Tiyatro okulundaki ilk yılımızda *Romeo ve Juliet*'in gala gecesı partisinde çekilmişti. Fotoğrafı, bizimle ilgili ilk övgü dolu eleştiriyi okuduktan sonra Jack Avery çekmişti. O gece mutluluktan uçacak gibi hissediyordum.

Parmağımı Ethan'ın yüzünde gezdirdim. Gülümsemesi öyle güzeldi ki... Üniversitede geçirdiğimiz zaman boyunca o gülümsemeyi pek göremediğime üzüldüm.

“Biliyor musun? O fotoğrafı dünyanın her yerine götürdü.” Kafamı çevirince Elissa’yı kapının eşiğine yaslanırken gördüm. “En azından bütün Avrupa’ya. Her akşam sahneye çıkmadan ona baktı. Yüzünün hâlâ net görünmesine şaşıyorum.”

“Bende de aynı fotoğraftan var. Sakladığım tek fotoğrafımız. Diğer hepsi sarhoş bir nefret kuma seremonisinde ateşe verildi.”

Elissa, “Sevgililer gününde mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Ben de yıllar boyunca onlardan birkaç tane yaptım.”

Fotoğrafı kitabın içine koydum ve kitabı tekrar çekmeye yerleştirdim. Elissa’ya bakmak için arkamı döndüğümde gülümsüyordu.

“Ne?”

“Bugün Ethan’la konuştum.”

Hemen gerildim. Ona birlikte olduğumuzu söylemiş miydi acaba?

Sakin görünmeye çalıştım. “Öyle mi? Nasılmış?”

“Telefondan bile bulutların üstünde olduğunu anlayabildim. Aranızda bir şeyler olduğunu düşünmekte haklı mıyım?”

Yüzü öylesine umut doluydu ki yalan söyleyemedim. “Sanırım.”

Mutluluktan neredeyse titremiştii. “Şey... Peki... Bu... Vay be! Harika.”

“Elissa, henüz gerçekten çok erken.”

“Biliyorum ama bu kez yürüyecek. Hiç şüphem yok.” Yanıma gelip bana sarıldı. “Yıllardır sana deliler gibi âşık. Bunu mahvetmeyecek. Abimin şu an gezegendeki en mutlu adam olduğundan eminim.”

“Sanırım ikimizin de mutlu olmasının zamanı geldi de geçiyor bile, değil mi?”

“Kesinlikle.” Bana tekrar sarılıp geri çekildi. “Şimdi elini çabuk tut bakalım. Yerlerinizi almanıza beş dakika var.”

“Tamam. Hemen geliyorum.”

O gittiğinde Ethan’ın dolabına gidip prova kıyafetlerini buldum. Onları alıp kucakladım. Gözlerimi kapattığımda neredeyse ona sarılıyormuşum gibi hayal edebildim.

İki dakika sonra odaklanma egzersizimi tekrar dedim.

Son derece başarılı oldum.

Ethan’ın yüzü ekranda belirdi ve uzanıp ona dokunmak istedim.

“Selam,” deyip rahat bir nefes verdim.

İç geçirip dudaklarını yaladı. “Off! Selam. Kahretsin! Çok güzel görünüyorsun. Sanki seni haftalardır görmemiş gibi hissediyorum.”

“Dün gece konuştuk.”

Alaylı bir ses çıkardı. “O yıllar önceydi.”

Arkasına doğru baktı ve karavanının loş ışığını seçebildim. “Çok uzun konuşacak vaktim yok. Sahne aramızdayız. Işıkların yeniden ayarlanmasını bekliyorum.”

“Yine bütün gece çekim mi yapıyorsunuz?”

“Çekimi güneş doğduğunda bitiriyoruz.”

“Kostümün bu mu?”

Kendine bakıp gülümsedi. “Evet. Seksi, değil mi?”

Kan lekeli, yırtık, beyaz bir tişört giymişti. Suratının sol tarafı şişmiş ve morarmıştı. Alt dudağı yarılmıştı.

“Hımmm. Evet, çok haşın. Morarma makyajın gerçekten etkileyici.”

Ethan neşeyle güldü. “İıı... Evet. Bunların hepsi makyaj değil.”

“Ne?”

"Dün büyük bir dövüş sahnesi çektik. Kafamı eğmem gerekirken yumruğumu savurdum ve... İşte..."

"Olamaz!"

"Evet. Güm. Doğrudan dudağıma."

"Off Ethan!"

"Sorun değil. Daha beterlerini de gördüm."

"Ne zaman?"

Ensesini ovuşturdu. "Öfkeme teslim olduğumda şehirdeki bir bara giderdim. Çok şiddetliydi."

Bir an bunun ne anlama geldiğini düşündüm. "Bile bile kavgaya mı karıştın?"

"Birinin ağzını burnunu kırmak için giderdim ama ara sıra benden baskın çıkarlardı."

"Aman Tanrım! Yumrukların o yüzden mi hep yara bere içindeydi?"

"Büyük ölçüde."

"Ethan..."

"Biliyorum. Aptalca, değil mi?"

"Aptalca değil. Üzücü."

"Yıllardır böyle bir şey yapmadım."

"İçinden hâlâ yapmak geliyor mu?"

Durakladı. "Bazen. Gergin olduğumda."

"En son ne zaman?"

"Üç ay önce. Biz provalara başlamadan önceki gece. Seni göreceğim diye gergindim ve eğer bana canın cehenneme derssen yere çöküp salya sümük ağlamama engel olacak kadar gücüm olması için dua edip duruyordum."

"Sana canın cehenneme dedim ama."

"Evet ama kastetmedin."

"Evet, ettim."

Suratını astı. "Gerçekten mi? Vay be! Demek ki o ânu tamamen yanlış yorumlamışım. Muhtemelen yere çöküp

ağlardım. Aynı dün akşam o dublör bana yumruğu çaktığında yaptığım gibi.”

“Canın acıdı mı?”

“Senden ayrı kalmakla kıyaslanamaz bile.”

İç geçirdim. “Şu an seni inanılmaz çok öpmek istiyorum.”

“Öyle mi?” deyip öne doğru eğildi.

“Seni öpmek, şu an sana yapmak istediğim şeylerden oluşan upuzun listenin en başında yer alıyor. Ağzınla başlardım ve sonra... eğer işler istediğim gibi giderse hiç bitirmezdim. Her zaman, her şeyine sahip olurum.”

Ethan bana öylece baktı ve adeta içimi ateşe verdi.

O bakış her zaman beni kendimden geçirmişti zaten. Yıllar boyunca beni birçok erkek arzuladı ama tek bir tane-si bile bana böyle bakmadı. Sanki ona ait olduğum kadar bana sahipmiş gibi.

Birisi kapısını çaldı ve kafasını arkaya çevirdi. “Kahretsin! Gitmem için hazırlar.”

“Ben de sana hazırım.”

Tekrar ekrana döndü ve eğildi. “Bu düşünceni iki gün daha unutmamana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?”

“Peki. Git. Sert çocuk mu oluyorsun? Ne oluyorsan git, ol.”

“Yarın konuşuruz. Tamam mı?”

“Tamam. Seni seviyorum.” Birden ağzımdan çıktı. Ağzımı elimle kapattım. Ne zaman ona bunu söyleyecek kadar rahat oldum ki? Daha sadece birkaç gündür birlikteydik.

Dünyanın en ukala gülümsemesini takınmamak için kendini zor tutarak, “Cassie?” dedi.

“Kendini suçlama. Bana kimse karşı koyamaz. Ben de seni seviyorum.”

O uzaktayken iyi uyuyamadım. Düşüncelerim fazla gürültülü, bedenim fazla soğuktu. Ona karşı duyabileceğim her türlü özlem korkutucu bir hızla geri geliyordu.

Eve döneceği gün geldiğinde öyle heyecanlıydım ki midem bulanıyordu. Bacaklarımı tıraş ettim. Saçlarımı yıkayıp kuruttum. Makyajıma ekstra özen gösterdim. Bütün bedenimin enfes kokmasını sağlayacak bir vücut losyonu sürdüm.

Bütün bunları da titreyen ellerle yaptım.

Bu beklenti miydi? Evet. Beklenti içindeydim. Hem de ne beklenti?

Havaalanına giderken takside, gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıp verdim. Ne kadar gergin olduğuma inanamıyordum. Sanki sahneye çıkmak üzereydim de prova yapmamışım gibiydi.

Ama yaptım. Ethan da yaptı. Bu sahne için, mutlu son sahnesi için hazırlandık ama hiç canlandıramadık. Trajediyi denedik. İkimizi de memnun etmedi. Şu an yaptığımız yeni bir şeydi. Geliş terminaline doğru yol aldım. Havaya bir enerji hâkimdi. Etrafta her yaştan insanlar toplanmış, sevdiklerini beklerken benim gibi heyecanla dolup taşıyorlardı.

Vay canına!

Ethan benim sevdiğim...

Bunu itiraf etmek tuhaf geliyordu.

Kapılardan bir sürü insan çıktı. Bacaklarımın titremesine engel olmak için dizlerimi birbirine geçirdim. Yanımda iki küçük çocuk zıplıyordu. Kısandım. Şu an zıplamak muhteşem olurdu.

Tedirgin görünen bir adam kapılardan çıktı ve çocuklar, “Baba!” diye bağırdıktan sonra koşup ona küçük kollarıyla sarıldılar. Bu manzara gülümsememe neden oldu.

Kafaların üstünden görebilmek için parmak uçlarımda

yükseldim ve boynumu büktüm. Hepsinin, tekrar kavuştukları için mutlu olduğunu anlıyordum ama kapıları görebilmem için önümden çekilip gitmeleri gerekiyordu.

Göz ucuyla dalgalı saçlar gördüm. İki iri adamın arasından geçtikten sonra Ethan'ı uzun boyuyla ve muhteşem yakışıklılığıyla orada durmuş, kalabalığı ararken ve kaşlarını çatarken gördüm.

Bağırarak ona seslendim. Aslında daha çok çığlık attım sayılır. Yanımdaki adamlar dönüp dik dik baktılar. Daha az umurumda olamazlardı.

Ethan beni gördü ve bir anlığına donup kaldı. Yüzündeki ifade ciğerlerimin sıkışmasına neden oldu.

Sonra bana ulaşmak için insanları itip özür dileyerek kalabalığın arasından ilerledi. Ben de ilerlerken fazlasıyla kabaydım.

Aramızda bir metre kaldığında üstüne atladım. Beni yakaladı ve kafasını boynuma soktu. Ayaklarım yere değmiyordu. Ona hayata tutunurcasına tutundum.

Burada. Evde. Benimle.

Sonunda nefes aldım.

"İyi ki geldin. Off! Seni özledim," derken dudakları boynumdaydı.

Beni yere indirip yüzümü ellerinin arasına aldı. Dikkati göğüslerimin arasındaki kalp şeklindeki kolyeye indi. "Aaa! Vay be! Bu..." Gülümsedi ve kafasını salladı. "Sende harika duracağını hep biliyordum zaten ama bu resmen... mükemmel. Sen mükemmelsin."

Beni derin derin öptü ve kalp atışlarım iki katına çıktı. Dudağımı emdi ve ben bittim. Bir anda her yerindeydim. Ellerimi saçlarına daldırıp ensesinden tuttum. Kalçalarımı öne doğru çekti ve ellerini popomun hemen üstüne koydu. Ulu orta, çok aşırıya kaçan bir sevgi gösterisinde bulunduğumuzun farkındaydım ama umurumda bile değildi.

Nefes nefese, "Bagaj teslim," dedi. "Çantamı almamız gerek."

"Burada bırak. Sana yeni kıyafetler alırız."

"Tamam. Taksi mi?"

"Evet."

Beni tekrar öptü ve gitmeye dair bütün planlar geçici olarak durdu. Ellerini saçına dolayıp sadece beni çıldırtmaya yetecek kadar, bana neden taksilerden bahsettiğimizi hatırlatmaya yetecek kadardan daha fazla çekti.

"Buradan gitmemiz gerek," diyerek beni kendine çekip sarıldı. "Ama önce bu inanılmaz ereksiyonumu gizlemeye çalışmak için bana bir dakika ver. Bana korkunç bir şeyden bahset. Dikkatimi, seni bu çirkin halı üzerinde becermeye yönelik yoğun arzumdan uzaklaştıır."

"İıı... Tamam." Konsantre olmakta zorlandım. "Şey... Bu hafta oyuna gelen kadın hayranlardan biri Nathan'la kimyamızın, seninle aramızdaki kimyadan daha iyi olduğunu düşündüğünü söyledi."

Ethan geri çekilip kaşlarını çatı. "Daha neler? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Senin performansını daha çok beğendiğini ama Nathan'la daha iyi bir çift olduğumuzu, onun daha nazik olduğunu söyledi."

Ethan kafasını sallayıp memnuniyetsiz bir ifadeyle güldü. "Nathan daha nazik çünkü bir tiyatro salonu dolusu insanın önünde senin kıyafetlerini parçalamamak için kendini zor tutmuyor. Bu kimya değil. Tutku eksik."

"Ayrıca sana bir hırka örmüş ve sevgilin olup olmadığını öğrenmek istedi."

Ethan'ın yüzündeki inanamaz ifade kayboldu. "Sen ona ne söyledin?"

"Senin hırka giymediğini söyledim."

"Yani sevgili konusunda."

Parmağımı tişörtünün baskısında gezdirdim. Yüzüm yeterince sıcak değilmiş gibi yanaklarım daha da kızardı. "Senin... başının bağlı olduğunu düşündüğümü söyledim."

"Düşündüğünü mü?"

"Yani evet."

Ethan kafamı kaldırdı.

"Başı bağlı mı? Bu hoşuma gitti."

Beni tekrar öptü. Daha yumuşak ama daha yoğundu.

"Onu bir daha gördüğünde, başımın kesinlikle bağlı olduğunu söyle ve Nathan'la kimyanızın daha çok tuttuğunu düşünüyorsa aklını kaçırmış. Kimyayı biz keşfettik. Diğer her şey numara."

Dediğini kanıtlarmış gibi boynumu öptü ve yemin ederim ki beni halka açık bir alanda öldürmeye çalışıyordu. Her yerim yanıp tutuştu ve sızladı. Ayrıca eğer diliyle yaptığı o şeyi yapmaya devam ederse dizlerimin bağı çözülecekti.

Kesik bir nefes ve sınırlı sabrımla, "Sence çantan şimdiye kadar banda gelmiş midir?" diye sordum.

"Gelmediyse de boş ver. Kolayca yerine koyulamayacak hiçbir şey yok. Günlüğüm hariç." Bir anlığına düşünceli göründü. "Aslında gidip alsak iyi olur. Eğer birisi onu bulursa gerçekten ne kadar yoksun bir halde olduğumu anlar ve zaten orada yazan her şey seninle ilgili."

Elimden tutup beni bagaj teslim alanına götürdü. Adımları uzundu ve ona yetişmek için koşmam gerekti.

"Hey! Topuklu ayakkabı var ayağымda. Bu kadar hızlı gitme."

Durup bana döndü. "Seni omzuma atarsam insanlar bakar mı sence? Çünkü gerçekten öyle yapmak istiyorum. O zaman popona şehvetle bakarak koşabilirim."

Bakışları biraz deli gibiydi. Bir anlığına gerçekten yapacağını sandım. Sonra birkaç adım ötedeki, ağır silahlarla donanmış bir güvenlik memuruna baktı.

"Affedersiniz beyefendi," dedi ve güvenlik memuru ona baktı. "Buradan daha çabuk gidip onunla tatlı tatlı sevişmek için kız arkadaşımı bir patates çuvalı gibi taşısam sorun olur mu?"

Güvenlik memurunun dudağı kıpırdadı ama gülmemek için kendini tuttu. "Hayır beyefendi. Bu hiç uygun değil."

"Sırtıma alsam?"

"Hayır."

"Onu tekerlekli bir arabaya koysam?"

"Hayır."

"Hiç eğlenceli değilsiniz."

"Karım da bana öyle deyip duruyor."

Ethan tekrar elimden tuttu ve valizlerin olduğu bantlara doğru ilerlemeye devam etti. Biraz daha yavaş yürüdü ama çok da yavaş değildi.

Orada gider gitmez çantasını fark etti ve hemen aldı. Sonra beni çekeştirerek dışarıdaki taksi sırasına götürdü. Taksiye bindikten sonra kendi adresini verdi ve kolunu bana dolayıp iç geçirdi.

Göğsüne yaslanıp gözlerimi kapattım. Eve geldiği için bütün bedenim rahatladı. Eve gelmesi için inanılmaz gerilen kısımlarım bile...

"Bana orada kız arkadaşım dedin."

"Fark ettin demek, ha? Kızdın mı?"

Bir anlığına düşündüm. "Hayır."

"Panik oldun mu?"

"Birazcık."

"Tamam. 'Birazcık'la idare edebilirim. Sana kız arkadaşım dememe yönelik endişelerinden bahset bana."

Eğilip parmaklarına baktım ve omuz silktim. "Bilmiyorum. Daha çok erken gibi geliyor sadece."

“Cassie, ben sana altı yıldan uzun bir süredir âşığım. Bunun neresi çok erken?”

“Yani bu kez.”

Durup beni koluyla daha sıkıca sardı. “Dinle. ‘Bu kez’i falan yok. Hepsi bu. Son nokta. İlişki treninin son durağı. Bu konuda çok net konuştuğumu sanıyordum.”

Bedenim hem neşe hem panikle ürperdi.

“Tamam,” deyip yanağımı avucuna aldı. “Bundan sonra şöyle olacak: Sana kız arkadaşım dediğimi unutacaksın. Seni evime götüreceğim, kıyafetlerini çıkaracağım ve bana durmam için yalvarana kadar seninle tatlı tatlı sevişeceğim. Hiçbir zaman da kız arkadaş kelimesini tekrar etmeyeceğim ya da ilişkimize bir ad koyma konusunda sana baskı yapmayacağım ki bu arada ilişkimiz ‘inanılmaz harika’ olarak adlandırılmalı. Ben şu an olduğumuz yerde olmaktan mutluyum.”

“Neresiymiş orası?”

“Birlikte.” Bir an sonra öksürerek, “Sonsuza kadar,” deyip bana masum bir gülümsemeyle baktı. “Ne? Niye öyle bakıyorsun? Ben hiçbir şey demedim.”

Güldüm ve onu öptüm. Binasının önüne geldiğimizde hâlâ öpüşüyorduk.

Taksiciye para uzattı ve dairesine çıkışımız öpüşmemiz ve onun çantasını karıştırmasıyla çabucak geçti. Sendele-yerek kapıdan içeri girer girmez çanta yere bırakıldı ve kı-yafetlerimiz ne pahasına olursa olsun alt etmemiz gereken düşmanlar oldular.

Sonunda kıyafetler kazandı. Bunun nedeni de tamamen çıplak olmaya yetecek kadar sabrımız olmamasıydı büyük oranda. Ya da yarı çıplak kalmaya ya da yatak odasına ulaşmaya...

O benim külotumu çıkarır çıkarmaz ve ben onun kot pantolonunu çözer çözmez beni duvara yaslayarak sahip

oldu bana. Nazik değildi. Olmasını istemiyordum da. Sert hamleler, boğuk inilti ve yedi yıl dolusu özlem vardı.

İkimiz de uzun dayanamadık. Önce ben haykırdım. Ethan da birkaç kez daha içime girip çıktıktan sonra peşimden geldi. Sarsılıp iç geçirirken birbirimize sıkıca tutunduk. İkimiz de bitkin düştüğümüzde sendeleyerek yatak odasına gittik. Kıyafetlerimizin geri kalanı da yolda çıktı ve ikinci seferimiz daha az aceleci olsa da tutkudan eksilen bir şey yoktu.

Üçüncü seferden sonra ikimiz de saniyeler içinde uyu-yakaldık.

Dördüncü sefer saatler sonra duşta oldu. Ethan beni bir güzel yıkadı. Her yerimi... Diliyle...

Akşam yemeğine bir türlü oturamadık.

Beşinci sefere dair belli belirsiz sesler çıkardı ama ben bitkin düştüm. Onun yerine yatakta yatıp film izledik. Ben göğsüne şekiller çizirken o da sırtımı okşadı. Hayatımda bu kadar mutlu ya da rahat hissettiğim bir ânı hatırlayamıyordum. Belki de asla hissetmemiştim.

Bu o kadar doğru geliyordu ki ağlamak istiyordum.

"Ethan?"

"Hımmm?"

"İstersen... ve sadece ikimiz varken yaparsan, çünkü işteki insanların laf etmelerini istemiyorum ama... sen..." Derin bir nefes aldım. "Sen bana kız arkadaşım diye hitap edebilirsin."

Sırtımı okşamayı kesti. "Benimle dalga geçme Cassie. Bu bir şakaysa hiç komik değil."

"Ben şaka yapmıyorum."

Beş saniye bana baktı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Senin için uygun mu?"

Yüzü buruştu. "Evet. Uygun. Çok, çok uygun. Aşırı derecede uygun. Affedersin. Hemen geri gelirim."

Yataktan kalkıp salona gitti. Sonra balkonun kapılarını açıp, "CASSIE TAYLOR BENİM KIZ ARKADAŞIM! EVET BE!" diye bağırдыğını duydum.

Kapıların kapandığını işittim. Sonra sakince yatak odasına geri geldi ve yatağa sokuldu.

Boğazını temizleyip, "İl... Evet. Güzel. Bunu da halletmiş olduk. Sen benim kız arkadaşımısın. Bu da beni senin..."

İç geçirdim. "Neyim olduğunu biliyorsun."

"Hayır, emin değilim. Neydi o kelime?"

"Sen benim..."

"Evet?" Beklentiden titriyordu neredeyse.

"Gerçekten söylememe ihtiyacın var mı?"

"Beni bu dünyadaki en mutlu erkek yapmak istiyorsan sadece. Baskı yok."

Kafamı sallayıp ayağa kalktım. "Bunu yaptığıma inanmıyorum."

Gidip balkon kapılarını açtım ve bu arada da kimse beni göremesin diye dua ettim çünkü rasgele yabancıların önünde çıplak olmak benim eğlence anlayışına uymuyordu.

"ETHAN HOLT BENİM ERKEK ARKADAŞIM! EVET BE!" Özel birisine olmasa da havaya yumruğumu kaldırdım. Sonra da aceleyle içeri girdim.

Tekrar yatağa girdiğimde Ethan üstüme atladı. Bir saniye içinde beni yatağa yapıştırıp çarpıcı ve etkileyici derecede sertleşmiş bir halde bacaklarımın arasına girdi.

"Bu kesinlikle yaptığın en seksi şeydi."

"Öyle mi?"

"Evet be!" derken resmen kükredi.

Daha fazla konuşmadan beşinci seferi yapmaya koyulduk. Diğer dördünün toplamından çok daha muhteşemdi.

* * *

Bir hafta sonra Ethan arkamda durmuş, banyo aynasında saçıyla oynuyordu. Bunu üçüncü kez yapıyordu. Marco geçen hafta ona saçını kestirtmişti. Yani normalden biraz daha kısa. Saçından nefret ediyordu ama bence seksi görünüyordu.

Tedirginliği de öyle.

Sonunda vazgeçip ben makyajımı bitirirken yatağa oturdu.

“Onlara ne diye hitap edeceğim?” diye sordu. “Yani, *Bay ve Bayan Taylor* kulağa yanlış geliyor çünkü artık evli değiller.”

“O zaman onlara Leo ve Judy de,” dedim.

“Evet ama sence bu biraz saygısız kaçmaz mı?”

“Ben senin annene Maggie, babana Charles diye hitap ediyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Vay be! Kız arkadaşım çok kaba.”

Güldüm ve onun yanına gittim. “Bunu bu öğleden sonra hiç sorun etmiyordun ama.”

Bacaklarının arasında durdum. Ellerini göğüs kafesimden yukarı götürüp göğüslerimi avuçladı. “Evet, şey... Daha önce söz konusu o şeyi senin bedeninin söz konusu o kısmına yapmamıştım hiç. Çok seksiydi. Ayrıca istediğin konusunda oldukça ısrarcıydın. Ayrıca çok seksiydin.”

“Her cinsel ihtiyacıma karşılamaya hevesli bir erkek arkadaşım olduğunu göz önünde bulundurunca denemek istediğim bir dizi şey olabilir.”

“Gerçekten mi? Ne gibi?”

Eğilip dudaklarımı dudaklarında gezdirdim. “Sana söylersem sürpriz olmaz.”

“Ben sürprizlerden hoşlanmam,” deyip beni kucağına çekti. “Hazır lafı gelmişken, eğer parmağınla o yaptığın

şeyi, bir daha beni uyarmadan ya da doğru dürüst kayganlaştırmacı kullanmadan yaparsan başın belaya girer.”

“Ne tür bir belaya?”

“Sen oturamayana kadar o muhteşem popona şaplak atacağım türden bir bela.”

“Aaa! Listeme mi baktın gizlice?”

Homurdanıp beni artık takdire şayan bir boyuta ulaşmış olan ereksiyonuna çekti. “Ahh be kızım! Annenle baban senin saf kötülük yaprağına sarılmış bir cinsellik sarması olduğunu biliyorlar mı?”

“Hayır ve bu akşam yemeğini sağ olarak atlatmak istiyorsan babamın önünde benimle cinselliği aynı cümlede kullanmamanı öneririm. Bir sürü silahı var ve hâlâ benim bakire olduğumu sanıyor.”

“Ya bekâretini benim aldığımı duysa ne olurdu?”

“Emin değilim ama testislerini ve bir tür ezici aleti kap-sayan bir işkence olur sanırım.”

Onu öptüm ve makyajımı bitirmek için kucağından kalktım. Arkamda durup kollarını belime doladı.

Ethan sessizce, “Sonrasında bize olanlar berbattı ama asıl ilk seferimiz... İyi miydi? Yani düşündüğünde kızıyor musun, yoksa...” dedi.

Göğsüne yaslandım. “Birkaç hafta sonra ilişkimizi bırakıp gitsen de o geceye dair anılarım...” Sırtımdan hoş bir ürperti yükselince gülümsedim. “Sana o gecenin ne kadar inanılmaz olduğunu anlatamam. İlkim olduğun için asla pişmanlık duymadım.”

Çenesini omzuma yasladı ve aynada bana baktı. “Yaşadığım en muhteşem şeydi. Sana karşı ne kadar çok şey hissettiğim karşısında ödüm patlasa da...”

“Öd patlaması konusunda oldukça yetenekliydin,” de-yip kollarımı boynuna dolayabilmek için arkama döndüm.

"Evet. Bunu atlattığımı sanıyordum ama yine de annen ve babanla tanışmanın lafı bile o hisleri geri getiriyor."

"Gayet iyi idare edeceksin."

"Ya beni sevmezlerse?"

Ona içini rahatlatıcı bir öpücük verdim. "Sevecekler."

"Ya yemeklerimi sevmezlerse?"

Bir kez daha öptüm. "Sen vegan saçmalıklarını lezzetli yapmayı başardın. Annem sana asılabilir."

"Ya yanlışlıkla siktir ya da seks falan dersem? Ya da 'Tanrım! Çok güzel bir kız yapmışsınız ve belirtmem gerek, içten içe tam bir seks delisi,' dersem?"

"Deme."

"Tamam o zaman."

Kapı çaldı ve resmen irkilerek benden uzaklaştı.

Güldüm. "Ethan, sakın ol."

Boynunu döndürdü. Gürültülü bir şekilde çıtırdadı. "Ben iyiyim. Gayet iyiyim. *Annenle Babanı Etkileme Operasyonu* başladı. Hadi yapalım şunu."

Koridora çıktık. Ethan salona döndü. Kapıyı açtığımda annemle babama sıkıca sarıldım. Onları çok sık görmüyordum. O nedenle her ziyaret çok değerliydi.

"İçeri gelin," dedim ve onları salona yönlendirdim. Ethan orada, elleri ceplerinde tuhaf bir şekilde duruyordu.

"Anne, baba... Bu Ethan."

Ethan öne doğru geldi ve elini uzattı. "Bayan Taylor, Bay Taylor... Sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Cassie bana sizden çok bahsetti."

Annem ve babam sırayla onunla el sıkıştılar ama babamın gözlerini kısıışı gözümden kaçmadı. Bu kadarı beklenmeliydi sanırım.

Akşam yemeği büyük oranda iyi gitti bence. Ethan kendini fazla kasti ama annem onu çok sevdi. Çünkü çok etkileyiciydi.

Yemekten sonra annemle ben, erkekleri konuşmak üzere yalnız bırakmak için bulaşıkları yıkadık. Ethan'ın söyleyecek şaşırtıcı derecede çok şeyi vardı ama mutfaktan onları duyamadım.

Her ne dediyse babamı mutlu etmişti çünkü tam gitmelerinden önce Ethan'ın elini iki eliyle sıktı. Bunu nadiren yapardı. Bu onun erkek usulü sarılması gibi bir şeydi.

Ethan'a sorduğumda erkekler arasında olduğunu söyledi.

Her neyse, o da bittiğine rahatlamış gibi görünüyordu. Ben de öyleydim.

Ethan, annem ve babamla tanıştırdığım ilk erkekti. Umarım son erkek olurdu.

Ethan beni giyinme odasının duvarına itip kostümümün fermuarını çektiğinde tok bir tak sesi çıktı.

"Hop! Artık bunu yapman yasak. Unuttun mu? Karen sana beni soymayı yasakladı."

"Karen tam bir oyunbozan."

"Kostümlerden o sorumlu ve sırf bu hafta üç tane fermuar yırttın."

"O zaman daha sağlam yapmalı."

"Ya da azgınlaşmadan önce kostümümü çıkarmamı beklemelisin."

"İmkânsız. Ben her zaman azgınım. Bütün akşam sahnede seni öptükten sonra daha da beter oluyor."

Sabırsızlıkla fermuarımı çekti ve tabii ki de fermuar yırtıldı.

"Kahretsin!"

"Dedim sana."

"Karen'a bir demet daha çiçek alırım."

Elbisenin üstünü indirdi ve göğsümü öpmeye başladı.

Kapı gürültülü bir şekilde çaldığında inlememeye çalışıyordum.

Bir saniyede beni bırakıp sabahlığımı bana uzattı. Giyirken, "Bir saniye!" diye bağırdım.

Ethan koltuğa oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Sertliğini işaret ettim ve bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağına koydu.

Çok kurnazca!

Kapıyı açınca karşımda Marco'yu buldum.

"Perde indikten sonra burada neler olduğunu bu bina-daki herkesin bildiğini ikiniz de biliyorsunuz, değil mi? Ayrıca Karen senin bir voodoo bebeğini yaptı Ethan. Sen her kostüm parçaladığında ona iğne saplıyor. Şu anda bebek bir kirpiye benziyor."

Ethan neşeyle güldü.

Marco suratını astı. "Komik değil."

"Birazcık komik."

"İkiniz birbirinizden nefret ederken daha iyiydi bence."

"Evet, bunu bize çok söylüyorlar."

"Şey, eğer birbirinizi taciz etmeyi bitirdiyseniz lütfen lobideki bara gelin. Size merhaba demek isteyen biri var orada."

Ethan, "Bize on beş dakika verebilir misin?" diye sordu. "Onu taciz etmeyi bitirmeye yaklaşmamıştım bile."

Marco iç geçirdi. "Beş dakikanız var ve ona bir kostümü daha mahvettiğini söylemeden önce Karen'ın yeterince çok Valium aldığından emin ol. Onu geçen gün kapıda iri bir İtalyan'la konuşurken gördüm. Seni öldürtmek için kiralık katil tutmadığından emin olamıyorum."

Marco kapıyı kapatırken Ethan güldü. Kapı kapanır kapanmaz ayağa kalktı ve sabahlığımı avuçladı. Tahrik olduğunda sakar bir mağara adamına dönüşüyordu gerçekten.

"Kes şunu," deyip ellerine vurdum. "Bu sabahlık ipek."

“Biliyorum. Bunu sana ben aldım.”

“Evet. Çok seviyorum. O yüzden onu parçalamaya çalışmayı kes.”

Sabahlığı çıkarıp dikkatlice kostümümün geri kalanını çıkardım.

Ethan arzu dolu gözlerle izledi. Alçak sesle, “Ya şimdi?” diye sordu.

“Altmış saniyen var,” dedim ve daha sözcükler ağzımdan çıkmadan beni öpüyordu.

Bariz sabırsızlığına rağmen, beni çok arzuladığında böyle sert davranmasını çok seviyordum. Bu egomu besliyordu, şehvetimden bahsetmiyordum bile.

Boynuma geçti. “Ah, Tanrım! Tamam. Belki de... doksan saniye olabilir ama hepsi o kadar.”

“Lütfen kapa çeneni ve elini pantolonumun içine sok.”

“Ah, evet!”

Fermuarı benimkinden daha sağlamdı ve aşağı indirirken sert davranmama dayanıklıydı. Sonra tamamen çıplak kalmadan birbirimize verebileceğimiz kadar çok haz vererek çılgınca bir-iki dakika geçirdik. Ethan sessiz kalma konusunda hiç başarılı değildi. Ben çok daha iyiydim. Tiyatro binasındaki herkesin bizden haberinin olduğuna şaşmamak gerekiyordu.

Bir şeyler fazla ateşli olmaya başladığında tatminsizlikle homurdanıp birbirimizden uzaklaştık. Kolay olmadı. Memnuniyetsiz bir sessizlikte temizlenip günlük kıyafetlerimizi giydik ve tam kapıdan çıkmadan önce Ethan beni duvara yapıştırıp ağırlığını üstüme verdi.

“Sırf bil diye söylüyorum. Evime döndüğümüzde, sen komşuların polisleri aramasına neden olacak kadar yüksek sesle adımı haykırana kadar becereceğim seni.”

“Ya önce ben sana adımı haykırtırsam?”

“Daha da iyi.”

Bir kez daha öpüşüp odadan çıktık. Bara ulaştığımızda tanıdık, siyah saçlı bir kadın gördük.

“Erika!”

Biz yaklaşırken kollarını açtı. Ethan’la ona sarıldık. “Ethan. Cassie. Sizi görmek ne güzel. Bu akşam ikiniz de muhteşemdiniz.”

“Oyunu izledin mi?”

“Evet. Bayıldım. Hatta The Grove’dan birinci sınıfları da getirdim. Öğrencilerimizden ikisini sahnede görmek onlara büyük bir motivasyon kaynağı oldu bence. Sıkı çalışmalarının onları bir gün nerelere getireceğini görebilirler.”

Ethan, “Keşke onlarla tanışabilseydik,” dedi.

“Belki de tanışırsınız. Ben, ikinizi de bazı yüksek lisans dersleri vermek için gelecek dönem okula gelmeye ikna etmeyi umuyordum.”

Ethan gülümseyerek, “Maskelerle çalışmaya dair engin bilgilerimi paylaşmamı istersin sanırım,” dedi.

Erika güldü. “Özür dilerim ama maskelerle çalışmak mı dedin, yoksa maskelerle acınası halde başarısız olmak mı?”

“Bir kere ben şahane bir şekilde başarısız oldum. The Grove tarihinde, kimse maskelerde benim kadar göz kamaştırıcı derecede başarısız olmadı.”

“Evet, bu doğru.”

Ethan elimi tuttu. Erika’nın bunu görüp gülümsediği gözümünden kaçmadı.

Parmaklarımızı birbirine kenetlerken, “Maskeleri şimdi denesen çok daha başarılı olursun. Biliyorsun değil mi?” dedim.

Erika bize sıcak bir ifadeyle baktı. “Bence haklı olabilirsin Bayan Taylor,” dedi.

Marco şampanya istedi ve tiyatro okulunda geçirdiğimiz zamanımızı anarak birkaç saat geçirdik. Anlaşılan Erika fazla alkol kaldıran türden biri değildi çünkü iki ka-

dehten sonra biraz neşelendi ve Ethan'la ilk tanıştığımız zamanki hallerimizi taklit etti. Ağzı dalaşı yaptığımız halimizi, saçma seslerle ve yoğun bakışlarla falan taklit etti. Yıllardır gülmediğim kadar çok güldüm.

Üniversitede geçirdiğim bütün o güzel zamanları unuttum. Çok uzun bir zaman boyunca Ethan'la olan şey, bütün değerli anıların önüne geçmişti. Şimdi geçmişe bakıp gülümseyebildiğime seviniyordum.

"Sonunda birlikte olacağınız sizin dışınızda herkes için çok barizdi. Benim için de kesinlikle çok barizdi. Ciddi bir *aşku* durumunuz vardı sizin."

Ethan "Aşku da ne? Bir hastalık gibi," dedi.

"Aşkla tutkunun bir karışımı."

"Bütün aşklar tutkulu değil mi?"

Erika, "Değil," deyip sandalyesinde geriye yaslandı. "Bir şeyi ona karşı tutkulu olmadan da sevebilirsin. Tam tersi, sevmediğin şeylere karşı tutkulu da olabilirsin. Ancak ikisi bir araya geldiğinde gerçek bir büyü oluşur."

Kendi kendine konuşuyormuş gibi masaya baktı. "Önemli olan, o insanın adını duyduğunda sağlam bir ürperti duymaktır. Gülümsemesini düşündüğünde ağzının kulaklarına varmasına engel olamamaktır. Keşke şimdi benimle birlikte olsaydı dediğiniz o küçük, değerli anlardır çünkü o anları onunla paylaşmadıktan sonra ne önemi vardır ki? Aşk ve tutkudan daha ziyade, seni onun bir parçası yapan içsel simyadır."

Derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Siz ikiniz şanslıdınız. Sonunda birliktesiniz. Her zaman böyle olmaz. Bazen karşına seni tamamen değiştiren bir insan çıkar ve her nedense hayatının bir parçası olmaz ama sorun şu ki onu asla unutamazsın."

Kadehini bize kaldırdı. "İkiniz de mutluluğunuz için savaştınız. Tadını çıkarın. Hak ediyorsunuz."

Ethan masanın altından elimi sıktı. Ben de onun elini sıktım. Sanırım daha önce Erika'nın özel hayatına hiç kafa yormamıştık. O, her zaman çok dokunulmaz gelirdi. Belki de birisi bir zamanlar ona dokunduğu ve onu asla atlata-madığı içindi.

Onu kesinlikle anlayabiliyordum.

Oradan ayrılmadan önce Erika'yla yüksek lisans dersle-ri için uygun zamanları konuştuk. Sonra ona ve Marco'ya sarıldık.

Taksiyle Ethan'ın evine giderken sessizdik. El ele tutuş-tuk. Ben onun omzuna yaslandım. O da parmaklarımı ok-şayıp candan dışarı baktı.

Biz şanslıydık sanırım. Sonumuz çok daha farklı olabi-lirdi. Eğer Ethan Fransa'daki hastane yatağında birdenbire her şeyi idrak etmeseydi, birbirimizi bir daha asla göreme-yebilirdik. Bizi iyileşme ve kurtulma yoluna iten onun ilk adımı atması oldu. Yani bizi mahvetmekte büyük payı olsa da bizi tekrar bir araya getiren güç de o.

Erika'nın böyle bir şansı olmaması beni üzdü. Sanırım çoğu insanın yoktu.

Ethan'ın evine girdiğimizde beni sessizce yatak odasına götürdü ve bana uzun uzun baktıktan sonra nazikçe öptü. Sadece dudaklarını dudaklarıma sürterek nefesimi nasıl kesebildiğine hayret ediyordum. Sıcak ellerini yüzüme koydu ve kafamı geriye doğru eğip dilinin yumuşak ham-leleriyle nefesimi daha da çok kesti.

Birbirimizin kıyafetlerini çıkarırken hiç acele etmedik. Becerme kavramı unutuldu. Bunun vücudumuzun kısım-larını birleştirmekle alakası yoktu. Asıl mesele ikimizin birleşmeye ihtiyaç duyması, sadece birbirimiz vasıtasıyla hissedebildiğimiz o inanılmaz doğruluk hissini paylaş-maktı.

Başka kimse benim hazzımı Ethan kadar içgüdüsel bir

rahatlıkla kontrol edemedi ve hiç kimse de edemeyecekti.

Erika buna içsel simya dedi ve sanırım haklıydı. Ethan'ın yattığım diğer erkeklerden farklı olarak yaptığı bir şey yoktu. Sadece teni benim tenime farklı bir frekansta konusuyordu. Nabızı benim nabzımın temposunu belirliyordu.

Uzun uzun öpüştükten sonra beni yatırdı ve bedenini bedenime bastırdı. Öyle ılık, hatta bazı yerleri çok sıcaktı ki... Dudakları yumuşaktı. Isınmış teninin altındaki kasları kasılıyordu. Ağzını bedenimde gezdirirken bir şeyler geliyor. Bana ne kadar güzel olduğumu, beni ne kadar çok sevdiğini, bana sahip olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylüyordu.

Bütün bunlar ön sevişmenin bir parçasıydı. İnlemeyle karışık her sözcük. Ne kadar seksi olduğunun farkında bile değildi. Sadece bedeni değil, renkli camdan kalbi de öyleydi. Geçmişinden ve geleceğinden bütün parçalar bir araya toplanmıştı. Çatlak, kusurlu ama yine de güzeldi.

Benim kalbim de ona aynı şekilde görünüyormuş olmalıydı.

"Sana ihtiyacım var," derken dudakları göğsümde gezindi. "Her zaman."

Onu daha da yakına çektim ama yeterli değildi. Ellerimi sırtında gezdirdim. Kaslarının hareket edip bana dokunuşunu hissettim.

Sonunda içime girdi ve... Ahhh! Başka hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Hiç kimse.

Sadece bu. Onun böyle mükemmel bir şekilde içime girmesi.

"Cassie... Tanrım! Ahhh! Tanrım..."

Konuşamıyordum. Zaten sözcükler anlamsızdı. Sanki bu tarif edilebilirdi de. Dünyadaki her dili konuşabilseydim bile, yine de bu adama karşı hissettiklerimi ifade etmeye yetecek kadar sözcük bulamazdım.

O yüzden onu öpmekle yetindim. Dilinin etrafında sesler çıkardım. O da benim dilime aynısını yaptı. İkimiz de birbirimizin tam olarak ne dediğini biliyorduk: *Bu değerli bir şey. Bu aşk. Bu, zaten hakkım olduğunu asla düşünmeyeceğim bir şey çünkü onsuzluğun nasıl hissettirdiğini biliyorum.*

Birbirimize daha sıkı sarılırken o kadar da sessiz değildik. Bunun yoğunluğuyla iç geçirip inledik. Hisler bu kadar yoğunken sessizlik söz konusu bile değildi.

Hazzın doruklarına ulaşırken onu sevdiğimi söyledim ve adını inledim. Tekrar tekrar söyledim. O hızını artırdığında gittikçe daha çok ses çıkarmaya başladım ve çıkabileceğim kadar yükseğe çıktığımda nefes almayı bıraktım. Kendimden geçip uçmaya başladığımda neredeyse çılgılık attım. Ethan beni hazzın bütün seviyelerinden geçirdi. O kadar uzun süre uçtum ki sersemledim. Sonra da o benim adımları haykırdı. Hareketleri düzensizdi. Kalçaları orgazmının ritmiyle kesik kesik ve kuvvetlice arkaya öne gitti. Gerildi ve dakikalar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz kaldı. Sonra üstüne büyük bir rahatlama çöktü ve üstüme yığılıp beni bütün bedeniyle sardı.

Birbirimize sarılıp nefes alıp verdik. Serseme dönmüş bir halde ve çok mutluyduk. Birbirimize mümkün olduğunı düşündüğümüzden çok daha fazla âşıktık.

Zihinlerimizdeki bulanıklık kalktığında kalplerimiz yavaşladı. Parmaklarımız bilinçsiz olarak birbirlerini okşadı. Üstümden inip kafam omzuna ve elim kalbinin üstüne gelecek şekilde beni yanına çekti.

Şekiller çizdim. Rasgele olduklarını düşünüyordum ama aklım başıma gelince kelimeler yazdığım fark ettim: Ethan. Aşk. Ethan. Benim. Her zaman.

O da şekiller çizdi. Onunkiler de kelimelerdi. Uyuyakalmak üzereydim ama o kelimelerden bazılarını fark ettim: Cassie. Güzel. Benim. Her zaman.

Sonra nefesimi kesen iki kelime yazdı. Aynı kelimeleri tekrar yazdığında uykum birden açıldı.

Üçüncü seferde ondaki gerginliği hissettim. Anlayıp anlamadığımı merak ediyordu. İfadesinden anlamış olmamı umduğu okunuyordu. Bir cevap için yanıp tutuşarak beni izledi.

Dirseğime dayanarak doğruldum ve ona baktım. Gözlerimi hızlıca kırıştıtırıp durdum ama engel olamadım. İfadesindeki çıplak savunmasızlık duygulanmama neden oldu.

Bana baktı ve tek bir parmağını göğsüme getirdi. Sonra sözcükleri bir kez daha yazdı ve sonra da dünyanın en yumuşak lütfenini söyledi.

Gözyaşlarım taşıtı. Duygulandığım için boğazım öylesine düğümlendi ki güçlkle fısıldayarak, “Evet,” diyebildim.

Onu öptüm ve sırf anladığından emin olmak için, “Evet,” diye tekrar ettim.

Yüzünün ve boynunun her yerini öptüğümde rahat bir nefes aldı. “Evet, evet, evet.”

Onun da gözünden yaşlar döküldü. Öyle rahatlamış, öyle mutlu, öyle güzeldi ki...

Bunu tekrar sevişerek kutladık ve doğru kararı verdiğimden kesinlikle emin oldum.

Altı ay önceki halimi düşünüyordum ve bugünkü halime hayranlıkla bakıyordum. İnanması güçtü.

İnsanların, özellikle de doğru bir nedenle, ne kadar derin bir değişme yeteneklerinin olduğunu daha önce tamamiyle anladığımı sanmıyordum. Biz insanların çok çarpıcı bir evrim yeteneği vardı; sadece fiziksel anlamda değil, zihinsel ve duygusal olarak da.

Bazılarımız kendi güvensizliklerimizin labirentlerinde kaybolsak da yolumuzu bulmamız mümkündü. Ethan bunun kanıtı. Sanırım kendimle daha çok gurur duyduğum

anlarda ben de öyleydim. İkimiz de mükemmel değildik. Orası kesindi ama birlikteyken birbirimizin güçlü yanları eksikliklerimizi kapatıyordu.

Şimdi Ethan'a baktığımda, beni korumaya yönelik yanlış bir girişimle beni inciten sorunlu genci görmüyordum. Kendi içindeki şüphe ve karanlıkta bocalamış, değişmek için var gücüyle savaşmış bir adam görüyordum. Ayrıca eskiden olduğundan daha fazlası olmaya yönelik yoğun kararlılığı da onu benim gözümde hiç olmadığı kadar güzel kılıyordu. Artık bir şefkat duygusu vardı; sadece diğerlerine karşı değil ama özellikle bana karşı. Benim hissettiğim kaybı ve yenilgiyi o da yaşadı; benim yerimde oldu. Ben de onun yerinde oldum.

Kavga etmeye ve büyümeye devam edeceğimizden hiç şüphem yoktu ve yolculuğumuzun geri kalanının sorunsuz olacağına dair hiçbir yanılgım da yoktu ama karşımıza hangi sorunlar çıkarsa çıksın, birlikte olduğumuz için yarıya inceklerini biliyordum. Bir çift olarak, arzuladığımız her şeyi başarmaya yetecek kadardan daha fazla gücümüz vardı ve neyse ki hiçbir şeyi birbirimizi arzuladığımız kadar arzulamamıştık hiç.

Geleceğimiz de işte burada yatıyordu.

Birlikteydik.

Kendi alışılmadık ve acılı aşk hikâyemizi sayfa sayfa yazıyorduk.

TEŞEKKÜRLER

Hak eden herkese, özellikle de tutkuları ve hevesleri hem *Sahte Romeo* hem de *Juliet Paramparça'yı* ateşleyen harika kitap blogu yazarları ve yorumcularına teşekkür etmeme yetecek kadar yer yok hiçbir zaman. Hanımlar (ve birkaç tane de olsa beyler) muhteşemliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Beni her gün gülümseten gerçekten şahane okuyucu grupları (*One-Click Addicts ve Vixens*) var ve bazıları hayatınızda tanışmayı umacağınız en cömert ve destekçi insanları barındırıyor.

Dışarıdaki bütün harika destekçilerime: Beni büyülüyorsunuz kızlar. Yaptığınız her şey için çok minnettarım.

Bana tavsiye veren, saçımı okşayan ve akıl sağlığımı bir derece koruyan üç muhteşem hanımefendi olan Caryn, Heather ve Andrea, size tapıyorum.

Hayranlarıma: Siz olmasaydınız bırakın kitap dünyasının çılgınlığını, hayatla bile başa çıkamazdım.

Tanıdığım en muhteşem kadınlardan ikisi olan menajerim Christina ve editörüm Rose'a (tabii onların JRA ve SMP'deki ekiplerine de): Bir gün sizi bir karaoke barına götürüp *Wind Beneath My Wings* şarkısının en acıklı versiyonunu söyleyeceğim. İşte o zaman desteğinizin ve uzmanlığınızın benim için ne kadar değerli olduğunu anlayacaksınız. (Ayrıca şüphesiz ki bundan gerçekten çok utanacaksınız.)

Pan Macmillan Australia'dan Haylee, bir bebek kitabın sahip olabileceği en iyi anne.

Her gün saatler boyunca popomun üstünde oturup yazabileyim diye bıkmadan usanmadan çalışan inanılmaz kocama: Sen benim Ethan'ımsın canım. Seni sonsuz seviyorum.

Oğullarım Special K ve Doctor X'e: Siz her şeyi değerli kılıyorsunuz. Sadece bu kitapları değil, hayatı da. Sizi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyorum. (Çok yayamaz ama asla soyun deyil.)

Son olarak da bu kitapları okuyan ve karakterlere kalpten bağlanan her bir kişiye: Arkadaşım ya da tanımadığım insanlar, blog yazarları ya da sadece okumayı seven insanlar da olsanız, bu yolculuğa benimle çıktığınız için çok minnettarım. Sizi gerçekten Ethan'ın Cassie'yi sevdiğinden daha çok seviyorum ki gerçekten çok seviyor. Hepinize fevkalade ve neşe dolu mutlu sonlar diliyorum.

Leisa x

*Her zaman talihsiz âşıklar olmak onların kaderiydi.
Elissa ve Liam'ın hikâyesini kaçırmayın!*

İKİ MİLYONDAN FAZLA HAYRANA SAHİP BU UNUTULMAYACAK AŞK HİKÂYESİNDE NEFES KESİCİ BİR SON SİZLERİ BEKLİYOR.

Cassie yıllar boyunca Ethan Holt'u unutmaya çalışmıştı. O hayatının aşkıydı ve Ethan aşkını karşılıksız bıraktığında Cassie'nin bir parçası sonsuza kadar ölmüştü. Ya da o öyle sanıyordu. Şimdi ikisi yeniden aynı sahneyi paylaşıyorlardı ve Ethan, Cassie'yi geri kazanmaya kararlıydı. Değiştigi konusunda ısrarcı olan Ethan, nihayet Cassie'nin yıllar önce duymak istediklerini söylemeye hazırdı ancak Cassie ona inabilecekti miydi? Bu seferkini tutamadığı diğer o tüm sözlerden farklı kılan neydi?

Ethan geçmişlerini değiştiremeyeceğinin farkındaydı ama eğer âşık olduğu kadınla en ufak bir şans istiyorduydu Cassie'yi geleceklerinin birlikte yazıldığına ikna etmesi gerekecekti.

"Bayıldım. Bayıldım. *Sahte Romeo*'ya bayıldım! Leisa Rayven, tüm hissettirdiklerin için teşekkürler. Bu kitabın etkilerini atlatmam uzun sürecek."

—E.L. JAMES, *Grinin Elli Tonu* romanının *New York Times* çoksatan yazarı

"Sahte Romeo mükemmel bir aşk romanı: duygusal, eğlenceli ve etkileyici. Karakterler arasındaki elektrik âdeta sayfalardan taşıyor. Kaçırmayın!"

—M.PIERCE, *Night Owl Trilogy*'nin çoksatan yazarı

"Bu kitabı tek oturuşta bitirdim. Karakterler arası etkileşim harikaydı.

En yeni favori kitap çiftim!" —JENNIFER PROBST, *İlk Öpücüğün Büyüsü* romanının *New York Times* çoksatan yazarı

Çeviren: Pınar Polat

YABANCI

9 786059 585057

24 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satışı: ilknokta.com

Paramparça

olmuş bir kalp

onarılabilir mi?

JULIET PARAMPARÇA

LEISA RAYVEN

YABANCI

"Bu kitap beni etkisi
altına aldı ve bir daha da
bırakmadı. Leisa Rayven'in
kalemine âşığıım ve bu hissi
herkes tatmalı."

-COLLEEN HOOVER

